tatlı

DÜŞMANIM

KRISTEN CALLIHAN

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Çocukken birbirlerinden nefret ederlerdi. Macon Saint güzeldi ama adının aksine, Delilah onun şeytan olduğunu biliyordu. Macon'ın sevgilisi, nispeten kötü olan kız kardeşi Samantha da pek eğlenceli sayılmazdı. Ayrıldıklarında sanki bir rüya gerçek olmuştu; Delilah bir daha onu görmek zorunda değildi.

On yıl sonra eski düşmanı ona bir mesaj gönderdi. Delilah'nın kız kardeşi, şu anda Hollywood'un yükselen yıldızlarından biri olan Macon'dan, değerli bir aile yadigârı çalmıştı. Macon borcunu ödetmeye kararlıydı ama problem şuydu ki; Sam şehirden kaçmıştı.

Macon ve Delilah arasındaki kıvılcımlar hâlâ çatırdıyordu ancak bu sıcaklık ürkütücü şekilde istenmeyen bir çekim gibi hissettiriyordu. Fakat Delilah hassas yapılı annesinin, kardeşinin hırsızlığını öğrenmesine çaresizce engel olmaya çalışıyordu. Bu yüzden bir anlaşma önerdi; Macon'ın özel şefi ve asistanı olarak kardeşinin borcunu ödeyecekti.

Bu bir felaketten farksızdı ama Macon kendini kabul etmekten alıkoyamadı. Delilah ondan açıkça nefret etse bile, onda ev gibi hissettiren bir şeyler vardı.

Hem artık çocuk değillerdi ve eskiden acı bir rekabet olan şeyin, daha tatlı bir şeye dönüşme potansiyeli vardı. Sonsuzluk gibi bir şeye.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

renkitap.com

ISBN 978-625-987-740-2

REN

9 786259 877402

Tatlı DÜŞMANIM

KRISTEN CALLIHAN

REN

Tatlı DÜŞMANIM

Kristen Callihan

Özgün Adı: Dear Enemy
Çeviren: İrem Doruk

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu
Düzelti: Öznur İlter
Son Okuma: İrem Küçük, Doğa Şarlayan
Kapak Tasarım: Caroline Johnson
Kapak Uygulama: Beyza Sude Sakin
Sayfa Tasarım: Doğukan Çebi
Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Aralık 2023
ISBN: 978-625-98774-0-2
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap
© Copyright 2020. DEAR ENEMY by Kristen Callihan

The moral rights of the author have been asserted.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Gülmat Matbaacılık
Maltepe mahallesi fazılpaşa caddesi No:8 Kat:4
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 49388

www.renkitap.com

Tatlı DÜŞMANIM

KRISTEN CALLIHAN

Çeviren: İrem Doruk

Onun *gururunu* kolayca affedebilirdim,
benim gururumu yaralamasaydı.

-Jane Austen, *Gurur ve Önyargı*

Giriş

10 Yıl Önce

Shermont Lisesi, Shermont, Kuzey Carolina
Son Sınıf Yıllık Çıkış Röportajı

Soru 1: Eğer liseyi yeniden okumak zorunda kalsaydınız, okur muydunuz?

Macon Saint: Şaka yapıyorsun, değil mi? Hayır.

Delilah Baker: Bu hileli bir soru mu? Hayır.

Soru 2: Sınıfımızda başarılı olma olasılığı en yüksek olan kişi kim?

Delilah Baker: Ah, hadi ama. Herkes cevabın Macon olduğunu bilir. Hak ettiğinden değil gerçi...

Macon Saint: Ben. Tabii, bir de Delilah Baker. O bir midye gibidir, gitmek istediği yere varana kadar yapışıp kalır.

Soru 3: Düşman uzaylılar tarafından istila edilseydik, yanınızda kim olsun isterdiniz?

Macon Saint: Delilah Baker. O kadar çok ve o kadar yüksek sesli konuşurdu ki uzaylılar arkalarına bile bakmadan kaçardı.

Delilah Baker: Macon Saint. Onu uzaylıların önüne atardım. Bu sayede kaçıp kendimi kurtarmak için değerli saniyeler kazanmış olurdum.

Soru 4: Lisedeki en hatırlanmaya değer anınız nedir? Keyif aldınız mı?

Delilah Baker: Mezun olmak. Evet.

Macon Saint: Mezuniyet balosu. Biraz bile keyif almadım.

Macon Saint bir şeytandı. Bir gıdım bile sağduyusu olan herkes bunu bilirdi. Ne yazık ki, söz konusu Macon olunca, Shermont Lisesi'ndeki sınıf arkadaşlarımın hiçbiri Tanrı vergisi bir akla sahip gibi gözükmüyordu. Tam aksine, sanki bir tanrıymış gibi hepsi Macon'a kuyruk sallardı. Bunun, onun şeytan olduğunun en büyük alameti olduğuna inanıyordum. Daha iyisini bilmeleri gereken insanları, hiç olmayacak bir şeye kapılıp giden aptallara dönüştürüyordu.

Onları suçlayamazdım gerçi. Güzellik hepimizi aptala çeviriyordu. Macon bir meleğin suratına sahipti. O kadar güzeldi ki bizzat Tanrı tarafından yontulup yontulmadığını merak ederdiniz. Siyah saçları gür ve parlaktı, başının üzerinde bir hale süzülüyor gibi görünürdü. Evet, o derece güzeldi. Onun saf fiziksel mükemmeliyetine rakip olabilecek tek kişiyse kardeşim Samantha'ydı.

Geri kalanımız ergenlik çağına, tüy döken bir kuğunun zarafeti, eğri büğrü dişlerimiz, diğerlerinden daha hızlı büyüyen belirgin yüz hatlarımız ve vücudumuzdan büyük ayaklarımızla mücadele ederek girerken, bu duruma sadece

Macon ve Sam bağışık kalmıştı. Nasıl bir çifttiler ama... Sivilcesiz suratları ve mükemmel biçimli vücutlarıyla ergenliğin normal kararmasına karşılık ışık dolulardı. Ortaokul ve lise boyunca bir ayrılıp bir barışan çiftlerden olmaları hiç şaşırtıcı değildi. O güzel çiftlerden...

Hayatımı cehenneme çevirmeye mahkûm olan çiftlerden.

Soğuk ve genelde sessiz biri olan Macon, çoğunlukla bana neden aynı yerde nefes aldığımızı sorgularmış gibi gözünü dikip bakardı. Bu hemfikir olduğumuz tek konuydu. Bunun dışında tuz ve kar gibi geçiniyorduk.

Macon'ı gördüğüm ilk seferde, nesillerdir annesine ait olan malikâneye doğru uzanan geniş çimenliğin üzerinde duruyordu. Beyzbol topunu sıkı sıkı tutarken, yol boyunca bir aşağı bir yukarı bisikletimi sürmemi izliyordu. Parmaklıklar kadar cılız, benden de iki santim kısaydı. Ona karşı garip bir şekilde korumacı hissetmiştim. Gözlerindeki o bakış çok kırılgan gelmişti. Ne kadar yanıldığımı ise hızlıca öğrendim.

"Hey." Evinin önünde bisikletimi durdurarak ona seslendim. "Yolun aşağısındaki eve taşındım. Belki arkadaş olmak istersin?"

Tam o zaman bakışlarını bana çevirdi. O koyu, kapkara gözleri; neredeyse siyaha çalan kahverengi renkte kalın ve uzun kirpiklerle çevriliydi. Kızların güzel diyeceği ve tüm okul günlerimiz boyunca iç geçirecekleri gözlere sahipti. Bana soracak olursanız soğuk ve kurnaz bakan gözlerdi. O gözler yüzümü incelerken kısıldı. "Aptal falan mısın?"

Sözleri bir tokat gibi çarpmıştı. "Ne?"

Omuz silkti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu çocuğu anlamıyordum. Tıpkı annemin öğrettiği gibi kibar olmuştum. "Neden bana aptal diyorsun?"

"Tüm hayatım boyunca burada yaşadım. Sence sokağıma yeni taşınan birini fark etmemiş olabilir miyim? Sence daha fazla arkadaşa *ihtiyacım* mı var?"

"Sadece hoşsohbet davranmaya çalışıyordum. Benim hatam."

"Hoşsohbet mi? Yaşlı bir teyze gibi konuşuyorsun."

Belli ki kibarlık enayiler içindi. "Sen bir ahmaksın."

Sonra çenesini kaldırdı, hareketiyle çenesinin kenarındaki morarmış sıyrık ortaya çıktı. "Ve sen de sinir bozucusun."

Ne cevap vermeyi planladıysam aklımdan uçup gitti çünkü Sam tam o anda ortaya çıktı. Benden sadece on ay küçük olan Sam ve ben, insanların bazen küçümseyerek İrlanda İkizleri diye adlandırdığı kişilerdik. Bizden böyle bahsetmelerinde kötü niyetli bir şeyler vardı. Özellikle gözleri olan herkesin ailemizin geri kalanına ne kadar az benzediğimi görebileceği düşünülürse.

Sam, Fransız örgüsü şeklinde örülmüş, parlak, sarı saçlarıyla gülümsedi. Eksik ön dişleri onu haylaz bir peri kızı gibi gösteriyordu. "Delilah'nın dediklerini ciddiye alma. Büyükannemiz Belle ona aksi der."

Tam da bu yüzden Büyükanne Maeve'i daha çok seviyordum.

Sam tatlı burnunu kırıştırdı. "Sanırım bu huysuz demek."

Adi çocuk ona cevap verirken, kâküllerinin mürekkep karası saçaklarının altından bana baktı. "Öyle."

Dil çıkardım. "Diğer insanlarınkine karşıt bir fikir yürütmek aksi olmak demek değildir, buna düşünen bir beyne sahip olmak denir. İkiniz bu konuda hiçbir şey bilmediğiniz için üzgünüm."

Sam bu dediğime yüksek sesle güldü ve abartarak ellerini

omuzlarıma vurdu. "Çok şakacı biri." Çocuğa geniş, neşeli gülümsemesini fırlatırken uyarır gibi omzumu sıktı. "Ben Samantha Baker. Senin ismin ne?"

"Macon Saint."

"Macon mı? Pastırmayla* kafiyeli. Pastırmaya bayılırım. Ah, Saint** de çok havalı. Adeta bir melek gibi görünüyorsun. Güzel bir kız gibi değil tabii ki. Bir erkek melek. Sana Saint diyebilir miyim? O kocaman evde mi yaşıyorsun? Çok güzel. Fıstık ezmeli kurabiye sever misin? Annem az önce biraz pişirdi."

Macon soru yağmurunun altında gözlerini kırpıştırdı. Bana yaptığı gibi Sam'e de saldırmasını bekledim; çünkü o kadar laftan sonra ben bile çileden çıkmıştım. Ancak o sadece kısa süre sonra tanıyıp nefret edeceğim çarpık ifadesiyle gülmüştü. "Sanırım sen hiç aksi değilsin, ha?"

Bunu söyleyiş tarzından –aşırı yapmacık bir şekilde ağır ağır konuşmuştu– Sam'in aslında beyinsiz olduğunu düşündüğünü ve bunu onayladığını biliyordum. Fakat Sam bunu fark etmedi.

"Değilim," dedi gülümseyerek. "Ben mutlu bir kızım."

Gözlerimi devirdim ama ikisi de beni umursamadı ve işte bu kadardı. Macon, Sam'le kurabiye yemeye gitti ve ben de resmi olarak istenmeyen, üçüncü tekerlek hâline geldim. Zaman zaman müttefikim olan kız kardeşimi kaybettim ve başımın belası olacak alaycı bir oğlan kazandım.

İki yıl sonra, Macon birkaç santim uzamıştı ve kızların okulda izlerken en çok iç geçirdiği çocuk hâline gelmişti. Sam ise artık onun kız arkadaşıydı. Bu durum her şeyi

* Pastırma kelimesinin İngilizcesi bacon. Macon/Bacon. Yazar kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

** Saint kelimesi Türkçe'de Aziz anlamına geliyor. (ç.n.)

mühürlemişti. Macon Saint'in evimde olduğu zamanlar, olmadığı zamanlardan çok daha fazlaydı. Koltuğumda takılıyordu. Spor programları izlemek için kumandayı aşırıyor, yemek masasında oturuyor, ailem bakmadığı sırada bana yemek parçaları fırlatıyordu. En kötü tarafı da onun etrafında olmanın canımı acıtmasıydı. *Onların* etrafında olmanın. Çünkü hep yetersiz gibi hissediyordum.

Hiç randevuya çıkmamıştım ya da bir erkek arkadaşım olmamıştı. Hiç kimse bana çıkma teklifi etmemişti ve ben de nasıl çıkma teklifi edilir bilmiyordum. Ben sadece Delilah'ydım, yalnız kurt. Edindiğim arkadaşlar, Sam ve Macon'dan ürktükleri için onlarla karşılaşma korkusuyla evimde takılmak istemezlerdi. Bu da ya benim başka insanların evine gitmem, ya da cesur olup kendi evimdeki güzel çiftle yüzleşmem anlamına geliyordu.

Liseye kadar, Macon ve ben birbirimizi gördüğümüz her an aktif bir şekilde ağız dalaşma girmeye devam etmiştik. Ancak, hoşlanmamayı saf nefrete dönüştüren şey, lisenin son sınıfında olmuştu.

"Saint ve ben mezuniyet balosuna gidiyoruz." Sam benimkinin yanındaki dolabını açarken zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Keman kutumu dolabıma koyarken ona dönüp bakmadım bile. "Sammy, bu tam da 'e, herhâlde' denebilecek bir açıklama. Mezuniyet balosuna daha bir ay var. Bana bunu neden şimdi söylüyorsun?"

Sam gözlerini devirdi. "En azından benim için mutlu olamaz mısın?"

"Ne için? Şeytanla çıktığın için mi? Çıtayı fazlasıyla düşürdüğünden aşk hayatının kalanı bir zafer gibi hissettireceği için mi?" Omuz silktim. "Sanırım bu güzel bir plan."

"Sadece kıskanıyorsun çünkü senin baloya gidecek bir eşin yok."

"Eş mi?" dedim alayla. "Senin eşin, gerçek boyutlu bir Ken* bebeği, sadece daha az karakterli hâli. Bununla uğraşmaktansa baloya yalnız gitmeyi tercih ederim."

"Yalancı. Eminim Matty Hayes sorsaydı, onunla giderdin." Görmesini istemediğim şeyleri gördüğü için Sam'e lanet olsun. Matty'den *azıcık* hoşlanıyordum. Sam sırıttı, beni ucuz bir kitap gibi okuyordu. "Görünüşün için biraz efor sarf etsen muhtemelen sorardı."

"Bok sorardı." Açıklama derin ve güçlüydü, aynı zamanda da benim değildi.

Omuzlarım kaskatı kesildi, başımın üzerinde bir yerlerden gürleyen, *onun* sesiyle üzerimden soğuk bir dehşet dalgası geçti.

Macon dolabımın kenarına omzunu dayadı, aptal Zac Efron tarzı saçlarının altındaki gözleri benimle alay ediyordu. Macon Saint'i her gördüğümde verdiğim tepki tamamen içgüdüseldi, karın boşluğuma yumruk yemiş gibi oluyordum. Şüphesiz göz kamaştırıcıydı, ancak bana bunu yapan gözleriydi. Sanki kemiklerimi derisinden sıyırıp kalbime saplayabileceklermiş gibi yanıyorlardı. Annem her zaman sözcüklerimin gerçek dışı olduğunu söylerdi ama gerçek buydu; Macon'ın bakışlarına kilitlenmek, kızgın bir kasırgayla dövüşmek gibiydi. İçinden güçsüz, nefes nefese ve biraz yaralı çıkardınız.

"Sohbete katılmanı istediğimi hatırlamıyorum."

Küçümseyerek güldü. "Davete ihtiyacım yok. Ve senin de Hayes'le hiç şansın yok. Aptal ve ince kadınları sever, anlarsın ya *Barbie* gibi."

Yorumu kâğıt kesiği gibi acıtmıştı. Açıkça görülüyordu

* Delilah, Macon'ı Barbie'nin erkek arkadaşı olan Ken'e benzetiyor. (ç.n.)

ki, o da benim Ken Bebeği yorumumu duymuştu. Söylediğini hiç sallamadım, bunu da ona söylemek üzereydim fakat Macon henüz bitirmemişti. Koridorda, öğle yemeğinden önce benimle baş başa dururken o karanlık, vahşi bakışlarıyla beni süzdü. Burun delikleri hoşnutsuzlukla genişledi. "O elbisenin içinde bir tater tot* gibi görünüyorsun, Baker."

Aniden taba rengi kazak elbisemi ve onunla eşleşen diz hizamdaki süet çizmelerimi giydiğim için pişmanlıkla dolmaktan, onun tartan bakışları altında anında bir patates gibi hissetmekten nefret ettim. Yine de bunu Macon Saint'in görmesine izin vermedim. "Bazılarımız görünüşün her şey olmadığının farkında, Düzenbaz." Çünkü o tam olarak buydu: Diğer insanları kandırarak tapılası olduğuna inandıran, mükemmel bir düzenbaz. "Güzellik solar ve içindeki çirkinlik er ya da geç kendini gösterir."

O anda doğruldu, alayla gülümseyerek üzerime dikildi. "Sanırım sen güzelliğin arkasını gören ve insanları sadece kişiliği için seven o insanlardansın."

Tuzağını hissettim. Sadece nerede olduğunu ya da ondan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum. Çenemi kaldırdım ve soğukkanlılığımı korudum. "Öyleyim."

Bana doğru yaklaşmadan önce sadece kendisinin bildiği bir şeyi onaylıyormuş gibi başını salladı. O zamanlar çoğu erkek ucuz vücut spreyiyle banyo yapmış gibi kokarken, Macon sedir sabunu ve becer beni der gibi kokuyordu. "O zaman söyle bana, Tater Tot, odana iğnelediğin yarı çıplak itfaiyecilerle dolu olan takvime bakıp kendinden geçerken de güzel bir ruhu mu aramış oluyorsun?"

* Tater tots, rendelenmiş ve daha sonra derin yağda kızartılmış, sıklıkla garnitür olarak servis edilen patateslerden yapılan bir besindir. Patates kroketine benzer. (ç.n.)

Yüzümdeki tüm kan çekildi, ardında acı verici batmalar hissettim.

Macon'ın gülümsemesi keskindi. "Tek bir saniye bile Hayes'ten hayran bırakan kişiliği için hoşlandığını düşünmüyorum. Kibirli bir şekilde üstten konuşuyorsun ama sen de hepimiz gibi güzellikten kolayca etkileniyorsun. En azından benim bunu kabul edecek kadar cesaretim var."

En kötüsü de neydi biliyor musunuz? Haklıydı. Dolabımı çarparak kapattım ve kaçtım.

"Bu eğlenceliydi, Tater Tot," diye gülerek arkamdan seslendi. *Yüksek sesle.* Ve Macon Saint konuştuğunda, insanlar dinlerdi.

Öğle yemeği zamanına kadar "Tater Tot" diyerek kıs kıs gülen insanlar tüm kafeteryada duyuluyordu. Sonraki günün öğle yemeği menüsünde ızgara peynir ve patatesi görmemle hissettiğim korku sadece büyüdü. O küçük kahverengi patates topaklarından düzinelercesi yoluma çıktı. Shermont Lisesi'nin Kralı tarafından damgalanmıştım ve herkes de buna göre davranıyordu. Bu sefalet öyle bir noktaya geldi ki, baloya gitmeyi reddedecek durumdaydım. En sonunda Sam devreye girdi, konuşmak için beni odama kadar takip etti.

"Saint'in sinirini bozmasına izin verme. O sadece eğleniyor." Elimi kavrarken mavi-gri gözleri samimiydi. "Aslında sana lakap takması bayağı havalı bir şey. Başka kimsenin onun tarafından takılan bir lakabı yok. Benim bile." Bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi kaşlarını çattı. Bu durumdan çok hoşlanmamıştı.

"Tater Tot bir lakap değil," diye patladım. "Bir hakaret. Bu kadar istiyorsan senin olsun."

"Hayır." Başını iki yana salladı, düz saçlarını parlak bir

dalga hâlinde omuzlarının üzerine attı. "Başka bir şeye ihtiyacım var. Derin bağımızı gösterecek bir şeye."

Çenemi takdire şayan bir şekilde dik tuttum ama buna rağmen kendimi düşünmeden konuşurken buldum. "Aynaya ne dersin? Sonuçta ikiniz de aynaya uzun uzun bakmayı seviyorsunuz."

Laf ağzımdan çıkar çıkmaz düşüncesiz bir şey söylediğimi fark etmiştim. Sam'in güzel yüzü kıpkırmızı oldu ve kendini yatağımın ucundan attı.

"Sam, öyle demek isteme-"

"Hayır." Sertçe sözümü kesti. "Söyleyeceğini söyledin. Biliyor musun, Saint haklı. İnsanları eleştirmeden duramıyorsun."

"Kusuruma bakma ama ironide boğuluyorum," diye karşılık verdim.

"Her zaman bir şakayla karşılık veriyorsun," dedi Sam, şaka yapmıyor olmama rağmen. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin problemin oyunun nasıl oynandığını bilmemen."

"Oyun mu? Hayat bir oyun değil."

"Saçmalık. Hayat her zaman bir oyundu ve her zaman da bir oyun olarak kalacak. İstesen de istemesen de gülümse, sana yardım edecek ya da senin arkanı kollayacak pozisyondaki insanlara iltifat et." Parmaklarıyla maddelerini sayıyordu. "Herkes kendi dünyalarındaki en tatlı, en yardımsever ya da en dürüst insan olduğunu varsaydığında her şeyi yanına kâr bırakırlar."

"Böyle bir insan olmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Araya girdim. "Sahte bir düzenbaz?"

Omzunu silkti. "Sahte ya da değil, en başarılı insanlar bu şekilde öne geçer. Plan yaparlar, ittifak kurarlar ve bu planları uygularlar."

"Başarı denen şey buysa ben bir parçası olmak istemiyorum. Başarısız ve vicdanlı olmayı tercih ederim."

Sam nefesini dışarı verdi. "İstersen sürtüğün teki ol ama ben sadece mezuniyet balosuna yalnız gitmekten korktuğunu biliyorum. Tek başına." Bunu dedikten sonra bir hışımla odadan çıktı.

Karar verilmişti; annemle elbise almaya gittim çünkü bir korkak olarak anılmayacaktım. Klasik, yere kadar uzanan, kısa kollu ve parlak sarımsı yeşil renkte saten bir elbise seçtim. Kendimi gülünç ve fazla teşhir olmuş hissediyordum, ancak annem güzel göründüğüme yemin etmişti.

Baloya yalnız gittim. Mantıken, eşi olmadan gelen tek kişi olmadığımın farkındaydım; yine de bu düşünce, balomuzun düzenlendiği otelin salonuna giden ana koridorda yürürken sinirlerimin çalkalanmasına engel olmadı.

Sonra onu gördüm.

Macon, arkadaş grubunun hemen dışında dikiliyordu. Sam grubun ortasında komik bir şeyler anlatarak ilgi odağı olurken, onun yüzünde sıkkın bir ifade vardı. Varlığımı nasıl fark etti bilmiyordum ama görüş alanına girdiğim anda başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Gözlerimiz kilitlendiğinde adımlarımın yavaşladığını fark ettim.

Üzerine mükemmel bir şekilde oturan bir smokin giyiyordu ama açık konuşmak gerekirse... Oraya ait değil gibi görünüyordu. O, güzel insanlara aitti; bir yatta partilemeli ya da bir Paris podyumunda yürümeliydi. Bunu neden daha önce fark etmemiştim, bilmiyordum. O da en az benim kadar kasabamıza uymuyordu. Söz konusu Macon olduğunda, kimse onun bir yabancı olmasını umursamıyordu, basit bir şekilde onun etraflarında olmasından mutluydular. Aramızdaki fark buydu.

Hareket ettiğimi hatırlamıyordum fakat bir anda karşı karşıya gelmiştik. Karanlık gözleri beni süzdü, dudaklarını bükerken bakışları hoşnutsuzdu. "Geldin."

Peki o zaman... "Gelmemeli miydim?"

Memnuniyetsiz bakışlarının yerini açıkça çatılan kaşları aldı. Sanki görünüşüm, gözünü korkutmuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. "Geleceğini düşünmemiştim."

Omuz silktim. Süslü elbisemin, makyajımın, gevşek bukleler hâlinde şekillendirilmiş saçlarımın fazlasıyla farkındaydım. Kendim gibi hissetmesem de güzel hissediyordum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sonunda cevap verdiğinde sesi kısıktı, neredeyse fısıldayarak, "Hayal kırıklığına uğramadım," dedi.

İkimiz de duraksadık, eşit derecede şok olmuş ve sersemlemiştik. Hayal kırıklığına uğramamış olabilirdi ama hâlinden memnun gibi de görünmüyordu. Ben de aynı durumdaydım. Macon'a güvenmiyordum. Sessizce anlaşmışçasına, ikimiz de arkamızı döndük ve birbirimizin tam tersi yönüne yürüdük.

İçim titrerken ve kalbim çok hızlı atarken balo salonuna gittim. Son sınıfların çoğu ya dans ediyordu ya da küçük gruplar hâlinde etrafta dolanıyorlardı. Odanın yan tarafına uzun bir büfe kurulmuştu ve yemek kuyruğu çoktan başlamıştı. Yemek yiyemeyecek kadar huzursuz olduğum için o tarafa çok aldırış etmedim ancak odanın içine ürkütücü bir kahkaha dalgası yayılmaya başladı. Sanki kendi kendini besliyormuşçasına gürültü büyüdü, daha az şok edici ve daha kötücül bir hâl aldı.

Sesin kaynağı büfe masasıydı ve o tarafa döndüğümde bir düzine gözü bana bakarken buldum. Yanaklarım ısınır-

ken etrafta göz gezdirdim. *Herkes* bana bakıyordu. Kendimi yavaşça masaya doğru yürürken bulduğumda, panik boğazımı tırmaladı. Kahkahalar güçlendi, "Tater" fısıltıları havada uçuştu ve işte o an neyden bahsettiklerini anladım; yemek.

Her lanet olası tepsi tater totlarla kaplanmıştı. Hepsinde tater totlar vardı.

Nefes alamadım. Tüm kaslarım acıyla kilitlenmişti. Biri ıslık çaldı. Birkaç tane tater tot havaya savruldu, bir tanesi eteğime çarptı ve saten kumaş boyunca yağ izi bıraktı. İrkildim, cildim yanıyordu. Yolun karşısında, kız kardeşim şokla bana bakıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve panik içindeydi ama bana destek olmak için kıpırdamadı. Donmuş gözüküyordu.

Bir şekilde Macon'ın odaya girdiğini biliyordum. Birkaç adım ötede durmuş, masaya bakıyordu. Arkadaşı Emmet ona seslendi. "Harika bir şakaydı, Saint!"

Herkes güldü. Acı dolu bir nefes aldım.

Macon cevap vermedi. Bakışları hızla bana doğru çevrildi. Gözlerinde şüphe uyandıran bir parıltı vardı; anlamını çözemediğim, garip bir duygu karmaşasıydı. Bir an için, belki pişmanlıktır diye düşündüm ama sonrasında yüzleşmeyi bekler gibi omuzlarını geriye attı.

Öfke kulaklarımda kükredi ve bana güç verdi.

Ben, kaskatı bir şekilde Macon'a doğru yürürken oda sessizleşmişti.

"Seni... aşağılık," diye tısladım. "Herkesi kandırmış olabilirsin ama ben gerçeği biliyorum. İçin çirkin senin. *Asla* günahlarından arınamayacak, değersiz ruhun tekisin."

Kusursuz yüzünde cevap veren bir öfke belirdi fakat ağzından tek bir kelime çıkmadı. Sadece sinirle karşılık ver-

memeye çalışıyormuş gibi dişlerini gösterdi ama benim için önemli değildi; burada işim bitmişti.

"Senden gerçekten nefret ediyorum." diye fısıldadım odadan koşarak çıkmadan önce. O gece, anneme sığındım, ağlamaktan acizdim ama aşağılanma ve öfkeyle titriyordum. Bir saat sonra, Sam ağlayarak eve geldi, makyajı yanaklarında karanlık izler bırakarak akıyordu. Macon onu terk etmişti.

"Baker kardeşleriyle işinin bittiğini söyledi." Hıçkırıklara boğularak yanıma kıvrıldı. "Uğraşmaya değmezsin dedi."

Acısını paylaşmak istiyordum ama yapamadım. Ona gönülsüz bir şekilde sarıldım. "Onsuz daha iyisin." Yerden göğe kadar haklıydım.

Sam o anda bana döndü, sarılması şiddetliydi. "Çok üzgünüm, Delilah. Senin yerine onu seçtiğim için çok üzgünüm. Her şey için çok özür dilerim."

Macon beni incitmiş olabilirdi ama Baker kardeşleri tekrar bir araya getirmişti. Ailemiz bu olaydan kısa süre sonra taşındı ve Macon'ı bir daha hiç görmedim. Yine de ruhumda bıraktığı yaraların izi asla geçmedi.

BÖLÜM BİR

Delilah

Büyükanne Maeve nefretin, hamuru katılaştıracağını söylerdi. En iyi pişirme yöntemiyse sevgiydi. Nefreti bilmiyordum ama stresim böreğimin her köşesinden sızıyordu. Hamur, yumuşak ve serin olması gerekirken yapış yapış ve ılık bir hâle gelmişti. Dikkatim dağıldığı için fazla yoğurmuştum.

Annemin doğum günü brunch'ı yarındı ve günlerdir Sam'den haber alamıyordum. Ben yemek yaparken annemin hediyesini alması gereken Sam'den bahsediyorum. Anneme harika bir şey bulacağını ve ona hediyenin ücretini geri ödemek konusunda endişelenmemi söyleyen Sam. Eh, endişeleniyordum. Özellikle de neredeyse her zaman nakit sıkıntısı çektiği için. Parasının çok olması demek, genelde bela anlamına gelirdi.

Hamurun yüzeyi elime yapıştığında tiksinti dolu bir ses çıkardım. Hamur yığınını kepçeyle çöpe sıyırdım ve *mise en place*imi* yeniden düzenlemeye başladım. Ben profesyonel

* Mise en place, "yerine koymak"veya "toplamak" anlamına gelen bir Fransız mutfak deyimidir. Pişirmeden önce yapılması gereken kurulumu ifade eder. (ç.n.)

bir şeftim, fırıncı değildim, ki bunu da belli ediyordum. Fakat kendimi geliştirmekte kararlıydım.

Maya paketini açtığım anda telefonum çınladı.

Bilinmeyen Numara: Sam, eğer otuz dakika içinde o kızını buraya getirmezsen polisi arayacağım.

O kadar acayip bir mesajdı ki tek yapabildiğim telefonuma kaşlarımı çatarak bakmak oldu. Numarayı tanımıyordum ama "Sam" kısmı beni tereddütte bırakmıştı. Diğer yandan düşününce de Sam yaygın bir isimdi. Bildiğim kadarıyla bu "Sam", adamın biri bile olabilirdi.

Başka bir mesaj telefonumu aydınlattı.

Ciddiyim. Senin o "güneyli, tatlı, küçük kız" saçmalığına artık düşmüyorum. Saati aldığını biliyorum. GERİ GETİRECEKSİN.

İşte bu beni duraksatmıştı. Sam birçok kez beni "güneyli, tatlı, küçük kız" rolünden şikâyet etmekle suçlamıştı. Telefona tekrar baktığımda bugünün tarihinin 1 Nisan olduğunu hatırladım.

Ellerimi silkeleyip, telefonumu alırken gözlerimi devirdim.

Bu gelmiş geçmiş en yavan 1 Nisan şakası falan olmalı, Sam. En azından kendinden başka biri gibi davran.

Anında cevap geldi.

Benimle kafa mı buluyorsun? Başkasıymış gibi mi davranıyorsun? Böyle mi davranacaksın? Kes şu saçmalığı. Hemen. Şimdi. Buraya. Gel.

Sinirim bozulduğu için normalde yazacağımdan daha sert yazdım.

Bu "Sam'in" numarası bile değil, bu yüzden saçmalayan kişi SEN oluyorsun. Yalan dolanı bırak. Annemin sürpriz brunch'ını hazırlamakla meşgulüm.

Hadi oradan. Yemeğini tattım. Konserve yemek yersem daha güvende olurum.

Ah, bu alçakça ve gereksizdi. Ters bir cevapla karşılık verdim.

Biliyor musun, Sam... tam bir göt gibi davranıyorsun.

Bir duraklama oldu. Neredeyse Sam'in bu maskaralığı bıraksam mı bırakmasam mı diye düşündüğünü hissedebiliyordum. Sonunda cevap verdiğinde, cevabı beklediğim gibi değildi.

Az önce 16. Doğum Günüm*'den alıntı mı yaptın?

E, herhâlde. Bu benim en sevdiğim film, her ne kadar başrolünde "sen" oynasan dahi.

Buna hafifçe gülümsedim. Başkarakterin isminin benimle değil de kız kardeşimle aynı olması her zaman içimde kalmıştı. Sam eskiden bu konuda beni sürekli iğnelerdi.

Başka bir mesaj telefonumun çınlamasını sağladı.

O, Delilah'nın favorisiydi. Diğer yandan sen, herhangi bir filmi izlemeyi bitirecek kadar bile yerinde duramazdın. Konuyu saptırmayı kes. Saatimi bana geri getir.

Kaşlarımı çattım. Cevabı bayağı garipti. Sam asla ken-

* 16. Doğum Günüm, 1984 yapımı bir Amerikan komedi filmidir. (ç.n.)

dini aşağılamazdı. Özellikle de gerçek olan bir şeyle; film boyunca asla oturamazdı. Bu sadece belli insanların bildiği bir şeydi. Sam, kusur olarak gördüğü şeyleri saklama konusunda ustaydı. Kısa bir dikkat süresi olması, benim için bir kusur değildi ama Sam için kesinlikle öyleydi. Gerginlik boynumdan aşağı, omuzlarıma doğru indi. Bu mesajlardan hoşlanmamıştım. Komik değillerdi ve mesajlarda bir tuhaflık vardı.

Yeter artık. Yemek yapıyorum. Daha iyi bir şakayla gel.

Cevap yoktu, bu yüzden bunun konuşmanın sonu olduğunu varsaydım. Biraz un alıp onu ölçerken Sam cevap verdi.

Delilah yemek yapar. Sen değil.

Bunun Sam'in sinirimi bozmaya çalışmasından başka bir şey olduğuna inanmak istemiyordum. O mükemmel bir yalancıydı, ben sadece bir amatördüm ama o bir profesyoneldi. Yine de, mesajdaki bir şey, tüylerimi diken diken ediyor, içimde bir tedirginlik uyandırıyordu.

Cevabımı yazarken ellerim titredi.

Çünkü BEN Delilah'yım. (Şüphesiz.)

Başka bir uzun süreli duraklama. İliklerime kadar hissettiğim bir duraklama. Cevabı beklerken midem kasıldı. Bu bir şakaymış gibi hissetmiyordum artık. Ama şaka olmak zorundaydı. Sam öyle bir baş belasıydı.

Telefonun çınlama sesi, sessiz mutfağı doldurdu.

Tater Tot?

Keskin, acı veren bir nefes aldım; parmaklarım karın-

calanıyordu. Odadaki bütün oksijen çekilmişti. Uzunca bir süre tek yapabildiğim, kasılmış vücudumla, kulaklarım çınlarken, mutfağımda durmaktı.

Sam dışında sadece bir kişi *16. Doğum Günüm*'ün favori ergenlik filmim olduğunu biliyordu. Bana cesurca bu ismi takan tek kişi...

Hayır, Macon Saint hakkında düşünmeyecektim. Tanrı biliyordu ki, onu beynimden tamamıyla silip atmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ama Macon bir uçuk gibiydi. Onu orada istesem de istemesem de ortaya çıkan acı verici bir rahatsızlıktı. Benden başka herkesin takıntılı olduğu *Dark Castle* dizisindeki başrolü kazanmasıyla bu durum daha da kötüleşmişti. O zamana kadar oyunculukla ilgilendiğini bilmiyordum. Lanet olsun, o diziyi izlemek istemiştim. Şimdi tek yapabildiğim, cuma günleri tanıdığım herkes sosyal medyada dizi hakkında konuşurken, tüm bunlardan uzak durmaya çalışmaktı.

Sam, haberleri duyunca kendinden geçmişti. *"Düşünsene, Dee, ikimiz de ünlü birini tanıyoruz."*

"Heyecanımdan bayılmamaya çalışıyorum, lütfen elimden tut."

"Kinaye yapman, yüzünün hiç de çekici olmayan bir şekilde kırışmasına sebep oluyor."

"Peki, dilimi çıkarınca ne oluyor? Bana o şekilde bakma. L.A.'de, yemek şirketinde çalışan biriyim, Sam. Bir sürü ünlü insanla tanıştım. Çoğu o kadar da etkileyici değildi."

"Ama onları öyle tanımıyorsun. Biz, Saint'i ünlü olmadan önce tanıyorduk. İnsanlar, ün hakkında endişelenmediklerinde gerçek benliklerini ortaya çıkarmaya meyillidirler."

"Eh, evet. Macon'ın gerçek benliği kibirli bir göt."

"Öf. Çok uzun süre kin tutuyorsun."

"Çok uzun süre mi? Bana yıllarca devasa bir pislik gibi davrandı."

"O günler geride kaldı. Sen de ardında bırakmalısın."

Hadi canım sen de. Sanki ona da Macon'a tapan dalkavuk çetesi tarafından Tater Tot denmişti. Sanki ona da en savunmasız anında küçük, patates parçaları fırlatılmıştı. Bugün bile, tater tot görmeye katlanamıyordum.

"İki bölümde de kıçını gösteriyorlar." Gamsız bir neşeyle devam etti. *"Ve sana söylüyorum, bayağı ateşli. Demek istediğim, A sınıfı, yuvarlak popo mükemmeliyetinden bahsediyoruz. O şeyi kesinlikle liseden beri geliştirmiş."*

Ne Macon'ın kıçı hakkında ne de kız kardeşimin anlattığı şeyleri uzun zaman önce görmüş ya da görmemiş olması hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. Macon'dan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Bunu bir şaka malzemesi olarak kullanması bile benim için çok fazlaydı. Öfke bir sıcaklık dalgasıyla içimden aktı. Beceriksizce cevap verdim.

> O göt lalesini bunun içine sokmaya nasıl cüret edersin?

> Göt lalesi mi? O kelimeyi kullanan sadece tek bir insan tanıyorum. Tanrım, sen gerçekten Delilah'sın, değil mi?

Çığlık atmak istiyordum. Telefonu şeytana atıp mutfaktan kaçmak istiyordum. Ama en çok kız kardeşimi yumruklamak istiyordum.

> Siktir git, Sam. Brunch'a davetiyen iptal edildi sayabilirsin.

Ben Macon'ım. Benden cidden bu kadar mı nefret ediyorsun, Tot? Bunca zamandan sonra bile?

Hayır, hayır, hayır. Bana mesaj atan kişi Macon Saint değildi. Macon mezuniyet balosu gecesi Sam'i terk ettiğinden beri, Sam onunla konuşmamıştı. Bu onun için bir gurur meselesiydi. Artık ünlü olduğu gerçeğini düşünmezsek tabii. Tanrı aşkına, muhtemelen onun yerine mesaj atacak insanları falan vardı.

Bu kötü bir rüya olmalıydı. Bir kâbus.

Sersemlemiş şekilde, aydınlanan telefonuma baktım.

Tater?

Tot?

Delilah? Orada mısın?

Telefonu aç, Delilah.

Bekle. Ne?

Telefon çalmaya başladığında yüreğim ağzıma geldi.

Aman. Tanrım. Hayır. Sadece hayır. Arayan Macon olamazdı.

Telefon sesli mesaja düştü ancak hemen ardından tekrar çalmaya başladı.

Durmayacaktı. Macon böyle bir keneydi işte. Ben delirene kadar devam edecekti. Yılanın başını küçükken... Derin bir nefes alarak telefonu açtım. "Ne var!"

"Hâlâ zarafetle dolusun, Delilah." Sesi artık daha derindi, duman ve kül gibi uğulduyordu.

İğnelemesini görmezden geldim. "Numaramı nereden aldın ve beni neden rahatsız ediyorsun?"

Telefondan bir kahkaha sesi yükseldi. "Ne yani, 'Çok uzun zaman oldu. Nerelerdeydin?' diye sormak yok mu? En azından beni ne kadar özlediğini itiraf et."

Ah. Bu ukalalığının sinirimi ne kadar bozduğunu hatırlıyordum. Bunca zaman sonra Macon'la konuşuyor olmam gerçeği beni öyle bir sarsmıştı ki bacaklarım titredi ve tezgâha yaslanmak zorunda kaldım.

Sesimin normale yakın çıkması şaşırtıcıydı. "Soruya cevap ver, yoksa kapatacağım."

"Ben de yeniden ararım."

"Macon..."

Kahkahaya benzer ama daha kuru olan bir ses çıkarttı. "Kimse bana o şekilde Macon demiyor. Sanki bir küfürmüş ya da ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi. Sadece sen."

Çocukken, annesi ona Küçük Saint derdi ki bu bana göre oldukça tuhaftı. Babasıysa ona "oğlum" derdi. Kalan herkes de ona düpedüz Saint diye seslenirdi. Daha az hak edilmiş bir lakap aklıma bile gelmiyordu. Gel gör ki, insanların ondan hâlâ Saint diye bahsetmesi çok da şaşırtıcı değildi, sonuçta bu imajı oluşturmak için yeterince çaba harcamıştı.

"Neden beni rahatsız ediyorsun, Macon?"

Sıkıntıyla nefesini verdi. "İlk olarak, ben Samantha'nın numarasını aradım." Bir çırpıda Sam'in numarasını ezberden söyledi ve ben kaşlarımı çattım, tabii o bunu göremiyordu. O çokbilmiş ses tonuyla devam etti. "İkinci olarak, bu mesajları Sam'e gönderdim. Asıl senin, Sam gibi davrandığımı düşünmen saçmalıktan başka bir şey değil."

"Bugün 1 Nisan," diye mırıldandım. "Sam tarafından yapılan başarısız bir şaka olduğunu düşünmüştüm."

Neşeden yoksun bir şekilde güldü. "Keşke öyle olsaydı."

Evet, ben de aynı şeyi diliyordum.

Eğer Sam'e mesaj attığına inanacak olursam –zaten neden bana mesaj atma zahmetine girecekti ki?– o zaman kalanına da inanmak zorundaydım. Ne yazık ki, Dave denen yapışkan bir adamı terk ettikten sonra mesajlarını bana yönlendirdiği zamanı hatırladım. O haftanın sonunda beni aramayı kesene kadar, dönüşümlü olarak bir ağlayıp bir öfkelenen Dave ile uğraşmak zorunda kalmıştım.

Bu da demek oluyordu ki Macon yalan söylemiyordu.

Sıçıp sıvamıştık.

"Pekâlâ," derken umutsuzca sakin olmaya çalışıyordum. "Belli ki, ben Sam değilim. Bu da onun numarası değil. Mesajlarını bana yönlendirdiğinden şüpheleniyorum, ki bunun için de ona bir çift lafım var. Amma velakin-"

"Yine büyükannen gibi konuşuyorsun, Tot."

"Bana öyle seslenme."

Yavaş ve kısık sesli bir gülüş kulağımda uğuldadı. "Ama büyükannen gibi konuştuğuna itiraz etmiyor musun?"

Yükümü bir bacağımdan diğerine verdim. Kahretsin, *gerçekten* de Büyükanne Maeve gibi konuşuyordum. Gergin olduğumda uzun ve fazlasıyla resmi konuşmaya meyilliydim. *Onun* böyle olduğumu bildiği gerçeği asabımı bozuyordu. "Konuyu saptırıyorsun. Bu Sam olmadığım gerçeğini değiştirmiyor."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Şimdi daha sertti, öfkesi geri dönmüştü.

"Bilsem bile sana söylemezdim."

Neredeyse dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum, bu tatmin ediciydi.

"O zaman sanırım polisi aramak zorunda kalacağım," dedi.

Birdenbire, ilk mesajlarını hatırladım. Sam'in, bir saati geri getirmesini talep etmişti. Telefonu sıkıca kavrarken mutfağımda bir tur attım. "Ne yaptı?"

Soruyu daha farklı şekilde sorabilirdim ama yıllar boyunca Sam'in dalavereleriyle mücadele etmek zorunda kalmış biri olarak, Macon'ın tarafını duymadan Sam için bahaneler üretmekle vakit kaybetmeyecektim. Sam'le sonra konuşacaktım.

"Annemin saatini aldı."

Keskin bir nefes aldım. Siktir oradan.

Kişilik olarak Bayan Saint'le ilgili pek fazla şey bilmesem de herkes onun saatini bilirdi. Bütün kasaba o saate imrenirdi. Tam olarak saat de denemezdi, daha çok bir mücevherdi. Pembeye çalan bir altın rengindeydi ve pırıldayan elmaslarla kaplıydı. Benim, Bayan Saint gibi her gün takacağım bir takı olmasa da çok güzeldi. İnce bileğinde, ışıkta parlayan o zarif parçayı çok iyi hatırlıyordum. Bununla birlikte içimde bir korku düğümü yükseldi. Sam o saate göz dikmişti. Ah, o saate nasıl da bayılırdı... En kötüsü de Macon'ın annesinin yıllar önce vefat etmiş olmasıydı. Bu da saatin hem bir aile yadigârı hem de değerli bir hatıra olduğu anlamına geliyordu.

Bitkin bir şekilde soğuk elimi, sıcak yanağıma bastırdım. "O... ah... Bunu ne zaman yapmış olabilir?"

Macon sinirli bir ses çıkardı. "Sana gerçekten de hiçbir şey anlatmıyor, değil mi?"

Gerçek acıtıyordu.

"Neden bana çalmış olabileceği ya da olmayabileceği bir saatle ilgili bir şey anlatsın ki?"

"Sam'in senden bir oda kiraladığını sanıyordum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Üç yıl önce, yüksek kalite bir yemek şirketine ortak olma fırsatım olmuştu. Ortağım Angela, kendi yarı hissesini de bana sattı ve iş o kadar başarılı oldu ki, sonunda Los Feliz'de bir bungalov satın alabildim. Birkaç ay sonra, Sam, para sıkıntısı olduğu için garajımın üstündeki çatı katına taşınmıştı. Gerçek şu ki, parasını nasıl kazandığını asla bilmezdim çünkü hiçbir zaman herhangi bir işten bahsetmezdi. Ödemekte ısrarcı olduğu az miktardaki kirayı alıp almayacağımın bir garantisi yoktu. Üstelik onun vereceği paraya ihtiyaç duymadığımdan ona bel bağlamamayı da öğrenmiştim. Bununla birlikte Macon'la görüştüğünü bana söyleyeceği kadar yakın olduğumuzu düşünüyordum. Hâlâ görüştüklerine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Bu, hayatında olup biten her şeyi bildiğim anlamına gelmiyor," diye cevap verdim sonunda.

Macon fazlasıyla sabırlı bir tonla cevap vermeden önce kulağa acırmış gibi gelen bir ses çıkardı. "Sam, geçen aydan beri benim asistanımdı. Gerçi kısa süre sonra niteliklerini oldukça abarttığı anlaşıldı."

Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Çıkmadıklarına sevinmiştim: eğer Sam ve Macon tekrardan birlikte olursa, kaçınılmaz bir şekilde, Macon benim hayatıma da geri dönmüş olacaktı. Ama o çoktan *Sam'in* hayatındaydı, değil mi? Bir *aydır* beraber çalışıyorlardı. Ve Sam bana tek kelime bile etmemişti. Acı, şakaklarımda uyuşukça zonkluyordu.

"Bir haftadır yoktum," diye devam etti. "Dün eve döndüğümde, Sam gitmişti ve birkaç eşyam da kayıptı, saat de dahil."

"Senin evinde ne yapıyordu?" Soru karşısında irkildim. Cevabı bilmek istemiyordum. İstemiyordum işte.

Ama istiyordum da.

"Asistanım olmak yirmi dört saatlik bir iş," diye cevap verdi, sanki bu apaçık ortadaymış gibi. "Bir konukevim var. Sam orada kalıyordu."

Sesinden, Sam'in haftalar boyunca başka bir yerde yaşadığını fark etmememi garip bulduğunu ima ettiğini anlayabiliyordum. Fark etmiştim. Oysa ben onun gelip gitmesine alışkındım. Benim evim onun için daha çok bir üs gibiydi.

"Evine hırsız girmiş olabilir," diye önerdim zayıfça.

"Saçmalık. Lanet olası kadın 'eski zamanların hatırına' saati görmek istedi, ben de ona gösterecek kadar salaktım."

Gözlerimi kapatırken yüzümü sıvazladım. "Peki..."

Siktir. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Sesi bitkin ve kabullenmiş bir hâle döndü. "Sadece bana nerede olduğunu söyle, ben de seni yemeğinle baş başa bırakayım."

"Nerede olduğunu bilmiyorum; ama onu bulup konuşacağım."

"Yeterince iyi değil. Kalan eşyaların gitmesine göz yumabilirdim ama o saatin benim için bir anlamı var. Bu defa fazla ileri gitti. Polisten yardım isteyeceğim."

"Lütfen." Sözcük ağzımdan çıkarken dilimi yaktı. Bunu söylemiş olmaktan nefret ediyordum ama geri alamazdım. "Saatini getireceğim."

Sam'in hapse gitmesine izin veremezdim. Ne olursa olsun, o benim kız kardeşimdi ve bu annemi öldürürdü. Mecazi olarak tabii; ama gerçekten olabileceğine dair de dehşet verici bir korkum vardı. Geçen yıl babamızı kaybetmiştik ve anne-

min sağlığı en iyi gününde bile kırılgandı. Bir gün, ona dönüp baktığımda ne kadar yaşlandığını görünce serseme dönmüştüm, sanki babam giderken onun yaşam kıvılcımını da yanma almıştı. Onun için geriye kalan tek şey Sam ve bendik. Ne yazık ki, Sam'e karşı her zaman aşırı korumacıydı.

"Yirmi dört saatin var, sonra polisi arıyorum," dedi Macon, sabırsız ve sert bir sesle.

"Yirmi dört saat mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçiyor gibi bir hâlim mi var?" diye karşılık verdi.

"Şey, sormak zorundayım, önerdiğin bu saçma sapan zaman diliminde ne yapmamı bekliyorsun?"

Azı dişlerini gıcırdattığını duymam imkânsızdı ama muhtemelen bunu yapıyordu. "Bu bir teklif değildi," dedi dişlerini sıkarak. "Bu bir son tarih."

"Burası L.A., Macon. Beş kilometrelik yere gitmek bile en az yirmi dakika sürüyor. O da iyi bir günde." Saf kızgınlık barındıran bir ses çıkardım. "Sam'in saklanma ihtimalini katmıyorum bile. Şehirde bile olmayabilir. Atlayıp Vegas'a, San Francisco'ya hatta Cabo'ya dahi gitmiş olabilir."

Hepsi de Sam'in çok seveceği kaçış yollarıydı. Gerçi bunu nasıl karşılayabileceğini çözebilmiş değildim. Kahretsin, belki tüm bu zaman boyunca profesyonel bir hırsız olmuştu.

"Demek istediğim," dedim dişlerimi sıkarak. "Eğer onu gerçekten bulmak istiyorsan bana yirmi dört saatten fazlasını vermek zorundasın. Lanet olsun, ben Jack Bauer*'ın kadın hâli falan değilim."

Telefondan boğuk –sanki uzun uzun gülüyormuş gibi–

* Jack Bauer, 24 isimli televizyon dizisinde Kiefer Sutherland'ın canlandırdığı ana karakterdir. CTU adlı bir biriminde operasyon ajanı olarak çalışmaktadır. (ç.n.)

bir ses geldi. "Kafanın üzerinde çalan bir geri sayım saatiyle şehirde koşturup durmanın hayali neredeyse tüm bu zorluğa değer."

Görüş alanımı kırmızı bir sis kapladı. Yemin ederim ki, eğer şu anda önümde olsaydı bir kâse dolusu unla kaplı olurdu. "Görüyorum ki, hâlâ şerefsizin tekisin."

"Görüyorum ki, hâlâ bana hakaret ediyorsun."

"Hep böyle çabuk anlardın, Macon." Siktir, ona sataşmaya son vermem gerekiyordu. "Bana bir hafta ver."

"İki gün."

Küçümseyerek kahkaha attım. "Beş."

"Üç," diye karşılık verdi. "Senin için yapabileceğimin en iyisi bu, Tot."

İsmi duymamla dişlerimi gıcırdattım. Görevi düşününce, zaman pek fazla sayılmazdı. Lanet olsun ki ne sinirli olduğu için ne de bu iş hemen bitsin istediği için onu suçlamıyordum. "Anlaştık."

"Üç gün," diye tekrar etti. Tam birazcık rahatlamıştım ki cümlesini tamamladı. "Senin ve Sam'in, saat elinizde hazır bir şekilde, evimde olmanızı bekliyorum."

"Ne?" Neredeyse tıslamıştım. "Neden ben? Orada olmama gerek yok. Ben-"

"Evet, gerek var. Sam'in sensiz geleceğine inanmıyorum."

"Gelecektir." Onu ölüm ve kesip biçmekle tehdit etmem gerekse bile. "Bu birleşmenin bir parçası olmak istemiyorum." Macon'la yüz yüze gelmemin hiçbir yolu yoktu. Yapamazdım.

"O zaman burnunu sokmayacaktın."

Aşağılık. Herif.

Macon'ın ses tonu sert ve soğuktu. "Şartlar bu şekilde. İster kabul et ister etme."

Ciddi olduğuna inanmak zorundaydım. Tanıdığım Macon kastetmediği hiçbir şeyi söylemezdi. Birbirimizin yörüngesine girdiğimiz her seferinde puştun teki gibi davranmasaydı bu özelliğine hayran olabilirdim. O soğuk, kendini beğenmiş bakışlarıyla karşılaşmanın, onunla yüzleşmenin fikri bile midemi bulandırıyordu. Bir kez olsun, o adamı dizlerinin üstüne çöktürüp benim için çaresiz ve nefes nefese kaldığını görmek istiyordum, tıpkı birçok kadının onun için kaldığı gibi. Şu anki görünüşümü düşününce bu oldukça uzak bir ihtimaldi; unla kaplı, terle yapış yapıştım ve saçımın aşırı derecede kesime ihtiyacı vardı.

"Delilah? Anlaştık mı?"

Adımı söyleyiş tarzından nefret ediyordum. Keskin ve buyurgan bir tonla, sanki benim üstümmüş gibi. Telefonu ellerimi acıtacak kadar sertçe kavramıştım. O şeyi, koca kafasına atmayı hayal ettim. Tanrım, bana bunu yapmama gücü ver. "Üç gün içinde görüşürüz."

Sesi kulağa kendinden fazlasıyla memnunmuş gibi geliyordu. "Sana adresimi mesaj atacağım. Sabırsızlıkla bekliyorum, Tot."

Ben de kız kardeşimi boğazlamayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Ama önce, onu bulmam gerekiyordu.

BÖLÜM İKİ

Macon

Telefonu bırakırken ellerim titriyordu. İki haftadır sürekli bir acı içindeydim, yani titrememin suçunu ona atabilirdim ama bu bir yalan olurdu. Şu anki zayıflığımın sebebi, Delilah Ann Baker'dı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bir hayalet görmüş gibi duruyorsun," dedi North ofisimin kapısından.

"Sanırım az önce bir tanesini çağırdım." Yüzümü pencereye ve ardındaki denize çevirdim ama manzarayı görmüyordum. Delilah'yı görüyordum; kalın siyah kirpiklerle çevrelenmiş, zencefilli çörek rengindeki büyük gözler, sivri uçlu burna sahip, yuvarlak bir surat ve dolgun, pembe dudaklar. O ağız her zaman hareket ediyordu, benim tarafıma sözleriyle asit püskürtüyordu.

Bu dünyadaki hiç kimse Delilah Baker kadar sinirimi bozmamıştı.

Kimse beni Delilah Baker kadar hızlı savunma moduna sokmamıştı.

İsa aşkına, kulağa tıpatıp aynı geliyordu. Hayır, bu doğru değildi; beni her zamanki gibi kışkırtıyordu ama sesi değişmişti. Şu anda biraz daha farklıydı; alçak, tatlı, yumuşak bir sesle konuşuyordu, sanki ateşli bir gösteriyi yeni bitirmişti. Terli...

O düşünce hangi cehennemden gelmişti ki?

Bir elimle yüzümü sıvazladım ve homurdandım.

North odanın içine doğru ilerledi. "Sanıyorum ki bu hayalet, Samantha değil?"

Sam'in adını söylerken ki ses tonu tüylerimi diken diken etti. Açıkça görülüyordu ki, Sam bir noktada pençelerini North'a geçirmişti ve o da etkilerini hissediyordu. Bu sinirlerimi bozdu. Sam nereye giderse, yıkım da peşinden geliyordu. Dersimi uzun zaman önce almıştım ama aptal gibi gelip iş için yalvardığında bunu görmezden gelmiştim. Herkes büyür, diye düşünmüştüm. Sam de dahil. Ne var ki büyümemişti. İşe başladığı gün, yatağıma girmeye çalışmıştı. Onunla aynı odada durmaya bile zar zor dayandığımı düşünürsek bu durum oldukça garipti. Onu kovmam gerektiğini biliyordum ama zaman yoktu. Sonunda fırsatını bulduğumdaysa, gitmişti.

Annemin saatini düşündüğümde karnım kavurucu bir öfkeyle yandı. Saat şatafatlıydı ve benim tarzım değildi ancak onu gördüğümde, elimde tuttuğumda, kendimi anında onunla buluyordum.

Annem, hayatımda epey mesafeli bir figürdü; kendi problemleri vardı. Aynı zamanda güzel anılarımız da vardı; çocukken beni tutması, saçımı okşaması, bana kitap okuması... Ona dair olan her anımda ince bileğinde o saat vardı. Şimdi gitmişti ve sanki annemin kaybını en baştan yaşıyordum; derin, büyük bir acı göğsüme yayılıyordu.

Siktiğimin Samantha'sı. Bana defalarca ihanet etmişti ama en kötüsü de ona izin vermiş olmamdı. O, güvenip de ihanete uğradığım insanlardan oluşan upuzun sıranın sonuncu üyesiydi.

"Hayır," dedim dişlerimin arasından, North'un cevap beklediğini hatırlayarak. "Onu bulamıyorum."

İrkildi, çenesi kasılmıştı. "Bu benim hatam."

"Senin mi? O nedenmiş?"

Kollarını göğsünde kavuştururken yüzünde sert bir kararlılık ifadesiyle bana döndü. "Ben senin korumanım. Ben görev başındayken sana bir şey olursa, bu benim hatamdır."

Yorgun ve fazlasıyla gergin bir hâlde ellerimi karnımın alt kısmına koydum. Vücudumun her santimi bir şekilde acıyordu ama şu anda en fazla bu kadar rahat olabilirdim. "İşini doğru düzgün yapmana izin vermezsem senin hatan olmaz. Üstelik Sam'e, onu burada yalnız bırakacak kadar güvenen bendim."

Geçmişe duyduğum anlık özlem, karar verme yetimi zayıflatmıştı. Sam'i görmüştüm ve her şeyi... hatırlamıştım.

North itiraz edecekmiş gibi gerildi ama bir şey söylemedi. Bunun yerine benim yaptığım gibi pencereden dışarıya baktı. "Eğer Samantha'yı bulmadıysan, o zaman kim bu hayalet?"

Dudaklarım kıvrıldı ama gülümsemiyordum. Bunun için fazla... tedirgindim. "Delilah."

Adını yüksek sesle söylemenin bile bir gücü vardı, sanki ismini söyleyerek bir sihir numarasıyla kanlı canlı karşımda belirmesi riskini alıyordum. Kendime hayali bir tokat attım; açıkça görülüyordu ki ağrı kesiciler ruh hâlimi altüst ediyordu. Buna rağmen onun bir parçasının tam yanımda olduğu, omzumun üstünden bana onaylamaz bir şekilde kaş çattığı

hissini üzerimden atamıyordum. Gergin bir saniye sonra, onu gün kadar açık bir şekilde gördüm. Tıpkı mezuniyet balomuzun gecesindeki gibi, fark etmeye hakkımın olmadığı, kıvrımlarına yapışan sarımsı yeşil, saten elbisesiyle karşımda dikiliyordu. Gözleri nefretle alev alev yanıyordu, teni öfkeyle kararmıştı.

On yedi yaşındayken bile öfkesinin ne kadar çarpıcı olduğunu görmüştüm. Dilim tutulmuştu, o beni sözleriyle paramparça ederken ben tek kelime bile edememiştim.

Bana en son, değersiz olduğumu ve benden nefret ettiğini söylemişti. Belli ki buna tüm varlığıyla inanmıştı.

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "O, Sam'in kız kardeşi."

North'un kaşları kalktı. "Samantha'nın bir kardeşi mi var?" Sesi belli belirsiz dehşete düşmüş gibiydi.

"Merak etme. Birbirlerine hiç benzemiyorlar." Gergin omuzlarımı yuvarladım, acı neredeyse iyi hissettiriyordu. "Delilah..." Kahretsin, ergen hâlim ve şimdiki hâlim birleşince bile onu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışırken mücadele ediyorduk. "Açık sözlü biri."

North bana deliymişim gibi baktı. Deli gibi hissediyordum.

Omuz silkerek tekrar denedim. "Delilah'da ne görüyorsan, onu alırsın. Sana her şeyi doğrudan söyler." Ne kadar acıtırsa acıtsın. "Ondan etkilenip etkilenmediğini umursamaz."

"Kulağa onu çok iyi tanıyormuşsun gibi geliyor."

Delilah'yı tanıyor muydum? Evet, o bundan nefret etse bile tanıyordum. O da beni tanıyordu. Göğsüm garip hislerle burkuldu. Yarı heyecan, yarı iğrenmeyle, sanki isteksizce çırılçıplak soyulmuştum ve hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyordum.

"Birlikte büyüdük. Sam, Delilah ve ben."

Üç boktan silahşor. Çünkü Sam ve ben bok gibi davranarak Delilah'yı dışlamaya çalışmış olsak da o her zaman denklemin bir parçasıydı. Her zaman.

"Delilah, Sam'in nerede olduğunu biliyor mu?"

"Bilmediğini söylüyor." Siktir, boynum çok gergindi. Sıkmak için elimi kaldırdım ama kaburgalarım itiraz edercesine çığlık attı.

North'un gözleri kısıldı. Acı çektiğimin farkındaydı ama neyse ki bunun üzerinde durmadı. "Delilah'nın açık sözlü biri olduğunu söyledin. Yani ona inanıyor musun?"

"Evet. Maalesef." Bir kez daha denize baktım. Şimdi her şey değişmişti. "Eğer Delilah onu bulamıyorsa, hiç kimse bulamaz." Bu da demek oluyordu ki annemin saati gerçekten gitmişti. Sam çoktan birine sattıysa şaşırmazdım bile. Öfke o kadar yoğunlaşarak büyüyordu ki beni boğuyordu. Sam benden çok fazla şey almıştı –anılarımı, lanet olası güvenliğimi– ve onu affedecek zamanı çoktan geçmiştim. Polisi aramam gerekiyordu. Bal ve arsenik sesli, küstah malum kadını düşünmeden saatin peşine düşmem gerekiyordu.

Delilah.

Adı aniden aklımda dönüp duruyor, zorla içeri girip oraya yerleşiyordu. Buraya geliyordu, Sam'le ya da Sam'siz. Bahse girerim buraya yalnız gelecekti. Kabul etse de etmese de Delilah en az benim kadar iyi biliyordu ki Sam kaçtığında, o iyi ve hazır olana kadar hiçbir şey onu geri getiremezdi. Her ne olursa olsun, Delilah'yla yüzleşecektim. Eski düşmanım. Hiçbir zaman önemsememeyi başaramadığım tek insan. Bir şekilde, denediğim her savunmayı tek tek geçmeyi başarabilmişti.

Şimdiyse evimde, benim alanımda olacaktı. Ki bu kulağa oldukça çocuksu geliyordu ama kendimi buna, *ona* takılı kalmış bir hâlde buldum. Aynı görünecek miydi? Benden eskisi kadar nefret ediyor muydu?

İsteksizce önce cebimden cüzdanımı, sonra da içine sokuşturduğum yıpranmış kartı çıkardım.

Sevgili Delilah'nın Yemek Şirketi koyu pembe arka plan üzerine kalın, parlak turuncu renkte basılmıştı. Renkler, tanıdığım o düşünceli kız için fazla gösterişliydi ama bu eski moda kartvizit saf Delilah'ydı, tedirgin olduğunda resmi ve sıkıcı konuşmaya kayma eğiliminde olan o kız.

Bir gülümsemenin dudaklarımı çekiştirdiğini hissettim ve bu sinirlerimi bozdu. Tekrardan geçmişe özlem duymakla işim yoktu. Kardeşlerin biri tarafından soyulmuş ve kullanılmıştım. Şimdi de kardeşlerin diğeri, aşağılık ve değersiz bir ruh olduğumu söyleyen kardeş, beni görmeye geliyordu. Şüphesiz ki, Sam'in avukatlığını üstlenecek, küçük dolandırıcı kız kardeşinin suçunu bir kez daha üstüne almaya gönüllü olacaktı...

Bu da sinirlerimi bozdu. Tabii kalbimin beklentiyle sıkıştığını inkâr edemezdim. Delilah'ya adresimi mesaj attım ve ona son gününde, saat beşte burada olmasını söyledim. "Aksi takdirde" diye eklemeye de engel olamadım, bunun onu uyuz edeceğini biliyordum. Göz devirme emojisiyle cevap verip defol git de pişirmeye devam edeyim dediğinde, gülümsemem genişledi. Hoşuma gitse de gitmese de hâlâ damarına basmaktan zevk alıyordum ve geleceği anı sabırsızlıkla bekliyordum.

BÖLÜM ÜÇ

Delilah

DeeLight'tan SammyBaker'a: Mesajlarını kontrol etmediğin için Instagram ve Facebook mesajları aracılığıyla peşine düştüm. Beni alenen snap atmaya zorlama. Macon'a ne yaptığını biliyorum. Eğer azıcık onurun varsa eve gelirsin.

DeeLight'tan SammyBaker'a: Eninde sonunda yapmak zorundasın. Üstelik bıçaklarım var, Sam. Aşırı keskin bıçaklar.

DeeLight'tan SammyBaker'a: O bıçaklarla bir tavuğun kemiklerini bir dakikadan az bir sürede çıkardığımdan bahsetmiş miydim?

DeeLight'tan SammyBaker'a: TAVUK!

Dürüst olmak gerekirse, çaresizliğin nasıl hissettirdiğini bildiğimi zannediyordum. Ancak bu konuda oldukça cahil olduğum çok açıktı. Öğrendiğim kadarıyla çaresizlik, aşağı-

layıcı bir şekilde içten içe sarsılmaya ve ellerin titremesine neden oluyordu. Bundan bıkmış usanmıştım. Sam'in yaptığını yapıp, ortadan kaybolmak istiyordum. Yüce Tanrım, ortadan kaybolmak şu anda ettiğim tüm duaların cevabı gibiydi.

Sam'in peşine düşme sözünü verdiğimde, tüm aramalarını benim telefonuma yönlendirdiği için benim de onu arayamayacağımı fark etmemiştim. Bu dikkatsizliği, on yıldan sonra ilk defa Macon Saint'le konuşmamın verdiği telaşa bağlıyordum. Bu nedenle Sam'i ararken, her zamanki uğrak yerlerine arabayla gitmek ve arkadaşlarını aramak zorunda kalmıştım.

Tüm gece araştırdım. Sam hâlâ kayıptı, hiç var olmamışçasına ortadan kaybolmuştu. Bu cidden bir yetenekti; öylece hayatı bırakma kabiliyeti. Bunun yeni veya şaşırtıcı olduğunu söylemek isterdim. Ancak değildi. Kardeşim, kendisinin güneş olduğu ve diğer insanların adeta onun etrafında döndüğünü düşündüğü bir dünyada yaşıyordu. Beni sık sık pisliğini temizlemem ya da suçunu üstlenmem için ortada bırakıyordu. Kendimi bildim bileli onun hatalarını örtbas ediyordum. Çocukken bile annemle babam, Sam'e hâkim olacağım ve onu yaramazlıktan uzak tutacağım gerçeğini kabullenmişlerdi. Bırakması zor bir alışkanlıktı.

Şimdi güneş alan mutfağımda volta atarken parmaklarım soğuk ve nemliydi. Midem o kadar ekşimişti ki, bir saat önce gerginliğimi hafifletmek için yaptığım parlak, pofuduk limonlu kek bile bana çekici gelmiyordu. Üstelik leziz olduklarını biliyordum.

Ama hayır, onu yemek yerine, telefonuma sarılıp aramaya oldukça gönülsüz olduğum numarayı çevirdim. Her

zaman kızları olduğum için annemle babamı –özellikle annemi– mutlu etme ve gururlandırma ihtiyacı duyardım. Bu benim için mantıklı olmadığı kadar yoğun bir dürtüydü. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

Telefon çalarken, sırtımdan soğuk soğuk terler akıyordu.

Açma. Açma. Açma-

"Merhaba, tatlım." Annemin sesi, sabahın bu saati için kulağa haddinden fazla neşeli geliyordu. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Bu sandığın kadar rahatlatıcı değil, anne."

Sesinde hafif kırgın bir neşe vardı. "Seni düşünmem rahatlatıcı değil mi?"

"Hayır. Çünkü anında kötü bir şey mi oldu diye merak ediyorum."

"Sen korkunç derecede karamsarsın, canım. Seni temin ederim, her zaman iyi şeyler düşünüyorum."

Homurdanarak mutfağımı boydan boya dolandım. "Karamsar değilim, pragmatiğim."

"Cidden mi," dedi annem ağır ağır. "Peki, seni buna inandıran şey ne? Uzman görüşünü alalım."

Benimle alay ederken üzüntümü hafifletmeyi başarabilen tek kişiydi. Huzursuzluğuma rağmen gülümsedim. "Çünkü tüm berbat tahminlerim neredeyse her zaman tutuyor. Ben sadece önceden plan yapıyorum." Bununla birlikte gülümsemem soldu.

Boğazımı temizleyerek tezgâha yaslandım ve direkt konuya girdim. "Anne, bugün hiç Sam'den haber aldın mı?"

"Hayır, bebeğim, Samantha'dan bir haftadan uzun süredir haber almadım." Kaygısızca güldü. "Ki bu onun için normal sayılır. Neden?"

Çünkü onu çıplak ellerimle boğmak istiyordum ama boynunu kavrayabilmem için öncesinde onu buraya getirmem gerekiyordu. "Bir nedeni yok. Sadece... kardeş zırvası." Tekrar boğazımı temizledim. "Anne, gerçekten üzgünüm ama bugünkü öğle yemeğimizi iptal etmek zorundayım. Ben... ah... iş arkadaşlarımdan birisi bayağı sıkışık durumda ve ona yardım edebilecek başka kimse yok."

Bu en kötü bahanelerden biriydi, kelimeleri söylemek bile içten içe utançla sinmeme sebep olmuştu.

"Problem değil, bebeğim," dedi annem aceleyle beni ikna etmek için. "Hafta sonuna planlarız. Her açıdan daha kolay olur. Bir an için bile endişelenme. JoJo doğum günüm için şehre geldi. O bana eşlik edebilir."

JoJo, annemin en yakın arkadaşı ve suç ortağıydı. İkisi birlikte dışarı çıktığında olacaklardan neredeyse korkuyorum diyebilirdim. Genelde ardından kargaşa gelirdi.

"Arabayla Santa Barbara'ya gideriz," diye devam etti annem. "O da bir süredir gitmek istiyordu."

İşte bu yüzden onu seviyordum. Sanırım bütün insanlar annesini öyle ya da böyle severdi. Ben annemden *hoşlanıyordum* da. Onunla konuşmaktan, mutfağında oturmaktan, yatıştırıcı sesinin en sevdiğim çocukluk battaniyesinin sıcaklığı ve rahatlığı gibi üzerime örtülmesinden hoşlanıyordum.

Telefon kabım kavrayışımla çatırdadı. "Teşekkür ederim, anne. Doğum gününü harika yapacağım, söz veriyorum. Eğer bugün Sam'i görürsen, lütfen bana haber ver. Ve... şey... lütfen ben yanınıza gelene kadar gitmesine izin verme."

Annem cevap vermeden önce uzunca durakladı. "Onun yüzünden iptal ediyorsun, değil mi?"

Galiba Sam'i kilitli tutma isteğim biraz fazlaydı. "Ne? Hayır... tabii ki hayır. Saçmalama."

"Delilah... bana yalan söyleme."

"Yemin ederim, anne." Parmaklarımı arkamda çaprazladım, asla bastıramadığım bir dürtüydü. "Gerçekten bir arkadaşa yardım etmem lazım." Macon söz konusu olunca arkadaş tabirini kullanmak şaka gibiydi ama en iyi bu şekilde kelime oyunu yapabiliyordum. "Gerçi, haber vermek için Sam'i bulamadığım doğru. O... şey, aramalarını bana yönlendirdi ve bu yüzden onun tam olarak peşine düşemiyorum."

Sinirli bir ses çıkardı. "Bu kız benim ölümüm olacak."

Bunlar duymak istediğim sözcükler değildi. "Sam'in başını belaya sokması seni gerçekten rahatsız ediyor mu?" Çünkü ne kadar ileri gitmem gerektiğini bilmek zorundaydım. Sadece gönül rahatlığım için.

Annem içini çekti. "Tabii ki rahatsız ediyor. O benim canım, tıpkı senin gibi."

"Doğru. Ama anne, yaptıklarından sıyrılamayacağı günler de gelebilir."

Mesela, Macon Saint onun küçük kıçını hapse attırdığında. Macon'dan bu kadar nefret etmeseydim bu konuda onu alkışlamak için içimde bir şeyler bulabilirdim.

"Belki de bu kaçınılmaz sonuca boyun eğmen," diye devam ettim dikkatle. "En iyisidir."

Kız kardeşime karşı içimde kabaran öfke ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım.

"Ben bir anneyim, Delilah," dedi annem yorgun bir sesle. "Çocuklarımdan asla vazgeçmeyeceğim. İkinizden biri incinirse her zaman ben de çok derin yaralanacağım. Tüm

sahip olduğum ikinizsiniz. Babandan sonra... onu kaybettiğimde..." Sesi zayıf bir nefesle kırıldı.

"Biliyorum," dedim telaşla.

Sessizleştik. Daha sonra annem tereddütlü bir sesle konuştu. "Onu özlüyorum. Kalbini birine verdiğinde, onlar senin bir parçan oluyor. Ve gittiklerinde bıraktıkları boşluğu hissediyorsun."

"Anne..." Beni öldürüyordu.

"İyiyim," dedi yumuşakça. "Sadece sana parçalardan oluştuğumu açıklamaya çalışıyorum. Baban benim büyük bir parçamdı ama aynı zamanda sen ve Sam de varsın. Hiçbir zaman ikinizden de vazgeçemem; bu kendimden vazgeçmek gibi olur, başka bir parçamı kaybetmek gibi. Anladın mı?"

Gücümün son kalıntıları da beni terk etti ve dolaba yaslanarak yere çöktüm. İçimdeki beni hasta eden düğüm o kadar acıtıyordu ki elimi karnıma bastırdım. "Evet, anne, seni kesinlikle anlıyorum."

Her şey berbat olacaktı.

Malibu'ya doğru Pasific Coast Otobanı'nda araba sürerken ellerim tamamen yapış yapıştı. Normalde bu yolu, yanındaki okyanusun sonsuz parıltısını ve diğer yanındaki eğimli dağları seviyordum. Şimdi, sefaletime giden bir güzergâhtan başka bir şey değildi.

Üç gün boyunca araştırmıştım. Makul sürüş mesafesindeki en iyi yerlere telefon açmıştım, Sam uçmaktan nefret ederdi ama aynı zamanda da rahatına düşkündü. Onu, diğer isimleriyle bile araştırmaya çalışmıştım. Yıllardır kız karde-

şimin başka isimler *kullandığını* bildiğim hâlde bunun hakkında iki kez bile düşünmediğimi fark etmek, bana tokat gibi çarpmıştı. Bile bile lades demek böyle bir şeydi.

Bu rahatsız edici gerçek karşısında öfkelenmiştim. Öyle ki kız kardeşimin misafirhanede bıraktığı eski dizüstü bilgisayarının şifresini kıracak kadar ileri gitmiştim. Bulabildiğim tek şey, oduncu pornosuna karşı bir ilgisinin olduğu ve topladığı ateşli, sakallı adam giflerinden oluşan etkileyici koleksiyonuydu.

Saat birde yenilgiyi kabullendim ve –Tanrı bunun için yardımcım olsun– kuaförümü arayarak acil bir kesim ile boya randevusu aldım. Tamam, belki bu anlamsızdı ama Macon'ın evine o kadar yolu tek başıma gidip şikâyetçi olmaması için ikna etmek zorundaysam, bunu yaparken mümkün olduğu kadar iyi gözükmeye ihtiyacım vardı.

Bu yüzden işte buradaydım. Saçlarım güzelce şekillendirilmiş, yüzümün etrafını çevrelemişti. Kestane rengi saçlarımın aralarına atılan güzel karamel ve altın rengi gölgeler, saçlarımı güneş öpmüş gibi gösteriyordu.

Evet, süslenip püslenmekte suçluydum ama gösteriş için yapmamıştım, bunlar savaş boyasıydı. İnsan savaşa zırhsız gitmezdi. Bu amaçla, tüm iyi yerlerime yapışan ama daha az arzulanan yerlerimden süzülen; favori kısa kollu ve krem rengi örgü üstümle kalçalarımı sararak yumuşakça dizlerimin etrafında uçuşan, mürekkep mavisi eteğimi giymiştim. Belki gereğinden fazla abartmıştım ama en azından göz alıcı, aynı zamanda da ciddi görünüyordum. Soğukkanlı. Profesyonel.

"Kimi kandırıyorum ki?" diye bağırdım önümdeki yola. "Azıcık bile fark yaratmayacak. Mahvoldum ben."

Sahile giden dar bir yola doğru sürerken ter sırtımı gıdıkladı. L.A.'de yaşadığım onca yıla rağmen Malibu'nun bu tarafına hiç uğramamıştım. Dar sahil yolu tamamen yabancıydı ama arabanın navigasyonu, Macon'ın mesaj attığı adresin yaklaşık iki yüz metre solumda olduğunu bildirdi. Tabii ki de Macon kumsalın hemen yanında yaşıyordu.

Çok fazla çalışma ve biraz şansla, belki bir gün ünlü bir şef olup, bu civarda yaşamayı karşılayabilirdim. Şu anda bu mahalleden bir konukevi bile kiralayamazdım.

Sonunda büyük, ahşap bir kapıyla kapatılmış garaj yoluna girerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Malibu sahilinin özelliği, çekici ev planının, güzel bir garaja ya da büyük bir kapıya sahip olmaktan daha fazla anlam ifade etmesiydi. Evlerin gerçek güzelliği, ev sahiplerine saklanmıştı. Malibu'nun büyük bölümü dağlar ve okyanus arasına sıkışmış, giderek daralan bir şerit hâlindeyken Macon'ın arazisi, Los Angeles'a doğru uzanan ve kıvrılan nadir bir düzlükte yer alıyordu.

Titrek bir nefes alarak diyafona yanaştım, her tarafa yerleştirilmiş olan kameraları not ederken çağırma butonuna bastım.

Siktir, siktir, daha çok siktir.

"Evet?" diye cevap verdi bir adam. Sesi Macon gibi değildi.

Yine de kendimi şaşırıp kalmış, dudaklarım ayrılmış, ağzım kuru ve tek bir ses bile çıkaramazken buldum.

Cevap versene, budala.

Hayır, arabayı geriye döndür ve kaçabiliyorken kaç.

"Merhaba?" diye sordu adam tekrar. Sorusunda bir neşe tınısı duyduğuma yemin edebilirdim, sanki aramanın diğer tarafındaki adam gülüşünü tutuyordu.

Saf rahatsızlıkla dolup taşarken, sesimi buldum. "Delilah Baker, Macon Saint'i görmek için buradayım."

Ellerim o kadar terlemişti ki bir tanesi direksiyonun üzerinden kaydı. Ellerimi gizlice eteğime sildim ve kameranın küçük kara gözüne baktım. Kapı kayarak açılırken geçen zaman sonsuzluk gibi hissettirmişti ama muhtemelen sadece birkaç saniye olmuştu.

Dantel gibi yaprakları olan, yaşlı zeytin ağaçlarıyla kaplı uzun bir araba yolu, beni içeri çağırıyordu. Ağır ağır arabayı sürdüm, kalbim kaburgalarıma doğru sabit bir dövme gibi vuruyordu. Küçük, tek katlı, beyaz bir ev görüş alanıma girdi. Fren yapmaya başladım ama hemen ardından bunun bir konukevi olduğunu fark ettim. Biraz daha ileride, okyanusu gören çok daha büyük beyaz bir ev belirdi.

"Tanrı aşkına, ne tuzak arna." Şu an özellikle komik bir şey bulmasam da bir kahkaha attım. Kendime engel olamıyordum. Eğer hayallerimdeki mükemmel evi göstermem gerekseydi, bu evi gösterirdim.

Güney California'daki zenginlerin tercih ettiği dört ana ev tarzı vardı. Klasik, yirmili yılların İspanyol tarzı, süslü İngiliz ya da Fransız malikânesi taklitleri, ultramodern ve abartılmış zanaatkâr evler. Macon'ın evi zanaatkâr ve modern evlerin bir karışımı gibiydi, bunun çok saçma olması gerekiyordu ama değildi.

Dönerek yıpranmış ahşaptan sıcak, davetkâr kapıların önünde durdum ve kahvaltım bir kez daha kendini göstermekle ilgili beni tehdit ediyordu.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım kendi kendime, şiddetle çalkanan karnıma bir elimi bastırırken.

Dışarıdaki hava yabani papatyalar, tatlı limonlar ve tuzlu

deniz havası kokuyordu. Sadece birkaç adım ötedeki okyanusun yumuşak durgunluğu, çılgınca çarpan kalbimle alay eder gibiydi. Uzun ve derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Bir elimi saçımdan geçirirken, çocukluğumdaki ezeli düşmanımla karşılaşmak için kendimi hazırladım. Tanrı bana yardım etsin.

Kapıyı Macon Saint açmadı.

Şaşırmamalıydım ancak karşımda dikilen adama gözlerimi dikerek bakmaya engel olamadım.

Dürüst olmak gerekirse, James Bond'a benziyordu. Koyu sarı saçları, alaycı somurtkanlığı ve neredeyse yabani sayılabilecek vücuduyla oldukça yakışıklıydı. Gök mavisi gözleri beni süzdü ama bakışlarının düşmanca değil, meraklı olduğunu seziyordum.

"Ben North," diye selamladı.

Geçici gülümsememi takındım ve elimi uzattım. "Delilah."

Kısa bir süreliğine elimi sıktı. "Biliyorum."

Tabii ki; kapıda cevap veren oydu ve ben bekleniyordum. İkimiz de Sam'in benimle olmadığından bahsetmedik. Belki o bunu da bekliyordu.

Bu sabah yüzüncü kez Sam'e karşı olan öfkemi yuttum. Şu an bana bunun yardımı olmayacaktı.

"İçeri gel." North başını davet eder gibi eğdi.

İstemiyordum. Kaçmak istiyordum. Gözlerinin kenarları sanki duygularımı çok iyi biliyormuş ve bunu anlıyormuş gibi kırıştı. Aydınlık bir ön salona yönlendirildim, bakakalmamak ve iç çekmemek için kendimi çok zor tutuyordum.

Macon'ın evinin içi, dışından çok daha güzeldi. Mükemmeldi. Boş, ışıltılı ve huzurluydu. Bir şekilde bomboş hissettirmeden gösterişli hissettirmeyi başarıyordu.

"Evi kolay buldun mu?" diye sordu North, büyük bir odanın önünden geçerken.

"Navigasyon uygulamaları hayat kurtarıyor."

"Doğru."

Geniş, yıpranmış ahşap parkelere, kaset döşemeli tavana, krem beyazı panellerle kaplı duvarlara ve ardındaki mavi, masmavi okyanusa göz attım. Kusursuzdu. Rüya gibiydi.

Kâbus gibiydi.

Macon Saint'in, namı diğer şeytanın burada yaşayabiliyor olmasından, yerden tavana varan pencerelerden dışarı bakabiliyor olmasından nefret ediyordum. Ev son derece sessizdi, belli belirsiz bir orman ve narenciye kokusu alıyordum. Yemek odasını ve içkilerle dolu, cam duvarlı şarap mahzenini geçtik.

Yere iki seksen uzanmış, sonraki deneyeceği şaraba karar vermeye çalışırken kıs kıs gülme dürtüsünü bastıran sarhoş bir Macon hayal ettim.

"Macon'ın bir arkadaşı mısın?" diye sordum, hem sessizliği doldurmak hem de gerçekten merak ettiğim için.

"Arkadaş mı?" North sorunun üzerine düşünüyor gibi gözüktü, sonra benim tarafıma bir bakış attı. "Evet, ama aynı zamanda da koruması ve kişisel antrenörüyüm." Yüz ifadesi sinsileşti. "Bu yüzden ben onun kıçını patakladığım zaman arkadaş kartını oynamaya izni yok."

"Döverken seviyorsun yani?"

"Öyle de denebilir." Keskin adımlarla ilerliyordu ve onu kötü adamları ortadan kaldırırken hayal etmek zor değildi.

Macon'ın korumaya ihtiyaç duyacağını düşünmemiştim. Bir türlü ünlü olduğu gerçeğini kavrayamıyordum. Şu anki hâlimle, on yıldan beri ilk defa onu görmek üzere olduğumu

zar zor düşünebiliyordum. Eğer düşünürsem kusacaktım.

"Kız kardeşine hiç benzemiyorsun," dedi North bir anda, gözleri benim üzerimdeydi.

Sendeledim. Tabii ki benzemiyordum; gözü gören herkes tek bir bakışta bunu anlayabilirdi. Yine de bundan bahsetmesine şaşırmıştım. North'la ilgili düşüncelerim biraz kötüleşti ve kendimi hayal kırıklığına uğramış hâlde buldum.

Yüzünü buruşturdu, belli ki ifademi iyi okumuştu. "Bunu aşağılamak için söylemedim. Sadece mizaçlarınızın çok farklı olduğunu yeni fark ettim."

Sam'in bir noktada pençelerini North'a geçirdiği gün gibi ortadaydı. Yıllar geçtikçe işaretleri tanımayı öğrenmiştim, bir erkeğin ondan bahsederken sesinde beliren hafif gerginlik, gözlerindeki hayal kırıklığı ve özlemin talihsiz karışımı.

"Ve görünüşlerimizin de," dedim kendime engel olamadan. Şimdi de yüzünü buruşturan bendim. Sesim üzgün geliyordu. Gerçekten değildim. Sadece bu kıyaslamaya da alışmıştım.

North'un ifadesi ciddileşti. "Evet." Bakışları o kadar hızlı göğüslerimde gezindi ki eğer yüzüne bakıyor olmasaydım kaçırabilirdim. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve hafifçe gülümsedi. "Tekrar söylüyorum, bu bir aşağılama değil."

Sıcaklık yanaklarımda toplandı. North istediği zaman cazibesini etkinleştirme yeteneğine sahipti. Bundan tam doz alan her kadına neredeyse acıyordum.

Neden orada olduğumu hatırlamış gibi görünüyordu. Tekrar yürümeye başladığında sırtı dik ve sıkıydı, adımları daha da hızlanmıştı. Maalesef burada oyalanmayı tercih ederdim. Tanrım, Macon çok sinirlenecekti ve bana hiç de nazik davranmayacaktı.

Neden buradaydım ki? Burada olmamalıydım.

Annemin bu sabah söylediklerini düşündüm. *Hiçbir zaman ikinizden de vazgeçemem; bu kendimden vazgeçmek gibi olur, başka bir parçamı kaybetmek gibi.*

Evet. Bu yüzden.

Topuklularımın parkeye çarpma sesi moralimi yükseltti. Büyükanne Belle, eskiden bir kadının en iyi kırmızı topuklularını giyip, en sevdiği kırmızı rujunu sürerse her şeyi başarabileceğini söylerdi. Sözlerinde biraz doğruluk payı vardı. Büyükanne Belle, kırmızı ayakkabılarını kuşanıp Dior Rouge'un parlak rujunu sürdüğünde, özgüvenle belirgin bir biçimde ışıldayarak adamları itaatkâr yavru köpeklere çeviriyordu.

Büyükanne Belle'inki gibi klasik bir güzelliğe sahip olmasam da ve Macon Saint'in azıcık bile itaatkâr bir yavru köpek gibi davranacağını düşünmesem de kırmızı, süet Jimmy Choo'larım ve Ruby Woo rujumla kendimi biraz daha güçlü hissettiğimi kabul ediyordum.

En azından, North kapalı bir kapının önünde durup kayı çalarken kendime bunları söylüyordum. Bu noktada o adar gergindim ki, nabzımın boynumun altında görünür bir ekilde attığına emindim.

Derin, erkeksi bir ses, "Girin," diye içeri davet ettiğinde neredeyse aklım başımdan gidiyordu.

North kapıyı açtı ve içeri girmem için bana yer açmak üzere geri çekildi. Kısa, olağanüstü bir saniye için kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp tıpkı Korkak Aslan* gibi en yakın pencereden kaçtığımı zihnimde canlandırdım. Ancak onun yerine büyücünün inine doğru bir adım attım.

---

* Korkak Aslan, Amerikalı yazar L. Frank Baum tarafından yaratılan kurgusal Oz Ülkesi'nde bir karakterdir. (ç.n.)

BÖLÜM DÖRT

Delilah

Hayatta, her şeyin bir nevi yavaşladığı, bütün duyularının yüksek alarma geçtiği ve belli bir mesafeden bile her şeyi görebildiğiniz bazı anlar vardır.

Bu da onlardan biriydi. Bütün odayı tek bakışta görüyordum, okyanus manzarasına açılan sürgülü cam duvarla çeşitli kitaplar ve dekoratif eşyalar arasında oturan altın bir Emmy'nin olduğu gömme dolaplar; kitaplar, kağıtlar ve bulaşıklarla dolu devasa masa ve *o*.

Varlığı, yayılan ve geçmeyen bir kaşıntı gibi üzerimde geziniyordu.

Masasının arkasında otururken benim tarafıma döndü; ben ona uzun uzun bakarken o da bana baktı. Onu bir bütün olarak ele aldım: iri, kaslı vücudunu. yani salt fizikselliğini. Ve detayları gördüm. Beni şaşkına çeviren detayları.

"Berbat görünüyorsun," dedim pat diye.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve bir an için 17 yaşına geri döndüm. Kızgın çizgiler gibi uzanan siyah kaşların altında derin ve koyu kahverengi gözler. Çocukken bu gözler,

uzun kıvrımlı kirpikleri ve ışık saçan derinliğiyle bir şekilde tatlı ve melek gibi görünmeyi başarırdı. Şimdiyse keskin bir yargı ve öfkeyle dolulardı, günahkârları bir bakışıyla cezalandıran Eski Ahit'teki baş meleği andırıyorlardı.

"Eh, merhaba, Bayan Delilah Baker," dedi ağır ağır. "Seni görmek de çok güzel."

"Üzgünüm." Yüzümde gergin bir ifade olsa da gülümsemeye çalıştım. "Kabalık ettim."

Boştaki elini salladı. "Hayır, hayır, devam et lütfen. Yüzüme karşı hakaret edilmeyeli epey oldu. On yıl kadar oldu, diyebilirim."

"Elbette ki sana bunca zamandır hakaret eden tek insan ben değilimdir."

Ağzının kenarındaki kalın tüyler neredeyse sakal gibi duruyordu. Çekici, geniş ağzı yarım bir gülümsemeyle gerildi. "Belki öylesindir, belki değil." Bir omzunu silkti. "Gerçekten de berbat görünüyorum, bu yüzden..."

Aslında berbat görünmüyordu. Hâlâ Macon'dı, vahşice yakışıklıydı ve tek bir adam için gereğinden fazla karizmaya sahipti. Sadece fena hırpalanmıştı ve tekerlekli sandalyedeydi. Sol bacağındaki alçı, dizinden bacağına kadar olan bölgeyi kaplıyordu. Başka bir alçı da sağ bileğindeydi. Saçı o kadar kısa kesilmişti ki neredeyse orduya katılabilirdi ama aynı zamanda da yüzünün biçimli yapısını, sağ gözündeki morluğu ve belli belirsiz şişliği ortaya çıkarmıştı. Bronz teninde çeşitli sıyrıklar vardı, tıbbi bir bant da sağ kaşını ortadan ikiye bölüyordu.

"Ne oldu sana?" Odanın içinde daha ileriye yürüdüm.

"Araba kazası. Kırık bir baldır kemiği, incinmiş bir bilek, iki zedelenmiş kaburga ve kesin konuşmak gerekirse gözü-

mün üzerinde de bir kesik var." Yaralarının listesini komik buluyor gibi görünüyordu ama ben öyle düşünmüyordum.

"Üzgünüm." Üzgündüm de. Macon ve benim aramda nasıl bir düşmanlık geçmiş olursa olsun, onun kanlar içinde ve yaralanmış olduğu düşüncesi içimi ürpertiyordu.

Beni öylece baştan aşağı süzdü, bakışları rahat ve sinir bozucuydu. Gözleri dudaklarımda oyalandı, o çarpık gülümsemesi yeniden belirmişti. "Zamanında kız arkadaşlarımdan biri; bir kadınının bir adamla buluşurken kırmızı ruj sürmesinin iki sebebi olduğunu söylemişti. Ya onu sikmesini istediği için ya da ona siktir git demek istediği için."

Vücudum, sik kelimesi ve Macon'ın söyleyiş şekliyle –tamamen şehvet dolu ve sert– donup kaldı. Normalde, iş için buluştuğum bir adam karşımda bu kelimeyi kullanmış olsa, arkamı dönüp giderdim. Ama bu Macon'dı. Birbirimize birçok kez küfretmiştik, gerçi hiçbiri bu kadar alçak sesli değildi.

Yanaklarımdan sıcaklık fışkırdı ve kendimi ona ters ters bakarken buldum. "İkimiz de söz konusu sen olunca ikincisi olduğunu biliyoruz."

"Yalnız geldiğini göz önünde bulundurursak, ben olsam sesimin tonuna dikkat ederdim, Tot."

Karşılık vermek için o kadar istekliydim ki dudaklarım seğiriyordu. Ancak, durumun korkunç gerçeğine dikkat çekmişti. Sam burada değildi. Ve ben de hapı yutmuştum. Ama zayıflık gösteremezdim.

"Zorlu bir durumdan kurtulmak için birine seks teklif ettiğim gün, yüzerek denize açıldığım gün olur."

"İstemiyordum zaten. Belki yanında Sam olmadan neden burada olduğunu açıklayarak başlamak istersin." Masanın önündeki koltuğu işaret etti. "Otur."

Bir parçam hâlâ kendimi pazarlamakla ilgili benimle dalga geçtiğini düşünmüş olduğum gerçeğine takılıp kalmıştı. Ne yazık ki, benim şansızlığıma, yine de hayal ettim. Masanın etrafından dolanarak, eteğimi kaldırıp kalın kaslı bacaklarının üzerine otursam... Ne yapardı? Beni iter miydi yoksa kendine mi çekerdi? Beni sıkıca tutar mıydı? Elleri büyük, parmakları uzundu. O parmakları içime almanın, onun tarafından kullanılmanın düşüncesiyle kalçalarımı birbirine bastırdım.

İsa aşkına, Dee. Kendine hâkim ol. Bu adamdan nefret ediyorsun.

Ama hiç nefret seksi yapmamıştım. Ateşli, terli, öfkeli bir seks. Macon'la nefret seksi yapmak. Hmm... Onu güçsüz ve daha fazlası için nefes nefese bir hâlde bırakıp odadan çıkıp gidebilirdim.

Bluzumun altındaki göğüslerim hassaslaşırken dişlerimi sıktım. Macon'la seks yapmayı düşünmek, bir bataklığın derinliklerine düşmeyi istemekten başka bir şey değildi. Onun akıl oyunlarına düşmek de öyleydi. Beni uyuz etmek için hep kaba imalarda bulunurdu. Eğer ona asılsaydım bana kıçıyla gülerdi. Ben de kendimi bir uçurumdan atmak zorunda kalırdım.

Omuzlarımı geriye attım, odanın karşısına doğru yürürken topuklarımdan gelen tıkırtıların ve sallanan kalçalarımın farkındaydım. Macon'ın beni izlediğinin de farkındaydım. Alenen seksi davranıyordum ancak bunda bir güç vardı. Bir kadın yeri geldiğinde bunu benimsemeyi seçebilirdi. Ve şu an kesinlikle yeri gelmişti. Dudaklarım "Siktir git" diyorsa, vücudum "Kaçırdığın şey bu ve beni birazcık bile korkutamadın" diyordu.

Önemsiz miydi? Belki.

Zevkli miydi? Kesinlikle.

Gelin görün ki akıllıca değildi. Kendime, oyalanmayı bırakmam için başka bir hayali tokat daha attım.

Ben oturup bacak bacak üstüne atarken Macon'ın ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Onu bulamadım," dedim pat diye.

"Belli oluyor."

"Kötü gözüktüğünü biliyorum-"

"Çünkü kötü."

"Ama o hiç..." Kahretsin. Hiç ne? Daha önce hırsızlık yapmadı mı? Bunu kesin olarak söyleyemezdim. Şehirden kaçmadı mı? Bunu daha öncesinde yaptığını kesin olarak biliyordum. Çok fazla kez hem de. Hasta hissediyordum. "Eğer Sam tutuklanırsa bu annemi öldürür."

Macon'ın dudakları düzleşti, kenarları beyazlaşmıştı. "Benim annem ölü. Ondan geriye kalan tek şey de o saatti."

Ses tonum empatiyle yumuşadı. "Biliyorum."

Ailemin California'ya taşındığı yaz olmuştu. Biz Bayan Saint'in anevrizmadan öldüğü haberini aldığımız sırada o çoktan defnedilmişti. Macon için içtenlikle üzüldüğüm tek zaman oydu ve ailemin gönderdiği kartı kendi isteğimle imzalamıştım.

Macon'ın sert ifadesiyle yüz yüzeyken onu teselli etme dürtüsü hissettim. Ancak ben daha ağzımı açamadan konuşmaya başladı. "Bunu Sam de biliyordu. Bilmesi saati çalmasına engel olmadı."

Durum gittikçe daha da kötüleşiyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Biliyorum. Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama eğer bana biraz daha zaman verebilirsen-"

"Hayır." Kelimeleri tıpkı bakışları gibi donuktu.

"Eminim ki eninde sonunda-"

"Hayır, Tot. Senin için bile olmaz."

Gözlerimi kırpıştırdım. Benim için bile mi? Bana ne zaman herhangi bir ayrıcalık göstermişti ki?

Macon ne düşündüğümü anlayan bir bakış attı. "Birbirimizden nefret etmiş olabiliriz ama etkileşimlerimiz her zaman ilgi çekiciydi. Kasabamızın ne kadar sıkıcı olduğunu dikkate alırsak bunun bir anlamı olmalı."

Demek o öyle görüyordu. Bense bana her "Tot" dediğinde bacak arasını tekmelemeyi tercih ederdim.

Ellerinde kardeşinin özgürlüğünü tutan adamı tekmeleme, Dee.

"Bak, Sam'in yaptığı şey çok boktandı. Ayrıca ben de duygusal bir aile yadigârını yerine koyamayacağımın farkındayım."

Sanki "Hadi canım, Sherlock" der gibi tek kaşını kaldırsa da sessiz kaldı.

"Yapabileceğim tek şey zararı karşılamak." Beceriksizce çantamı tutmaya çalışırken ellerim titriyordu. "Elli bin dolarlık bir çekim var-"

"Bekle." Bir elini kaldırarak beni durdurdu. "O çeki alamam."

"Hayır, alabilirsin," diye ısrar ettim. "Aynı şey olmadığını biliyorum ama sana geri ödeme yaparak bunu telafi etmeye çalışabilirim."

Dudakları bariz bir rahatsızlıkla seğirdi. "Delilah."

Tanrım, gerçek adımı söylemesi neredeyse daha kötüydü. En azından "Tot" dediğinde anlık tepkim, öfke ve rahatsızlık oluyordu. Delilah dediği zamansa sesi cildime sıcak

iğneler gibi batıyordu. Engel olamıyordum. Adamın sesi viski gibiydi; derin, kulak tırmalayıcı ve uykulu. Bir kadına; buruşuk çarşafları ve terle kaplı bir teni düşündürtüyordu. Gerçekten sorunum neydi bilmiyordum. Yumurtlama dönemimde falan olmalıydım. Çünkü şerefsiz Macon Saint'i fiziksel olarak çekici bulamazdım.

"Çeki alamam," diye tekrar etti düz bir şekilde. "Çünkü saat iki yüz seksen bin dolar."

"Sik. Beni."

Ahlaksız bir parıltıyla aydınlanan gözleri kırıştı. "Onu yapmayacağımızı sanıyordum."

Hasta olacaktım. Gerçek anlamda hasta. Macon'ın yepyeni masasının her yerine kusacaktım. Boğazımdan yukarı tırmanan yapışkan hissi yuttum. "Dalga geçme."

Tüm mizah kalıntıları yüzünden silindi. "Haklısın. Bu dalga geçilecek bir şey değil."

"İki yüz seksen bi-" Kaşımdaki teri sildim. "Nasıl bir saat bu kadar pahalı olabilir?"

Macon bana acır gibi baktı. "Patek Philippe* marka, pembe altın, yüzeyi elmas kaplama bir saat."

Sandalyemde geriye çöktüm. "Patek Philippe saatlerinin pahalı olduğunu biliyorum. LA'de yeterince onları takan insan gördüm. Ama hiç o kahrolası şeyin bir ev fiyatında olduğunu düşünmemiştim." Macon tek kaşını kaldırdı çünkü gayrimenkul fiyatları şakaya gelmezdi. Burnumu kırıştırdım. "Tamam, bir evin depozito fiyatı diyelim. Aman Tanrım..." Hâlsiz bir hareket yaptım. "Annen saatini her gün takardı. Sanki bir Seiko**'ymuş gibi."

---

* Lüks bir saat markası. (ç.n.)

** Japon bir saat markası. (ç.n.)

Denizin ötesine doğru baktı. Bana yüzünü düzgünce görebilme fırsatı vermişti. "Sanırım onu takarak babamla alay etmekten keyif alıyordu."

"Ona saati alan baban değil miydi?"

Dudakları büküldü. "Babamın yansıttığı görüntünün aksine parası olan taraf annemin ailesiydi. Ev, arabalar, saat... hepsi annemindi ve bunu babama hiç unutturmadı."

Garip bir şekilde kulağa Macon bu durumu onaylıyormuş gibi geliyordu. Gerçi düşününce, o hiçbir zaman babasıyla anlaşamamıştı. Tıpkı çoğu insan gibi. George Saint bir canavardı ve ben ondan kaçınmam gerektiğini en başından fark etmiştim.

"Demek öyle..." diye uzattım, söyleyecek bir şey düşünemiyordum.

"Aynen öyle," diyerek tekrar etti bana katılıyormuş gibi.

"Macon..."

"Delilah." Adımı alay eder gibi robotik bir sesle söyledi.

Haykırışımı engellemek için dudağımı ısırdım.

"Sam'in benim için çalıştığına dair gerçekten hiçbir fikrin yoktu, değil mi?" diye sordu sessizce.

Evet, Sam'in bunu benden gizlemiş olması hâlâ acıtıyordu. "Liseden sonra senin hakkında konuştuğumuz tek zaman Sam'in *Dark Castle*'da oynadığını söylediği zamandı. İkinizin hâlâ iletişim hâlinde olduğunu hiç bilmiyordum."

Macon ifadesiz kalmaya devam etti ama gözlerinde bir şey uyandı. Öfke gibi görünüyordu. "Sam asistanım olmak için başvurduğunda inanılmaz derecede şaşırmıştım. Doğrusu onu işe almak istedim diyemem fakat bana çok zor bir durumda olduğunu söyledi."

"Sam'e acımak her zaman felakete davetiye çıkarmaktır," diye mırıldandım.

"Yine de buradasın."

Yumruklarımı sıkarak öne doğru eğildim, karnımda bir yangın başlamıştı. "Sam için burada değilim. Annem için buradayım. Babam geçen yıl öldü ve şu an sahip olduğu tek şey biziz. Bana kalsa Sam'i bu yaptığı için öldürürdüm. Şu an memesine yumruğu basmak bana öyle iyi hissettirirdi ki..."

Macon kahkaha attı. Sapkın bir tarafım da onunla gülmek istiyordu ama durum bunun için fazla korkunçtu.

"Sonuçta o burada değil ve ben de elimden geleni yapıyorum. Sadece ben... ben babamı kaybettim zaten. Annemi de kaybedemem, Macon. Yapamam."

"Sam'in nasıl biri olduğunu biliyor," diye cevap verdi neredeyse nazikçe. Gerçi bu nezaketi benim için değildi, anneme olan saygısından bu şekilde konuştuğunu biliyordum. Tıpkı duyduğu bu saygının, tutumunu yumuşatmayacağını bildiğim gibi.

"Bilmekle yaşamak farklı şeyler. Annem şimdiden iki defa panik atak geçirdiği için hastaneye kaldırıldı. Yüksek tansiyon ilaçları kullanıyor ve doktoru da telaşlanmamasını söyledi. Cesur davranmaya çalışıyor ama sinirleri altüst olmuş durumda."

Macon'ın çenesi kasıldı, kalın boynundaki kaslar iyice belirginleşmişti. Sertçe yutkundu, sonra gerginliğini gözle görülür bir şekilde serbest bıraktı. "Anneni incitmek istemiyorum. Ancak Sam bir hırsız. Benden belgeler, kişisel bilgiler çaldı." Karanlık gözleri öfkeyle parlıyordu. "İnsanlar incindi."

"Kim?" diye sordum boğulur gibi.

"Fark eder mi?" diye patladı, sonra derin bir nefes verdi. "Mesele şu ki, gittiği her yerde yıkıma yol açıyor."

Sam'in eylemleri beni bağlamıyordu fakat şu anda ondan o kadar çok utanıyordum ki pislik içinde hissediyordum. "Belki bir ödeme planı yapabiliriz?"

"Hmm..." İşaret parmağını çenesi boyunca gezdirdi. Yüzündeki kirli sakal, dudaklarına ve dudaklarının yumuşak kıvrımlarına dikkat çekmekten başka bir işe yaramıyordu. Sakalı kasıtlı olarak mı bırakmıştı yoksa kazasından beri tıraş olamadığı için mi böyleydi anlaşılmıyordu. "Popüler bir yemek şirketin vardı."

Bu sorudan çok bir beyandı. Omurgamdan yukarıya doğru tırmanan bir beyan. "Bunu nereden öğrendin?"

Sanki cevabı zaten bilmem gerekiyormuş gibi yüzünde bir yargılama ifadesi vardı. "Seni araştırdım. Lisansını Stanford Üniversitesi, Sanat Tarihi bölümünde yapmışsın. Ta ki üçüncü yılında bırakıp Amerika Aşçılık Enstitüsü'ne transfer olana kadar. Önce Paris'te bir yıl, sonra da Catalina'da staj yapmışsın. New York'taki Verve ve Roses restoranlarında çalışmışsın. Üç yıl önce de Los Angeles'a geri taşınıp kendi işini kurmuşsun."

"İsa aşkına." Tenim, yüzüm için fazla sıkıydı sanki. "Bu kadar fazla araştırmış olman tüyler ürpertici. Bunun farkındasın değil mi?"

Macon başını kınar gibi iki yana salladı. "Senin internet sitende yazıyor, Tot."

Şimdi de utançtan iki büklüm olmuştum. "Doğru. Onu unutmuşum. Gerçi hâlâ özeli kurcalama bu."

Sadece o kendini beğenmiş tavrıyla sinir bozucu bir şekilde homurdandı. "Annemin saatini getirme işini sana emanet ederken hayatını araştırmayacağımı mı düşündün?"

"Teknik olarak, Sam'i geri getirmem gerekiyordu. Saati değil."

"O konuda da bayağı iyi iş çıkardın."

"Göt."

Solmadan önce gülümsemesinin hafifçe gözükmesine izin verdi. "Neden geçen hafta dükkânını kapattın?"

"Bu gerçekten seni hiç ilgilendirmez."

İstifini bozmadan hayatımı değerlendirmeye devam ediyordu. "Tüm anlatılanlara göre son derece başarılıymış. Geçtiğimiz yıl boyunca bile seni etkinlikler için öneren en az üç kişiyle karşılaştım."

Tanrım. Benim burada olduğumu o kadar uzun süredir mi biliyordu? Ve belli ki hizmetlerimden yararlanmak istememişti. Bu canımı yakmıştı. Gerçi yakmaması gerektiğini biliyordum. Sonuçta düşman olarak ayrılmıştık.

"Evet, başarılıydı," diye çıkıştım. Geçen hafta dükkânı kapattığımda, bir düzine çalışanım ve dopdolu bir müşteri listem vardı. İyi para kazanıyordum. Yine de L.A.'de yaşamanın bedeli olan yüksek fiyatları düşünürsek evimin giderleri ve işim için kiraladığım küçük endüstriyel mutfak için yaptığım ödemelerden dolayı hâlâ harcamalarıma dikkat ediyordum. Bunda sorun yoktu. Her şey adım adım ileriye doğru hareket ediyordu. Er ya da geç zirveye ulaşacaktım. "Dükkânı kapatma kararımın parayla ilgisi yoktu."

Macon bana inanmış gibi görünmüyordu. "Açık tutmak için kısa sürede çok mu iş aldın?"

Ses tonu içime diken gibi batan imalarla doluydu.

"Eğer söylediğin şey bir şekilde seni saatin fiyatı yüzünden soyup Sam'le iş birliği yaptığımsa-"

"Aklının hemen oraya gitmesi ne kadar da komik."

"Ah, bilmiyormuş gibi yapma. Sen karşımda oturmuş kalkık kaşınla Bay Dedektifi oynarken nasıl gitmesin ki?"

Bana sadece gözünü dikip baktı. O lanet olası kalkık kaşıyla.

Gözlerimi devirdim. "Paraya ihtiyacım yok. Az önce sana elli bin dolar teklif etmedim mi?"

"Dükkânı neden kapattın, Delilah?"

"Çünkü taşınıyorum," diye söyleyiverdim.

Bunu dememle birlikte kaşlarının ikisi de gökyüzüne fırladı.

Kahretsin, kulağa şehri terk ediyormuşum gibi geliyordu. Kıvranma dürtümü bastırdım. "Yeni teknikler ve tarifler öğrenmek için Asya turuna çıkacağım." Parayı almazsa tabii ki. Eğer alırsa şansıma küsecek ve yemek işime geri dönecektim.

Macon koltuğunda geriye yaslanıp parmağının ucunu çenesinde gezdirmeye devam etti. O karanlık gözlerinin ardında dönen çok fazla şey vardı. "Yolculuğunu nasıl karşılayacaksın?"

Bunu anlatmamın hiçbir yolu yoktu. Asla.

Gelin görün ki zaten biliyordu. Tam orada, ifadesi hayal kırıklığına uğramış gibi çarpılmadan hemen önce bir parça yumuşamıştı.

İç geçirerek ellerini düz karnında dinlendirdi. "Bir işin yok, bu yüzden parayı bana geri ödeyemezsin." Doğru. Kahretsin. Ağzımı bir şey... herhangi bir şey söylemek için açtım fakat Macon devam etti. "Paran sende kalsın, seyahatine de git."

Reddedeceğini bilmeme rağmen içim kaygıyla doldu. "Sam eninde sonunda dönecek. Her zaman döner. Sadece ona biraz daha zaman ver."

Sabırsız bir şekilde iç çekti. "Hayır."

"Bu acelenin sebebi ne?"

"Çünkü döneceğine inanmıyorum," diye patladı.

"Bir yolu olmak zorunda."

"Var zaten, sadece senin hoşuna gitmiyor."

Bu çıkmazla birlikte ikimiz de sessizleştik. Hatırı sayılır miktardaki ağırlığını değiştirirken altındaki koltuk gıcırdadı. Çok ağır olduğundan değildi; adam saf kastan oluşuyordu ve kesinlikle lisede olduğundan daha büyüktü. On yedi yaşındayken Macon ince ve esnek bir modelin vücuduna sahipti. Şimdiyse hâlâ inceydi ama NFL*'de iç açık** pozisyonda oynayabilecek durumdaymış gibi gözüküyordu. Gereksiz bir şekilde vücudunu kılıç kullanan Savaşçı Kral karakteri Arasmus için mi geliştirdiğini merak ettim.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Dalgaların uzaktan gelen sesi ve kalp atışlarım dışında odada hiç ses yoktu. Hassas noktamı açığa çıkarmıştım. Bunu bilmekse beni karmakarışık bir hâlde bırakıyordu. Gerçek şuydu ki tüm fikirlerim tükenmişti.

Konuştuğunda sesi o kadar aniydi ki neredeyse irkiliyordum. "Bak, Delilah, durumunu anlıyorum ancak bu Sam'in yaptığım değiştirmiyor. Şimdi de bunu polisle çözmek zorundayım."

Panikle dolarken oda ayaklarımın altından kaydı. Nefes alamıyordum. Bu şekilde bitemezdi. Macon ailemi daha fazla parçalayamazdı. Kazanmasına izin veremezdim.

"Beni al."

Beni al.

Bunu demiştim. Demiştim değil mi? Düşünemiyordum. Yüzüm uyuşmuştu. Aklım ise bomboştu.

Garip bir duraksama oldu. Macon'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Affedersin, ne?

* National Football League (NFL) (Amerikan Ulusal Futbol Ligi) en önemli ve büyük profesyonel Amerikan futbolu ligidir. (ç.n.)

** Amerikan Futbolu pozisyonu. (ç.n.)

Tamam, yanlış ifade etmiştim. Yine de söylediğimin arkasında duracaktım. Benim tanıdığım Macon yanıldığını kanıtlama şansından asla vazgeçmezdi. Ben de şansımı denemek ve onun hâlâ aynı kişi olduğuna inanmak zorundaydım. "Sam'in üç aydan kısa bir sürede dönüp çaldığım telafi edeceğine bahse varım. İnancımın göstergesi olması adına kendimi teminat olarak sunuyorum. Bir asistana ihtiyacın var. Sam'in borcunu ödemek için çalışacağım."

Şimdi resmen ağzı açık kalmıştı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Asistanım mı olmak istiyorsun?"

"*İstemiyorum*," diye cevapladım, sanki sırtımdan terler akmıyormuş gibi sakin numarası yapıyordum. "Ama olacağım, eğer sen-"

"Bu yeterli değil."

Hareket edebilse de vücudu sanki granitten oyulmuş gibiydi. Gözleriyse öfkeyle parlıyordu. "Aşırı derecede manevi bir değeri olan, üç yüz bin dolarlık bir kayıptan bahsediyoruz."

Anlıyordum. Kan istiyordu. Dürüst olmak gerekirse onun yerinde olsam ben de aynı şeyi isterdim.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Senin özel şefin de olurum." Konuşmaya çalıştığında aceleyle devam ettim. "Üst düzey asistanlar yılda yaklaşık yüz ila elli bin dolar arasında kazanıyor. Özel şefler de yılda yüz elli bin dolara kadar kazanabiliyor."

"Bir yıllık iş üç yüz bin dolara eşit oluyor. Sen üç ay içinde döneceğini iddia ediyorsun."

Lanet olsun, doğru söylüyordu.

"Eğer Sam dönmezse bir yıl boyunca kalmaya devam edeceğim."

Macon için çalışmanın mecazi anlamda kanımı akıtacağı kesindi. Yine de bu, eğer kırılgan ailemi güvende tutacaksa, bunu yapabilirdim. Macon'la geçireceğim bir yılı atlatabilirdim. Hem Sam'in o zamana kadar dönmüş olacağını biliyordum. Saatin yanında olup olmayacağıysa bambaşka bir konuydu. O korkuyu içimde bir kenara ittim ve bakışlarını karşıladım.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Hemen sonra göğsü bir hırlamayla gürledi. Aramıza mümkün olduğunca çok fiziksel mesafe koymaya çalışıyormuş gibi koltuğunda geriye doğru çöktü.

Macon bir eliyle sakalını boydan boya ovuştururken ilk defa yüzünde biraz bile olsa gerçek duygularını gördüm. "Bu da neyin nesi, Delilah? En ufak bir kışkırtmada bile birbirimizi paramparça ettiğimiz bir geçmişimiz var ve sen kendini anlaşmalı bir köleliğin içine atıyorsun. Aklını mı kaybettin? Yoksa sadece konu Sam olunca şehidi oynamaktan zevk mi alıyorsun?"

"Şehidi oynamak mı?" Sesim cırtlak çıkmıştı. Bunu yaptığımı biliyordum. Yalnızca bunu durduramıyor gibiydim.

Kulaklarını incitiyormuşum gibi irkildi. "Bir kez daha Sam'in günahlarını kendi üzerine almayı kafaya koymuşsun."

Ellerimi yumruk yaptım. "Sam'i hiçbir zaman savunmadım."

"Bana o masum ayaklarına yatma. Sam için ortaya atılıyordun ve onun arkasını topluyordun. Ya da onun maskaralıklarına göz yumuyordun."

"Hiç göz yummadım-"

"Ah, evet yumdun." Alayla gülerken dudakları kıvrılmıştı. "O senin zannettiğinden çok daha kötü biri."

"Onu işe alan aptal sen değil misin?"

"Tuş ettin, Tot." Hafifçe gülümsedi. "Evet, aptalcaydı. Ayrıca Sam'e acıdığım son seferdi. Gel gör ki senin bundan daha iyisini bileceğine inanmıştım."

"Ne şanslıyım."

Bana dik dik baktı. "Yine de hâlâ sinir bozucusun."

"Sen de hâlâ bir göt lalesisin."

Bunu söylememle kahkaha patlatması bir oldu. Gülüşünü duymak benim de dudaklarımın keyifle kıvrılmasına yol açtı. Dudaklarımı sertçe ısırdım.

Macon'un gülüşü başladığı kadar hızlı soldu. "Bu senin için boktan bir anlaşma, Tot. Neden böyle bir şeyi teklif ettiğini anlamıyorum."

Çünkü aklımı kaybetmiştim. Çünkü teklif edebilecek başka bir şey aklıma gelmiyordu. Fakat bunların hiçbirini ona söyleyemezdim. "Sam benim kardeşim. Aileler birbirine göz kulak olur."

"Bunu bir de Sam'e anlatmayı dene."

Kendine hâkim ol, Dee. "Bak, ya sana parayı yavaş yavaş ödeyebilirim ya da sen teklifimi kabul edersin."

"İki seçenek de pek cazip gelmiyor."

"Yine de üzerinde düşünüyorsun." Bu kadarını anlayabiliyordum. Yüz ifadesinin sinirliden düşünceliye geçmesinden belliydi. Sevinçten havalara uçuyor sayılmazdı ama sonuçta hâlâ beni evden atmamıştı.

Macon başını çevirip pencereden dışarıya baktı. "Düşünüyorum." Nefesinin altından homurdandı. "Delirmiş olmalıyım."

"Aramıza hoş geldin," diye mırıldandım.

Başını hızla bana çevirdi. Kara gözleri beni oturduğum yere sabitlemişti. "Hayatını cehenneme çevirebilirim."

"Bu ihtimalden utanıyormuş gibi bile gözükmüyorsun."

"Çünkü utanmıyorum. Sam'i sorumlu tutmak yerine seni almamı söyleyerek yalvaran sensin."

Dişlerim birbirine çarparak tıkırdadı. Bu adamla on yıldır konuşmamıştım ve şimdiden onunla, o zamandan beri iletişim kurduğum herkesten daha çok tartışıyordum. Sam'le olan kavgalarımda bile bu kadar gelgit yoktu. Bana saldırır gibi meydan okumuyordu. Macon ise her kelimeyi saldırır gibi kullanmama sebep oluyordu.

Onunla tartışmak, yıllar sonra dolabından çıkardığın dar pantolonunu deneyip sıkmasına rağmen hâlâ üzerine uyduğunu fark etmek gibiydi. Tam olarak rahat hissettirmese de bu durumun kesinlikle insana güçlü hissettiren bir yanı vardı.

"Üç yıl önce," dedim. "Sam bir haftalığına ortadan kayboldu. Polis terk edilmiş arabasını otoyolda bulmuştu. Anneme bunu söylemek için geldiklerinde hastaneye kaldırıldı. Yüksek tansiyonu olduğu ortaya çıktı, panik atakla birlikte şiddetlenmişti. Ki, bu olanlar sırasında babam hayattaydı ve onu sakinleştiriyordu. Bu yüzden kalbinin kaldıramayacağını söylerken abartmıyorum."

Macon'ın yüz ifadesi katılaştı. "Peki Sam? O sırada neredeydi?"

Bakışlarımı, haberdar gözlerinden kaçırmamak için kendimi zorladım. "Bir adamla birlikteydi. Arabasının bozulduğunu iddia etti. Bununla da sonrasında ilgilenmeyi düşündüğünü..."

Macon'ın yüzü yarı bastırılmış bir gülümsemeyle büküldü. "L.A.'ye ilk taşındığım zamanlarda Sam beni görmeye gelmişti." Şok bütün vücudumda dalgalandı. Sam hiç, bu kadar zamandır Macon'ın nerede olduğunu bildiğini belli etmemişti. Bunu bilmeyi merak ettiğini bile belli etmemişti.

Konuşmaya devam etti. "Bir şekilde bir ajans edindiğimi öğrenmiş. Sam de oyuncu olmak istiyordu. Eski zamanların hatırına ona bir görüşme ayarlamam için yalvardı." Gülümsemesi gergin ve neşeden yoksundu. "O küçük velet sarhoş bir şekilde geldi ve iki dakika içinde ajansımı yerin dibine soktu. Çünkü Sam'in yaptığı şey bu. Sürekli herkesten faydalanır ve günün sonunda bıraktığı hasarı onarmak bizim üstümüze kalır."

"O zaman niye zahmet edip onu yeniden işe aldın ki?" diye sordum, tamamen serseme dönmüştüm.

Gülümsemesi sertleşti. "Belli ki Baker kardeşlere zaafım var."

"Bu saçmalığa inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Macon koca omuzlarından birini silkti. "İyi, inanma. Belki de Sam'in benim için çalışmasının sonucunu kontrol edebileceğimi varsaymak sadece kibrimdendi. Bilmiyorum." Öne doğru eğildi, bakışları beni olduğum yere sabitlemişti. "Bildiğim şey ise artık bunların yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum, Macon. Gerçekten anlıyorum." Sadece kuşkuyla tek kaşını kaldırdığında konuşmaya devam ettim. "Fakat sen de bu anlaşmadan bir şeyler elde edeceksin."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye mırıldandı. Gözlerinde hesap eden bir parıltı belirmişti. Kontrol. Macon kontrole bayılıyordu.

"Hadi ama," diye alay ettim. Onunla mı yoksa kendimle mi alay ediyordum, bu bambaşka bir konuydu. "Düşünsene, bir yıllığına hizmetçin olacağım. Bu aramızdaki büyük üstünlük falan. Hep istediğin şey bu değil mi? Beni avucunun içine almak?"

Aramızda garip bir çekim vardı. Yoğun bir duraksama içindeydik. Macon donup kalmıştı, kasları gergindi. Ara-

mızda, tenimin üstünde uğuldayan bir akım hissediliyordu. Sonra Macon aniden hızlı ve sert bir kahkaha attı. "Siktir, gerçekten iyisin."

Kaşlarım çatıldı. "Neden bahsettiğini bilmi-"

"Ah, evet, o kadar iyi biliyorsun ki." Başını iki yana salladı. Gülümsemesinde eğlenen bir hâl yoktu. "Senin bu teklifin var ya, bir zihin tuzağı. Suçlu hissetmemi istiyorsun. Bununla ilgili o kadar iğrenç hissetmemi istiyorsun ki bu olanların peşini bırakayım."

Yerimde kıpırdandım. Bakışlarımı kaçırma dürtüsü o kadar güçlüydü ki boynum ağrıyordu. Lanet olsun.

Macon dudaklarını sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırdı. "Tipik Delilah Baker hareketi, beni kötü adam yaparken içten fedakârlığınla herkesi manipüle etmek."

"Melodramatik davranıyorsun." Yine de tenimin altında sürünen o sıcaktan, kaşındıran histen kurtulamıyordum. Yaptığım şey tam olarak buydu. Bir parçam dehşete düşüp bu durumun peşini bırakmasını ummuştu.

"Kabul etmeyi düşünüyorum. Sırf laflarını yediğini görebilmek için." Arkasma yaslandı ve ellerini kaslarının üzerinde birleştirdi. "İddiasına varım, bu odadan o kadar kahrolası bir hızla kaçardın ki perdeler sallanırdı."

O kaşındıran sıcaklığın yerini hızlıca öfke aldı. "Kaçmıyorum. Niyetim ne olursa olsun teklifim gerçek. Sam ümitsiz vaka olabilir ama anneme senin anlayabileceğinden çok daha fazlasını borçluyum. Onun iç huzurunu bozmamak için elimden ne gelirse yaparım."

İfademde ne görüyordu bilmiyordum. Şu anda ne hissettiğimden bile emin değildim; korku, öfke, kararlılık hatta garip bir beklenti bile vardı içimde.

Sonunda cevap verdiğinde, tamamen iş modundaydı. "Eğer iddiayı kabul edersem burada yaşayacaksın. Oda ve yeme içme de anlaşmaya dahil olacak."

Bir odayı ve yeme içmeyi teklif etmesi oldukça cömert bir hareketti.

"Eğer Sam yıl bitmeden saatle birlikte dönerse, süreçte kazandığım para bende kalacak."

Gözlerini kıstı. "Yeterince adil ancak benim için çalışırken söylediğim her şeyi yapacaksın. Soru sormayacaksın, bu küçük anlaşmayı başıma kakmayacaksın. Verdiğin kararın arkasında duracaksın."

Bu gerçekti. Cildimden soğuk terler akarken dudaklarım uyuştu. Burnumdan nefes almaya ve hasta olmamaya odaklandım.

"Bu seni öldürüyor, değil mi?" dedi fazlasıyla kendinden memnun bir şekilde. "Bana itaat etme düşüncesi?"

"Nereden anladın, dedektif?"

Dişlerini göstererek beklentiyle sırıttı. "Sana sahibim, Delilah. Bir yıl boyunca o kıçın benim olacak."

Aman tanrım, bu fikirden zevk alıyormuş gibi konuşuyordu. Sanki benim için planları varmış gibi. Boynumdaki kısa tüyler dikleşti ve titredi. Ellerimi yumruk yaptım. "Senin için çalışacağım. Hiçbir boka sahip değilsin."

"Yeterince iyi," diye karşılık verdi.

"Eğer beni kaçırmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak."

"Üç hafta sonra yapacağına, şimdi yapman daha iyi."

Sam gibi.

Keşke Macon'ı nasıl daha iyi anlayabileceğimi bilseydim. Net bir şekilde benim görmemi istemediği neredeyse hiçbir şeyi belli etmiyordu. Ancak benim de bilmek zorunda

olduğum bazı şeyler vardı. "Sam'le aranda herhangi bir şey oldu mu?"

Şimdi tam olarak bir granit duvara dönmüştü. "Onu siktiğimi mi düşünüyorsun? Cevap ne olursa olsun neden umursayasın?."

"Umursamıyorum. Ama eğer bu ikiniz arasındaki hastalıklı bir intikam oyunu falansa bunu şimdi bilmek istiyorum."

Öne eğilerek sağlam kolunu masada dinlendirdi. Hareketi tam olarak yavaş sayılmazdı ama her zamanki zarafetinden yoksundu. Yaralarının ona ne kadar acı verdiğini merak ettim. "Kardeşine koruyucu kıyafet giyerken bile dokunmam. Onun kendine özgü bir toksiklik seviyesi var. Bunu uzun zaman önce öğrendim."

Haksız sayılmazdı ancak yine de Sam'in hatalarının bilincinde olmasına şaşırmıştım. Onları bana karşı ciddi ciddi seslendirmesine de. "Bu çocukluk aşkın hakkında söylemek için oldukça kaba bir şey."

Sanki ben de onu şaşırtmışım gibi gözlerini kırpıştırdı ama soğukkanlı ifadesi değişmedi. "Onu hiç aşkım olarak görmedim." Beni incelerken Macon'ın gözlerindeki buz biraz erimişti. "Son şansın, Delilah. Anlaşmadan vazgeç ve ikimiz de bunlar hiç yaşanmamış gibi davranalım."

"Yapamam." Kelime ağzımdan hüzünlü bir fısıltı olarak çıktı.

Göz kırpmasıyla yüzü garip bir şekilde ifadesizleşti. "Ben de yapamam."

Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Bu kadar ısrar ettiğime. "O zaman konuşacak ne kaldı ki?"

"Sana aklını başına toplaman için birkaç saat vereceğim. Gece yarısına kadar diyelim mi?"

Beklemediğim bir kibarlıktı. Aynı zamanda da oldukça acımasızcaydı. Sonuçta düşünmeden atlamak daha kolaydı.

"İyi." Ayağa kalktım. Bu güzel evden ve adamdan uzaklaşmam gerekiyordu. Kendime çekidüzen verebilmem için öncesinde yatağıma ve iyi bir uykuya ihtiyacım vardı.

BÖLÜM BEŞ

Delilah

Bir umut ışığı arıyordum. Tavanımda. En iyi plan olduğu söylenemezdi tabii ama şu anda sahip olduğum tek şeydi. Bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Evet, yapabilirsin.

Gururumu ezip Macon'ın avucunun içine düştüğümü kafamda canlandırmayı denedim. Ve... yapamazdım.

MamaBear: Delilah, ben annen.

DeeLight: Biliyorum. Numaran kayıtlı.

Ne istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak uyku uyuyamadığım ve son birkaç saattir tavanıma bakıyor olduğum için her türlü dikkat dağınıklığını kabul edecek durumdaydım.

Evet, şey. Samantha'yı aramaya çalıştım. Telefonuna cevap vermiyor.

Çarşaflarımdan yaptığım kozamın altında irkildim. Aklımdaki dikkat dağınıklığı bu değildi. Gerilerek annemi panikletmeyecek bir cevap bulmaya çalıştım.

Anne, saat gecenin bir yarısı. Belki de uyuyordur. Sen neden uyumuyorsun ki?

Altmışlı yaşlarımdayım ve yalnız yaşıyorum. Ben hiç uyumam. HGTV* izleyerek kızlarımın düğününü planlarım.

Belki bu yüzden cevap vermiyordur.

Delilah Ann, dikkatimi dağıtmaya çalışmayı kes. Geçen gün bu yüzden aramıştın, değil mi? Onu arıyordun çünkü Sam yeniden kaçtı.

Pekâlâ, kahretsin. Annemi Sam'le ilgili ufaktan sorgulamak bir şeydi. Onun ciddi ciddi endişelenmesiyse bambaşka bir şeydi. Sadece neler olduğunu anlamadığını umuyordum.

Öyle görünüyor.

Elimdeki telefon çalmaya başladı. Aramayı beklesem de cevaplarken endişe içindeydim.

"Ah, o kız," dedi bıkkınlıkla. "Neden hep böyle yapıyor?"

"Bilmiyorum. Yalnızca er geç geri döneceğini biliyorum." Eğer dönmezse tamamen ayvayı yiyecektim.

İç geçirdi. "Geceleri, bana Sam'in tutuklandığını ya da ölüp gittiğini söyleyecek bir telefon alacağım diye dehşete düşmüş bir hâlde uyanıyorum."

Burnumun kemerini sıktım. "Biliyorum."

"Bu sefer kendini neye bulaştırdığını biliyor musun?"

Fazla bir şeye değil. Sadece azıcık büyük bir hırsızlığa. "Hayır."

Anneme yalan söylemekten nefret ediyordum. Nefret.

---

* HGTV, Warner Bros. Discovery'ye ait bir Amerikan ödemeli televizyon kanalıdır. Ağ öncelikle ev geliştirme ve gayrimenkul ile ilgili gerçeklik programlarını yayınlar. (ç.n.)

Annem şüpheli bir şekilde burun çekmeye fazlasıyla yakın olan bir ses çıkardı. En çok da gözyaşlarından nefret ediyordum. "Kalbim bunu kaldıramaz, Delilah. Eğer bir şey olursa... Yapamam... Babanı daha yeni kaybettim."

Bu acıtıyordu. "Biliyorum."

Dudaklarımı yalayıp başucumdaki saate baktım. Macon'ın bana verdiği son saati geçirmiştim. Vücudum panikle dolarken aceleyle konuştum. "Geri dönecek, anne. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Annem titrek bir şekilde güldü. "Sensiz ne yapardık, Dee? Benim duyarlı, sağlam kızım. Küçük ailemizden geriye kalan şeylerin parçalara ayrılacağına kesinlikle eminim."

İşte bununla birlikte rotam kesinleşmişti.

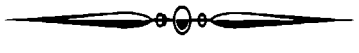

Macon

TatlıTot: Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?

Gecenin ortasındaydık ve Delilah'ya verdiğim zaman çoktan geçmişti. Yine de telefon titrediği anda resmen üstüne atlamıştım. Şimdi de sanki bir anlam ifade etmiyorlarmış gibi kelimelere bakıyordum. Ama ediyorlardı. Bunu istiyordu. Kahretsin, geri çekilmesi gerekiyordu.

Gece yarısına kadar süren vardı.

Cevap vermedi ve pişmanlık olarak adlandırmak istemediğim bir şey göğsüme çöktü; fakat sonra küçük noktalar belirdi.

Bir yerlerde gece yarısı sonuçta. Ben varım.

Peki ya sen?

Ne yüzsüzlük. Siktir. Neden o olmak zorundaydı ki? Neden beni aylardır, kahretsin, *yıllardır*, kendimde gibi hissettiren tek kişi oydu? Neden bunun için ısrarcı olmasıyla alakalı bu kadar rahatlamıştım?

> Benim evimde, dokuzda. Talimatlar sonra verilecek.

Yapmıştım.

Ne sikim yapmıştım?

Yatağımda uzanırken tavanıma bakarak Delilah'nın *Godfather** gibi üzerime gelip, bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptırdığı andan beri kendime defalarca sorduğum soruyu tekrar sordum. Bir şekilde onu avucumun içine alma fırsatına balıklama atlayacağımı biliyordu.

İlk ünlü olduğum zaman bir kral gibi hissetmiştim. Herkes beni memnun etmek istiyordu, ben de denemelerine izin veriyordum. İnsanların bana yaranmaya çalışması, kulağa ne kadar kibirli gelirse gelsin, tanıdık bir durumdu. Ancak sahip olduğum evde büyüdükten sonra, iyi bir şekilde dikkat çekmek, buz gibi karanlıkta geçen yıllardan sonra sıcak güneşe adım atmaya benziyordu.

Hollywood'u ve herkesin birbirini kullanma şeklini hafife almıştım. Böyle yapmamalıydım, manipülasyon hakkında çok şey biliyordum. Ancak, iyi bir şeylere, bana ait bir şeylere o kadar açtım ki gardımı düşürdüm. Gün geçtikçe güvenip de ihanete uğradığım zamanları sayamaz olmuştum. En azından Samantha'nın yalanlarını ve manipülasyonlarını kilometrelerce öteden görebileceğimi sanmıştım. Bunun beni getirdiği yere bakın. Şimdi de gerçekten Delilah'nın hayatı-

* Baba, İtalyan Amerikalı yazar Mario Puzo'nun 1969 tarihli aynı adlı romanından esinlenerek Francis Ford Coppola tarafından yönetilen üç suç filminden oluşan bir Amerikan film serisidir. (ç.n.)

ma girmesine izin mi veriyordum? Benden açık açık nefret eden Delilah'nın?

Fakat onun bariz küçümsemesi ve tavırları çok rahatlatıcıydı. Temiz hava gibiydi. Ya derin nefesler alarak içime çekecektim ya da boğulacaktım. Ya da belki de sadece tanıdığın düşman* olayıydı.

Durum ne olursa olsun konu bu kız olunca azıcık bir mantığa bile sahip değildim. Konu bu kadın olunca. Artık tamamen bir kadındı. Bebeksi yumuşaklığı yok olmuş, yerini dolgun kıvrımlar ve zarif hatlar almıştı. Delilah Baker, becer beni diyen dolgun kırmızı dudaklarıyla birlikte olgunlaşmış bir şeftali gibiydi.

"O konuya hiç girme, adamım." Karanlıkta inledim. Zaten çoktan o konudaydım ve kaçamıyordum.

Ofisime yürümesini izlemek göğsüme bir tekme atılıyormuş ve taşaklarım sertçe çekiliyormuş gibi hissettirmişti. Yuvarlak kalçaları, sallanan göğüsleri ve omuzlarına yayılan parlak saçlarıyla en iyi şekilde boy göstermişti. O kırmızı dudakları, bana her bakışında "cehenneme git, Macon" ifadesindeki ünlem işaretiydi. Konuştuğumuz zaman boyunca Delilah'nın taşaklarımı tekmelemek istediğine hiç şüphem yoktu. Öfkesini hiç saklayamamıştı. Ancak beni öfkelendiren şey, hâlâ öfkelendiren şey, Samantha'nın günahlarının bedelini ödemeye olan isteğiydi.

Delilah'nın bu yönünden her zaman nefret etmiştim. Benimle dişini tırnağına takarak mücadele ederdi ama konu Sam olunca boyun eğip saf gibi davranırdı.

Şu anki durum için onu tam olarak suçlayamazdım. Deli-

* Yazar "tanıdığın düşman tanımadığın dostuna yeğdir." sözüne atıfta bulunuyor. (ç.n.)

lah annesini acı çekmekten koruduğuna inanıyordu. Bu aşırı soylu bir hareketti. Ben de bundan faydalanan şerefsizin tekiydim. Çünkü Sam'in geri dönüp yaptığını telafi edeceğine bir an için bile inanmıyordum.

Delilah'nın deli saçması teklifini kabul ederek kendimi şok etmiştim. Bir parçam lanet sesimi kesmem ve zavallı kadının gitmesine izin vermem için bana çığlık atıp duruyordu. Sam'le olan tüm bu olayı unutmam için. Fakat bunu yapmadım. Yapamazdım. *Neden* yapamadığım üstünde çok fazla düşünmek istemiyordum çünkü artık bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordum. Saatle mi, Delilah'yla mı, Sam'le mi?

Delilah. Birbirimize, çocukken fen dersinde yaptığımız sirke ve karbonat deneylerindeki tepkimeler gibi tepki veriyorduk. Şimdi bile içimdeki olgunlaşmamış tarafı ortaya çıkarabiliyordu. Yine deneyse hayatıma yeniden girdiği saniye iki tatsız, ancak inkâr edilemez gerçeğin farkına varmıştım; çok yalnızdım ve Delilah Baker ev gibi hissettiriyordu.

Şimdi de benimkinde yaşayacaktı. Bu hem bir zafer hem de gerçekleşmesi beklenen bir felaketti.

"Kahretsin." Bu berbat bir fikirdi. Kadın her şeyimden nefret ediyordu, ki buna hakkı da vardı. Gençliğimde ona karşı tam bir göt gibi davranmıştım. Onu kendimden utanmama sebep olacak yönlerden incitmiştim. O da beni, kendisinin bile bilmediği birçok şekilde incitti. Sonunda birbirimizi parçalayabilirdik.

Uzanıp telefonumu kavrarken keskin bir acı bacağımdan aşağıya doğru yayıldı. Son mesajı karanlığı aydınlattı:

Bir yerlerde gece yarısı sonuçta. Ben varım.

Peki ya sen?

Kendimi gülümserken buldum. Başparmağımı telefonun kenarına sürtüyordum. Ona cevap verip, tüm bu anlaşmayı iptal ettiğimi söylemeliydim. Bunu biliyordum. Yine de parmaklarım kımıldamadı.

Son on yıldır tek başımaydım. Arasmus olup, ünün getirdiği tüm saçmalığı miras aldığımdan beri, kendimi yalnızca zorunlu iletişimler hariç herkesten uzaklaştırmıştım. Bu yalnızlığı sevdiğimi sanıyordum. Etrafımda beni doğru düzgün tanıyan kimsenin olmamasında bir güven vardı. Herhangi biri, iyi cilalanmış bir aynadaki kadar parlak olabilirdim.

İşte sorun da buydu. İnsanlar görmek istediklerini görüyor, sevmek istedikleri şeyi seviyorlardı; param, şöhretim, görünüşüm. Yani günün sonunda hiçbir şey görmüyorlardı. Delilah dış yüzeyimdeki parıltıya kanmayacaktı. Hiçbir zaman kanmamıştı. Bu iyi miydi yoksa kötü müydü karar veremiyordum. Kafamın içinde bir ses, eğer şimdi geri adım atarsam buna hayatımın geri kalanı boyunca pişman olacağımı fısıldıyordu. Kim bilir, belki de beni cesaretlendiren şey şeytandı? Ama beni bulunduğum yere getiren şey içgüdülerimdi. Bu yüzden telefonu elimden bıraktım.

BÖLÜM ALTI

Delilah

DeeLight'tan SammyBaker'a: Her zamanki gibi senin pisliğini temizliyorum. Eğer beni ya da annemizi azıcık seviyorsan, eve dönersin.

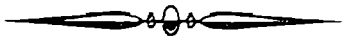

Macon'ın evinin görüntüsünden nefret etmeliydim fakat yapamıyordum. O kadar kahrolası bir şekilde güzeldi ki... Bununla birlikte, evi seviyor olmam bir şeyleri tekmelemek istememe engel olmuyordu. Tercihen Macon'ın sert kıçını.

Bir kez daha North kapıyı açtı. "Günaydın, Bayan Baker."

"Delilah de, lütfen." Odaya girerken tatlı lavanta ve limon kokusunu içime çektim. Lanet olsun.

"Delilah."

"North ismin mi yoksa soyadın mı?" diye sordum, o arkamda kapıyı kapatırken.

Burnunu kırıştırırken tereddütlü gözüküyordu. "İsmim." Kendini hazırlamadan önce gözle görülür bir şekilde irkildi. "Tam adım North West."

Söyleyebileceğim çok şey vardı ancak muhtemelen hepsini duymuştu.

"*Northwest*'ten *North* favori filmlerimden biridir."

North çarpıkça gülümsemeden önce bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Saint sana adımı söyledi mi?"

"Hayır. Neden?"

North başını iki yana salladı. "O annemin favori filmiydi."

"Ah. İsminin sebebi bu yani?"

"Evet. Ne yazık ki."

"Şey, bana da bir turtanın içinde boğulan büyük teyzem Delilah'nın adını verdiler."

North güldü. "Üzgünüm, ne?"

"Mavi kurdele kazanmış çilekli tatlısını, pazartesi akşamı sosyal etkinliklerinden birine götürmek için paketlerken bayılmış ve bir turtanın üstüne yüzüstü düşmüş. Doktor düşük kan şekeri problemi olduğunu düşündü."

North gözlerini kırpıştırdı. "Ben..."

Macon birden koridorun girişinden seslendi. "Kendini Delilah'nın saçmalıklarının içinde kaybetme, North. O bir tavşan deliği, içine girmek istemezsin."

Tekerlekli sandalyede oturuyordu, ki bu rahatsız edici bir görüntüydü. Macon'ın adi ve şerefsiz biri olduğunu düşünüyor olabilirdim fakat bir şekilde zihnimde onu her zaman yenilmez ve yaralanamazmış gibi canlandırıyordum. Hâlâ adi şerefsizin tekiydi gerçi.

"Saçmalık değil bu," diye çıkıştım. "Gerçek."

Gözlerini devirdi. "Kadın ışkın otu yüzünden nefessiz kaldı. Bir turtada boğulmadı."

"İkisi de aynı şey."

"Konuyu kapatalım artık," dedi North göz kırparak.

Gülümsedim.

Macon siniri bozulmuş gibi bir ses çıkardı. "Senin yapacak işin mi yok mu, North?"

North onun tarafına bile bakmaya zahmet etmedi. "Yok, *patron*." Ses tonu tam olarak iğneleyici değildi ancak işi için endişelenmediği de açıktı.

"O zaman bul," dedi sakince. North'a bakmıyordu bile, bana bakıyordu. "Sana eşyalarını getirmeni söylemiştim."

Macon talimatlarında en az bir hafta yetecek kadar eşya getirmemi söylemişti. Sonrasında yıl boyunca ihtiyacım olacağını düşündüğüm şeyleri toparlamam için evime dönme fırsatı verilecekti. Aynı zamanda eğer istersem evimin kiraya verilmesi için de gerekli ayarlamalar yapılacaktı. Telefonumu fırlatmak istemiştim.

"Valizlerim arabada."

"North onları senin için içeri getirebilir."

"Konukevine götürmeyecek miydi?"

"Üzgünüm, Tot. Konukevini sen kullanmayacaksın, orada North kalıyor."

Öfkem kurdeşen gibi ortaya çıktı. "Yani? Sam de orada yaşamıyor muydu?"

Macon'ın karanlık gözleri kısıldı. "Sen Sam değilsin. Burada kalacaksın."

Konunun peşini öylece bırakamıyordum. "Neden?"

Yanakları kızardı. "Çünkü ben öyle diyorum."

Kelimeleri evde çınladı, sanırım ikimizi de ürkütmüştü. Sanki bir sisin içinden çıkıyormuşçasına gözlerini kırpıştırdı. Diğer yandan ben, neşesiz bir kahkaha attım. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Dikkat et de sana şaplak atmayayım."

İstenmeyen sıcaklık kalçalarıma dokunurken, onları birbirine bastırmamak için ağırlığımı diğer bacağıma verdim. "Dene. Bakalım."

Birbirimize baktık. İkimizin de bu anlaşmadan korkaklık yaparak çekilenin kim olacağını görebilmek için bir oyun oynadığına oldukça emin sayılırdım.

North ellerini birbirine vurdu. "Pekala, çocuklar. Ben gidip Delilah'nın valizlerini içeri taşıyacağım. Döndüğümde mutlu yüzler görmek istiyorum. Mutlu. Yüzler."

Macon gözlerini benim üzerimden ayırmadı. "Siktir git, North."

North başını salladı. "Senin cenazen, adamım."

Bununla birlikte bizi yalnız bıraktı.

Macon'ın gözleri suratımda gezindi. "Hep böyle bir baş belası mı olacaksın?"

"Sadece sen şerefsiz gibi davrandığında."

Dudakları kıvrıldı. "Şu anda biraz saç örgülerini çekme arzusu hissediyorum."

Gülümsemedim. Hayır. Asla gülümsemeyecektim. "Saçlarımı örmedim ki."

Sesi boğuklaştı. "Belki yarın, o zaman."

"Hiç heveslenme."

Hafifçe güldü. "Hadi. Sana etrafı göstereyim." Tekerlekli sandalyenin kolundaki kontrol düğmesine dokunup sandalyeyi döndürdü.

Peşinden giderek ona yetiştim ve yanında yürümeye başladım. Macon başını kaldırıp benim tarafıma bir bakış atarak kaşlarını çattı. "Bana böyle üstten bakmandan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Şimdi o kadar yıl boyunca ne hissettiğimi anlıyorsundur," dedim mutlu bir şekilde. Lisedeyken Macon benden en az on santim uzundu. Şimdi daha iri gözüküyordu. Ayağa kalksa aramızda otuz santim falan olurdu herhâlde.

Homurdanırken çift kapıların önünde durdu. "Düğmeye basar mısın?"

Söylediğini yaptım. "Asansör mü var? Bayağı kullanışlı."

"İki katlı bir evde olması saçmalık gerçekten," diye kabul etti biraz kendini küçümser gibi. "Ama önceki ev sahibi bir sanatçıymış. Kocaman tuvallere çizim yaptığı için onları merdivenden indirme riskini almak istememiş. Evle ilgili tek isteği, bir tane geniş asansörünün olmasıymış."

Zenginlerin kaprisleri. Deniz kıyısındaki malikânende bir asansörün olsun ister misin? Hemen.

Küçük bir tıklama ve paneldeki ışıkla birlikte asansör durdu. Kapıları açtıktan sonra iç kapısını yana kaydırdım. Macon içeri girdi ve çok geçmeden yukarı çıkmaya başladık.

"Ne kadar süre daha tekerlekli sandalyedesin?" diye sordum.

"Bir hafta daha, sonra doktora gideceğiz, onlar da bana yürüyüş botu giydirecekler."

"Biz mi?"

Asansör dururken benim tarafıma baktı. "Evet, 'biz'. Şu anda benim asistanımsın, Tot. Ben nereye, sen oraya."

'Cehenneme hoş geldin' dese de olurdu.

Baş ağrımı savuşturmak için burnumun kemerini sıktım. Elimin kıvrımları arasından ona doğru bir bakış atarken, "Bu asistanlık işi tam olarak neleri kapsıyor?" diye sordum.

"Bunu şimdi mi soruyorsun? Kendini altın tepside sunduktan sonra?"

"Sadece soruya cevap ver, Macon."

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Gülümsüyor gibi durmuyordu, daha çok bir zafer kazanmış gibi gözüküyordu. "Benim için işlerimi hallet, soru sorma. Ve ben iyileşirken bana yardım et."

Buna şaşırmıştım. Macon zayıflıklarını kabul etmekten hiç hoşlanmazdı. Benden yardım etmemi beklemesi sadece şaşırtıcı değil, şok ediciydi. "Tamam," dedim kelimeleri uzatarak. Tam olarak rahatlamış hissetmiyordum ama sanki tünelin sonunda hafif bir ışık görüyordum. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Bir yıl sürecek bir diş hekimi ziyareti gibi hissedeceksin ve bunu biliyorsun.

"Yemeklere gelince," dedi, beraber koridorda ilerlerken. "Sağlıklı yemekler pişirmeni istiyorum. O ağır, saçma güneyli yemeklerini değil."

Tüm güneyli yemeklerinin yağlı olmadığını ona açıklamaya bile çalışmadım. Ayrıca yemekler saçma falan değildi. O da bunu çok iyi biliyordu. Sadece... kendi gibi davranıyordu, sinirimi bozmaya çalışıyordu.

"Haziran'da çekimlere tekrardan başlayacağız," diye devam etti. Ona şüpheyle baktığımı fark etmemişti, ya da umursamamıştı. "Ve bir kilo bile alırsam deliye dönerler."

"Tüm o kameralar için kıçını kusursuz şekilde tutmak zorundasın yani?"

Duraksadı, beni süzerken yüzünde kendini beğenmiş ve hararetli bir gülümseme belirdi. "Neden Delilah? Ekranlardan kıçımı mı izliyordun?"

"Hayır. Ama Sam izliyordu. Belli ki bu onu etrafta tutmak için yeterli olmamış, ha?"

Gözleri kısıldı.

Ne. Yapıyorsun. Sen? Onu kışkırtamazsın!

Fakat eğer ona tamamen boyun eğersem ölmüş sayılırdım. Macon'la mücadele etmenin kırılgan bir dengesi vardı. Bu yüzden tepkisini beklerken sanki göğsüm sıkışmıyormuş, rahatsız bir sıcaklık tenimi yakmıyormuş gibi rol yaparak uysal gülümsememi takındım.

Neyse ki cezam ertelenmişti.

"Koridorun sonundaki oda benim," dedi. "Senin odan da burası."

Onun odasından bir önceki kapıda durduk. Evin diğer yarısında kalmayı umuyordum.

Ne düşündüğümü anlayan Macon bana eğlenen bir bakış attı. "Gece bir şeye ihtiyacım olursa diye yakınımda olman gerekiyor."

"Cidden mi? Bu ekstra ceza falan mı?"

Macon gücenmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Tanrım, Delilah. Araba kazası geçirdim. Yakınımda birinin olmasına ihtiyacım var. Hepsi bu."

O kadar canı sıkılmış ve alınmış görünüyordu ki omuzlarım çöktü. "Üzgünüm. Biraz gerginim de."

"Gerçekten mi?" Fakat kapıya doğru yürürken bakışları yumuşamıştı. Tekerlekleri yuvarlayarak odaya doğru girdi, sonra da girebilmem için kenara çekildi.

Oda inanılmazdı. Evimdeki oturma odası kadar büyüktü. Bir tarafında oturma alanı, diğer tarafında krem rengi, keten başlığı olan bir yatak vardı. Tüm bunların yanında beni asıl etkileyen şey manzaraydı: Işıldayan bir okyanus ve güneşli gökyüzü. Geniş balkona açılan bir çift Fransız kapı beni daha da yakınına çağırıyordu.

"Hâlâ konukevinde kalmak istiyor musun?" dedi Macon arkamdan.

Etrafa bir bakış daha attım. Kendimi yumuşak çarşafların arasına atmak ya da bir dizi hasır sandalyenin beni beklediği balkona doğru koşmak için cezbedilmiştim. "Sanırım bu da iş görür."

"North'u beklerken sana etrafı göstereyim. Sonra da bana kahvaltı hazırlayabilirsin."

Neredeyse, neden burada olduğumu unutuyordum.

Beni yönlendirirken diğer konuk odalarının, üst kattaki spor salonunun ve bir ofisin yanından geçtik. Sonra içinde sinemanın, şarap odasının, konforlu bir çalışma odasının ve büyük bir salonun bulunduğu ana kata indik. Hepsi mükemmeldi ancak ben mutfağa doğru yöneldim. Orayı görmek için sabırsızlanıyordum. Kendimi dizginlemeye çalışsam da bunu yapmam zordu. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Yemek pişirmek için mükemmel olan mermer tezgâhtan, Sub-Zero marka buzdolabına kadar her şey vardı.

Kocaman siyah emaye, pirinç fırını* gördüğümde nefesim kesildi. "Bir *La Cornue***."

"Bir ne?" diye sordu Macon kafayı yemişim gibi kaşlarını çatarken.

"Fırının." Sırf yapabildiğim için ocak kısmının parlak köşesini okşadım. "Pişirmeye özel yapıldı." Aynı zamanda da kırk bin dolara satılıyordu. Gözlerimin sulandığına yemin edebilirdim.

Macon mutfağın içinde ilerlerdi. "Senin o ocağa baktığın gibi bana bakan fanlarım var."

---

* Altı ocak, üstü fırın olan bir mutfak eşyası. (ç.n.)

** La Cornue, 1908 yılında Parisli bir bitki uzmanı ve parfümcü olan Albert Dupuy tarafından kurulmuş bir Fransız fırın ve ocak üreticisidir. (ç.n.)

"Onların öncelikleri saçma." Fırın kısmını incelemek için eğildim. Kusursuzdu. "Bu şeyi hiç kullandın mı?"

"Omlet yapmaya çalışırken birkaç yumurta yakmıştım sanırım. Genelde mikrodalgayı kullanıyorum."

Bir elimi göğsüme koydum. "Beni resmen öldürüyorsun."

Bana o nadir, içten gülümsemelerinden birini bahşetti. Gülümsemesi sert ve keskin suratını neredeyse çocuksu bir hâle çevirdi. Onu nefes kesici kılıyordu. Gördüklerimle o kadar afallamıştım ki neredeyse cevabını kaçırıyordum. "Eğer ilgileniyorsan harika bir mikserim de var. Yosunlu smoothielerim fena değildir."

"Bir yosunlu smoothie için mi heyecanlanıyorsun? Neredeyse sana acıyacağım, Saint."

Dost canlısı ifadesi bir anda karardı. "Bana Saint deme. Bunu senin söylemenden hoşlanmıyorum."

İncinerek arkamı dönüp buzdolabını incelemeye başladım. Neredeyse Macon'la anlaşamadığımızı unutuyordum. Unutması oldukça kolaydı ve bu, onunla başa çıkmaya çalışırken hep hayal kırıklığımın bir parçası olmuştu. Çünkü Macon istediğinde son derece büyüleyici, eğlenceli ve ilgi çekici olabiliyordu. Parlak ışığa çekilen sinekler gibi insanları kendine çekiyordu. Ancak yanıp duran kişi hep bendim. Diğer herkes onu daha yakından tanımak istiyor, istediklerini alarak mutlu bir şekilde uzaklaşıyordu.

"Yemeklerinin nasıl servis edilmesini istediğini bana söylemen gerekiyor," derken dikkatimi çalışacağım yeri incelemeye vermiştim. "Bir tepsiye mi hazırlamamı istiyorsun? Ya da belli bir odaya yerleştirmemi falan?"

Varlığını arkamdaki bir ağırlık gibi hissediyordum. Beni izliyordu. Şansına küssün.

"Alerjin olan yemekleri de," diye devam ettim cevap vermediğinde. "Stüdyonun beslenme uzmanlarının belirlediği diyet kısıtlamalarını okudum. Yaratıcı olmak zorunda kalacağım çünkü pişirebileceğim çok fazla şey yok. Daha sonra alışverişe giderim."

Mutfak saati usulca tik tak yapıyordu.

"Şimdi de küstün mü?" diye sordu Macon sonunda düz bir sesle.

Sert iğneler tenimde dans ediyordu. Çenem sıkıca kenetlenmekten ağrımaya başlamıştı. Haykırmayacağımdan emin olduğumda, ölçülü bir ses tonuyla cevap verdim. "İşverenimle profesyonel mesafemi koruyorum."

"Öyleyse neden bana bakmıyorsun?"

Çünkü bu meyve sepetinde sergilediğin güzel yöre domateslerinden birini alıp koca kafana fırlatabilirim.

"Sürekli ilgiye ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Şimdi öyle olduğunu biliyorsun," dedi sakin bir sesle.

Böyle işin... Sıktığım dişlerimin arasından bir nefes verdim. Döndüğümde onu, sinirden patlamama ne kadar yakın olduğumun tamamen farkındaymış gibi sırıtırken buldum.

"Eski bir atasözü vardır," dedim nazikçe. "Ekmek veren el ısırılmaz."

Korkmuş görünmüyordu, gayet de hâlinden memnun duruyordu. "Ben 'hediye atın dişine bakılmaz' sözüne daha yakınım."

O yöre domatesleri her geçen saniye daha cazip hâle geliyordu. Baktığım yeri gördü, neredeyse mutlu görünüyordu. "Dene," dedi ipeksi tonda ve söz verircesine. "Ve ne olacağını gör."

O kadar istiyordum ki. Ezilmiş kırmızı parçaların yanaklarından kayarken küçük çekirdeklerin sakalında kaldığını gözümde canlandırabiliyordum. İstediği şey de buydu zaten. Macon benimle kavga etmeye bayılıyordu. Bunu unutmamam gerekiyordu. Benim de onunla kavga etmeye bayıldığım gerçeğini de görmezden gelmem gerekiyordu.

Gerçi *bayılmak* doğru kelime sayılmazdı.

Derin bir nefes alarak dönüp buzdolabından yumurtaları çıkardım sonra da bir domates aldım. "Senin için şifalı otları kullanarak kızarmış domatesli, ezilmiş avokadolu bulut yumurta yapacağım." Tabakları ve tavayı aramaya başlamadan önce ocağın altını yaktım. Tanrım, hepsi bakırdı. Ve Fransız. Resmen âşık olmuştum.

Arkamdaki Macon, erkeklerin, kadınların saçma davrandığını düşündükleri zamanlarda çıkardığı seslerden birini çıkardı. "Kulağa... kabarık geliyor."

"Öyleler zaten." Mutfağındaki her şey mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Birkaç kâseyi ve çırpıcıyı kolayca bulmuştum.

"Delilah."

Sırtım gerildi. Bir yumurtayı kırıp sarısını beyazından ayırdım.

Tekrar iç çekti. "Sayısız insan bana Saint diyor. O acı bal gibi sesinle, bana Macon diyen tek kişi sensin."

Acı bal mı? Bu tanım bana hoşuma gitmeyen şeyler hissettirmişti. Beni rahatsız eden şeyler. Ellerimi serin tezgâha dayarken sessiz kaldım ancak şu anda onu tamamen görmezden gelmiyordum. Sesi sevecen değildi ama boğuktu. Sanki o itirafı zar zor söylemeden önce kelimeler boğazında kalmak için direnmişti. "Hoşuma gidiyor."

Kelimeleri omurgamdaki katılığı almıştı. Yine de ne diyeceğimi bilmiyordum.

Konuşmaya devam etti. "Şuna ne dersin? Bana Saint demeyeceğine söz ver, ben de anlaşmanın süresinden üç ay düşüreyim."

Hızlıca ona doğru döndüm. "Ne? Delirdin mi sen? O kazada kahrolası kafanı mı kırdın?"

Macon'ın sırıtışı geniş ve şeytaniydi. "Yakaladım seni."

Bir an için sadece bakakaldım. Beni yakalamış mıydı? Beni yakalamış mıydı! Kan yüzüme hücum etti. "Seni... seni..." Düşünmedim. Elimdeki domatesin uçmasına izin verdim.

Sandalyede çok hızlı hareket edemiyordu ve sola doğru hızla fırlatmama rağmen domates omzuna çarpıp parçalara ayrıldı. Bu onu kahkahalarla gülmekten alıkoymadı.

"Mutfağımdan çık git, sıçan," diye bağırdım çırpıcımı ona doğru sallarken.

"Gidiyorum, gidiyorum," dedi, sandalyesini çevirip ilerletirken hâlâ gülüyordu. Dönüp omzunun üstünden seslendiği sırada neredeyse gözden kaybolmuştu. "Ben de seni özledim, Tater Tot."

Ona ulaşamayacağım için şanslıydı. Başka bir yumurta daha alarak işime devam ettim; ama kahvaltı hazırlarken kendimi gülümsememek için çabalarken buldum.

BÖLÜM YEDİ

Delilah

Ertesi gün, haftalık menü oluşturma, alışveriş yapma, paket açma ve yeni mutfağımı düzenleme işlerimin arasında Macon'dan neredeyse hiç haber almadım. Kahvaltıyı atladığını söyleyen bir not gönderip öğle yemeğini, limon sirkeli tavuk ve avokado salatası, üst katta yemişti. Ben kendi işime bakarken yemeğini almak için North gelmişti. Bu zamana kadar tüm idari işlere daha sonra başlayacağıma dair bilgi bana mesaj yoluyla iletilmişti. Ben de bu fırsatı en sevdiğim deniz ürünleri satıcısına gidip eve dolgun, parlak karides ve deniztarakları almak için kullandım.

Catering mutfağım, paslanmaz tezgâhları, donuk gri epoksi kaplı beton zeminleri, fazla parlak floresan lambaları ve sürekli bir uğultu çıkaran üstten çıkışlı çelik havalandırma fanlarıyla steril bir endüstriyel mekandı. Yemek yaparken sıcak, sabahları hazırlık yaparken de serindi. Pek konforlu olmasa da çok fazla insanı beslemek için ihtiyacım olan her şeye sahipti.

Macon'ın mutfağıysa sıcak ve davetkârdı. Geniş parke

zeminleri ayak altında ipeksi bir pürüzsüzlük bırakıyordu. Günışığı pencerelerden içeri sızıyor ve zaman geçtikçe cilalı mermer tezgâhların üzerinde bir yol izliyordu. Okyanusa bakan köşeye sıkışmış ahşap bir masa vardı. Oraya oturup ortalama sınıf bir espresso makinesinde hazırladığım latteyi içerken aylardır ihmal ettiğim magazin dergilerini karıştırdım. Kendi işimi yönetirken, rahatlamak için hiç zaman bulamıyordum.

Güneş, deniz ve evin güzelliği ile çevrili olmak, uzun süredir vücudumun derinliğine yerleşmiş olan gerginliğin üzerimdeki hâkimiyetini kaybetmesini sağladı.

Catering mutfağımdakine kıyasla daha yavaş bir tempoda akşam yemeğini hazırlamaya başladım. Burada yemek pişirmenin farklı bir zevki vardı. Acele etmiyordum. Bunun yerine, yemeğin kendisine, kırmızıbiberleri doğrayan bıçağımın keskin sesine ve sebzenin etli kısmı bıçağa teslim olurken çıkan temiz, taze kokuya kapıldım.

Nefesim, sanki meditasyon yapıyormuşum gibi yavaşladı ve derinleşti.

Bu şekilde yemek yapmayı bırakmıştım, birisi için, kendim için. Bir şekilde yemek yapmak; yarışmaya ve yeteneğimi kanıtlama ihtiyacına dönüşmüştü, ancak bunu yaparken kendimi asıl sevdiğim şeyden uzaklaştırmıştım.

"Derin düşüncelere mi daldın, Tot?"

Macon'ın sesi beni düşüncelerimden aniden çıkarttı. Mutfak masasının yanında, tenini koyu bronza boyayan kehribar rengi güneş ışığının altında oturuyordu. Işık, aynı zamanda gözünün etrafındaki morlukları ve gergin ağzındaki çizgileri de belirginleştiriyordu. Rahat bir şekilde tekerlekli sandalyede arkasına yaslandı; ama bu pozunu yalanlayan dikkatli bir durgunluğu vardı. Acı çekiyordu.

"Aslında, yemek yapmayı ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum," dedim buzdolabına doğru ilerlerken.

"Başka bir domates fırlatmayı düşünmediğin sürece," dedi kaygısızca.

Ona dik dik baktım, o da sanki tamamen masummuş gibi gözlerini açtı.

Homurdanarak süt çıkardım. "Tüh, domateslerin hepsi tükendi. Ancak fazladan bir karnabaharım var. Senin yerinde olsaydım, beni kışkırtmazdım."

"Ah." Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Artık uslu duracağım. Yemin ederim." Gülümsemesini bastırırken geniş göğsünün üzerine bir X çizdi. Benim bal ve baharatları alışımı izlerken, "Mutfakta her zaman, sadece senin duyabildiğin bir müzikle dans ediyormuşsun gibi süzülürdün," dedi.

Kalp atışlarım hızlanırken kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi yapardım?"

"Hiç fark etmedin mi?" Başparmağını sandalyesinin kolunda gezdirirken kendi hareketlerini izliyordu. "Eskiden bu rahatlığı kıskanırdım. Nasıl tam anlamıyla uyum sağlayabileceğin yerleri bulduğunu."

"Tek bir yer," diye boğuk bir sesle düzelttim. "Oysa sen kalan her yere uyum sağlıyorsun."

Kısa bir nefes verirken söylediğimi düşündü ve dudaklarını, gülümseme ile buruk bir ifade arasında sıkışmış şekilde birbirine bastırdı. "Görünüş aldatıcı olabilir." Bana doğru başını salladı. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Zerdeçallı latte." Baharatlı sütü espresso makinesinin köpürtme başlığının altına koydum ve köpürüp ısınmaya bıraktım. Tarçın, karanfil, kakule ve zerdeçal kokusu havayı doldurdu.

"Şükran Günü gibi kokuyor," dedi ben latteleri iki kupaya koyarken.

"Al." Ona bir tanesini teklif ettikten sonra masaya oturdum.

Macon masanın sonuna kaydıktan sonra bir yudum aldı. "Nefis."

"Hmm... zerdeçal bir iltihap önleyici, ağrıya yardımcı olabilir."

Duraksadı, porselen kupasının kenarından gözleri benimkilerle buluştu. "O kadar da kötü değil."

"Neden erkekler acı çektikleri apaçık ortadayken çekmiyormuş gibi davranıyorlar?"

"Çünkü üzerimize titrenmesi hoşumuza gitmiyor," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Bak, işin tuhaf kısmı da bu," dedim lattemi kavrarken. "Erkekler üzerine titrenmesine bayılır. Bir adamın hastayken sızlandığı kadar sızlanan hiç kimseyi duymadım."

Gözlerinde bir meydan okuma ışıltısı parladı. "Asıl faktörü kaçırıyorsun." Macon kupasını masaya koydu. Dudağının kenarına bulaşan kremalı köpüğü dilinin ucuyla yaladı. "Bunu sadece kadınlarımızın bizi öpüp kucaklamasını, ardından da yatağa yatırmasını beklediğimizde yapıyoruz."

Yanaklarıma yayılan sıcaklık için lattemden çıkan buharı suçluyordum.

Macon'ın bakışları yanaklarıma yöneldi ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Yani eğer teklif etmiyorsan?"

"Karnabaharı hatırla, Macon. Hedefimi çok iyi tuttururum."

Güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra gözleri şüpheyle doldu. "Bu anlaşma yüzünden sana zorluk çıkarabilecek bir erkek arkadaşın var mı?"

Kupamın dibine doğru sırıttım. "Sence de bunu sormak için biraz geç değil mi?"

"Benim sorunum değil," dedi omuzlarını silkerek. "Sadece merak ettim."

"Son ilişkim birkaç ay önce bitti." Ah, Parker. Kâğıt üzerinde mükemmeldi; göz korkutucu olmadan sevimli, meydan okumadan nazik olabiliyordu. Kendi dairesi olan, başarılı bir pazarlama yöneticisiydi. Oral yapmayı severdi ve seksten hemen sonra uyuyakalmazdı. Bu her zaman bir artıydı. Yine de gitmesine izin vermek çok kolay olmuştu ki bu da doğru karar olduğu anlamına geliyordu.

Macon sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karın kaslarının üzerine koydu. "Ne oldu?"

"Uyumlu değildik."

"Uyumlu değildiniz." Sesi şüpheciydi. Sanki terk edildiğimi ve bunu itiraf etmeye utandığımı düşünüyor gibiydi.

Bir iç çekişle kupamı masaya bıraktım. "Horluyordu."

Macon bir kahkaha patlattı. "Adamı horladığı için mi terk ettin? İsa aşkına, Delilah, herkes zaman zaman horlar."

"Biliyorum. O kadar da pislik biri değilim." Tek kaşını kaldırdığında ona ters ters baktım. "Değilim. Orada değildin. Bu normal değildi. O kadar fena horluyordu ki köpeği korkup lanet olası odadan kaçıyordu. Komşular susması için duvarları dövüyordu."

Macon genişçe sırıtırken güldü. "Ve bunu bilmiyor muydu?"

"Adam sanki horlamasına sebep olan bir komadaymış gibi uyuyordu. Bu sırada ben onun yanında gözümü bile kırpamıyordum." Anıyı hatırladığımda içimden bir ürperti geçti, bir kaya parçasıyla karşılaşan elektrikli testere gibi.

"Belki de ona âşık olsaydım her şey daha farklı olurdu. Seksin harika olduğunu söyleyebilirim. O çok-"

"Ayrıntılara gerçekten gerek yok," dedi Macon ifadesiz bir şekilde.

Gülümsememi saklamayı başaramadım. "Her neyse, onunla bir tam gece bile geçiremiyorsam asla ilerlememeye mahkûm bir ilişkiyi nasıl sürdürebilirdim ki? Peki ya sen?" diye karşılık verdim, ilginin romantik başarısızlıklarımdan başka yöne çevrilmesini istiyordum.

"Rahatlıkla söyleyebilirim ki hiçbir kadın beni horlamakla suçlamadı."

"Ha. Ha. Ne demeye çalıştığımı anladın. Burada yaşadığımı öğrendiğinde bana şüpheyle bakacak bir kız arkadaşın var mı?"

Ses tonu alaycı bir hâl aldı. "Umarım sahip olduğum herhangi bir kız arkadaşım bana yatılı bir kadın şef tutabileceğim kadar güvenir, ama hayır, şeyden beri kız arkadaşım olmadı... şey, kardeşinden beri." Dudakları sanki ekşi bir şey tatmışçasına kıvrılmıştı.

"Ciddi misin?" diye cıyakladım inanamayarak. On yıl geçmişti ve başka kadınlarla yakın bir ilişkisi olmamış mıydı? Tek kız arkadaşının Sam olduğunu öğrenmek biraz ürkütücü ve bir suçmuş gibi hissettiriyordu. Kalbini o kadar mı kırmıştı? Tanrım, bunu bilerek burada durmak istemiyordum.

Sam'le ilgili düşünceler zihnimi sıkıca sarmaladı. Onun nerede olduğunu ve öfkemi sırtında bir ürperti gibi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Suratı asıldı. "Uzun süreli ilişkiler için yaratılmamışım. Benim için eğlenceli değil. Açıkçası, rastgele randevuya çıkmayı tercih ederim."

Buna inanabilirdim. Sam aramızdaki boşluğu bir hayalet gibi dolduruyordu. Pekâlâ, daha çok bir öcü gibi; Sam asla sessizce musallat olacak bir tip değildi. "Sam hakkında gerçekten üzgünüm, biliyorsun," dedim Macon'a. "Yaptığı şeyden çok utanıyorum."

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken kaşları çatıldı. "O seni hak etmiyor, Delilah. Hiç etmedi."

Gülümsemem gergin ve acıydı. "Ve onu hâlâ seviyorum. Anla anlayabilirsen."

Dalgın bir sessizlik içinde lattelerimizi bitirdik. O beni incelerken kupaları yıkadım. "Akşam yemeği yirmi dakikaya hazır olur," dedim.

"Tamam." Gitmek için herhangi bir hamle yapmadı.

"Burada mı servis etmemi istiyorsun?"

Sıcak kahverengi gözleri üzerimde gezindi. "Benimle yemeni istiyorum."

Duraksadım. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Macon beni başka bir açıdan görmeye çalışırcasına başını eğdi. Gördüğü şey her neyse yüz ifadesi yumuşadı, bakışları alaycı bir mizahla doldu. "Benimle yemekten korkuyor musun?"

"Korkmuyorum." Korkuyordum. Yirmi dört saatten az bir süredir onun yörüngesindeydim ve şimdiden boyumdan büyük işlere kalkışmaya başlamıştım. Ergenken, Macon'la tam olarak nasıl başa çıkabileceğimi biliyordum, kafa kafaya çarpışmayı hedefle; ikincil hasarlarla sonra ilgilen. Bu Macon'sa ender dürüstlüğü ve kurnaz mizahıyla beni etkisiz hâle getiriyordu. Bu Macon *flört ediyordu*. Tatlı sözleriyle kandırıyordu. Muhtemelen bir hırsızı cezbederek onun kendini teslim etmesini bile sağlayabilirdi.

Cevap vermeden önce gerektiğinden fazla beklemiştim. Macon'ın bakışları koyulaştı. "Hiç değişmedin, değil mi? Hâlâ bana şeytanmışım gibi bakıyorsun."

"Macon," dedim kuruyan sesimle. "Benim gözümde sen zaten şeytandın."

Birbirimize bakarken ortama bir sessizlik çöktü. Bakışlarındaki yoğunluğun altında ürpermemeye çalışıyordum. Sonunda gözlerini kırptı. Bakışları gölgelenmiş gibiydi. "Akşam yemeğini çalışma odasında yiyeceğim. Hazır olduğunda mesaj at."

Beni işimle baş başa bıraktığında suçlu hissetmemek için çabaladım. Ve acınası şekilde başarısız oldum.

DeeLight'tan SammyBaker'a: Bazen senden gerçekten nefret ediyorum.

Çoğumuz hayatta uğraştığımız saçmalıklar yokmuş gibi davranırız; düşünmüyormuşuz gibi, sanki tüm o şeyler gerçekleşmiyormuş gibi. Tıpkı benim sadece ünlü bir oyuncunun aşçısı rolü yapmam gibi. O oyuncunun Macon Saint olduğu gerçeğini zihnimin en uzak köşelerine itsem, benim için daha iyi olurdu.

Ancak Macon onu görmezden gelmeyi imkânsız hâle getiriyordu.

Bana verdiği detaylı talimat listesine göre, her gün güneşin doğuşuyla uyanmaktan hoşlanıyordu ki bu benim kitabıma göre düpedüz yanlıştı. Eğer insanların güneşin doğuşuyla uyanması gerekseydi, günışığını karartan perdeleri icat etmezdik.

Macon uyanır uyanmaz smoothiesini içmek *zorundaydı*.

Bahsedilen bu süper gıda içeceği; ıspanak, lahana, elma ve yosun da dahil olmak üzere kolum kadar uzun içerik listesi olan bir yeşil smoothieydi. Ben biraz tatlılık katsın diye içine hindistan cevizi suyu ve yarım muz da ekleyecektim çünkü onlar olmadan tadı kokuşmuş çoraplara benziyordu.

Lapa içeceği büyük bir bardağa doldururken erken saate küfrettim. Tam da o sırada içeceği ile ilgili bir mesaj attı.

Düzenbaz: Neden bekliyorum?

Gözlerimi devirerek mesajına cevap verdim.

DeeLight: Bu "Tek el ile alkış sesi nasıl olur?" tarzı bilmecelerden mi?

Söyle bakalım, Macon'ın bir soygunu ihbar etmek için 911'i ararken çıkardığı ses nedir?

Adi şerefsiz. Cidden, bugün en azından biraz olsun çekingen veya alçakgönüllü olabilirdi.

Bu tehditleri etmek için sadece üç şansın var. Sonrasında sana siki tutturacağım.

Macon'ın içeceklerini pipetle içip içmediğini bilmiyordum ama çekmecede kocaman aptal bir pipet bulmuştum. Mesaj geldiği sırada pipeti bardağa koyuyordum.

Birdenbire bu hareketi yapışını görmeyi çok istedim. Yukarı gel de tehdit etme haklarımı kullanabileyim.

"Al." Evin üst katındaki uzak köşesinde harika bir manzarası olan ve duvarı boydan boya pencereden oluşan odalardan birindeydim. Yaklaşık 360 derecelik bir görüntüleme alanı içinde, Macon çalışma masasının arkasında oturuyordu. Eliyle içeri girmem için işaret yaparken telefonda konuşmaya devam etti.

"İyiyim, Karen. Yüzümdeki morluklar neredeyse kayboldu." Bana hiç bakmadan smoothiesini aldı ama aptal kırmızı pipet burnuna çarptığında duraksadı. Bana dik dik baktığında masum gözükmeye çalışarak dudağımın içini ısırdım. Dilini dışarı çıkarıp pipeti yakalarken de bana bakmaya devam etti. Macon'ın zayıf yanaklarının smoothiesine ulaşmak duyduğu ihtiyaçla kıvrımlı pipeti sertçe emmesi gülünç gözükmeliydi. Ancak gözükmüyordu.

Her çekişi pipetle birlikte ben de hissedebiliyordum.

Delilikti. Resmen delilik.

Gitmek için hareketlendim ama bir elini kaldırıp pencerenin yanındaki deri-krom koltuğu işaret etti. Görünüşe göre burada kalacaktım. Bacak bacak üstüne attım ve üstteki bacağımı sabırsızca sallamaya başladım.

"Yeni bir asistanım var," dedi Karen'a. Pipeti çöp kutusuna atarken bana utandıran bir bakış attı. "Evet, yeni bir tane daha." Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Bacağımı daha çok sallamaya başladım. Macon'ın bakışları oraya yoğunlaştı ve gözlerini hafifçe kıstı. Çıplak bacaklarımı ortaya çıkaran bu kot şortu giyme kararımı gözden geçirirken hareket etmeyi bıraktım.

Bu onu bakmaktan alıkoymadı. Sandalyesinde geri yaslanırken gözleri uykuluydu. "Hmm?" diye mırıldandı telefona.

Uyluğumun iç kısmındaki kaslar gerilince bacağımı indirip diğerini üste attım. Odanın içi, göğüslerime vuran güneşi engelleyecek bir perde olmadığı için çok sıcaktı. Kendimi yelpazeleme dürtüsüyle savaşıyordum.

Macon'ın dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve gözlerimiz birleşene kadar başını kaldırdı. "Ah, onunla bir sorun yaşamayacağım."

Hayatım üzerine yemin ederim ki yüz ifadesi bir şeyler ima ediyordu.

Sakince orta parmağımı kaldırarak ruj sürüyormuş gibi yaptım. Gülümsemesi neşeli bir hâle bürünürken kendini dizginlemek ister gibi alt dudağını ısırdı. "İçgüdü diyelim," dedi Karen'a. Sonra smoothiesinden büyük bir yudum alarak okyanusa döndü. Karen, onu sinirlendiren bir şey söylediğinde burun delikleri öfkeyle genişledi. "Tanrı aşkına, hayır." Yeniden duraksadı. "Çünkü o benim çalışanım ve sadece... hayır."

Sesi o kadar gücenmiş çıkıyordu ki içim sızladı. Karen'ın birbirimizi becerip becermediğimizi sorduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Macon alnını sıvazladı. "O bir oyuncu değil." İçten bir kahkaha attı. "İnan bana, bu hayatın bir parçası olmayı istemiyor. Tanıştığınızda anlayacaksın."

Sesindeki kendini beğenmişlik tenimin üzerinde kum gibi gezindi.

"Başka soru yok," dedi elini sabırsızca sallayarak. "Şimdi gidiyorum."

Odaya sakin bir sessizlik çökerken dalgaların sahile vuran sesini dinledim. Neden bu konuşmayı dinlememi istediğini sorarak onu tatmin etmeyecektim. Dün geceki tuhaf konuşmamızdan beri yüz yüze gelmemiştik ki bu sorun değildi. İşverenlerin çalışanlarla takılması gerekmiyordu.

Fakat şimdi, Macon sandalyesinde malikânenin efendisi gibi otururken bakışlarıyla beni öylesine delip geçiyordu ki... Göğsümü dürten sinir bozucu bir parmak gibiydi, ona bakmam için bana meydan okuyordu. Bu dürtüye teslim olmadım.

Konuşmadan önce içeceğini bitirdi. "Bunun içine farklı bir şey koymuşsun."

"Arsenik. Pudra şekerli kurabiyeye de koyabilirdim ama diyettesin."

Gözleri keyifle koyulaşarak parladı.

"O ağız." Kirpiklerinin ardından beni incelerken uzun parmağının ucuyla alt dudağını okşadı. "Hafızamın beni yanılttığını, o ağzın küstahlığını abarttığını düşünmüştüm. Açıkça görülüyor ki yanıltmamış."

Boğazım öfkeyle düğümlendi. "Benim hafızam ise çok net, Düzenbaz. O kadar da kötü değilmişsin gibi davranma."

Yeşil smoothieyi kucağına döküşümün hayali kafamda dans ederken çalışma masasının iki ucundan birbirimize ters ters baktık.

Kaşları hafifçe çatıldı ve tam olarak neyi düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim. Sesi, sessizliği delip geçen bir iplik gibiydi. "Her şeyi hatırlıyorum, Delilah."

Belki tehdit etmeyi amaçlamıştı, belki de bir gün hesabını soracağı bir söz vermeyi. Ancak kulağa başka bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki bunca zaman o anıları hep yakınında tutmuş, arada sırada ortaya çıkarıp onları gözden geçirmişti. Tıpkı geçmişe özlem duyduğun için sakladığın bir Noel süsü gibi.

Cevabımı beklemeden masanın üzerine yeni bir telefon koydu. "Bu senin." Bana doğru itti. "Takvimim ve telefon rehberim ona senkronize edildi. Bütün aramalarım sana yönlendirilecek."

"Bütün aramaların mı?"

"O listedekiler, evet." Masanın üzerinde bıraktığım telefonu başıyla işaret etti. "Sadece senden, Karen'dan ve North'dan gelen çağrılar bana yönlendirilecek."

Telefonu alıp rehberinde gezindim. Kadın-erkek karışık yaklaşık kırk kişi vardı. "Bu insanlar kim? Arkadaşların mı?"

"Bazıları. Çoğu işle ilgili. Ne zaman arama gelirse mesaja al. Eğer istersem onları geri ararım."

"Her seferinde mi? Kulağa biraz mesafeli geliyor."

"Neden? Cevaplayan ben olmayacağım için mi?" Yüz ifadesi '*seni zavallı aldatılmış şey*' ile '*ne tatlısın*' arasında bir yerlerdeydi. "Kimse buna alınmaz. Hepsi alışkın zaten."

"Pekâlâ, o zaman."

"Bilinmeyen numaralara cevap verme. İsim kayıtlıysa sorun değil, açabilirsin. Ancak başka kimseyi açma, Tot. Asla."

"Tanrım, ölüm kalım meselesiymiş gibi davranıyorsun," dedim ufak bir kahkahayla.

Gözünü bile kırpmadı. "Ben çok ciddiyim. Bu dünya kaçık insanlarla dolu. Bunlardan biri bile ararsa açarak onlara sadece cesaret vermiş olursun." Ellerini düz karnına koydu. "Ki bu da beni başka bir konuya getiriyor. Şu anda kimse, kim olduğunu bilmiyor ancak eğer bir noktada biri sana yanaşıp benimle ilgili sorular sorarsa neden bahsettiklerini bilmiyormuş gibi davran ve uzaklaş. Sonra da direkt ya North'u ya da beni ara."

Parmaklarım telefona sıkıca sarıldı. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum. Söylediğimi yapacağına söz ver, Delilah."

O kadar ciddiydi ki istesem bile onunla alay edemedim; çünkü tüm bunlar beni rahatsız ediyordu. Arkamı kollamak zorunda olmam fikrinden hoşlanmıyordum. Yüzümdeki ifa-

de bunu belli etmiş olacaktı ki gergin omuzları rahatladı. Yüz ifadesi yumuşamıştı. "Sadece güvenlik protokolü, Tot."

Sanki görünmeyen gözler tarafından izleniyormuşum gibi sırtım üşüyordu. Hayali görüntüyü üzerimden sıyırdım; paranoya yapmamın bana bir faydası olmayacaktı. "Tamam. Anladım."

Macon, tatmin olmuş bir şekilde masanın yanından uzaklaştı. "Sana haftalık görevlerin bir listesini gönderdim. İstersem belki sonrasında başka şeyler de eklenebilir."

Söz konusu e-postayı bulup tüm listeyi okudum. Kuru temizlemeye gidilecekti, Rodeo Drive'daki çeşitli mağazalardan alınması gereken birkaç takım elbise ve ayakkabı vardı. Cevap verilmesi gereken yığınla e-postası, yeniden planlanması gereken bir programı ve dönülmesi gereken aramaları vardı. İnsanlarla konuşurken bir senaryoya uymam gerekiyordu. Macon'ın yaraları hakkında detaylar vermekten kaçınabileceğim ufak tefek yöntemlerin olduğu bir senaryo. Aynı zamanda da çeşitli insanlar için almam gereken çeşitli hediyelerin bulunduğu uzun bir listeye sahiptim. Onları yüz yüze bir şekilde teslim etmem gerekiyordu. Bunların hiçbiri de internetten satın alınamazdı. Hepsi L.A.'nin çevresindeki özel mağazalardan satın alınmalıydı. L.A.'nin çevresine L.A.'nin tüm köşeleri de diyebilirdik.

"Şaka gibi," dedim listeyi bitirdiğimde.

Kaşlarının arası kırıştı. "Sorun ne, Tot?"

"Bu kadar alışveriş yapan biri olduğunu bilmiyordum, Düzenbaz. Bu liste sanki bir diva tarafından yapılmış gibi."

Alayla güldü. "Bir diva olmadığıma şükretmen lazım."

"Peki, yemeklerini pişirecek vakti nereden bulacağım?"

"Bulursun sen."

Telefonu alarak ayağa kalktım. "Başka bir şey var mı efendim? Planlamam gereken menüler var da."

Geniş bir şekilde gülümsedi. "Efendim. Bunu sevdim."

Orta parmağım tekrar merhaba demek için kaşınıyordu.

O da bunun farkındaydı. Karanlık gözleri beklentiyle parladı. Ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Yeniden konuştuğunda odadan çıkmak için arkamı dönmüştüm.

"Ah, aynı zamanda saat 10'da bir atıştırmalık bekliyorum. Dik dik bakmaktan vazgeç de işinin başına dön, uyuşuk."

Evet. Kesinlikle cehennemdeydim.

BÖLÜM SEKİZ

Macon

Direksiyon elmacık kemiğime sertçe bastırırken hava yastığı boynumun altında katlanmıştı, sıcak bir metal parçası ise bacağımın üstünde duruyordu. Parampara olmuş pencereden içeri yağan yağmur, görüşümü bulanıklaştırıp kanın gözlerime daha hızlı akmasına sebep oluyordu. Canım acıyordu. Her tarafım acıyordu.

Araba servisi yetkililerinin cılız sesi uzak bir yerlerden belli belirsiz geliyordu. "Bay Saint? Yaralı mısınız? Bay Saint?"

Ağzım kanımın o metalik tadıyla doldu.

"Bay Saint?"

Buradayım. Beni bırakmayın.

"Macon?" Sıcak, bal gibi bir ses duydum. Tadına bakmak, tenimin üzerinde gezinmesine izin vermek istiyordum.

Bir kamera flaşı gözümün önünde patladı.

Tanrım, adamın hâline bak. Fena yaralanmış. Yardım çağırmamız gerekmiyor mu?

Sadece bir fotoğraf daha çekeceğiz. Kolundaki kaslara dokunsana. Çok sert.

Ben arabanın içinde sıkışmışken fotoğraflarımı çekiyorlardı. Beni resmen taciz ediyorlardı. Ben bu siktiğimin arabasında iki büklüm kalmışken. Bir el kolumu kavradı. Bağırırken yumruğumu savurdum, sert bir şeye çarpmıştım. Korkunç bir kırılma sesi duyuldu.

"Macon! Ne halt ediyorsun sen?"

Bu onun sesiydi. Artık tatlı değil, keskin ve öfkeliydi; aklımdan asla tam olarak çıkaramayacağım bir sesti. İçinde bulunduğum sisten beni çekip çıkarttı. Nefes alışımla etrafımdaki şeyler netleşti. Delilah yere çökmüş, akşam yemeğim olması gereken şeyin kalıntılarını topluyordu.

"Siktir, üzgünüm," dedim, neredeyse ona yumruk attığım için dehşete düşmüştüm.

"Derdin ne senin?" diye öfkeyle çıkıştı. "Sana defalarca seslendim, sense sadece burada oturmuş, pencereden dışarıyı izliyordun."

"Uyuyordum." Ellerimle yüzümü sıvazladım, terden nemlenmişti. "Seni incittim mi?"

"Ben iyiyim ama tepsi dayak yediği için sana biraz kırılmış olabilir." Bana sert sert baktığında kendimi başka bir azarlamaya hazırladım ancak katı ifadesi yumuşadı. "Kâbus görüyordun, değil mi?"

"Biraz sersemledim sadece. Ağrı kesiciler kafamı iyi yapıyor."

"Uyanık mısın diye kontrol etmeden önce sana dokunmamalıydım. Babam her zaman insanları kâbustan uyandırmanın tehlikeli olduğunu söylerdi."

"Kâbus değildi." Sözler ağzımdan öfkeyle çıktı. Muhtemelen yalan oldukları içindi ama lanet olsun ki gözlerindeki acımayı görmek istemiyordum. "Yine de katılıyorum, insan-

lara uyurken dokunmamalısın. Bu ne olursa olsun kaba bir şey." *Tanrım, kes sesini, Macon.* Kaba olan şerefsiz sensin. Ne yazık ki bu kızın yanındayken kendime hâkim olamıyordum.

Burnunu kırıştırdı. "O kıçının her şeyi abartması kalıcı bir durum sanırım."

"Kıçımın konusunu tekrar açıyorsun." Gülmek için kendimi zorladım. "Sürekli onu düşünüyorsun, değil mi?"

Buna cevap olarak gülümsemesi tamamen sert ve keskindi. "Aynı odada olduğumuz neredeyse her an onu tekmelemeyi düşünüyorum."

Ağrıyan kaburgalarımı zorlayan bir kahkaha patlattım. "İşte buna inanırım. Bekle, sana yardım edeyim." Hiç düşünmeden ona yardım etmek için eğildim ancak acı karnıma saplanır saplanmaz pişman oldum. Acıyla tıslamamı duydu ve tekrardan yerime nasıl oturduğumu gördü.

"Macon, acı çektiğini ne zaman itiraf edeceksin?" Yardım etmek için ayağa kalktı.

İrkildim. Bana acıyarak dokunması düşüncesi tüylerimi ürpertmişti. "Dokunma," diye çıkıştım. Zihnim her şeyi daha da kötüleştirdiğimi haykırıyordu fakat kendimi sustu-ramıyordum. "Bana dokunma."

Duraksadı, eli hâlâ bana doğru uzanmış hâldeydi. İnce parmakları ve kısa tırnaklarıyla nasırlı elleri cildini bozan sayısız yara iziyle doluydu. Aşçı elleriydi. Yetenekli, hırpalanmış elleri yumruğa dönüştü. "Sana dokunmayayım mı?" diye donukça tekrarladı, kırıldığı ve öfkelendiği belli oluyordu. "Ciddi misin?"

Boynuma bir sıcaklık yayıldı. Şu anda bana dokunmasına neden izin veremeyeceğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Yardıma ihtiyacım yok."

Kısa bir süre bana dik dik baktı. Utançla dolmuştum. Bu duyguyu o kadar uzun zamandır hissetmiyordum ki neredeyse beni boğuyordu. İşte yaptığı şey buydu; beni açığa çıkarıyordu, saklamak istediğim, saklamam gereken bütün parçalarımı ortaya seriyordu.

Geri çekilmeye çalışırken yüzüm kızarıyordu. Tekerleklerim düşmüş tepsinin üzerinden çatırdayarak geçti. "Siktir."

"İzin ver, ben-" diyerek uzansa da geri çekildim.

Ve yaralı tarafım çalışma masasına çarptı. "Siktir!"

Delilah ayağa kalkıp yardım etmeye çalıştı. "Yanlış yöne gidiyorsun."

"Gitmiyorum..."

Birdenbire bu saçma dansın içinde mahsur kaldık. Ben sandalyemin kontrol paneline saldırıp her yere çarparken Delilah ayağı ezilmesin diye etrafımda zıplıyor ve yardım etmesine izin vermem için bana bağırıyordu.

"Ben hallediyordum," diye patladım. "Sadece uzak dur."

Yanakları sinirden kızarmıştı. "Etrafta öfkeli bir arı gibi tepiniyorsun! Sakin ol."

"Bana ne yapacağımı-" derken lamba masadan düşerek kırıldı. "Lanet olsun," diye bağırdım sonunda. "Bırak, Delilah!"

Emrim altındaki güç, bir kırbaç gibi şakladı ve Delilah irkildi. Bu ikimizi de durdurmak için yeterliydi. Sert bir şekilde nefesimi verirken berbat geçen bir saniye boyunca ona baktım. Gözleri büyümüş, dudakları endişeyle aralanmıştı. Sonra bir anda, aşina olduğum ama on yıldır görmediğim bir şiddetle parladı.

"Senin kahrolası sorunun ne?" diye haykırdı. Ellerini beline koymuştu.

Ders vermeye hazır bir öğretmen gibi başımda dikiliyordu. Göğsümdeki baskı azalmadı. "Biraz mahremiyetin çözemeyeceği bir şey değil."

Uzun, sesli bir kahkaha patlattı. "İhtiyacın olan şey o değil. Tanrı aşkına, Macon. İyileşirken sana yardımcı olmam için beni işe alıyorsun ama sana yardımcı olmaya çalıştığım an sinir krizi geçiriyorsun."

Sinir krizi mi? Dişlerimi sıktım.

"Ben seni işe almadım. Sen bana geldin." Vurgulamak için başparmağımla kendimi gösterdim. "Ve bu pazarlığın bir kısmı da emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmendi."

Sakin kalmak için çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Göğüslerini şişiren derin bir nefes aldı. Bunu fark etmek istemiyordum. Onu burada istemiyordum.

"Bak," diye konuşmaya başladı. "Sadece masanın altından çıkabilmen için yardımcı olmaya çalışıyordum."

Artık her şey beni boğuyordu: tenim, etim, içim. Açığa çıkarılmıştım. "Yardımına ihtiyacım yok, dedim."

"Bütün kanıtlar tersini gösteriyordu."

"Çık dışarı."

Sadece kaşlarını kaldırıp kollarını büyük memelerinin altında birleştirdi.

Kontrolsüz öfke, acizlik ve hayal kırıklığı gittikçe artıyordu. Bu çirkin, şiddetli karışım vücudumda dalgalandı ve düşünmeden ya da umursamadan onu serbest bıraktım. "Çık dışarı! Çık dışarı!"

Sesim kulaklarımda çınlayıp odayı doldurdu. O kadar yüksek ve agresifti ki Delilah yerinde zıpladı. Güzel yüzü bembeyaz olurken hiçbir şey söylemeden çekip gitti.

Yaptıklarımdan dolayı dehşete düşmüş bir şekilde gidişini seyrettim. Daha önce hiç böylesine kontrolümü kaybetmemiştim. Hele de bu kadar önemsiz ve sebepsiz bir şey için. Yardım etmeye çalışıyordu. Bense onun kafasını uçurmaya çalışmıştım.

İstemsizce zihnime küçükken babamın yumruğunu kaldırarak tepemde dikildiği anlar geldi. Kendisinden daha güçsüz ve küçük olan insanların gözünü korkutmak için büyüklüğünü ve gücünü kullanmayı severdi.

Oda mide bulandırıcı şekilde dönmeye başladığında midem altüst oldu. "Sikeyim."

Enkazın üzerinden geçip çıtırdatarak koridora çıktım. "Delilah?"

Ancak daha seslenirken bile arabaya binip gidişini camdan görüyordum.

Delilah

Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Hayır. Bu gerçekleşmeyecekti.

Gözlerim karıncalanırken okkalı bir küfür savurdum. Hızlanan arabam garaj yolunun tümseğinde sıçradı. Ellerim direksiyonu o kadar sert kavrıyordu ki parmaklarım acıyordu. Macon'm bağrışı hâlâ kulaklarımdaydı.

O şerefsiz. Zorba, kaba... Ahmak.

Hep atışırdık ama bana daha önce hiç böyle bağırmamıştı. Öfkesinin gücü hissedilebilecek kadar şiddetliydi. Beni temelden sarsmıştı. Hiçbir şey bu saçmalığı çekmeme değmezdi. Bir hayatım vardı. İyi bir hayatım. Ve hayatımı birinin beni sözleriyle istismar etmesi için beklemeye almamıştım.

Görüşüm bulanıklaştı, kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Yoldaydım, otoyola doğru ilerliyordum. Buradan uzağa. Ondan uzağa.

"Siktir." Her şeyimi geride bırakmıştım.

Onunla.

"Fark etmez." Geri dönmeyecektim. Kargoya verdirirdim. İstiyorsa hepsini dışarı bile atabilirdi. Umursamıyordum. Zaten kendimi bu şekilde teklif etmiş olmak delilikti. Annemi de alıp uzun, güzel bir tatile çıkacaktım. Eğer burada olmazsa Sam'in başına gelenleri de asla öğrenemezdi.

Telefonum çaldı, yanımdaki koltukta titriyordu. Hızlıca gözümün ucuyla baktığımda midem altüst oldu. O arıyordu. Şerefsiz.

Üç defa yeniden çalarken görmezden geldim. Bir parçam telefonu pencereden dışarı atmak istiyordu. Ancak ben bir korkak değildim. Belki kendimi... toparlamaya ihtiyaç duyuyor olabilirdim; ama Macon Adi Şerefsiz Saint'ten korkmuyordum.

Telefonu arabadan cevapladım. "Ne?"

Sesi her yönden geliyordu, fazlasıyla derin ve yumuşaktı. "Üzgünüm."

Bir anlığına şokla duraksadım çünkü hiçbir giriş yapmadan özür dilemesi beklediğim son şeydi.

"Delilah?"

Boğazımı temizledim. "Efendim?" Sesimdeki sertlik biraz azalmıştı.

İç çekişi, arabada bir fısıltı gibi yankılandı. "Üzgünüm."

"Onu çoktan söyledin zaten."

"Tekrarlamam gerekiyordu."

"Doğru," diye hak verdim araba sürmeye devam ederek.

Güneş ufukta batarken Pasifik turuncu ışıltılarla parıldıyordu. O anda okyanusun solumda kaldığını fark ettim, ki bu da kuzeye doğru sürdüğümü gösteriyordu. Tanrı bilir nereye gidiyordum. Macon tekrar konuşmaya başladığında sahildeki bir taco tezgâhının otoparkına park ettim, şu anda dikkatim araba süremeyecek kadar dağınıktı.

"Bana ne oldu bilmiyorum. Kendimde değildim. Daha önce kimseye... kimseye o şekilde bağırmamıştım."

"Tabii ki de benimle başlamaya karar verdin."

Kendini küçümser bir ses çıkardı. "Yaptığım şey affedilemezdi. Telafi etmek için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Davranışını hiçbir şekilde telafi edemeyeceğini söylemek dilimin ucuna kadar gelmişti. Ancak sonra onun nasıl acı çektiğini, utandığını, hayal kırıklığına uğradığını ve kendine bunları hissetmek için izin vermeyişini hatırladım. Gözlerinde net bir şekilde gerginliğini ve tuzağa düşmüş vahşi bir hayvan gibi debelenişini görmüştüm. Ben de onun mahremiyet taleplerini görmezden gelerek bağırıp çağırıp durumu düzeltebileceğime kendimi ikna etmiştim. Onu düzgün davranmaya ve beni dinlemeye ikna edebileceğime.

Ben yönetilmekten veya bana bebek gibi davranılmasından nefret ederdim. Macon neden farklı hissedecekti ki?

Camdan dışarıya bakarken ürperdim ve arazinin kuzeybatıya bakan, tahtalarla kapatılmış olan ikinci restoranını fark ettim. Aslında harap olmuş bir plaj kulübesiydi ancak birinci sınıf deniz manzarasına sahip açık alanı vardı. Bir zamanlar buna benzer bir yeri satın alma hayalleri kurardım. İlham alıp yönetebileceğim bir yer. Ne yazık ki Macon için hayallerimi askıya almaya gönüllü olmuştum. Sam için. Annem için.

"Delilah?" Macon'ın tereddütlü sesi beni şu ana ve ona geri döndürdü.

"Evet?" diye fısıldadım boğazımı tekrar temizlemeden önce.

Sesli bir nefes aldı. "Böyle bir şey tekrar yaşanmayacak. Söz veriyorum."

Yaralı aşçı ellerime bakarken homurdandım. "Tekrar öfkelenmeyecek misin? Macon nefes almayı bırakıp öyle yaşamaya devam edeceğim de diyebilirsin."

Söylediğim şeye bir kahkaha atsa da gülüşü zayıf ve yorgundu. "Tamam, bunu hak ettim. Haklısın, seninle tartışmayacağımın sözünü veremem."

Gözlerimi devirdim ancak o göremiyordu. Buna rağmen, ne yaptığımı gayet iyi bildiğine dair içimi tuhaf bir his kapladı. Belki de ben onun gülümsemeyen ama göz kenarlarında buruk bir esprinin belirtisi olan ifadesini ve zoraki şekilde çizgi hâlini almış ağzını hayal edebildiğim içindi. Ne zaman ikimiz de ateşkese razı olmadığımız için bir çıkmaza girsek o ifadeyi yapardı.

"Yeniden *o şekilde* sinirlenmeyeceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Her erkek başta böyle demez miydi? Onunla konuşuyor bile olmamalıydım. Ancak bir şekilde konuşuyordum çünkü tam tersi durumlarda olsaydık, ben de ona bağıracağımı biliyordum. İçimde bir yerlerde, kendimi aramasını cevaplayacak kadar güvende hissediyordum. Parmaklarımla direksiyonda tempo tuttum. Bir kez olsun tamamen sessizdi ve cevap vermem için bana zaman tanıyordu. Macon'ın istediği bir şey varsa fazlasıyla sabırlı olabiliyordu.

Eski restorana bir bakış attım. Bazen hayaller değişebilir-

di. Tıpkı hayat gibi. Bu yeri, *onu*, ardımda bırakarak arabayla yeni bir rüyayı kovalamak için basıp gidebilirdim.

"Geri dön," dedi sanki içimdeki özlemi duymuşçasına. "Bana başka bir domates daha fırlatmana izin veririm."

Dudaklarım seğirdi. "Kaçmaya çalışmazsan eğlenceli olmaz ki."

Geri dön. Neden bunu yapmak istiyordum? Onda, bana yıllardır hissetmediğim kadar var olduğumu hissettiren ne vardı? Beni sapkınca heyecanlandırıyordu. Hayallerimi unutup anı yaşamayı istememe sebep oluyordu. Lanet olsun. Geri dönmek istiyordum. Kafayı yemiş olmalıydım. Akli dengem bozulmuştu. Bir mazoşisttim.

İç çekerek önüme döndüm ve arabayı çalıştırdım. "Tekrar yaparsan giderim. Anlaşmamız da yerine getirilmiş sayılır."

"Elbette."

"İyi." Sanki bir şekilde onu otururken görebilecekmişim gibi telefona baktım. "Ama bu gece izinliyim. Seni ne görmek ne de duymak istiyorum."

Sesi buruk bir mizahla doldu. "Öyle olsun." Duraksadı. "O zaman beni yarın görecek ve duyacaksın, Tot."

Ben daha cevap veremeden telefonu kapattı. Piç. Her zaman son sözü söylerdi.

Tanrım, gerçekten de aklımı kaybetmiştim. Geri dönüp onunla yüzleşmekten korkmalıydım. Bunun yerine, kendimi biraz daha hızlı sürerken buldum.

Meydan okumalara asla karşı koyamazdım.

BÖLÜM DOKUZ

Macon

Eve geri dönerken onunla sohbet etmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce telefonu Delilah'nın suratına kapattım. Onu rahat bırakmamı ve uzaklaşmamı istediğini açıkça söylemişti. Bunu da seve seve yapmıştım, olanlardan sonra benim de onunla yüzleşmek istediğim pek söylenemezdi. Gözünün içine bakabileceğimi zannetmiyordum.

Homurdanırken kıçımı tekerlekli sandalyede hareket ettirerek yere doğru eğilmeye çalıştım. Hareketim tamamen kötü sonuçlandı, sertçe kalçamın üzerine düştüm. Acı kıvılcımlar saçarak havai fişek gibi patladı. Pantolonumun arka tarafına bir şeyler sızıyordu. Harika. Yemeğimin üstündeydim.

Tabağın parçalarını toplamaya uzanırken North odaya girdi.

"Pekâlâ, bu da bir manzara."

Yukarı bakmaya tenezzül etmedim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Hayır. Ama senin varmış gibi gözüküyor." Yanıma çömelip, dağınıklığın bir kısmını hasarlı tepsinin üzerine koy-

maya başladı. Ondan gitmesini istememek için kendimi tuttum. Neredeyse Delilah kadar inatçıydı ve tartışacak hâlim kalmamıştı.

"Neydi tüm olanlar?" diye sordu.

İrkilerek başparmağımı kaldırıp ağzıma götürdüm, tenime saplanmış bir cam parçası vardı. "Sanırım duydun."

"Orange County*'dekiler bile duymuştur." North sandalyemi geriye ittirip kolunu omuzlarımın altından geçirdi. O sormazdı, direkt harekete geçerdi. Birilerinden yardım almak rahatsızlık veriyor olsa da bundan şikâyet edecek durumda değildim.

Beni sandalyeye oturttu. "Banyo vakti."

"Siktir oradan." Evet, bu konuda olgun davranmıyordum. Fakat kendi başıma banyo yapamayacağım gerçeğine uyum sağlayamıyordum. Dengem bozuktu. Bir tarafımdaki kırık kaburgalarım ve bileğim, diğer tarafımdaki kırık bacağım yüzünden şiddetli bir ağrı hissetmeden sağlam bir şekilde duramıyordum.

North yardımcı oluyordu. Uzman bir hemşire tutmalıydım ancak güven seviyem sıfıra yakındı. Bu durumdan hoşlanmasam bile North'un benimle ifadesiz bir şekilde ilgilenmesi her şeyi daha katlanılır hâle getiriyordu.

Gurur tuhaf bir canavardı. Başkalarına yaslanmak yerine her şeyi kendimiz yapmamız gerektiğini düşünmeye meyilliydik. Delilah yardım etmeye çalıştığında onu göndermemin sebebi gururum muydu yoksa egom mu? İçimi gergince düğümleyen bir his; gerçek gururun, bir durumu olduğu gibi erdemle kabul edebilmek olduğunu düşünmeme sebep olu-

* Orange County, California'da bir ilçedir. (ç.n.)

yordu. Durum ne olursa olsun, hayatlarını yeniden düzenlemeye mecbur kalan, tüm bunları ağırbaşlılık ve erdemle karşılayan insanlara karşı saygım on kat artmıştı.

Delilah kapıyı çarparak geceyi geçirmek için kendini eve kapattığı sırada yeniden giyiniyordum. Bu kadının ayakları yere sağlam basıyordu. Düşük moduma rağmen yüzümde bir gülümseme oluşmak üzereydi. Bir fırtına gibi hareket ediyor, çarpışıyor ve ardında bir dağınıklık bırakıyordu. Her zaman böyleydi.

Gençken etrafındaki dünyayı cesurca ele geçirme şekli beni büyülerdi. Görünüşte, ışığın onun üzerinde olmasından hoşlanmayan utangaç bir kızdı. Seçtiği kıyafetler, saçlarını yapma şekli, hepsi kalabalığa karışmak için tasarlanmıştı. Mantıken hayatını da böyle yaşaması gerekiyordu. Ama hayır. Bir parçası saklanmak istiyor olabilirdi fakat Delilah'nın gerçek doğası parlamaktı.

Hiç çaba sarf etmeden gözleri üzerine çeken, ancak ilgiden de nefret eden birisi olarak o zaman bile benim tamamen zıttım olduğunu biliyordum. İkimizin de bir şekilde çarpık olduğumuzu bildiğim gibi.

Bu gece onun güzel yüzündeki hayat dolu ışığı söndürmüştüm. Bir zalim gibi bağırmıştım.

"Tam bir şerefsizim."

Mükemmel zamanlamasıyla tam da o an geri dönen North kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun? Cidden, Saint o neydi öyle? Resmen kızın kafasını kopardın."

Homurdanarak yatak odamın oturma alanındaki koltuğa kuruldum. "Bilmiyorum. Son zamanlarda kendimde değ-

lim." Kaşlarımın arasındaki gergin yeri sıktım. "Delilah gelmeden öncesinde bile."

"Ona kazayı anlatman lazım."

Kaza. Sanırım böyle de denebilirdi. Hastalıklı bir his midemden aşağıya doğru kaydı. Yutkunarak ondan kurtulmaya çalıştım. "Anlatacağım."

North başını kenara eğmeden önce uzunca bir süre bana baktı. Boynunu hareket ettirirken küçük bir çıtırdama sesi geldi. Ben boktan bir moddaydım, o da fena gergindi.

"Senin neyin var?"

Kımıldamayı bıraktı. "Martin burada."

"Ne? Şimdi mi?" diye sordum rahatsızlıkla. Tabii ki bu saatte gelecekti.

"Ona zaman ayıramayabileceğini söyledim ama beklemekte ısrar etti."

"Nerede şu an?" diye sordum. Martin'in evimin içinde özgürce dolaşması fikrinden hoşlanmamıştım. Etrafı kurcalamak için bütün görgüsüzlükleri yapacağından şüpheleniyordum. Fakat bunun için fazla dikkatliydi.

"Çalışma odasında." North'un ses tonuna bakılırsa tam olarak neden sorduğumu net bir şekilde anlamıştı.

Çalışma odası evin geri kalanından oldukça ayrıydı. Bu da eğer Delilah'nın odasından çıkıp mutfağa gitmek isterse bizimle karşılaşmayacağı anlamına geliyordu. Sam'i aradığımı ondan hiç saklamamıştım. Ancak Delilah'nın kız kardeşi konusu hepimizi kötü etkiliyordu. Bu gecenin açık yaralarının üzerine o tuzu sürecek değildim.

Martin'i, elinde bir bardak Pappy Van Winkle*'la sönük şöminemin yanındaki favori koltuğumda otururken buldum.

* Burbon viski markası. (ç.n.)

Martin sert ve hızlı yaşanmış bir hayatın en iyi örneğiydi. Çizgiler, gözlerinin köşelerinde ve ince ağzının etrafında çoktan belirginleşmeye başlamıştı. Kahverengi gözleri her zaman sertti, neşeli olduğu zamanlarda bile.

L.A.'ye taşınana kadar insanların görünüşündeki küçük detaylara dikkat etmiyordum. Ancak bu, buradaki kültürün bir parçasıydı. Birinin zenginliğini, sağlığını ve statüsünü tek bakışla anlayabiliyordunuz.

North'a içki ikram ettim. Başını iki yana sallayarak omzunu kapalı kapının yanma dayadı.

Kendime de bir bardak doldurup Martin'in karşısma oturdum. Parmaklarım soğuk, kesme kristal cam bardağın keskin kenarlarında kıvrıldı. "Onu buldun mu?" Martin'le kibar sohbetler etmenin anlamı yoktu. Hem cevabı zaten biliyordum. Eğer onu bulmuş olsaydı, Sam de şu an burada olurdu.

"Kız bildiğin hayalet." Kaşlarını çatarken bir an için gözlerinde öfke belirdi sonra ortadan kayboldu. "Eğer işim onu bulmak olmasaydı bundan etkilenirdim."

North başka tarafa bakarken hafifçe homurdandı. Sam'le ilgili konuşmak onu boktan bir moda sokuyordu. Tanrım, eski dert ortağımın zarar vermediği biri var mıydı acaba?

Sam hâlâ kayıp olduğu için hayal kırıklığına uğramam gerekiyordu. Neden uğramadığımla ilgili düşünmek istemiyordum. "Çok takılma. Bunu mükemmelleştirmesi için bir ömre sahipti."

Hoşnutsuz bir ses çıkararak içkisini tek yudumda bitirdi. "Ben de öyleydim."

"Şimdilik böyle bırakalım."

İsteğim odada bomba etkisi yaratırken iki adam da şok

içinde bana bakıyordu. Ben de şoktaydım. Söylemeyi planladığım şey bu değildi. Ancak söylediğime göre, çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. "Şu anda odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var."

North'un, "Delilah gibi mi?" diye mırıldandığına yemin edebilirdim. Başımı sertçe ona çevirip dik dik baktığımda bana boş bakışlarla karşılık verdi. Ama inkâr edecek bir şey yoktu. Hissettiğim huzursuzluktan silkinmeye çalışarak hâlâ yarısı dolu olan bardağımı bir kenara bıraktım. "Diğer konu hakkında bilgi almak istiyorum."

Evimin güvende olup olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Martin öne doğru eğilerek bileklerini kalçalarına dayadı. "Michelle Fredericks. Pasadena'dan bir emlakçı. Sanırım adresini buradan buldu."

Gömleğimin yakası boynumu sıkıca sarıyordu. Lanet şeyin yıkamada küçüldüğüne yemin edebilirdim. "Ve onun Brown ile birlikte olan kişi olduğundan emin misin?"

Lisa Brown, sapığımdı. Rahatsız hissetmeden kadının ismini bile söyleyemiyordum. Sorunlu olup olmadığı umurumda değildi. Sadece benden uzakta olmasını istiyordum. Pervasızca tehlikeye atmaktan ve takipten tutuklanmış, sonra da kefaletle serbest bırakılmıştı. Uzaklaştırma emri çıkarılmıştı ancak bu sadece bir kâğıt parçasıydı, garanti değildi. ÜstelikBrown, arabamın yoldan çıktığı gece yalnız değildi.

Kendime istediğim kadar bu geceki boktan hareketlerimin gururumdan olduğunu söyleyebilirdim. Hâlâ süregelen korkuyu ve kâbusları bu şekilde açıklamak korktuğumu kabul etmekten daha kolaydı. Uzun zaman önce kendime bir daha hiçbir şeyden korkmayacağımı söylemiştim. Ne yazık ki, duygular emirlere uymuyordu.

Martin bana telefonunu verdi. Bir fotoğraf vardı. Emlak tabelalarında gördüğünüz türden, ucuza yapılmış ve sevimsiz bir vesikalıktı. Orta yaşlı, koyu kahverengi saçlı, kısmen çekici bir kadın gülümseyerek bana bakıyordu.

"O mu?" diye sordu North.

Fotoğrafa baktım, parmaklarım titriyordu. Onları kontrol altına aldım. "Bilmiyorum." Ucuz çiçekli bir parfümün güçlü kokusunu hatırlıyordum. Kadınlardan bir tanesi esmerdi. "Her şey bulanıktı." Kan ve yağmur genelde insana bunu yapardı.

"Brown'la arkadaş," diye söze girdi Martin. "İkisi de 'Saint'in Hevesli Günahkârları' diye bir Facebook fan grubuna üyeler."

North boğazının gerisinden bir ses çıkardı, kahkahasını durdurmaya çalıştığının farkındaydım. Ona dik dik bakarak orta parmaklarımı kaldırdım. Gerçi hareketin ardında bir kızgınlık yoktu. Eğer avlandığımın, enkazın altında büzüşmüş bir hâldeyken bana bir eşya gibi davranıldığının anısı olmasa ben de gülerdim.

Martin bakışıyla beni yerime sabitledi. "Ve geçen gece buradaydı."

Kanım bir anda donarken hissettiğim korkuyu bastırmaya çalıştım. "Ne?" Soru değildi. Daha çok bir tehdidin başlangıcıydı.

North kapıdan uzaklaştı. "Kameralarda hiçbir şey gözükmüyordu."

"Basit," dedi Martin kuru bir tost kadar yumuşak bir şekilde. "Eve o kadar yaklaşmadı. Sadece iki kapı aşağıdaki yolda durup arabasında oturdu. Adamlarım onu izliyordu."

Bu bilgi geceleri uyuyabilmemi sağlıyordu. Ve bu bilgi

tenimin gerilerek bedenime fazla dar geldiğini hissetmeme neden oluyordu. Zorlukla kazandığım tüm özgürlük, bir kez daha sıkı bir şekilde kontrol edilen gözetime indirgenmişti. Durumun kısıtlayıcı yanı, boynumu bir tasma gibi sıkıyordu. Nefes alamadığım bir saniye boyunca babamın gözetimine geri dönmüştüm.

Hayır. Bu defa kontrol bendeydi.

"Bunu bildirmemiz gerek," dedi North. "Onu tutuklatmalıyız."

Martin başını iki yana salladı. "Henüz tutuklanmaya yeterli olacak bir şey yapmadı. En azından bizim kanıtlayabileceğimiz bir şey yok."

"Ama eğer oradaysa..."

"Haklı," İç çekerek içkime uzandım. "Hiç kanıtımız yok."

"En azından şüpheli kişi olarak şikâyet edebiliriz," diye ısrar etti North.

"Çoktan ettim." Martin telefonunu cebine koydu. "Onu sorgulayacaklar. Biz de o sırada tetikte olacağız. Etrafta Brown'ı görmedim ancak bu ilgisini kaybettiği anlamına gelmez."

"Harika," diye mırıldandım neredeyse duyulmayacak bir sesle.

North, Martin'i geçirirken ben de odama döndüm. Saat erkendi. Bir ay önce olsa, hiç tanımadığım insanlarla çevrili hâlde, sohbetlerinin beni umursamaz bir huzura sürüklediği özel bir barda olurdum. Herkesin ve her şeyin enerjisinden beslenir, yine de onlardan ayrı kalırdım. Mükemmel bir hayat olmasa da yeterliydi. Geçmişte kalmasının en doğrusu olduğu şeyler hakkında düşünmeme engel olacak kadar yeterliydi.

Şimdiyse tek yapmak istediğim bir ağrı kesici alıp yatağa girmekti. Delilah'nın kapısına yaklaşırken yavaşladım. Ev o kadar sessizdi ki televizyonun sesini kolayca duyabiliyordum. *Bir Erkek Hakkında** izliyordu.

Aniden gözümün önüne gelen anı sahnesinin ışığı kadar parlak ve acı vericiydi.

Delilah'nın salonundaki büyük, kahverengi, modüler koltuğun üzerinde film izliyorduk. Delilah on dört yaşındaydı, tombul yanakları vardı ve kambur omuzlarının üstünden siyah bir yılan gibi sürünen saçları kalınca örülmüştü. Koltuğun ucunda oturuyordu, ben ve Sam de koltuğun diğer ucuna kıvrılmıştık.

Her zamanki gibi, Sam bana yaslanıyordu. Omzumu hissedememeye başlayınca onu üzerimden atmaya çalışarak hafifçe dürtmüştüm. Ancak tekrar yanıma sokularak, kemikli dirseğini aşırı sinirimi bozduğunu bildiği bir yere geçirdi.

Hugh Grant beni güldüren bir iğneleme yaptı. Delilah da gülmüştü. Hep aynı zamanlarda güldüğümüzü o an fark etmiştim. O da aynı şeyi fark etmiş olmalıydı ki benim tarafıma dönmüştü ve bakışlarımız buluşmuştu. Hep birbirimize bakmamak için elimizden geleni yapardık, bu yüzden başarısız olup göz göze geldiğimizde iç organlarıma atılan bir yumruk gibi hissettirirdi.

Kaçınılmaz tepkim olan, sıcaklık, gerginlik, hüsran ve karmaşık bir yanlışlık hissi tüm bedenimi sardı. Ve ben de kaçınılmaz bir şekilde o büyük ağzımı açarak bunu saklamaya çalıştım. "Yaşlı Hugh'a tutuldun mu?"

---

* Chris Weitz tarafından yönetilen 2002 romantik bir komedi-dram filmi. (ç.n.)

Hugh Grant, filmde Will karakterini oynuyordu. Kızlarla yatıp eğlenmekten başka bir şeyi umursamayan, havalı zengin adamı.

Dudaklarını büzerek, beni yetersiz bulduğu zamanlardaki yüz ifadesine büründü. "Eh, esprili biri. Zekâsı da kesinlikle bir artı."

"Hem de zengin. Bunu unutma."

"Onu işe yaramaz bir şerefsiz yapan şey varlıklı olması."

O ana kadar ojelerini sökmekle uğraşan Sam araya girdi. "Yaşlı olsa da hâlâ seksi. Onunla çıkardım."

Delilah'nın alaycı kahkahası fazla şey söylüyordu.

"Delilah daha çok Marcus'cu," dedim tarafıma bakması için ona meydan okuyarak. Marcus hikâyenin ucubesiydi. Beceriksiz ve yalnızdı. Sınıf arkadaşları tarafından istismar ediliyor ve annesini, onu gerçekten sevdiğini hissettiği tek insanı, kaybetmekten çok korkuyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde gizemli ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. Çenesini dizlerine dayayarak sıkı bir top gibi kendine sarıldı. "Haklısın. Eğer bu filmde sevilecek biri varsa o da Marcus."

Beni beceriksiz Will'le, kendini de Marcus'la özdeşleştiriyordu. Bir parçam, ona filmdeki tüm karakterler içinde benim de kendimi en çok Marcus gibi gördüğümü söylemek için ölüp bitiyordu. Onun yerine ne söylediğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen kötü bir şeydi. Anı solarak beni koridorda, Delilah'nın sessizliğin içinden sızan gülüşlerini dinlerken yalnız bıraktı.

Kapıyı çalmak, beni içeri almasını istemeyi o kadar çok istiyordum ki iki elim de titriyordu. Fakat bunu yapmak yerine kapıdan uzaklaştım. İkimiz de bazı sözler vermiştik. Hoşuma gitse de gitmese de ben kendi verdiğim sözü tutacaktım.

BÖLÜM ON

Delilah

"O lezzetli meyveleri buradan buluyorsun demek." Macon gözlerini, onu getirdiğim açık çiftçi pazarının tezgâhları boyunca gezdirirken, yüzünün yarısı soluk yeşili bir beyzbol şapkasının altında kaybolmuştu.

"Başka yerler de var." Bu benim favori pazarlarımdan biriydi çünkü bir vadide yer alıyordu ve devasa yapraklı okaliptüs ağaçlarıyla gölgelenmişti. "Buradaki satıcılar her zaman en iyi ürünleri sunarlar."

Daha önce doktorun ofisine giderek geçici alçısını çıkarmış, yumuşak alçı ve yürüyüş botuyla değiştirmiştik. Macon, uzun süre kapalı kalmaktan üstü örtülü şekilde şikâyet etmişti, bu yüzden ben de ona benimle alışverişe gelmesini söylemiştim. Tüm şikâyetlerine rağmen halka açık yerlerde dolaşmaya pek istekli görünmüyordu. Bu da bana, onun bir tavuk mu yoksa başka bir şımarık, tembel yıldız olup olmadığını sorgulatıyordu.

Bu kavgacı sözlerimin üzerine burun delikleri genişlemişti. "Tamam. Ama North da bizimle gelecek."

"Doğru." Onunla alay ettiğim için kendimi kötü hissederek kaşlarımı çattım. "Güvenlik. Planlanmamış bir yere gittiğimiz için şey diye düşünmüştüm..."

"En beklemediğimiz anlarda işler çığırından çıkabilir," dedi gergin bir şekilde.

"Sana tavuk dediğim için özür dilerim."

"Ama tembel dediğin için dilemiyor musun?"

"Diye sordu smoothiesinin bile kendisine getirilmesine ihtiyacı olan adam."

Gözleri bir anlığına onaylar gibi parladı. "Berbat olduğunu biliyorum, Delilah ama artık hayatın bu."

Hayatım. Kaçınılmaz bir şekilde onunkine bağlıydı.

Geçici ateşkesimiz beklendiği gibi gidiyordu. Bu da hâlâ son tahıl tanesinin peşine düşen tavuklar gibi didişmenin bir yolunu bulduğumuz anlamına geliyordu.

Şimdiyse, Macon sonunda kafesinden çıkmış olan yavru bir köpekten farksızdı.

"Her şey çok taze kokuyor. Önce nereye gitmek istersin?" Jurassic Park'takilere benzediği için sevdiği bir bastonu vardı. Kehribar rengi başı olan maun bir bastondu. Ona, içindeki John Hammond'ı ortaya çıkarmak istiyorsa aynı zamanda beyaz bir takım elbise de giymesi gerektiğini söylemiştim. Ne yazık ki, beni dinlememişti.

"Buradaki ilk tecrüben."

Neşeli büyük bir gülümsemeyle etrafı bir kez daha gözden geçirip, meyve satan küçük bir tezgâha doğru ilerleyerek bir mangoyu incelemeye başladı. North arkamızda, dikkat çekmeden mesafesini koruyordu. Bu şekilde dışarı çıktığımızda North'un bizim arkadaşımız olmayacağı konusunda beni uyarmışlardı. Her an tetikte ve çalışıyor olacaktı.

"Tadabilir miyim?" diye sordu Macon, tezgâhı işleten adama. Adam sakallı, kolunun iç tarafında "Yeşili Büyüt" dövmesi olan genç bir hippiydi.

"İkramımız olsun, Arasmus."

Karakterinin adını duyan Macon, karşısındaki potansiyel hayranın ne kadar aşırı olabileceğini tartarmış gibi süzdü. Sonra o iyi çocuk gülümsemesi yüzünde belirdi. "Çok naziksin."

Bu gülümsemesi eskiden kara tahtaya çakılan çiviler gibi üzerime kazınırdı. Etkisi inkâr edilemezdi. Macon böyle gülümsediğinde insanlar tepki göstermeden duramıyordu.

"Teşekkürler . . .?" dedi Macon, sesi soru sorar gibi git gide kısılırken.

"Jed," diye cevapladı satıcı, mangolardan birini alıp hazırlamaya başlarken. Meyveyi iki yamndan dilimleyip bir yarısını çapraz şekilde kesti.

"Bunu benim kızla paylaşacağım, Jed." Macon dirseğimi kavrayarak beni nazikçe yanına çekti.

Onun kızı mı? Ona hızlı bir bakış attım fakat benim tarafıma bakmıyordu. Muhtemelen bilerek bakmıyordu.

Jed bana bakıp durumu anlamış gibi hızlıca gülümsedi ancak dikkati tamamen Macon'daydı. "Dostum, kılıcının tek vuruşuyla Thieron'ın kafasını kesip ordusunu paramparça etmeden önce attığın o savaş narası.... Siktir, o kadar güzeldi ki. Sonunda Prenses Nalla'yla evlenecek misin?"

"Olabilir," dedi Macon sanki o da tahmin ediyormuş gibi. Sonra göz kırptı. "Belki de olmaz. İzlemek zorunda kalacaksın."

Jed sanki doğum günüymüş gibi ışıldıyordu. "Söylemeyeceğini biliyordum."

"Söylesem eğlenceli olmazdı, değil mi?" dedi Macon neşeyle.

Jed, Macon'la fotoğraf çekilmek istedi. Ben de görev bilinciyle Jed'in telefonunu alarak onların, ellerinde mangolarla poz verdiği birkaç fotoğraf çektim. Sonra yeniden yola koyulduk. İkimizin de elleri lezzetli mangolarla doluydu.

"Eh, adamı bayağı büyüledin. En azından bir yıl boyunca sana övgüler yağdıracağına eminim."

Macon kahkaha attı. "Büyüledim mi? Daha çok palavra sıktım. Ben Palavra Kralı'yım sonuçta." Bunu en ufak gurur ya da kendine acıma duygusu olmadan söylemişti. O kadar tarafsızdı ki, sanki kendisinden değil de bambaşka birinden bahsediyordu.

"Her zaman öyleydin," dedim kin gütmeden.

Macon'ın koyu kahve gözleri düşünceliydi. "Bunu fark eden tek kişi sendin."

"Dalga geçiyorum, Macon."

Başını iki yana sallarken hafifçe gülümsüyordu. "Hayır, geçmiyorsun. Ben palavra sıkıyorum, sen de ağzından çıkanı kontrol edemiyorsun."

Duraksadım. "Ağzımdan çıkanları kontrol edemiyor muyum?"

"Doğru değilmiş gibi davranma. Hissettiğin şeyleri pat diye söylüyorsun. Senin sinirini bozmanın en kolay yollarından biri bu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tek yapmam gereken damarına basmak. Patladığında bana çok daha fazlasını vereceğini biliyorum."

"Bu kadar hâlinden memnun görünmek zorunda değilsin."

Bir kolunu omuzlarımın arkasına atıp babacan bir şekilde sıktı. "Hadi ama, Tot. Fazla zekisin. Bunu yaptığımı biliyordun zaten."

Doğrusunu söylemek gerekirse biliyordum. Sadece benimle bu kadar kolayca oynadığını *onun* bildiğini bilmiyordum. Bilmeliydim gerçi. Macon tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Garip olan şeyse kendisiyle ilgili bunu bu kadar kolay söyleyeceğini düşünmüyor olmamdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Macon başını arkaya atarak gülmeye başladı. Etrafımızdan geçen bir çift ona öylesine bir bakış attıktan sonra dönüp tekrar baktılar. Macon'ın kirli sakalı tam bir sakal olmaya başlamıştı, kaşlarına kadar da eğilmiş bir şapka takıyordu. Yine de her şeye rağmen onu tanıyanlar vardı.

"Neden hep böyle değiliz?" diye sordu içten bir merakla yüzümü incelerken. "Neden birbirimizi güldürmeye çalışmıyorduk ki?"

"Çünkü birbirimizi öldürmeye çalışmakla fazla meşguldük."

"Boşa harcadığın bir zaman olmuş. Açıkça görülüyor ki ben yok edilmezim." Bu düşünceden oldukça memnun gibiydi.

Güneş parlıyor, rüzgâr denizin kokusunu çevreye yayıyordu. Macon'ın kolu hâlâ omuzlarımın etrafındaydı, gövdesi benimkine bastırılmış hâldeydi. Bu "yarı-kucaklama" iyi hissettiriyordu. Fazla iyi. Ona yaslanacağım, onun da artık ihtiyacım kalmayana kadar beni sarıp sarmaladığı istenmeyen bir illüzyon yaratıyordu. Bu hissi anlayamıyordum. Tüm veriler ışığında, Macon'ın bana yarım bir şekilde sarılması bile beni panik moduna sokmalıydı. Daha önce hiç isteyerek birbirimize dokunduğumuzu hatırlamıyordum.

Küçükken uzun uzun fiziksel temas ettiğimiz bir an düşünmeye çalıştım ancak zihnim bomboştu. Sarsılmış bir şekilde kolunun sıcaklığından uzaklaştım. Macon, bu önemli bir mesele değilmiş gibi kolayca gitmeme izin verdi. Ben de anında aptal gibi hissettim.

Tabii ki önemli bir mesele değildi. İnsanlar arkasında garip, gizli amaçlar olmadan da birbirleriyle dalga geçip, birbirlerine sarılabilirlerdi. İçten içe başımı iki yana salladım ve devam ettim.

Bir okaliptüs ağacının gölgesinde durduk. Macon mangosundan bir ısırık aldı. Meyvenin suyu çenesine doğru akacak gibi olduğunda engel olabilmek için dudaklarını yaladı. Görüntüsü yüzünden anlık olarak dikkatim dağılmıştı.

"*Dark Castle*'ı hiç izledin mi?" diye sordu ağzına olan hayranlığımı fark etmeden.

"Ah... henüz değil."

"Henüz değil mi?" dedi alaycı bir sesle. "Seks sahnelerim yüzünden mi yoksa genel olarak çıplaklıktan kaçmdığm için mi izlemiyorsun, Büyükanne?"

Onu uyararak gözlerimi kısmam göz kenarlarının muziplikle kırışmasından başka bir işe yaramadı.

"İkisi de değil." Aslında ikisi birdendi. "Sadece iki sezon boyunca kafaların uçurulmasını, iç organların çıkarılmasını ve genelev ziyaretlerini izlemeye ayıracak vaktim olmadı."

Söylediklerime bir an için bile aldanmadığı belliydi. "O zaman hepsini izlemek yerine stüdyodan sana bir özet göndermesini istememe ne dersin?"

"Neredeyse çıplak kıçını görmemi istiyor gibisin."

"Daha çok çıplak kıçıma vereceğin tepkiyi görmek istiyorum," diyerek göz kırptı.

Nefesimi hızla dışarı verdim. "Çocuksun."

"Seninleyken mi? Suçluyum."

Hızlıca birbirimize gülümsedik fakat onunki soldu.

"Bu yüzden oyunculuk işine girdim."

Mangomu ikiye ayıracakken söylediklerini duymamla duraksadım. "Bunu daha net bir şekilde açıklamak ister misin?"

"Palavra atmaktan bahsediyorum. Tüm hayatımı başkasıymışım gibi rol yaparak geçirdim. Sonra da neden bunu profesyonel olarak yapmayayım ki diye düşündüm."

"Rol yaparak mı?" diye tekrarladım aptal gibi.

Kan yanağına hücum ederken boğazını temizledi. "Hiç kimsenin yanında tam olarak kendim değildim."

Sesim fısıltıdan ibaretti. "Neden kendin olamadın?"

"Nasıl olabileceğimi bilmiyordum," diye cevap verdi benimki gibi alçak bir sesle. "Evimdeki kimse de bilmiyordu."

Macon ağırlığını yaralı ayağına verdiğinde irkilip tekrardan normal ayağına dayandı. Bastonunun kehribar renkli, yumurta başlığını parmak boğumlarını beyazlaştıracak kadar sert bir şekilde sıkıyordu. "Bu yüzden senin evine gitmeyi seviyordum. İyi ya da kötü, hepiniz tamamen kendinizdiniz. O kadar güzel ve bana o kadar yabancı olan bir şeydi ki... Sanki çok sevilen bir oyunu izliyordum ama oyuncuların hepsi yabancı bir dil konuşuyordu."

Bir an için hareket edemedim. İnsanlar yanımızdan geçip giderken sadece Macon'a baktım. Onu hiç gerçekten görüp görmediğimi merak ediyordum. Yüzünü her yerde tanırdım. Eskiden kâbuslarımda bile görürdüm. Şu anda daha büyük olsa bile yüz hatları pek değişmemişti. Yontulmuş yanakları,

kare çenesi, kalkık burnu; hepsi eskisi gibiydi. Hem sert hem de inanılmaz yumuşak gözükmeyi başaran biçimli dudakları da aynıydı. Hâlâ sağ gözünün köşesinde bir benek vardı. Kadın olsaydı güzellik beni derlerdi. Yine de aynı zamanda bu Macon tamamen farklıydı. Mükemmel olmayan özelliklerini benden saklamıyordu.

Ona ailesinin neden kendileri olmadığını sormak istiyordum. Neden rol yapmak zorunda hissetmişti? Fakat bu kadar açık konuştuğu için yavaş yavaş pişman olmaya başladığı belliydi. Sanki ben hariç her şeye bakmayı tercih ediyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi.

İstese de istemese de Macon bana özel bir parçasını göstermişti. Muhtemelen kimsenin görmediği bir parçasını. Onur... duymuştum.

"Aynen, ailem ve ben tamamen kendimizdik," dedim hafifçe omuz silkerek, aramızdaki hava geçmişten gelen hayaletlerle ağırlaşmamış gibiydi. "Madem fazla özel konulara girdik... Bana Sam'in hiç 'Aile Yakınma Geceleri'mizden bahsetmediğini söyleme."

Uzun, şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır. Ne?" Şu anda daha kolay gülümsüyormuş gibiydi. "Anlatın hemen, Bayan Baker."

Normalde, 'Yakınma Geceleri'nin dehşetini kendimle beraber mezara götürürdüm. Fakat Macon kendi özelini benimle paylaşmıştı. Ben de aynısını onun için yapabilirdim.

"Ne zaman kavgalarımız annemin uğraşamayacağı seviyeye gelse, hepimizi oturturdu ve biz de şikâyet ettiğimiz her şeyi söylemek zorunda kalırdık."

Macon kesinlikle patlamak üzereydi. Gözleri kendini tutuyormuş gibi parlıyordu. "Festivus* gibi mi?"

Tüylerim hatıralarla diken diken oldu. "Onun direksiz hâli denebilir."

Alayla kahkaha attıktan sonra hızla eliyle ağzını kapattı.

"Annemin fikri *Seinfeld*'den aldığına eminim. Her ne olmuş olursa olsun, bu geceler hiç iyi gitmezdi."

"Hadi ya!"

"Doğal olarak, o kadar fazla didişmeye başlardık ki-"

"Sonunda güç gösterisi mi yapmaya başlardınız?" Kaşlarını oynatırken, alt dudağını ısırarak sırıtışını engellemeye çalıştığı barizdi.

"Yapmış kadar olurduk," diye kabul ettim pişman bir şekilde. "Annem bizi hortumla ıslatmakla tehdit eder, sonra da nerede hata yaptığıyla ilgili hayıflanarak sormaya başlardı." Eğer gözlerimi kapatırsam şu an bile görebilirdim. Annem ellerini kalçalarına koymuş, bitkin düşmüş bir hâlde bize bakıyordu. "Bir keresinde bu sorusuna, "'Aile Yakınma Geceleri'ni sonlandırırsak evdeki teröre de bir son verebileceğimiz konusunda diye cevap verme gafletinde bulundum."

Kendini tutmadan gülüyordu. "Ah, dostum, bunu o zamanlar bilmediğim için o kadar üzgünüm ki. Mutlaka katılmanın bir yolunu bulurdum."

"Eğer katılsaydın beni ömür boyu yaralamış olurdun." Başımı iki yana salladım. "Sam'in bunu sana anlatmamış olduğuna inanamıyorum."

---

* Seinfeld dizisinde karakterlerden birinin Noel yerine yaptığı kutlamaya verdikleri ad. (ç.n.)

** 5 Temmuz 1989, 14 Mayıs 1998 tarihleri arasında yayımlanmış bir Amerikan komedi dizisi. (ç.n.)

"Neden Sam bana bunu anlatsın ki?"

Pat diye durdum. Ciddi olup olmadığını anlayabilmek için bakışlarım yüzünde geziniyordu. Samimi bir şekilde şaşkın görünüyordu. "O geceler ikimiz için de tam bir kâbustu. Sam'le sen çocukluğumuz boyunca etle tırnak gibiydiniz. Sana her şeyi anlattığını zannediyordum."

Bakışlarını çevirdiğinde boynundaki kaslar gerildi. Kaşları sertçe çatılmıştı. "Genelde o konuşur, ben de dinliyormuş gibi davranırdım. Hiç kişisel şeylerden bahsetmezdi. Ya saçıyla ya da sinirini bozan insanlarla ilgili yakınırdı, ben de onaylar dururdum. Doğrusu onu inanılmaz sıkıcı buluyordum."

Ağzım açık kaldı. "Ama sen... o... Tanrım, Macon. Yıllar boyunca ayrılıp barışan bir çifttiniz. Neden Sam'in sıkıcı olduğunu düşünüyorsan bunu kendine yaptın ki? Neden *ona* bunu yaptın?"

Dudakları alay eder gibi büküldü. "Anlamıyorsun, Delilah. Hislerimiz tamamen karşılıklıydı."

"Bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Çünkü bana söyledi."

"Saçmalık." Sam, Macon'ın harika olduğunu düşünüyordu. Bir süre için de olsa onu sevmişti.

Çenesini kaşıdı. "Bakalım, yanlış hatırlamıyorsam, 'Senden pek hoşlanıyor sayılmam, Macon Saint ama benim dışımda okuldaki en iyi görünüşe sahip kişisin. Bu yüzden beraber olmalıyız,' demişti."

İrkildim. Bu tam da Sam'in söyleyeceği bir şeydi. "Sen de kabul mü ettin?"

Sanki kötü bir şey koklamış gibi burnunu kırıştırdı. "Hayır, insanların benimle ilgili ne düşündüğü hiç umurumda

değildi. Ama eğer onunla birlikte olursam, diğer kızlar bana yaklaşmaya çalışmayacaklardı."

İçimdeki her şey buz kesti. Anlayış hissi sonunda beni sarıp sarmalarken, "Eşcinselsin sen," dedim.

"Ne? Hayır." Kaşları yukarı kalktı. "Niye böyle düşündün ki?"

Kafa karışıklığıyla ellerimi kaldırdım. "Sam'den, kimse eşcinsel olduğunu anlamasın diye yanında tuttuğun bir kızmış gibi bahsediyorsun, Macon. Onunla kızları uzak tutmak için çıkmışsın."

Elmacık kemikleri yeniden kızardı. "Ah, Tanrı aşkı... Sam'i aslında gizlice erkeklerden hoşlandığını için etrafımda tutmadım. Sam güvenliydi, Delilah. Ne soru soruyordu ne de beni gerçekten tanımak istiyordu. Kasabanın prensi rolünde sıkışıp kalmış yalnız biriydim. Sam, sadık kız arkadaş rolünü oynadığı ve insanları fazla yaklaşmaktan alıkoyduğu için amaçlarıma uyuyordu. Bu kadar."

Eşcinsel olmadığını öğrendiğimde neden rahatladığımı tamamen bencil sebepler yüzünden fazla incelemek istemiyordum. Buna rağmen itirafı beni üzmüştü. "Hayat bir oyun değil," derken buldum kendimi. "Gerçek hayatta rol yapmazsın."

"Senin açık bir kitap gibi olman herkesin öyle olduğu anlamına gelmez." Yanıma doğru yaklaşırken kaşları alçaldı. "Çoğumuz olmadığımız biri gibi davranıyoruz. Sadece seçilen birkaç insan gerçek doğamızı görebiliyor."

"Ben açık bir kitap değilim."

"Daha çok gazete gibisin." Bana ölçülü bir bakış attı. "Seni bir manşet gibi okuyabiliyorum, Delilah."

Derin bir nefes verdim. "Tamam, kısmen açık sayılırım. Yine de anlıyorum. Herkesin hem insanların içindeki hem de kendi içindeki hâlleri var. Böyle söylememin tek sebebi, Sam'le bu sebeplerden dolayı takılmanızın üzücü olması."

"Neden seni bu kadar sinir bozucu bulduğumu sanıyordun?" dedi Macon. "Çünkü rol yaptığımız her kahrolası seferde bunu anlıyordun."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "İkinizin de plastik olduğunu düşünüyordum. İlişkinizde rol yaptığınızı değil."

"Küçük şeytan," dedi eğlenerek.

Ben de eğleniyordum. Şaşırtıcı olsa da Macon'la sohbet etmek artık daha kolaydı. İnsanların olgunlaştığını biliyordum. Ancak genelde olgunlaşma sırasında, karakterdeki istikrarlı değişime şahit olurdun. Görmek, inanmaktı. On yıldır Macon'ın hayatında değildim. Bir çocuktan adama dönüşmesini izlememiştim. Şu anda daha olgun görünüyor ve davranıyor olsa da içgüdülerim sanki hiç zaman geçmemiş gibi tepki veriyordu. Konu o olunca ilk dürtüm her zaman en kötüsünü düşünmekti. Yavaşça ama kuşkusuz bir şekilde Macon bu durumu tekrar değerlendirmemi sağlıyordu.

Gözlerimi devirerek mangomun kabuğunu soyup bir ısırık aldım. Zengin, tatlı ve mükemmel derecede olgundu. Tıpkı Macon gibi, kendimi meyvenin akan suyunu yüzümden silerken buldum.

Alçak göz kapaklarının altından beni izliyordu. "Bir yeri kaçırdın." Başparmağının şişkin ucunu dudağımın kenarına sürttü. Daha önce hiç bu kadar hassas olacağını düşünmediğim bir yer olan dudağımın köşesine. Buna rağmen küçük

bir dokunuş, vücudum boyunca zevk dalgaları hissetmeme sebep olmuştu.

O kahrolası yer resmen hafifçe gıdıklanmıştı ve uğulduyordu. Yalamamak için elimden geleni yaptım. Macon, dudaklarıma hâlâ dokunuşunu hissettiğimi biliyormuşçasına bakıyordu. Ne ara bu kadar yaklaşmıştı? Teninin kokusu, bedeninin sıcaklığı sıcak bir meltem gibi üzerimde hareket ediyordu.

O sıcaklığa yaslanmak, yalayıp yutmak istiyordum. Gözüme bir şey takıldı. Birkaç ağaç gerimizde North duruyordu. Burada olduğunu unutmuştum. Bizi izlemiyordu, çevremizi tarıyordu ve duyamayacak kadar uzaktaydı. Fakat onu görmek içine çekildiğim sisten çıkmama yetmişti.

Lokmamı yuttum. "Flört etme, Macon. Flört etmek beni daha uysal yapmayacak."

Bakışlarının yoğunluğunu tenimde hissetsem de ifadesi belirsizdi. Kıvranmak istiyordum. Beni ne kadar iyi okuduğunun çok net farkındaydım. Yüz ifademin neleri elverdiğini de çok merak ediyordum.

Sonra tamamen rahatlayarak basitçe gülümsedi. "Lanet olsun, suçüstü yakalandım."

Yenilgiyi fazla kolay kabul ettiği için onu temkinli bir şekilde süzdüm. "Aynen..."

Hak vererek başını salladı. "Buna inanacağını düşünmek aptallıktı." İleriye doğru küçük bir adım atarken sesini alçalttı. "Hep bağışıklığın vardı zaten. Hiçbir zaman etkilenmedin."

Sesim düzgün çalışmıyordu. "Doğru."

Macon bir elini ağacın gövdesine yasladı. Koca bede-

niyle üstten üstten bana bakıyordu. Sırtımı ağaca yaslarken kolunun iç tarafının yanağıma dokunmak üzere olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Tanrım, gözleri çok güzeldi. Sorunlarım vardı.

Dudaklarında bir gülümseme oluşurken bakışlarını dudaklarıma indirdi. Sesi sıcak şurup gibi tenime dökülüyordu. "Ne dersem diyeyim fark etmeyecek, değil mi? Dudaklarına damlayan o sulu mangoyu emmenin hayatımda gördüğüm en erotik görüntülerden biri olduğunu söyleyebilirim. Dudaklarının o pembe, dolgun kenarını yalayıp yapışkan bir tatlığı var mı görmek istediğimi de söyleyebilirim."

Kibarca şişkin dudaklarıma dokundu. Dokunuşunu kadınlığımın derinliklerinde hissediyordum.

"Siktiğimin dudağı o kadar dolgun ki..." diye fısıldadı. "O dolgun alt dudağınla hep bana surat asıyorsun."

Nefes. Alamıyordum. Ateşin ısısıyla kıpkırmızı kesilmiştim sanki.

Ve hepsi Macon'ın hatasıydı.

Gittikçe artan bir heyecanla göğsümün alçalıp yükselmesini izleyen Macon'ın. Boğazının gerisinden acı çekiyormuş gibi homurdanan Macon'ın.

Aldığım her nefeste göğüs uçlarım, onun göğsüne sürtünüyordu. Nefes alışları aksarken hamlemi yaptım. Dudaklarım kulağının yanına değecek kadar yakınına eğildim. Azıcık bile hareket etmedi ama omuzlarının ürperdiğini görebiliyordum. Gerçekten eğlenmek için fazla sıcaklamış, zayıf düşmüş hissetmeme rağmen kendimi gülümserken buldum. "Macon?"

"Evet" anlamına gelen bir ses çıkardı.

Bir kereliğine sokulmak için kendime izin verdim. Kulak kıvrımına hafifçe burnumun ucunu sürttüm. Titremesini bastırmaya çalışmasına bayılmıştım. Sonra da sert bir sesle, "Bas git," dedim.

Macon çarpılmış gibi geri çekildi. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Bakışlarımız buluştu, hemen ardından gülmeye başladı. Biraz fazla zorlama gelen, buruk, alçakgönüllü bir sesti. "Bir an için seni hakladığımı düşündüm."

"Hiç şansın yok," dedim kendi gülme şovumu yaparak yaşadığımız anı üzerimden atmaya çalışırken.

Ancak kollarımızın arada sırada birbirine sürtüneceği kadar yakın bir şekilde yürüyerek alışverişe devam ederken, hangimizin daha palavracı olduğunu merak ediyordum.

BÖLÜM ON BİR

Delilah

Ertesi gün, North arabayla geldiğinde Macon ona öğle yemeğini dışarıda yiyeceğimizi söylemişti. O değil, "biz". Biz olmak istemiyordum. Temsilcisiyle yemek yemeyi hiç istemiyordum. Duyduğum tek taraflı telefon konuşmasından yola çıkacak olursam, kadın çoktan bana tamamen karşıydı. İyi zaman geçireceğimi düşünmüyordum.

"Hayır, planlamam gereken menüler ve yapmam gereken önemsiz saçma sapan görevlerden oluşan bir listem var."

Macon bana boş boş baktı. "Sana verdiğim görevlerin hiçbiri önemsiz ve saçma sapan değil."

"Ah, gerçekten mi? Kadının birine, sadece belirli bir fırının yaptığı, lavanta kaplamalı, kakuleli bir kutu kapkek göndermek için ta Laguna Beach'e kadar gittiğim onca yol mu önemsiz ve saçma sapan değildi? Tanrım, kapkekleri ben de yapabilirdim. Üstlerine tıpkı istediğin gibi küçük altın rengi harflerle *iyi ki doğdun* bile yazabilirdim." Açıkçası hangi fontla yazılmasını istediğini belirtmemesine şaşırmıştım.

"Ama o zaman kapkekler favori fırınından olmazdı,"

dedi bana. Sonra da bıkkın bir ses çıkardı. "O benim makyözüm. Sandalyede oturup saatlerce konuşarak zaman geçirdiğim kadın. Takdir edildiğini bilmesi lazım."

Gözlerimi devirdim. "İnsanlara bu tarz şeylerle rüşvet vermek zorunda değilsin, Düzenbaz."

"Buradaki herkes bunu yapıyor."

"Yani kendin olmak yeterli değil mi?"

Bunu dememle, gözlerine ulaşmayan yamuk bir gülümsemeyle bana baktı. "Neden ki, Bayan Delilah? Kişiliğimin insanların kalbini kazanacak kadar yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İstersen bir yılanı bile büyüleyebilirsin ve bunu biliyorsun."

Kısık sesli gülüşü kendini beğenmişti. İsteksiz gülümsememi görmesin diye pencereye döndüm.

North bizi, Chateau Mormont'a, Sunset Bulvarı üzerindeki bir kale gibi gözüktüğü için dikkatleri çeken eski bir Hollywood oteline götürdü.

Rüzgârla hışırdayan palmiyeler ve kırmızı hibiskus çiçeklerinin arasında bulunan terastaki bir masadaydık. Bulunduğu yerle alay etmek istiyordum çünkü hem görülmesi hem de görünmesi gereken bir yerdi; fakat aynı zamanda da L.A. restoranları gibi tatlı, tenhada, zarif ve güzel olan bir peri krallığı gibiydi.

Moscow mule*'larından sipariş ettikten sonra hoşnut bir iç çekişle arkama yaslandım. Doktorun ofisinden uzak ve ılık güneşi tenimde hissediyor olduğum için mutluydum.

Canı sıkkın, Dior'un güvercin grisi gündelik elbiselerin-

* Votka, zencefilli bira ve limon suyu ile yapılan, bir dilim veya dilim misket limonu ve bir nane dalı ile süslenmiş bir kokteyldir. (ç.n.)

den birini giymiş bir kadın, içkilerimizle aynı anda, aceleyle masaya geldi. "Geç kaldığım için üzgünüm, hayatım," dedi Macon'a kalkma teşebbüsünü hızlıca yanağından öpüp engelleyerek. "101'deki trafik canavar gibiydi."

101'deki trafik her zaman canavar gibiydi ancak kadının bunu bildiğini zannetmiyordum. Daha çok, büyük bir giriş yapmakla ilgileniyordu. Kadın uzun ve inceydi. Koyu kahverengi saçları mükemmel dalgalar hâlinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Saçlarını bu mükemmellikte yapmak için ne kadar çaba sarf edildiğini biliyordum. Ya sabah hazırlanmak için biraz daha erken kalkmıştı ya da kuaförün birinde rezervasyonu vardı.

Ne olursa olsun, etkilenmiştim ve biraz da kıskanmıştım. Saçlarımı yıkamamak için elimden geldiğince direnmiş olsam da bu sabah fön makinem istifa etmişti. Ben de saç stilistim olarak ütüyü kullanmayı pek beceremediğimden. Bu da şu anda saçımın, başımın etrafında dolaşık ve kabarık hâlde uçuştuğu anlamına geliyordu.

Karen oturdu ve dramatikçe iç geçirerek dirseklerini masanın üstüne koydu. Macon'la benden muhtemelen beş yaş kadar büyüktü. Kadında, ağzının kenarındaki çizgiler gülümsemekten değil de kaş çatmaktan oluşmuş hissiyatını veren bir sertlik vardı. "Pekâlâ," derken Macon'ı süzüyordu. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Her an tekerlekli sandalyeden kurtulabilirim," diye cevap verdi buzlu çayından bir yudum almadan önce.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Karen coşkuyla. "Stüdyo güçlü ve sağlıklı görünmeni istiyor, aksi takdirde bu rolü oynamaya uygun olmadığımı düşünerek endişelenmeye başlayacaklar."

Macon'ın ciddi derecede yaralı olduğu gerçeğini saklamak zorunda olması fikrine karşı kaşlarımı çattım. Tanrı aşkına, adamın iyileşmek için aylara ihtiyacı vardı.

Macon'ın parmak uçları dizime dokunana kadar diğer bacağımın üstüne attığım bacağımı gergince salladığımın farkında değildim. Teması sert ve kısa süreli olsa da tüm dikkatimi çekecek kadar yeterliydi. Aniden duraksayarak bacağımı indirdim.

"Karen," dedi. "Bu yeni asistanım ve şefim, Delilah."

Karen, sanki masada sihirle tam o an belirmişim ve beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. Mavi gözleri beni hızla inceledi. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Macon'a omzunu çevirerek beni görmezden gelirken.

Gözlerim kısıldı.

"Onu nerede bulmuştun?" diye sordu Karen ilgisizce.

"976-BABE," dedim yüzümde bir gülümsemeyle.

Masadaki herkes donup kaldı ve şokla bana baktılar. Sonra North bastırmaya çalışarak kahkaha attı. "Ah, hadi ama. Özel *Bir Kadın*[*]? 'Hollywood'a hoş geldiniz! Hayaliniz ne?'"

"Evet, hayatım, filmi biliyorum." Karen bana acıyarak baktı. "Sadece replikle senin arandaki bağlantıyı kuramadım."

Yanaklarımı ateş bastı. Ne gördüğünü de ne görmediğini de biliyordum. Çalıştığı yıldızlara kıyasla ben tamamen sadeydim. Kalabalığın içinde dikkat çekmezdim. Özel tasarım kıyafetler giymez ya da emir üzerine gülümsemezdim. Bunu bilsem de bu, Karen'a bana ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi davranma hakkını ver-

[*] Pretty Woman, JF Lawton'ın senaryosunu yazdığı, Garry Marshall'ın yönettiği 1990 Amerika yapımı romantik komedi filmidir. (ç.n.)

mezdi. İnsanların saçmalıklarını sineye çekmek zorunda olmadığımı gerçekten kavramam yıllarımı almıştı.

Macon öne eğilerek büyük omzuyla görüşümü kısmen kapattı, akıllıcaydı. Ya da belki de sadece yumruğumla, temsilcisinin suratı arasında bir engel yaratmak istemişti.

"Bana göstermek istediğin bir senaryo vardı?"

Karen'ın yüzü parladı. "Aman Tanrım, hiç sorma. Bu seferki aşırı gizli, bu yüzden buradayken pek bir şey söylemek istemiyorum."

"North ve Delilah onlara söylesen de söylemesen de bilecekler," dedi Macon. "Çünkü ben söyleyeceğim."

Burnunu kırıştırdı. "Malum bir çizgi roman franchise'ı ve yeni bir süper kahramanıyla ilgili..." dedi imali bir şekilde sesi git gide kısılırken.

"Vay anasını," diye mırıldandı North etkilenerek.

Eğer düşündüğüm franchise'sa ben de etkilenmiştim.

"Marvel," diye ekledi Karen yerinde kıpırdanırken. "İnanabiliyor musun?"

Macon arkasına yaslanıp çenesindeki sakalı ovdu. "Yok artık." Sesi durgun olsa da sakladığı heyecanı görebiliyordum. Bakacağınız yeri bilirseniz görebilirdiniz. Kucağına koyduğu elindeki hafif titremeden, kendini fazla sabit tutmasından belliydi. Macon bunu istiyordu.

Nasıl istemezdi ki? Eğer karakteri popüler olursa istediği gibi at koşturabilecekti. Macon'ın para için endişelenmek zorunda olmadığı apaçık ortada olsa bile daha yüksek maaş alabilecek olması güce eş değerdi. Annemin de dediği gibi, La La Land'de, güç her şey demekti.

Karen yavaşça başını salladı. "*Dark Castle*'daki işinden çok etkilenmişler ve özellikle seni istiyorlarmış."

Macon koltuğunda kıpırdandı. "Peki." Bana doğru baktı, bakışlarımız birleşti ve birbirine tutundu. Restoran soluverdi. Sadece biz vardık. Macon bana "Bu çılgın şeye inanabiliyor musun?" der gibi bakıyordu. Gerçek şu ki, inanabiliyordum. Yanımdaki adamın başarabileceklerinin bir limiti yoktu. Bu kadarının hep farkındaydım zaten.

"Peki," dedi tekrardan onaylar gibi. Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş hâldeydi. Sonra başını çevirdi ve büyü bozuldu.

Bize bakan Karen, hafifçe kaşlarını çattı fakat alnındaki çizgi hızla yok oldu ve yeniden tüm dikkatini Macon'a verdi.

Yemeklerimizi söyledikten sonra Karen'la Macon onun rolü almasını sağlayabilecek olası planları oluşturmaya başladılar. Bu esnada North da Macon'a yaralı hâliyle yaptırabileceği idman rutinlerinden bahsetti.

Ben de yemek yedim.

Sohbet ilginç olmadığından değildi. Sadece basitçe ekleyebilecek bir şeyim yoktu. Arada sırada Macon benden tarihler yazmamı ya da takvimine notlar almamı istedi. Söylediğini yaptım fakat sonra tüm diğer tarihleri ve anlaşmalarındaki noktaları mükemmel bir şekilde aklında tutabildiğini fark ettim. Sırf beni meşgul etmek için bunları yaptırıp yaptırmadığını merak ediyordum. Özellikle de Karen gerekli tüm bilgiyi ona göndereceğini söylediğinde.

Macon'ın çatalı tabağıma doğru gelip siyah trüflü arancini'me saplanırken söylediği tarihlerden birini yazıyordum. "Hey. Git kendine bir tane al."

"Ama tadı o kadar iyi ki."

"O zaman sipariş etseydin. Bir çatal daha alırsan elini ısırırım."

Başka bir parçayı almaya çalıştığında çatallarımız arasında bir düello başladı.

"Yemeğimi yemeyi kes."

"Ama seninki daha güzel."

"Biliyorum. Bu yüzden sipariş ettim."

"Hadi ama, Tot. Sadece bir çatal."

"Hayır. Lanet salatanı ye. Sağlığına yararlı."

"Salatadan nefret ediyorum. Salatayı siktir et gitsin."

"Önce sen, salata çocuk."

Kıs kıs gülerken çatallarımız birbirine çarparak savaşmaya başladı. Sesli, bıkkın bir iç çekişle eğlencemiz yarıda kesildi.

"Çocuk gibi davranıyorsunuz," dedi Karen burnunu kırıştırarak.

Macon dikleşti, kaşları birbirine yaklaşmıştı. Çatala sanki ilk defa görüyormuş gibi bakarken başparmağını çatalın dişlerinde gezdirdi. Yüz ifadesi yavaşça kafa karışıklığından, rahatsızlığa dönüştü. En sonunda da donuk, mesafeli bir ifadede kaldı. Çatalını kenara bırakarak tekrar tamamen iş odaklı hâline büründü. "Delilah en kötü hâlimi ortaya çıkarıyor."

Alayla gülmek istesem de yapmadım. Tavrında, sanki beni de tıpkı çatal gibi kolayca kenara attığı hissini veren bir şeyler vardı. Ne zaman öğrenecektim? Macon'ın beni kolayca uçurumun kenarına getirip, en beklemediğim anda aşağı ittiğini unutmama sinirlenmiştim.

Aynı zamanda da o kadar insan varken, Karen tarafından azarlanmış hissetmeme de sinirlenmiştim.

Bana, Macon'a değil, bana, başka bir kınayan bakış atıp Macon'a döndü. "Asistanını dinlemelisin. Belli ki kilo aldı-

ran yemeklerle ilgili yeterince şey biliyor." Ses tonu hiç de nazik değildi. Benim de kibar davranmakla işim bitmişti. Ya da sessiz.

Sandalyesinde geriye yaslanmış olan, mavi gözleri açık bir beklentiyle parlayan North'a döndüm. Çaresizce ihtiyaç duyduğum bir müttefikti. "Bana şeyi söylesene..."

"Ne istersen, bebeğim."

O an onu biraz sevdiğime karar verdim. Çünkü biliyordum. Bana Macon'ın sinirini bozmak için bebeğim dediğini *biliyordum*. Gülüşünü tutmaya çalışıyormuş gibi bükülen ağzından ve gözlerinden belli oluyordu.

"Bu şehirdeki temsilcilerin hepsi Sürtük Klişeleri 101 dersi mi alıyorlar?"

Karen sinirle oflarken North'un çenesinin altındaki bir kas seğirdi.

"UCLA*'nın özel bir burs teklif ettiğine eminim."

İkimiz de sırıttık.

"Tamam," diye araya girdi Macon. "Bu kadarı yeterli."

Ona doğru baktım. *Bunu Bayan Sunset Bulvarına söylesene.*

Kendi bakışıyla karşılık vardı. *Uslu dur.*

Durmamı sağlasana.

Cevap veren gülümsemesi kurnazdı. "Daha sonra."

"Daha sonra ne?" diye sordu Karen öfkeyle emreder gibi.

"Diğer hizmetlerimi sunacağım." Hafifçe dudağımm kenarına dokundum. Çünkü Karen siktirip gidebilirdi.

Macon'm içtiği su boğazında kalırken North sesli kahkahalar atmaya başladı. "Ondan hoşlandım," dedi Macon'a bakarak.

---

* University of California, Kaliforniya Üniversitesi sistemi içinde yer alan, arazisi devlet tarafından bağışlanmış bir araştırma ve devlet üniversitesidir. (ç.n.)

"Eh, ben hoşlanmadım," diye patladı Karen bana doğru eğilmeden önce. "Kendine dikkat et. Seni kahvaltı niyetine yiyebilirim." Beni baştan aşağı süzdü. "Mmm... akşam yemeği niyetine de diyebiliriz."

Vücudum öfkeyle doldu. "Yiyebileceğin daha iyi bir şey biliyorum. Bir torba sik-"

Macon bileğimi tutup beni nazikçe çekerek koltuğuma geri oturttu. "Özür dile." Bir öfkeli saniye için benimle konuştuğunu sandım fakat bakışları lazer misali Karen'a odaklanmıştı. "Buraya geldiğimizden beri Delilah'yı kışkırtıyorsun. Öngörülebilir gelecekte etrafımda olacağı düşünülürse bu pek de iyi bir hamle değil."

Gerilimle dolu bir sessizlik oldu. Karen'ın söyleyeceklerini yutup konuşmaktan kaçındığı düpedüz ortadaydı. Yine de sonunda sıktığı dişlerinin arasından kelimeleri zorla çıkardı. "Senin hafif bir öğün dışında bir şeyler olduğunu ima ettiğim için özür dilerim."

Ah, buna karşı o kadar çok söylemek istediğim şey vardı ki... Elbette bu sadece işleri daha kötü hâle getirecekti. Yine de omzumdaki şeytan, kadına soğuk bir şekilde gülümsemem için beni kışkırtıyordu. "Özrün kabul edildi. Sürtük olduğunu ima ettiğim için özür dilerim." İma etmek yerine direkt söylemeliydim.

Basit bir onaylamayla Karen, okumasını istediği senaryolar ve sayılarla ilgili Macon'la konuşmaya geri döndü.

Güneşin altında otursak da sanki karanlık duvarlar üzerime geliyor gibi hissediyordum. Buzlu suyumdan bir yudum almak için hareketlendim ancak bileğimdeki sıcak ağırlık beni durdurdu. Macon hâlâ beni tutuyordu. Yumruk hâline

gelmiş elim baldırlarının üstünde duruyordu. Şokla sarsıldığımı hissederek hızla kolumu çektim.

Anında gitmeme izin verdi, tarafıma bile bakmadı. Sonrasında tıpkı bir serap gibi hayatımın artık böyle olduğunu, düşmanım olan bu adama bağlı olduğumu delice hatırlatıyormuşçasına dokunuşunun hayaletini hissetmeye devam ettim. Artık düşman değildik. Problem; artık ne olduğumuzu ve onunla yaşarken nasıl hayatta kalacağımı bilmememdi.

Kasvetli bir yol gibi önümde uzanıyordu. Kendi kendimi koyduğum bir yol. Kahretsin. Böyle düşünemezdim. Çünkü küçük de olsa bir umut ışığı vardı. Anlaşmaya göre, Sam yıl bitmeden dönerse, ki *dönecekti*, o zaman bedavaya çalıştığım ayların ödemesini alacaktım. O parayı alıp, biriktirdiklerimle birleştirecek ve hayatımı yeniden başlatacaktım. Bir restoran açacaktım. Tamamen benim olan bir şey.

Yine de North arabayı eve doğru sürerken omuzlarımı ağırlaştıran mağlubiyet hissini üzerimden atamıyordum. Belki Karen, kabul etmek istemesem bile, aklıma girmişti.

Macon ön koltukta, North'la beraber oturuyor, sessizce pencereden dışarıyı izliyordu. Dikiz aynasından göz kenarları hem endişeyle hem de arkadaş canlısı bir gülümsemeyle kırışmış olan North'la göz göze geldim. North tek kelime etmemiş olsa da Macon bakışının yönünü bir şekilde sezdi. Gözlerini kısarak benim tarafıma bir bakış attı. Vardığı sonuç her ne ise yüzü kararmıştı. Koltuğunda arkaya yaslanarak derin düşüncelere dalmış bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Benlik sorun yoktu. Zaten konuşmayı hiç istemiyordum.

Fakat konuşma sadece geçici olarak ertelenmişti. North

bizi kapının önünde bırakıp garaja doğru arabayı sürmeye başlar başlamaz Macon beni bir limon ağacının gölgesine çekti. Durmadan konuşmaya başladığında suyla dolu, sarı meyveler başının üstünden altın yağmur damlaları gibi sarkıyordu. "Bir şeyi netleştirelim-"

"Eğer bu şey Karen'a nazik olmakla ilgiliyse her şeyin üzerine yemin ederim ki Macon, seni tam burada hadım eder, sonra da kan kaybından ölmeye bırakırım."

Uzun bir kahkaha attı. "Karen umurumda bile değil. Berbat davranıyordu." Göz göze olalım diye başını yana eğdi. İşte, şimdi gözündeki parıltıyı görüyordum. "Ayrıca taşaklarımı bu işin dışında tut. Onlar tamamen masum olan görgü tanıkları."

"Sonuçta sana bağlılar, bu yüzden adil bir hedef diyebiliriz."

Göz kenarları hafifçe kırıştı. "Hiç adil oynamadın ki, Tot."

"Dön bir kendine bak, olur mu? İkiyüzlülüğün boğucu bir hâl aldı da."

Onun yerine daha da yaklaştı. Limon kokusu, teninin sıcak, tereyağı gibi olan kokusuyla birleşmişti. Derin, tatlı sesi kulağımı okşarken, öğle yemeğinde içtiği naneli buzlu çayın kokusunu da hafifçe alabiliyordum. "İzin günlerinde ne yaptığını umursamıyorum-"

"Bekle, ciddi ciddi izin günlerim mi var? Şoka girmek üzere-"

Kulak mememi parmağıyla hafifçe çektiğinde neredeyse çığlık atıyordum. "Sonraki haftadan başlayarak, salı ve perşembe günleri iznin var, küçük şeytan." Elini çekmeden önce başparmağını kulak mememde gezdirdi. "Şimdi sessiz olup konuşmama izin verecek misin?"

Retorik bir soru olduğunu varsayarak dudağımı ısırdım. Başımı geriye doğru çekerek onu düzgünce görebileceğim bir açıda tuttum. Yüz ifadesi kısmen öfkeli, kısmen de isteksizce eğleniyor gibiydi.

"Özel hayatın seni ilgilendirir," dedi. "Ama North yasak bölge."

O kadar şeyin arasında... North'la azıcık bile ilgilenmiyordum ve onun da benimle ilgilenmediğini biliyordum. Görünüşe göre, Macon hiçbir şeyden haberdar değildi. O pisliği konuyla ilgili aydınlatmaya da hiç niyetim yoktu. Derin bir nefes alıp tuttum sonra da yavaşça verdim. "Ah, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Seksten sıkıldıklarında, ki emin ol her zaman sıkılırlar, çalışanlarım birbirinden kaçındıkları için çileden çıkmakla uğraşamam."

Gülmek istiyordum. Yüzüne tokadı basmak istiyordum. Hâlihazırda nefes alışverişlerim hızlanmıştı. "Bu da demektir ki sadece senin için çalıştığım süre boyunca North benim için yasak bölge olacak. Bunu bildiğim iyi oldu."

Macon'ın elmacık kemiklerine kırmızılık yayılıyordu. Yemin ederim hırladığını duydum. Dudakları gerilirken geniş göğsünden yayılıyordu. "O senlik biri değil, Delilah. Tabii Sam'in artıklarıyla ilgileniyorsan işler değişir."

Tokat yemişim gibi nefesim kesildi. Çok alçakça bir hamleydi. Sadece bana da değil, North'a da bel altı vurmuştu. Yüzüm gergindi ve yanıyordu. Bir an için suçluluğa benzer bir duygunun Macon'ın kahverengi gözlerinde parladığı gördüm ama o duygu gözüktüğü hızla inatçı, kendini beğenmiş ifadesiyle yer değiştirdi. Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Peki o zaman," demeyi başardım. "Anlaşılan bu, seni de seçeneklerin arasından çıkarıyor."

Kelimeleri söylediğim anda onları ağzıma geri tıkmak istedim. Dehşet vücudumu donuk ve parlak bir şekilde kamçılamıştı. Neden böyle bir şey demiştim ki? Neden? *Neden*?

Tanrım. O dudakları bükülerek alaycı bir gülümseme hâlini aldı. Göz kapakları azıcık alçalırken, gülümsemesi genişledi. Tam anlamıyla hâlinden memnun bir erkeğin resmiydi. "Beni düşündüğünü bilmek güzel, Tot."

Bununla birlikte, sağlam topuğunun üstünde döndü. Zarifçe topallayarak eve doğru yürüdü.

BÖLÜM ON İKİ

Macon

"Başım belada."

North tarafıma doğru bir bakış attı. Evimdeki sinema odasındaydık. *Dark Castle*'ın son sezonundaki kılıç dövüşü sahnesini inceliyorduk. Bileğim ve kaburgalarım bir hafta içinde iyileşmiş olacaktı ve böylece değiştirilmiş de olsa eğitimime tekrar başlayabilecektim. O zamana kadar da North'la hareketleri izleyerek ve tartışarak zinde kalmaya çalışıyordum.

"İyileşeceksin," dedi bana. "Dublör dünyasında birden fazla kemiğini kırmamış olan tek kişi bile tanımıyorum. Tabii ki başta fena canın yanacak ama toparlanacaksın. Üstelik sen yıldızsın, yapamayacağın şeylere o zaman gelince hazırlanacağız."

Yeniden forma girmek hakkında konuştuğumu sanmasına izin vermeliydim; fakat belli ki zihinsel olarak da zayıf bir durumdaydım çünkü açıklamaya devam ettim. "Bela, Delilah."

North'un sırıtışı küçük olsa da kendini beğenmişti. "Ah. Güzel Bayan Baker aklını başından aldı ha?"

"Güzel mi?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Ne?" Kendini beğenmiş sırıtışı genişliyordu. "Öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

"Gözlerim görüyor, değil mi?"

Delilah güzeldi. Sessiz bir güzelliği vardı. Asla bir odaya girdiğinde insanların ilk baktığı kişi olmayacaktı. Özellikle de kadınların iyi bakılmış bir bahçedeki çiçekler gibi açtığı L.A.'de. Ancak mükemmel bir demet gülün yanında Delilah, tıpkı adını aldığı çiçek gibi –beklenmedik bir şekilde göz alıcı ve karmaşık– güllerin ne kadar sıkıcı olduğunu fark etmenizi sağlıyordu.

North'a bunu söylemedim. Onun yerine ona ters ters baktım. "Ona dokunursan uyumlu alçılar takmaya başlarız. Seni o alçınm içine koymak için birine para vermem gerekse bile."

Güldü. "Ortada hiçbir şey yokken boş yere sinirleniyorsun. Ama uzak dururum, merak etme."

Homurdanarak başımı iki yana salladım. "Hayır, uzak durma. Manyaklar hâlâ dışarıda bir yerlerde. Sırf biri bana ulaşmak istiyor diye onun incinmesine izin vermeyeceğim."

Bir buz gibi saniye için arabama geri döndüm. Mahvolduğumu bilirken yol altımdan kayıp gidiyordu. Hissettiğim dehşete rağmen beni çevreleyen asıl duygu pişmanlıktı. Bu boş hayatımdaki çok fazla şeye karşı pişmanlık duyuyordum. Delilah'nın benim yüzümden incinmesi bunlardan biri olmayacaktı. "Evden çıktığı her seferinde ona göz kulak ol."

North dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlaşıldı."

Anlaşıldığını biliyordum. O böyle harika biriydi.

"Onu burada tutmanın iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Muhtemelen değil. Beni deli ediyor. Daha bu sabah sadeyağ ve tereyağı arasındaki fark konusunda yarım saat boyunca tartıştık. Ki günün sonunda cevabı siktir etmesini söyledim çünkü aptal diyetim tereyağını bırak yemeyi, koklamama bile izin vermiyor."

North kıkırdadı.

Bir elimle dudaklarımı ovarak gülümsememi saklamaya çalıştım. "Sonra da bana bunun çok kötü olduğunu çünkü bu zamana kadar tüm yemeklerimi sadeyağla pişirdiğini söylemeye cüret etti."

Tartışmamızın her saniyesinden keyif almadığımı söylersem beni siksinler. Evet, kesinlikle flört ediyorduk. Sinirli flörtleşme. Bunun için bir kelime var mıydı? Olmalıydı.

"Sade yağ da ne?" diye sordu North yan yan bakmamı sağlayarak.

"Dostum, Amerikan deneyiminin çok kültürlü çorbasına dalmanın zamanı geldi." Sadece bana bakakaldığından söylediklerimi detaylandırdım. "Anladığım kadarıyla tereyağı gibi ama daha farklı hazırlanmış ve Hint yemeklerinde kullanılıyor. Kalanını internetten araştırman lazım çünkü Delilah'nın yaptığı uzun açıklamaları *anlatmayacağım.* Bir kere dinlemek bile tüm ömrüme yetti."

Ki bu da genel anlamda doğruydu. Delilah'nın yanaklarındaki pembe rengi ve gözlerindeki kızgın parlamayı görmek buna değmişti. Bu ve tartıştığımız her seferde memelerinin hafifçe sallanmasından dolayı. İsterseniz bunu fark ettiğim için bana domuz deyin, ancak sonuç olarak fark etmiştim ve bunun olduğu her kahrolası saniyenin keyfini çıkarıyordum.

North'un gülümsemesi soldu. "Bu anlaşmayı neden sürdürüyorsun bilmiyorum. Çok çağdışı."

İçim rahatsızlıkla kasıldı. "Anlaşmamızı bozmayacağım. Bu Delilah'nın gururunu kırar." Zaten geçmişte fazlasıyla yaptığım bir şeydi. O kadar fazlaydı ki aynı şeyi asla tekrar yapmak istemiyordum. "Hem anlaşma muhtemelen Sam'i saklandığı yerden çıkaracak. O bile kardeşinin hayatını bu denli altüst edecek kadar kalpsiz değil."

North bu saçmalığa bir an bile inanıyormuş gibi görünmüyordu. Onu suçlamıyordum, argümanım zayıftı fakat asıl gerçeği kendime bile zar zor söylüyordum: Onu bir türlü bırakamıyordum. İçimde bir şeyler uyanıyor ya da yerine oturuyor gibi hissediyordum. Hangisi olduğunu bilmesem de içimdeki her şey o hisse tutunup iyice sindirmemi söylüyordu.

"Bu çok karışık," diye mırıldandım. "Delilah ve ben hiç anlaşamadık. Annesi eskiden bir parça peynir için didişen fareler gibi olduğumuzu söylerdi. Ama Delilah'ya saygı duyuyorum. Hep duydum."

"Biliyor musun," diye başladı North. "Biraz komik aslında-"

"İşte bu konunun peşini bırakacağına dair son umutlarım da uçup gitti."

"Tek söyleyeceğim şey, eğer benimle, Sam ve Delilah'yı aynı anda tanıştırsaydm, eski sevgilinin Sam değil, Delilah olduğunu düşünürdüm."

Koltuğumda rahat etmeye çalışarak kıpırdandım. "Sam daha benim tipim."

Birlikte olduğum kadınlar ilgiyi benden uzaklaştırıp kendi üzerlerine çekmekten memnunlardı. Benim "tipim" bile Sam'le başlamıştı. Ancak gerçek şuydu ki, uzun süredir onu çekici bulmuyordum. O zamanlar bile en fazla kısmen ilgileniyordum diyebilirdim.

Ona kendimi kaybedecek, aklımı kaybedecek kadar çekilmediğim gerçeğini fark etmek beni şaşkına çevirmişti. Seks benim için hiçbir zaman pek anlam ifade etmemişti. Kaşınacak bir kaşıntı gibiydi, gerekli bir şey değildi. Erkekler seks hayatlarının yetersiz olduğunu ve her zaman böyle olacağını kabul etmemeliydiler. Başarısızlık gibi hissettiriyordu.

North beni inceliyordu. Gözleri gereğinden fazlasını görüyordu. "Hiç Sam'i sanki şeymiş gibi süzmedin..." dedi sesi gittikçe kısılıp omuz silkerken.

"Ne gibi?"

"Tereyağı." Alayla güldüm ama hiç inandırıcı değildi.

"Diğer taraftan Delilah'yı-"

O anda kapı çalındı. Şeytanın adını söylersen karşında belirirmiş.

"Gir," diye seslendim konuşmayı ertelemeye hevesli bir şekilde.

Delilah başını kapıdan içeri soktu. Saçları projeksiyonun ışığı altında parlıyordu. "Hey. Müsait miydiniz? Çünkü kurabiye yaptım."

"Kurabiye," diye tekrar ettim. Tanrım, bu kadın beni resmen cezbediyordu.

Gülümsemesi geniş ve haylazdı. Yanaklarını sincap gibi şişiriyordu. "Endişelenme, sağlıklılar."

North ve ben birbirimize baktık.

"Yani," diye devam etti bir tabağı taşırken. "En azından kurabiyeler ne kadar sağlıklı olabilirse."

"Bu da berbat oldukları anlamına gelir," diye mırıldandım, kısıtlayıcı diyetimden bıkmıştım.

Gözleri parladı. O kadar olağanüstü açık kahve gözleri

vardı ki, insanı şaşırtıyordu. Bakışlarını derinlerde hisset-meden gözlerine bakabildiğim hiç olmamıştı. Ne zaman yan yana gelsek havada biriken o sıcak elektriklenmeyi o da hissediyor muydu acaba?

Eğer hissediyorsa da bunu belli etmiyordu. Onun yerine North'a parlakça gülümsedi. "Sanırım bu, kurabiyelerin yenin olduğu anlamına geliyor."

"Hey!" diye itiraz ettim tabağa uzanarak.

Kırık vücudum tarafından yavaşlatıldığım için kolayca beni savuşturdu. "Hayır, hayır, ısrar ediyorum. Sana berbat yemekler servis etmeyi istemem Bay Patronumsu Göt."

Patronumsu göt mü?

North kurabiyeyi yerken sırıttı. "Çok lezzetli. İçinde ne var?"

Delilah gülümsedi "Unsuz bitter çikolata ve fıstık ezmesi cipsleri. Yüksek protein içeriyor."

"Tüm tabağı yiyebilirim," dedi.

Delilah resmen mırlıyordu. "İstediğin tüm kurabiyeleri yiyebilirsin."

Siktir oradan. Bir an için aptalca kıskançlık yapmıştım ve şimdi de bedelini ödüyordum. "Tamam, küçük şeytan," diye araya girdim tekrar tabağa uzanarak. "Bana bir kurabiye ver."

"Küçük şeytan mı?" Bir elini geniş kalçalarına koydu. "Bunun beni sana kurabiye vermem için ikna etmesi mi gerekiyordu?"

"Benim aşçım mısın değil misin?"

Gözleri kısıldı fakat benim dikkatim tabaktaydı. Çikolataları her an kafama atabilirdi bu yüzden hızlı olmalıydım. "Bu, malikânenin efendisi kartını ikinci oynayışın."

Eğlenerek gülümsedim. "Bu bir söz müydü? Ah evet, üçüncü defa tehdit edersem bana siki tutturacaktın."

Delilah benimle yüzleşirken kalçasını North'un sandalyesinin kenarına yasladı. Kıçının, North'un kafasına bu kadar yakın olmasından hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Bana o dolgun dudaklarıyla sırıtıyordu. "Dur seni hiç yormayayım."

Boştaki elini kaldırarak gevşek bir yumruk yaptı ve ileri geri hareket ettirdi. Bu hareketi bekliyordum ama karnıma yumruk gibi atılan ve direkt sikime giden sıcaklık dalgası beklenmedikti.

Siktir. Neredeyse kabarmış tenimdeki elini hissedebiliyordum. Beni sertçe çekişini... İçsel inlememi bastırarak ona tembelce gülümsedim. "Görünen o ki bayağı bir pratik yapmışsın, Tot."

Biraz daha pratik yap. Tüm hafta buradayım, gönüllü kurbanın olarak.

Gözünü bile kırpmadı. "Çok yetenekliyimdir, Düzenbaz."

"Eminim öylesindir." Aletim hızla yükseliyor, pantolonumun içinde ağırlaşıyordu. Siktir. *Kendine hâkim ol, Saint.* İstemek yapmaktan daha kolaydı. Gözleri benimkilere kilitlendi, geri çekilmeyi reddediyordu. Neyi canlandırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Hissettiğim şey öfke değildi.

Başım çok fena beladaydı. *Onunla flört etmeyi bıraksan iyi olur, salak.*

Boğazımı temizleyerek heyecanla bizi izleyen North'a baktım.

"Tereyağı," dedi.

Taşaklarını yumrukladığımı gözümde canlandırdım.

Delilah ona bakarak kaşlarını çattı. "Pardon?"

Başka bir kurabiye daha alırken tamamen masum bir görüntü çiziyordu. "İçlerine tereyağı koyup koymadığını merak ettim de."

Bakışları North'la benim aramda gidip geldi. Eğer gerçekten ne demek istediğini belli ederse onu öldürecektim. İfademi nötr tutarken endişeyle bekledim.

Bir süre benim tarafıma baktı sonra bakışları arsızlaştı. "Sadeyağ kullandım."

İnleyerek bir elimle yüzümü sıvazladım. "Pekâlâ. Teslim oluyorum. Bu dünya üzerindeki en harika aşçı sensin ve pişirdiğin ya da yaptığın herhangi bir şeyin berbat olması mümkün değil. Şimdi lütfen bir kurabiye alabilir miyim?"

"Hmmm..." Soruyu iyice düşünüyormuş gibi rol yaptı. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Ne!"

"Haklısın. Bunlar senin için yeterince sağlıklı değiller. Ay resmen ucuz atlattın, Düzenbaz." Göz açıp kapayıncaya kadar hızla uzandı ve saçlarımı karıştırdı. Beklenmedik fiziksel temas, cadı gibi kıkırdayarak kaçmasını sağlayacak kadar dikkatimi dağıtmıştı.

"Delilah Ann Baker," diye seslendim arkasından. "Bunu ödeyeceksin."

Tek cevabı deli gibi attığı kahkahalarıydı.

Ortam sessizleşirken North'u hatırladım.

Yüz ifadesi kendini beğenmiş olsa da aynı zamanda anlayışlıydı. "Haklısın. Başın gerçekten belada."

Delilah

North onunla Beverly Hills'e gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda karnıma bir suçluluk sancısının girmesi beni fazlasıyla sinirlendirdi. Macon'ın, beni North'tan uzak durmam için uyarmaya hiç hakkı yoktu. Zaten gitmem de

gerekiyordu. Karen, Macon için ofisinden birkaç yeni senaryo almamı talep etmişti. Kuryelere veya e-postaya güvenmiyordu. Sanki Ahit Sandığı'nı almam istenmişti.

North'da da biraz Indiana Jones alevi olduğu düşünülürse iyi bir refakatçı olacaktı.

"Olur." Kapının arkasındaki kancalardan çantamı aldım. "Ama ben süreceğim."

North duraksadı. "Şoför olan benim. İş anlaşmamda yazılı."

"İşverenimiz arabada olmayacağına göre argümanın çok saçma."

North kollarını göğsünde birleştirdi. Kımıldamayan bir dağ gibiydi. "Eğitimli bir dublör şoförüyüm."

"Çok güzel. Dublörlük konusunda harika bir iş çıkardığına eminim."

Anahtarlarımı çıkararak garaj yolunda başıboş bırakılmış ve göz ardı edilmiş, çok sevdiğim MINI Clubman'ime doğru yürüdüm. North oflayarak beni takip etti. Omzumun üstünden ona bir bakış attım. "Bununla ilgili mızmızlanmaya devam edecek misin?"

Hakarete uğramış gibi elini göğsüne koydu. "Ben hiç mızmızlanmam."

"İyi o zaman. Arabaya bin."

Sürücü koltuğuna atlayarak elimi direksiyonda gezdirdim. "Selam, bebeğim. Anneciğin döndü."

Yolcu koltuğuna geçen North bana eğlenen bir bakış attı. "Tüm yolculuk boyunca arabayla mı konuşacaksın? Eğer bunu yapacaksan ciddi ciddi mızmızlanmaya başlayabilirim."

Gülerek arabayı çalıştırıp yola çıktık. Garaj yolundayken tekrar konuşmaya başladım. "Şu ana kadar oldukça rahat

bir adam gibi görünüyordun. Bir kadının araba sürmesi seni gerçekten bu kadar rahatsız ediyor mu?"

Burun kemerini sıkarak dikkatini pencerenin ardında uzanmış masmavi okyanusa verdi. "Saint çılgına dönecek," diye mırıldandı.

"Macon mı? Niye? Ayak işi yapıyoruz diye mi? Bu kadar da olmaz." Tamam, hâlâ huysuzdum çünkü kahretsin ki hâlâ suçlu hissediyordum.

North tarafıma bir bakış atıp eğlenerek güldü. "Ayak işi yaptığımızı neden umursasın ki?"

North'u aydınlatmaktan ustalıkla kaçındım. "Sen söyle."

Koca adam sanki hızla giden arabadan atlamayı düşünüyormuşçasına camdan dışarı baktı. Kim olduğunu düşünürsek muhtemelen zarif bir şekilde yuvarlanır, üstündeki tozları silkeleyip Beverly Hills'e doğru yürümeye başlardı.

"Kaza," dedi pat diye North. "Onu... temkinli bir hâle getirdi."

Bunu itiraf ederek Macon'ın mahremiyetini açığa çıkardığı ortadaydı. Araba sürmek hakkında belli korkuları olduğu için Macon'ı suçlamıyordum. Eğer ben yoldan yuvarlanıp, ağacın altında kalsaydım muhtemelen birkaç ay arabaya binemezdim.

North'un sesi yumuşaktı. "Ne olursa olsun, gitmen gereken her yere seni benim götürmemi söyledi."

Direksiyonu kavrayarak düşünürken araba yol boyunca uğulduyordu. "Bu yüzden seninle Beverly Hills'e gelmemi istedin. Karen'ın senaryoları almamı istediğini biliyordun."

"Aynı binada iş arkadaşlarımdan biriyle buluşacağım," diye itiraz etti omuzları düşmeden önce. "Ama evet, bu da teşvik edici bir etkendi."

"Ben de arkadaşlığımdan keyif aldığını düşünmüştüm." Cevabımsa ağır bir sessizlikti. Yüzünü ekşittiğini hissedebiliyordum. Gözlerim kocaman açıldığında North'a döndüm. "Aman Tanrım, seni de uyardı, değil mi?"

Gülümsemesi çarpıktı. "'Delilah'ya yan gözle bile bakarsan bacaklarını kırarım' uyarısından mı bahsediyorsun?"

Şok olarak güldüm. "Benimkisi o kadar şiddet içermiyordu. Daha çok öfkeli bir uyarıydı." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "O kibirli... başımın belası. Bu yaptığına inanamıyorum."

"Çalışanların birbiriyle arkadaş olmaması oldukça standart bir şarttır." Macon'ın müdahale etme sebebinin bu olduğunu bir an bile düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Ben de öyle düşünmüyordum.

Macon çocukluğumuzdan beri aşk hayatıma burnunu sokardı. Azıcık ilgi gösterdiğim her çocuk anında tüm kusurlarımı öğrenirdi. Atılmış bir koku bombasının etkisiyle kaçışan insanlar gibi kaçarlardı. Macon'ın bunu yapmaktaki amacının kıskançlık olduğuna hiç inanmamıştım. Kötülüğünden yapmıştı. Şimdi de aynı şeyi tekrar yapıyordu.

"İlk olarak, herhangi bir çalışan anlaşması imzalamadım ve ortada bir kılavuz falan yok. İkimiz de bunu biliyoruz. İkincisi, Macon böyle söyledi çünkü adi şerefsizin teki hatta üzerinde çiçekler olan adi bir bone."

North güldükten sonra bana doğru tedbirli bir bakış attı. "Sen... demek istediğim, bence harikasın ve güzelsin ama-"

Koltuğunda eğilip bükülürken kulaklarının ucu kızardı. İçimdeki şeytan kendini tutamayarak cevap verdi. "Ama ne, North?" Ona aşırı duygusal bakışımı attım. "Benden hoşlanmıyor musun?"

Boğazını temizledi. "Tabii ki hoşlanıyorum ama-"

"Macon'dan dolayı değil mi? Aşkımıza engel olmaya çalışıyor."

North'un beti benzi attı. Ağzı açık kalırken durmadan gözlerini kırpıştırıyordu. Bir an için tekrar hareket eden arabadan atlamayı düşünüyormuş gibi göründü sonra ifadesi anlıyormuş gibi değişti ve gözlerini kıstı. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

Deminden beri tuttuğum gülüşümü serbest bıraktım. "Üzgünüm. Sadece alınırım diye o kadar gerilmiştin ki..."

"Özür dilerim. Kendimi beğenmiş davrandım, değil mi? Ben sadece..." Gergince gülümsedi. "Bak ne diyeceğim. Çenemi kapatmaya karar verdim."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, buna üzülmüyorum. Seninle o şekilde ilgilenmiyorum zaten." Göz ucuyla onu süzdüm. Hâlâ gülümsüyordum. "Güzel olmadığından değil tabii ki."

Hafifçe güldü ve başını iki yana salladı. "Şimdi Saint'in söz konusu sen olunca neden ne yapacağını bilemediğini anlıyorum."

Gülerek bir sonraki otoyola saptım. L.A.'de çok fazla otoyol vardı. "Bunu konuşmak aşırı tuhaf. Gerçekten, prensip olarak sinirim bozulur zaten. Macon ise genel olarak sinirimi bozuyor."

"Muhtemelen birbirinize çok benzediğinizdendir."

"Benzer miyiz? Ah, hayır."

"İkiniz de rahatsız edici derecede kör, gururlu, inatçı-"

"Hey!"

North başını bana doğru eğerek sırıttı. "Bu özellikleri kusur olarak görmüyorum. Saint'i iki yıldır tanıyorum ve o şimdiden en yakın arkadaşım. İkiniz de son derece sadıksınız."

"Macon? Sadık mı? Aynı kişiden bahsettiğimize emin miyiz?"

"Eğer ne kadar sadık olduğunu görmüyorsan bu bakmadığın anlamına gelir," dedi North sessizce.

Karnımın içinde bir şey rahatsızlıkla kıvrandı. Suçluluk, öfke. Hangisi emin değildim fakat her neyse, yerimde kıpırdanmama yol açtı.

"Samantha'nın saati aldığını biliyorum." Dudakları öfkeyle büküldü. Gözleri de aynı öfkeyle dolmuştu. "Parayı Macon'a geri ödemek için burada çalıştığını da biliyorum ki bu seni, bana göre siktiğimin azizesi falan yapar."

Ondan uzağa baktım. Yeniden Sam'den dolayı üzülmüş ve utanmıştım.

"Buna rağmen, ne olursa olsun, kabullenmesi zor bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Bu yüzden Saint arada sırada şerefsizin teki gibi davransa da sana karşı olan hareketlerini geçmişinizin körüklemediğini bilmelisin. En azından benim gözümde öyle değil."

Koltuğumda kıvranmamak için kendimi zar zor tutuyordum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin." North kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Bu *gerçekten de* aşırı tuhaf. Ancak sana burada değer verildiğini bilmeni istedim. Boktan bir durum olsa bile."

"Sen iyi birisin, North."

"Sadece barışı korumaya çalışıyorum han'fendi." Kafasındaki hayali şapkanın ucunu eğer gibi yaptı.

Daha iyi hissederek güldüm. "Eee, senin hikâyen ne?"

"Bir hikâyem mi var?"

"Herkesin bir hikâyesi vardır. Bazıları sıkıcıdır, bazıları değil ama herkesin bir hikâyesi vardır."

"Ailem dublörlük işinde. Babam, erkek kardeşim, kız kardeşim ve ben de dahil. Saint'le böyle tanıştık. *Dark Castle*'daki karakterinin dublörüyüm."

"Gerçekten mi?" Onunla Macon'ı hayatta karıştırmazdım ancak saç rengini görmezsek, vücut yapıları ve boyları oldukça benzerdi.

"Çekim esnasında saçlarım siyaha boyanıyor," dedi bakışlarımın yönünü gördüğünde. "Sahte sakal bayağı kaşındırıyor gerçi."

Diziyi izlememiş olsam da Macon'ın karakteri Arasmus olarak fotoğraflarını görmüştüm. Sık sık Roma'ya özgü deri vücut zırhı ve ağır kürklü pelerinleri, kabaca kesilmiş ve belli kısımlarda dağılan saçları, son olarak da çenesini kaplayan sakalı. Normalde sakallı erkekleri pek sevmezdim ama Macon, bu barbar görünüşü oldukça iyi taşıyordu.

North bacaklarını esnetti. "Saint'le ikimiz kılıç dövüşü sahnelerini çektiğimiz için aynı zamanda da onu eğitmekten sorumluydum. Zaten sonra da o deli hayranı ve kaza olayı falan oldu-"

"Ne?" diye araya girdim tiz bir sesle. "Ne hayranı?"

"Siktir, bilmiyor muydun?"

"Nasıl bilebilirdim ki?" Direksiyonu mengene gibi kavramıştım.

North kısık sesle küfretti. "Saint seninle bunu konuşacağını söylemişti-"

"Ne oldu?" Midemde kötü bir sarsıntı hissettiğim için sertçe yutkunmak zorunda kaldım. "Lütfen, North."

Çenesi kasıldı, sonra da pes etti. "Çok fazla hayranı var. Bazıları ona gereğinden fazla bağlanıyor. O kadar fazla ki gerçeklikle bağlantılarını kaybediyorlar. Olayı haberlerden

uzak tutmayı başardık. Bir gece, iki kadın Saint'i evine kadar takip etmeyi denediler ve rahatsızlık verecek kadar yakınlaştılar. Yanlışlıkla mı yoksa bilerek mi yaptılar bilmiyorum fakat tamponuna çarptılar. Yağmur yağdığı için yollar kaygandı. Saint arabanın kontrolünü kaybetti. Kadınlar da arabalarını durdurdu. Ama sırf kazanın fotoğraflarını çekebilmek için."

Dişlerim sertçe birbirine çarptı. "İsa aşkına."

Damarlarım şokla çınladı. Eğer geçen ay bana Macon Saint'e karşı korumacı bir anne ayı gibi tepki vereceğimi söyleyeseydiniz yüzünüze kahkahalarla gülerdim. Şimdiyse gülmüyordum. Hasta hissediyordum.

Karanlıkta, aptallar tarafından fotoğrafları çekilen yaralı Macon'ı düşündüm. Arabayı geri çevirip onu teselli etme dürtümle mücadele etmem gerekti. Konu Macon olunca bu his neredeyse baş döndürücü ve tamamen yabancıydı.

"Niye bana anlatmadı?" Sertçe yutkundum. "Bana anlatmalıydı."

"Evet, anlatmalıydı. Yine de onun üstüne çok gitme. Bu konuda konuşmasını sağlamaya çalışmak tırnaklarını tek tek sökmek gibi bir şey." North bir parmağıyla alnını ovarken kaşlarını çattı. "Eğer soğukkanlılığını koruyabilseydi arabanın kontrolünü kaybetmeyeceğini düşünüyor."

"Saçmalık. *Takip ediliyordu.* Ben olsam dehşete düşerdim."

"Macon kontrolü elinde tutmayı seviyor. Ve asla korktuğunu kabul etmiyor."

"Bu doğru," diye mırıldandım. Sonra nefesimi verdim. "Tanrım. Birinin ona böyle bir şey yaşattığına inanamıyorum."

"Takip edilmek... ünlü olmanın boktan bir tarafıdır."

"Bu insanlardan daha fazla var mı?" Sesim titriyordu.

Macon için duyduğum korku boğazımı sıkıyordu. "Onu takip etmek isteyen manyaklardan?"

Cevabını düşündü. "Kimin arıza çıkaracağını söylemek zor ama Saint ve stüdyo, Saint iyileşirken onu korumamı istediler. Çekimler yeniden başladığında dublörlük işime ve idman yapmaya geri dönmek zorunda kalacağım. Saint'e de eğer o da isterse yeni bir koruma atanacak."

Eğer o da isterse mi? İstese iyi olur.

Düşüncelerim duraksadı. Ne ara bu kadar bağlanmıştım? Hayır, bu normaldi. Tabii ki de umursuyordum. Sonuçta Macon bir insandı. Azıcık bile şefkati olan herkes bunu umursardı. Yine de bu, neden bu kadar kişisel hissettirdiğini açıklamıyordu. Ya da mideme oturmuş olan buzu. *Onun* için korkuyordum. Spesifik olarak onun için.

Kafam karışmış bir şekilde öne uzanarak radyoyu açtım. North ve ben hem ağır hem de rahat olan sessizliğimizi Strokes* dinleyerek geçen yol boyunca koruduk.

İki saat sonra hüzünlü ruh hâlim sinire dönüşmüştü. Karen, beni ofisindeki bekleme odasında bırakmıştı. Parlak, beton zeminler, açık hava kanalları ve renkli, modern tabloların göz kamaştıran beyaz duvarlarda asılı olduğu güzel bir odaydı.

Müşterilerine adanmış olan bir duvar vardı. Karen'ın, Hollywood'un en ünlü ve gelecek vaat eden isimleriyle gülerek çekindiği fotoğraflarla kaplıydı. Macon'ın fotoğrafında, Karen onun koluna doğru eğilmiş, parmakları geniş kol

* New Yorklu Amerikan bağımsız rock grubudur. (ç.n.)

kaslarını sarmaya çalışsa da başarısız olmuştu. Macon yüzündeki belli belirsiz, kibar gülümsemeyle direkt kameraya bakıyordu.

Görünüşünde neredeyse bukalemun gibi olan bir şeyler vardı. Bazen karanlık, derin düşüncelere dalmış, Byronic* bir kahramandı, bazen de tam bir Amerikan sporcusuydu. Sonra ona tekrar bakıyordun ve bu defa bir haydut gibi hayvani ve göz korkutuyordu. Yine de ne olursa olsun, o hâlâ Macon'dı. Simetrik yüz hatları, inkâr edilemez güzelliği her zaman oradaydı.

Şu anda o surata dik dik bakıyordum. Popom deri koltukta oturmaktan ağrımaya başlamıştı. Oturma yeri o kadar dardı ki sadece kıç genişliği düşünülerek dizayn edildiğine yemin edebilirdim. Benimle burada mahsur kalmış iki kişi daha vardı. Bana Lorde**'u anımsatan on dokuzundan büyük gözükmeyen, genç güzel bir kadın ve Matt Bomer gibi yakışıklı olan benim yaşlarımda bir adam. İkisi de gerginliklerini belli etmemeye çalışsa da gerginlerdi. Aynı zamanda ikisi de benden daha kısa süredir bekliyorlardı.

Karen'ın asistanıyla göz göze geldim sonra o hızla bakışlarını kaçırdı. O da güzeldi, herhâlde böyle bir şart vardı, fazla küçük stilettolar giyiyordu. Bunu biliyordum çünkü on beş dakikadır falan ayakkabının ucundan fırlayan ayak başparmağına bakmamaya çalışıyordum.

Fırlayan ayak parmaklarıyla ilgili düşünmeye başlamam bardağı taşıran son damlaydı. *Artık yeter.* Ya Bayan Topuklu Ayakkabıyı geçmeyi deneyecektim, ki Keds ayakkabı giy-

* Byronic kahramanı, bir karakter türü olarak romantik kahramanın bir çeşididir ve adını İngiliz Romantik şair Lord Byron'dan almıştır. (ç.n.)
** Lorde, Yeni Zelandalı şarkıcı-şarkı yazarıdır. (ç.n.)

diğim düşünülürse muhtemelen bunu yapmak daha kolay olacaktı, ya da Karen'ın sinirlerini bozacaktım. Karen'ın sinirlerini bozmak kulağa çok daha eğlenceli geliyordu.

Birden fazla yeteneği olan bir kadındım. Yemek pişirebiliyordum, bir sürü şarkı biliyordum. Ödül kazanacak kadar olmasam da iyi bir müzik kulağım da vardı. Şarkı sözlerini hatırlayabiliyordum. Düzinelerce şarkı sözünü.

Çantamı bir kenara koydum. Sonra herkesin dikkatini çektiğimden emin olarak tüm odaya gülümsedim. Odadakilerin bakışıma farklı seviyedeki temkin ifadeleriyle karşılık vermeleri beni şaşırtmamıştı. Garip hareketler Sunset'te işe yarayabilirdi ama böyle üst düzey bir yetenek ajansmda yaramazdı. En azından onlar için.

"*At first I was afraid,*" Yavaşça ayağa kalktım. "*I was petrified.*"

Ciddi ciddi "I Will Survive*" şarkısını söylemeye başladığımda Lorde'un ikizinin gözleri kocaman oldu. Bay Mavi Gözler sırıttı. Karen'ın asistanı da telaş içinde telefonunu aldı.

Ellerimi genişçe açarak kendimi iyice şarkıya bıraktım. Her şeyimi ortaya koyuyordum. Hareketlerimin arasma caz elleri de serpiştirdim çünkü biraz sallanma her performansı daha iyi hâle getiriyordu.

Mavi Gözler alkışlamaya başlayarak beni teşvik ettiği sırada hızlıca odanın diğer tarafına kaçan kadın eli ağzında gülmeye başladı.

Sandalyemde ayakta durarak nasıl "hayatta kalacağımı**" garip hareketlerle gösterdiğim sırada Karen oflaya puflaya

* "I Will Survive", ilk olarak Amerikalı şarkıcı Gloria Gaynor tarafından seslendirilen ve Ekim 1978'de yayımlanan hit şarkı. (ç.n.)

** Şarkının adına atıfta bulunuyor. (ç.n.)

odaya girdi. Yüzü kıpkırmızıydı. Kapının girişinden coşkulu bir alkış sesi geldiğinde o tarafa baktım ve North ile başka bir adamı beni izlerken buldum. North bana doğru başparmaklarını kaldırdığında Karen ona kötü kötü baktı.

Dünyanın en dar sandalyesinde dikildiğim düşünülürse reveransım pek etkileyici değildi.

Karen ileriye doğru yürüdü. Kendi saçını mı yoksa benimkini mi yolacağına karar veremiyor gibiydi. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Nefes nefese ve terliydim. Sandalyeden aşağı atlayıp, "Sesimi açıyordum," dedim. "Gerçi bir vokalist olarak kesinlikle daha başarılıyım."

"Komik değilsin, Baker."

"Sen, Bayan Baker diyeceksin. Ve sırf bana haddimi bildirmeye çalışıyorsun diye saatlerce beklemek de komik değil." Şişemden birkaç yudum su içtim. "Şimdi bana o kahrolası senaryoyu ver yoksa gösteri şarkıları söylemeye başlayacağım. Hepsini bildiğimden emin olabilirsin."

Tam on saniye sonrasında elimde senaryolardan oluşan bir yığın vardı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Macon

SweetTot: Sosyal medya hesaplarına bakıyorum.

Delilah bir saat önce North'la beraber gitmişti. Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordum fakat bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ertelenen cezamı memnuniyetle karşıladım. Mesaj atıyor olmasını iyi bir işaret olarak kabul edecektim. Gerçi, sadece sıkılmış da olabilirdi.

Beni çoktan özledin sanırım?

Evet, seni görene kadar geçen dakikaları sayıyorum. [Bunu yazarken gözlerimi deviriyorum.]

Hafifçe gülerek cevap yazdım.

İstediğin kadar devirdiğin gözlerin arkasına saklan. Gerçeği biliyorum, Tot.

Hı-hı. Ama ciddiyim Macon, hesapların felaket.

Ne sorunları var ki?

Şahsen ben onları kullanmaya devam etmekten nefret ettiğim ve her attığım gönderide aptal gibi hissettiğim göz önüne alınırsa fena olmadıklarını düşünüyordum.

Çok düz ve yapaylar. Ve YAŞLI. Hesaplarını hiç güncellemiyorsun!

Ne bekliyordun? Ben ZATEN düz ve yapayım. Ayrıca güncellemekten nefret ediyorum.

Yaşlıyı unuttun. Aynı zamanda da yaşlısın.

Kahkaham oturma odasının sessizliğini böldü. Koltuğumda arkama yaslanarak rahat etmeye çalıştım.

Senden birkaç yaş büyüğüm. Yani...

Ruhundan bahsediyorum, Macon. Senin ruhun yaşlı.

Yaşa bakılmaz, kilometreye bakılır*.

Göz devirme emojisiyle karşılık verdi.

Indy'den alıntı yapma. Sen Profesör Jones değilsin.

Uzakta olmasına rağmen sanki beni görebilecekmiş gibi tebessümümü bastırdım.

Kırbacı nasıl kullandığımı görmeden böyle bir değerlendirme yapamazsın.

Yüz ifadesini gözümde canlandırabiliyordum.

Her neyse... Bunu düzeltmen lazım. Onlara birazcık gerçek hâlini göster.

Dikleşerek cevap yazmadan önce bir saniye tereddüt ettim.

---

* Indiana Jones: Kutsal Hazine Avcıları filminden alıntı yapıyor. (ç.n.)

Gerçek ben nasıl ki?

Sanki Delilah nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi ekranımda küçük noktalar belirdi, sonra duraksadı, sonra tekrar belirdi. Soğuk terler döküyordum. Bilmeye ihtiyacım vardı. Sonunda cevap verdiğinde ise mesajını okumaktan neredeyse korkuyordum.

Gösterdiğinden daha iyi biri. İstediğin zaman komik olabiliyorsun. Bilirsin, kinayeli bir şekilde.

Ah, şey, teşekkür ederim. [Burada kinaye yapıyorum.]

Birdenbire kimse şu anda beni göremediği için minnettar hissettim. Bunu asla kabul etmezdim ancak kelimeleri rahatsız edici derecede sıcak hissettirmişti. İltifatlarla aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Delilah'dan gelen iltifatlara nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Hem de hiç.

O tekrar mesaj atamadan bu anın üstünü örttüm.

O zaman sosyal medyayı görevlerine eklendi sayabilirsin.

Senmişim gibi mi davranmamı istiyorsun? İyi misin?

Evet. Ve evet. Neden soruyorsun?

Çünkü hayatını cehenneme çevirebilirim. HER TÜRLÜ gönderiyi paylaşabilirim.

Tekrar kahkaha atarken başımı iki yana salladım.

Ama paylaşmayacaksın.

Delilah'yı çok iyi tanıyordum. Yaptığı her şey mükem-

mel olmak zorundaydı. Kötü ya da utanç verici içerikler paylaşmak ruhunu yaralardı. Beni nasıl etkileyeceği konusunda endişelendiği için değil, kendi işi olacağını bildiği ve vasatın altında iş yapamayacağı için.

Lanet olsun, haklısın. Ah. Tamam. Sana yardım edeceğim. Ama bunu tek başıma yapmayacağım. Sana tüyolar vereceğim çünkü içeriklerin otantik olması için senden gelmeleri lazım.

İnatlaşıp, tamamen onun yapması gerektiğini söyleyerek ısrar edebilirdim. Sonra da pislik gibi hissederdim. Onun etrafındayken yeterince bu şekilde hissediyordum zaten.

Anlaştık. Ama üstsüz fotoğraf gibi saçmalıklar PAYLAŞMAYACAĞIM.

Tekrardan göz devirme emojisi gönderdi.

Hep kendini bir şey sanıyorsun, Macon. Eğer ben paylaşacaksın dersem paylaşacaksın. Karın kasları = sevgi.

Bu demek oluyor ki... kaslarımı seviyor musun? Biliyordum. Kıçım da oldukça harika, değil mi?

Üzgünüm, Delilah binadan ayrıldı.

Bak, yalvarmana gerek yok. Sana bir fotoğraf göndereceğim.

Sakın yapma!

Tişörtümü kaldırıp hızla kaslarımın bir fotoğrafını çektim ve gönderdim.

Göt!

Delilah, isteklerin uçuklaşmasın. Kıç fotoğrafları konusunda sınırımı çizmek zorundayım.

AHHH!

Gülerken konuyu kapattım. O da tekrar bir şey yazmadı ki bu biraz hayal kırıklığıydı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Normalde dışarıda birilerini ziyaret ediyor veya dağ patikalarında koşuyor olurdum. Aklıma ne gelirse onu yapardım.

Delilah ile North dışarıdayken ev oldukça sessiz ve hareketsizdi. Uzaktan gelen, karaya vuran dalgaların sesleri sabit bir uğultu gibiydi. Çok hareketsiz, çok sessiz bir saat daha geçti. Ayağa kalkarak yavaşça odadan odaya yürüdüm. Koca pencerelerden içeri yansıyan günışığı ardımdaydı. Bu yerin her bir köşesini biliyordum. Tamamen bana aitti.

Büyürken hiçbir şey bana ait olmamıştı. Yatak odam bile. Aniden istila edilebilirdi. Güvenli olan hiçbir yer yoktu. Eskiden kendi evimin hayalini kurardım. Göz zevkime göre düzenleyeceğimi düşünürdüm. Nerede olacağını, nasıl gözükeceğini... Bir malikânede büyümüştüm, bu yüzden güzel mekanlar hakkında her şeyi biliyordum. Güzel mekanlar; geniş alan ve ışık alması kadar ilgimi çekmiyordu. Özgürce nefes alacağım, etrafımdaki her şeyi açıkça görebileceğim bir yer.

Havuz, öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu. Yüzmeme izin yoktu fakat lanet olsun ki çok cazip görünüyordu. Delilah havuza yaklaşmamıştı bile. Hiç yüzmüş müydü? Onu mayolu gördüğüm son seferde on üç yaşındaydı. Şansızlığıma beni birkaç kez bakarken yakalamıştı ve bu onu pek memnun etmemişti. Onu suçlayamazdım. Ben de çok sinirliydim. Hem yakalandığım için hem de kendime hâkim

olamadığım için. Sam'le yüzmeye gittiğimizde bizimle gelmeyi bırakması işime gelmişti.

Tabii bu da beni Sam'le baş başa bırakmıştı. Delilah dahil olmayınca Sam'le vakit geçirmenin bir sabır egzersizi ve aşırı sıkıcı bir şey olduğunu fark etmek çirkin bir şoktu. Kısa süre sonra dışarı çıktığımızda yanımızda büyük arkadaş çevremizin de olduğundan emin olmuştum.

Bu üzücü hatıra sırtıma yük olmuş şekilde manzaraya arkamı dönüp mutfağa doğru ilerledim. Delilah bana öğle yemeği bırakmıştı. Talimatları yazdığı bir not da vardı. Sanki yemeği yemeden önce tabağa sarılmış şeffaf kâğıdı çıkarmayı akıl edemeyecekmişim gibi. Sırıtarak notu bir kenara koydum. Dikkatle sarılmış tabağı dolaptan çıkarırken telefonuma bildirim geldi.

Mesaj North'tandı.

Biri viral olmuş hahaha

Buz kestim. Daha fazla fotoğraf mı ortaya çıkmıştı? Kazada çekilen fotoğrafların çoğunu toplamak için bolca para ödemiştim. Ama bunu yapmak suyu elek ile ayrıştırmak gibi bir şeydi. North bana bir video linki gönderdi.

Siktir, video mu?

Dişlerimi birbirine bastırarak linke tıkladım. Ve çenem düştü.

Gözlerime inanamıyordum. O kadar şaşkındım ki. Fakat Delilah oradaydı, Karen'ın ofisinin dışı gibi gözüken yerde, sandalyesinin üzerinde durmuş çılgınlar gibi dans ediyordu. Hem de Gloria Gaynor'ın şarkısını inanılmaz bir duyguyla söyleyerek. Hareketleri ve içtenliği neredeyse sesinin berbatlığının üstünü örtecekti. Neredeyse.

Delilah sallanıyor, kıvranıyor, tüm kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Etrafındaki hiçbir şey umurunda değildi. Ve muhteşemdi.

Kahkaha atmaya başladım. O kadar çok gülüyordum ki kaburgalarım itiraz ediyordu. Yine de duramıyordum. Gözümden yaşlar akana kadar güldüm. Sonunda kendimi kontrol altına aldığımda bu uzun sürmedi ve yeni baştan kahkahalar atmaya başladım.

Kendimi durduramıyordum. Bu video o kadar Delilah'ydı ki... Ve bir o kadar da değildi. Her zaman yüzeyin altında saklandığına inandığım Delilah'ydı. Ondan bile çok daha fazlasıydı. Karen'ın sinirini bozmak için bir performans sergilediği belliydi. Karen'ın çığlıklarına bakılırsa işe de yarıyordu.

Aniden tüm bu olanlara bizzat şahit olamadığım için inanılmaz üzgün hissettim.

İkinci kere izlemek çok daha iyiydi.

Telefon çaldığında hâlâ gülüyordum. Ekran, Karen'ın adıyla aydınlanmıştı. Azar yiyeceğimi biliyordum. Cevap verdiğimde sesimi kontrol edememiştim.

"Ah, harika," diye çıkıştı Karen. "Gülüyorsun. Belli ki videoyu izlemişsin."

"Aslında, iki kere izledim."

"Bununla ilgili bir şey yapacak mısın?"

"Ne gibi?"

Sesi tiksintiyle doluydu. "Onu kovmak gibi."

"Ne için?" Öğle yemeğimin ambalajını açtım. İçinden tavuklu ve bulgurlu Morocca tarzı yapılmış bir tabak salata çıktı. "Yıllardır bu kadar gülmemiştim. Maaşını yükseltmeyi düşünüyorum."

Yani, eğer bir maaşla çalışıyor olsaydı yükseltirdim. Ah,

bu acıtıyordu. Suçluluk duyuyordum. Karen tirat atmaya başlarken bu duyguyu üzerimden silkeledim.

"O küçük hareketi yapması hiç profesyonel değildi."

"Kışkırtılmadığına eminim," diye ekledim tatsızca.

"Ne ima ediyorsun, Macon?"

"Delilah'yı tanıyorum. Damarına basılmadığı sürece böyle tepkiler vermez. Ne yaptın?"

Üfledi. "Tek bir şey bile yapmadım. Onun çıkardığı azgın kedi seslerini duyduğumda her zamanki iş günüme devam ediyordum, senin kariyerini de parlatan iş günüme."

Azgın kedi sesleri, Delilah'nın şarkı söyleyişini tanımlamak için uygundu. Dudaklarım seğirirken neredeyse kendimi yeniden kaybediyordum. Onun yerine yutkunup öğle yemeğimden bir lokma aldım. İsa aşkına, bu kadın yemek pişirebiliyordu. Daha da büyük bir lokma alarak resmen tüm salatayı ağzıma tıktım. Birden açlıktan ölüyormuşum gibi hissetmiştim.

"Onu etrafında tutmak konusunda ciddi olamazsın," dedi Karen. "Kötü hareketlerini bir kenara bıraksan bile senin için tam bir utanç kaynağı."

Çatalımı ağzıma doğru götürmüşken donup kaldım. "Karen," dedim sakince. "Sinirlenmeni anlıyorum ama bu Delilah hakkında böyle konuştuğun son sefer olacak."

Bir an için sessizleşti. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Taraf falan yok-"

"Birlikte çalıştığımız onca yıldan sonra, senin için yaptığım onca şeyden sonra onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Kes şunu, Karen. Öğle yemeği sırasında ona bok gibi davrandın. Ve-"

"O da bana öyle davrandı!"

"Sen bu değilsin," dedim alçak sesle. "Seni, onun görü-

nüşüyle ya da kilosuyla ilgili eleştiri yap diye işe almadım. Bundan daha iyi olduğunu biliyorum." Telefonu kapatıp öğle yemeğimi yemek istiyordum. Aslında Delilah'yı görüp bu videoyla ilgili onunla alay etmek istiyordum. Evet, konu Delilah olunca biraz çocukluk yapabiliyordum.

Karen burnunu çekerek kendini toparladı. "Pekâlâ. Kabul ediyorum. İyi bir hareket değildi."

Bir şey söylemedim.

"Niye bu kadar sinirimi bozduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı.

Ben biliyordum. Delilah insanların saçmalıklarını direkt görürdü. Bu konuda onların üstüne gitmese de insanlar bir şekilde onları gördüğünü bilirlerdi. Birinin onların iç yüzünü beğenmemesi, onları rahatsız ederdi. "Onu zamanla seviyorsun," dedim yeniden salatama uzanırken.

"Sizin aranızda neler dönüyor?" diye sordu Karen. Bu defa ses tonu daha keskindi.

"Çalışan ve işveren olmamız dışında mı?" diye iğneledim. "Hiçbir şey."

"O kadını istediğin kadar savun, Macon. Profesyonel bir asistan olmadığı gün gibi ortada."

Evet, gerçekten de değildi. "Harika bir aşçı."

"Macon," diye başladı Karen. Devam etmeden önce tereddüt etti. "Sana karşı bir kozu mu var? Olay bu mu?"

Tekrar gülmeye başladım. Yüksek sesle.

"Hiç komik değil," dedi. "İkinizin arasında doğru olmayan bir şeyler var."

Anlatmaya nereden başlasam?

Ses tonu endişeli bir anneninkine dönüştü. "Eğer bunu halletmem gerekiyorsa..."

"Halledilecek bir şey yok," diye araya girdim. "Şimdi kapatıyorum. Salatam soğuyor."

"Salata zaten soğuktur!"

"Yani sorunumu anlıyorsun. Güle güle, Karen."

"Ne sorunu? Macon-"

Telefonu yüzüne kapatmak çok tatmin ediciydi. Daha önce de yapmıştım. O da benim suratıma telefonu kapatırdı. İlişkimiz böyleydi. Sadece bu, başkası adına öfkelendiğim ilk seferdi.

North'a tekrar mesaj attım.

D'ye bu videodan bahsetme.

North birkaç saniye sonra cevap verdi.

Eğer ona söylersem, aynı zamanda gönderdiğimi de itiraf etmem gerekir. Ölmek gibi bir isteğim yok.

Zekice. Seni kesinlikle öldürür.

Şansıma sen onu daha çok sinirlendiriyorsun. Onu hareket hâlinde görmüş biri olarak, sen olsaydım bir gözüm açık uyurdum.

Gülerek videoyu tekrar oynattım. Delilah'nın korkunç sesi mutfağı doldururken yüzümde bir tebessüm belirdi. Kendimi kapıya bakıp onu beklerken buldum.

Delilah

"Demek..." dedi Macon, ayak tırnaklarımı boyadığım üst katın balkonuna girerken. "Fena bir gün geçirmişsin."

Yaptığım işten başımı kaldırmadım. Kiraz rengi ojeyi sürerken azıcık bile dikkatim dağılırsa beş kilometre öteden belli olurdu. "Ne? Karen arayıp şikâyet mi etti?"

Geniş vücuduyla yanımdaki sandalyeye oturdu. "O hep şikâyet ediyor." Dikkati ayaklarıma kaydı. Yüzünde küçük bir tebessüm oluşurken uzun parmaklarını sandalyenin kollarında tıklattı. Macon arkasına yaslandı ancak bakışları sanki kendi kendime pedikür yapmamı büyüleyici buluyormuşçasına ayaklarımda kaldı. "Her nedense seninle tekrar uğraşacağını pek düşünmüyorum."

Gülüşümü saklamak için dudaklarımı bükülmüş dizime bastırdım. Son parmağımı boyayacaktım. "Uğraşmasa iyi olur. Duştayken Rodgers ve Hammerstein* parçalarını çalıştım ve eğer gerekirse Oklahoma!'yı coşkulu bir şekilde yorumlamaktan korkmuyorum."

Macon kahkaha attı. "Eğer tekrar bulaşırsa sana destek sağlarım."

Duraksayarak parmağımdaki küçük bir kısma hafifçe dokundum. "Doğru; okulun üçüncü yılındaki müzikalde başroldün." Benim aksime, Macon'ın harika bir sesi vardı. Derin ve yankılıydı. Gerçi hâlâ pantolon askısı giyip "The Surrey with the Fringe on Top**"ı söylemesine rağmen tüm kızların aklını başından almış olmasından nefret ediyordum.

Sessizleştiğimizde Macon, Pasifik'in ardını, menekşe rengi gökyüzünde güneşin koyu turuncuya dönüşmesini izliyordu. Gülümsemesi, kendini zar zor tutuyormuş gibi gizemli bir hâl alırken, dudak kenarları titriyordu.

"Macon Saint, bir şey söylemeye can atıyorsun. Dökül."

Şimdi tamamen sırıtıyordu. "Eh, Bayan Delilah Baker, viral olmuşsunuz gibi gözüküyor."

"Ne?" Sesim panikle yükseldi. "Ne!"

* Richard Rodgers ve Oscar Hammerstein II; Müzikal tiyatro konusunda ünlenmiş Amerikalı yazar ve besteci ikili. (ç.n.)

** Oklahoma! Müzikalinden bir parça. (ç.n.)

Macon telefonunu çıkarıp ekranına dokundu. Korkunç sesimle ciğerlerim patlayana kadar şarkı söyleyişim etrafı doldurdu.

Tiz bir çığlıkla kendimi sandalyeden telefona doğru fırlattım. Macon telefonu ulaşamayacağım bir yüksekliğe kaldırıp elini belime sararak beni kendine sabitledi. Ben de telefonu alabilmek için resmen vücudumu onunkinin üstüne fırlattığımı o anda fark ettim. "Telefonu bana ver," diye bağırdım, hâlâ mücadele ediyordum.

"Mümkün değil." Nasıl başardığını bilmiyordum fakat kendimi kucağına kıvrılmış, kollarım göğsünde sıkışmış bir şekilde buldum. Tamamen paniklemiş olmasaydım gücünü etkileyici bulabilirdim. Diğer kolunu kullanarak beni göğsüne hapsetti. "Birlikte izleyeceğiz."

Kıpırdayamadığım ve telefon da hâlâ elinde olduğu için tek yapabildiğim şeyi yapıp sızlanarak kendimi göğsüne bıraktım. "İyi. İşkence et bana. Vazgeçiyorum."

Macon kıkırdayarak oynata bastı. İşte oradaydım, aptal gibi dans ederek sesli ve sevimsiz bir şekilde şarkı söylüyordum.

Feryat etmekle inlemek arasmda bir ses çıkardım. Acınasıydı.

Ancak Macon inanılmaz eğleniyordu. "Acayip Tavuk dansını mı yapıyorsun?"

"Evet." Dayanamayıp yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Nefesi boğazında düğümlense de hareket etmedi. Ben de hareket etmek istemiyordum. Macon şaşırtıcı bir şekilde hoş bir sığınak oluşturuyordu. Teni pürüzsüz, sıcaktı. Misk ve turunçgiller gibi kokuyordu. Neredeyse aptal videoyu duyamaz olmuştum. Neredeyse.

Göğsü kahkahalarla sarsılıyor, cildi boyunca titriyordu. "Ah, vay canına. Minik dansçıma bak."

"Kes." Göğsüne yumruk attım. "Sesini."

"İki yüz bin beğeni var ve artmaya devam ediyor."

"Haaaayır." Boynuna daha da sokuldum. "Durdur şunu."

"Ah, hadi ama," dedi. Sesi aniden yumuşamıştı. "Bu çok güzel bir video. İnsanlar bayıldı. Çok havalısın, Tot."

İçimi çekerek başımı kaldırdım. Aşırı derecede utanmama rağmen neredeyse gülümseyecektim. "Başka ne yapabilirim bilemedim. Beni iki saat boyunca bekletti."

Yüzünde komplocu bir bakış belirmeden önce Macon'ın mutlu ifadesi biraz soldu. "Hadi ona Tinder profili açalım ve bez takma fantezisi olduğunu yazalım."

Kıs kıs güldüm. "Ve disko."

"Bez diskosu."

İkimiz de yumuşakça kıkırdadık. Telefonu elinden aldığımda beni durdurmadı. Video bitmişti, kendimi tekrardan bakmak için zorladım. Hayır, ikinci seferde de aynı seviyede utanç vericiydi. Videonun çekildiği açının Karen'ın kapısının orası olduğunu fark ettim. "Aman Tanrım. Videoyu çekip YouTube'a koyan o. Sürtüğe bak."

Macon ekrana göz attı. "Asistanı Elaine olduğuna oldukça eminim." Gözleri keyifle parladı. "Onu kovdurmamı ister misin? Ondan kurtulmamı?" Şaka yaptığı ve olanlardan çılgınlar gibi keyif aldığı belliydi.

"Hayır," diye mırıldandım yüzümü tekrar saklamadan önce. "Sadece ayağıma ağır taşlar bağla ve beni okyanusa at."

Elinin sıcak ağırlığı kalçama kaydı ve orada durdu. "Bu büyük bir yetenek kaybı olur." Sesi şu anda daha alçaktı.

Dalgaların sesiyle yarışıyordu. Sandalyede kıpırdandığında kucağına daha çok gömüldüm. Başım omzundaydı.

"Tek bir şey söyleyeceğim," dedi bir süre sonra. "Seninleyken hayat hiç sıkıcı değil."

Gülümsedim. Şu anda güneş, koyu mavi denizin üstündeki turuncu bir noktadan başka bir şey değildi. Gökyüzünde sıcak pembe, eflatun ve deniz mavisinin şiddetli tonlarını bırakmıştı. Akşamüstü rüzgârı etrafımızda esiyor, okyanusun kokusunu bize getiriyordu. Hava soğumaya başlamıştı. Buna rağmen bedenime dayanan Macon'ın vücudu ılık ve sağlamdı.

"Burası gerçekten çok güzel," diye fısıldadım. "Daha önce söylemedim ama evine bayılıyorum. Gerçekten bayılıyorum."

Parmaklarını kalçamın kıvrımlarında gezdirmeden önce bir an için hareketsiz kaldı. "Ben de bayılıyorum. Her bir tahta parçasına, penceresine ve çatısına. Bir kişi için fazla büyük, iki kişi için bile fazla büyük fakat özel, rahat ve manzarası çok güzel." Başını sandalyeye dayayarak dinlendirirken sanki günün ağırlığını üzerinden atıyormuş gibi derin bir nefes verdi. Vücut hatları git gide rahatlıyordu. "Konu para olunca kolay bir hayatım olduğunu biliyorum. Buna rağmen burada uyandığım her sabah için minnettarım."

Gözlerim kapandı. Ilık bir yorgunluk beni sardı. Tüm gece burada oturup, sabit kalp atışlarını ve durgun nefes alışverişlerini dinleyebilirdim. Gerçeklik bir anda üzerime devrildi. Macon'ın kucağında oturuyordum. Ona sarılıyordum.

Siktir.

Çimdiklenmişim gibi kavrayışından kurtuldum ve hızla ayaklandım. Beni temkinle süzdü, tartışmayı beklediği açık-

tı. Ya da belki de bakışlarında gördüğüm şey hayal kırıklığıydı. Bakışlarının ardındaki anlamı çözemeyecek kadar çılgına dönmüştüm. Bu kadar zamandır resmen ona sarılıyordum. Kahrolası kucağındaydım ve bu garip ya da yanlış hissettirmemişti. Normal hissettirmişti. Doğru ve *İyi.*

Gerçekten, ne halt ettiğini sanıyorsun, Dee?

Macon başını kaldırarak bana baktı. Kalın kaşlarından birini "Kucağıma rahatça yerleşen sendin" der gibi kaldırmıştı. Evet, bendim. Bunu neden yapmıştım? Geriye doğru bir adım attım, kıçım balkon demirlerine dayanmıştı. Kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmeliydim. Bu yumuşak, tehlikeli duyguya bir son vermeliydim. O benim patronumdu. Sam'den dolayı buradaydım. Sonra da hatırladım...

"Neden bana sapıklardan bahsetmedin?"

İyi ruh hâli yere düşen cam gibi kırıldı. Bakışlarıma karşılık verirken yüzü sertti. "North?"

"Bu bir cevap değil."

Parmaklarını esnetti. Onları North'un boğazına dolamayı hayal ettiği belliydi. "Demek istediğim, sana North mu söyledi?"

"Kimden duyduğum kimin umurunda?" Hayal kırıklığıyla kollarımı kocaman açtım. "Sen söylemeliydin."

"Neden?" Çenesini agresifçe kaldırdı. "Sen gelene kadar çoktan yaşanmış ve bitmişti."

"Öyle mi? Yani yakalandıklarını ve parmaklıkların ardında olduklarını mı söylüyorsun? Her şey harika olduğu için mi North'u koruman yaptın ve tek başıma çıkmam konusunda endişelisin?"

Sinirle küfrederken bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Sakalları

avucunu tırmalıyordu. Bıkkınca iç geçirirken bir kralın zarafeti ve kibriyle arkasına yaslandı. "Hapiste değiller. Evet, önlemler alıyorum ve bunlardan biri de korunmanı sağlamak."

Sırtımda bir ürperti dolaşıyordu. "İsa aşkına, Macon. Güvenlik konusunda endişelerin olduğunu söylediğinde 'ekstra temkinli ve dikkatli olalım' dediğini sandım. Birinin ciddi ciddi seni takip ettiğini değil!"

"Eh, şimdi biliyorsun."

"Bıkkın davranmaya cüret bile etme. Bana sen söylemeliydin. North değil. Sen. Söyleyen kişi sen olmalıydın!"

"Biliyorum!"

Kabul etmesine hangimizin daha çok şaşırdığını bilmiyordum. Bakışları, o her zamanki duygusuz şeklinde kısılmadan önce gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık. "Neden bana söylemedin?" diye sordum ısrarla.

"Çünkü bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyorum." Başını çevirerek kararan havaya bakarken boynundaki damarları belirginleşti. "Yaptıkları şeyi daha gerçek kılıyor."

Lanet olsun.

"Sana yaptıkları şeyden nefret ediyorum," dedim sessizce.

Kahkahası alaylı ve şüpheciydi. Bu hareketini affettim çünkü ben olsaydım ben de bu şekilde tepki verirdim.

"Nefret ediyorum, Macon. Yanlış ve korkunç bir şey."

Gergin omuzları biraz olsun rahatladı.

"Eğer ben olsaydım," diye devam ettim. "Çok sinirlenirdim. Şey yapmak isterdim... şey, dürüst olmam gerekirse yüzlerine yumruğu geçirmek isterdim."

Yavaşça bakışlarını benimkilere çevirdi. Karanlık gözlerinde buruk bir eğlence vardı. "Hep kana susamıştın zaten." Başını sandalyesine yasladı. "Siktir, Delilah. Ne diyebilirim

ki? Beni altüst etti. Bundan nefret ediyorum. Ama yine de sana söylemeliydim."

"Sam'in başının gerçekten belada olma ihtimalini hiç düşündün mü?" Korku beni şimşek gibi çarpmıştı. Çünkü tehlikede olabilirdi. Nefes alışverişlerim kısa ve hızlıydı.

Macon alayla güldü. "Hayır," dedi sanki bu dünyada duyduğu en saçma şeymiş gibi.

"Hayır mı?" Ona doğru eğildim. Vücudum öfkeyle uğulduyordu. "Ya biri sana ulaşmak için onu incitirse? Bunun bir ihtimal olduğunu biliyorsun. O lanet kafanı sallama bana! Kim bilir, belki de yolunu kestiler-"

"Delilah," diye lafımı kesti sakince. "Bir polisiye romanının içinde yaşamıyorsun. Sam, takipçilerim tarafından ne kaçırıldı ne de incitildi."

"Nereden biliyorsun ki? Böyle şeyler gayet de olabilir, seni kibirli şerefs-"

"Nerede olacağımı onlara söyleyen Sam'di." Bakışlarıma karşılık verirken öfkeli ve kararlıydı. "İlle de bir şey olduysa, o da gevşek dilinin bana nelere mal olduğunu öğrendiği için kaçması olabilir."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken kelimelerini anlamakta zorlanıyordum. "O... yapmamıştır. O kadar da aşağılık değil..."

"Kesinlikle o kadar aşağılık. Bana çarpıp yoldan saptıran kadın, programıma ulaşabilmek için Sam'e bin dolar ödediğini itiraf etti."

Dehşet tenime iğne gibi batarak beni içten dışa yakıyordu. Macon söylediklerini sindirmem için bana zaman tanıdı. Hızla arkamı dönüp balkon demirlerini kavradım. Kapkara denize bakıyordum. "O lanet olası bir sürtük."

Macon'ın kalkmasıyla arkamdaki sandalye gıcırdadı. Yanıma doğru gelerek demirlerin ardında durdu. "Benim kullandığım kelimeler bunlar değildi ama evet."

Şimdi anlıyordum. Bu olanlardan sonra Macon'ın, Sam'in kaçmasına izin vermesinin bir yolu yoktu. Teklifimi değerlendirmesi ve direkt intikam peşinde olmaması bile beni şaşkına çevirmişti. Ben olsaydım kellesinin peşine düşerdim. Sesimi bulmam birkaç denememi aldı. "Yaptığımız... yaptığımız anlaşmadan pişmanlık duyuyor musun?"

Karşılıklı sessizliğimize karşı dalgaların kayaya vuruş sesi gittikçe arttı. Sonunda cevap verdiğinde sesi kısık ve ihtiyatlıydı. "Hayır."

Ona doğru döndüm. Geceyi izlerken vücut hatları sertti. Teklifi yaptığım sırada tamamen onun işine geldiğini düşünmüştüm.

"Neden kabul ettin?"

Çenesinin önce gerilip sonra sanki bir sürü cevap arasından bir tanesini seçiyormuş gibi rahatlamasını izledim. Kömür karası gözleri sonunda benimkilere döndü. Sorumu cevapladığı sırada ifadesi bomboştu. "Gerçekten bilmiyorum." Keyifsizce güldü. "Artık hiçbir şeyden emin olamıyorum."

Beni orada fazlasıyla şoka girmiş ve tedirgin bir hâlde bıraktı. Zayıflayan ışığın altında parlayan dalgalara baktım. Kardeşim orada bir yerlerdeydi.

"Sana lanet olsun, Samantha," diye fısıldadım boğazımı acıtan bir keskinlikle. Eğer burada olsaydı onu hatalarıyla yüzleştirirdim. Eğer burada olsaydı, ben artık burada olmazdım. Kaçıp gidebilir, sıradan hayatıma dönüp Macon Saint'i unutabilirdim. Ve ona âşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğum gerçeğini.

BÖLÜM ON DÖRT

Macon

Karen ve reklamcım Timothy, ne zaman "normale döneceğimi" soran mesajlar atıp duruyorlardı. Normal programıma dönmeye hazır değildim. Kimseye itiraf etmesem de tüm dünyanın gözlerinin her hareketimi izlediğini bilerek, resmi bir şekilde "dışarıda olma" düşüncesi soğuk terler dökmeme sebep oluyordu. Mesleğimi düşünürsek, bu bir sorundu.

Delilah'ya yalan söylememiştim. Mango satıcısıyla Arasmus ve *Dark Castle* hakkında konuşmak keyifliydi. İnsanların yaptığım işten keyif aldığını görmek beni memnun ediyordu. Bununla birlikte, o iki kadının beni takip etmesine neden olan şey işim değildi. Ben onlar için bir nesneydim. Bazen, gecenin sakinliğinde, düşüncelerime hâkim olamadığım zamanlarda, sinsice bana yaklaşıyorlardı. Beni kavrayan ellerini, kameralarının flaşlarını hissedebiliyordum. Sonunda 911'i aramalarından önce kan kaybından ölebilirdim. Tekrardan halkın önüne çıkmanın onlar gibi daha fazla insanı çekeceğini düşünmeden edemiyordum.

Bunu umursamam bile sinirimi bozuyordu.

Biraz daha zaman, dedim kendi kendime. İhtiyacım olan tek şey buydu. Tekrar toparlanmak ve iyileşmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sonra iyi olacaktım. Yeni gibi olacaktım.

O zamana kadar evde takılmaya devam edecektim. Ve kendimi oraya doğru çekilirken bulduğum bir yer vardı.

Mutfak.

Bir zamanlar sessiz ve düzenli olan evimin merkezinde yaşayan, kuvvetli bir canavar hâline gelmişti. Evimin yeni kalbini görmezden gelemezdim. Denesem de başaramazdım zaten. İçeriden sürekli sesler geliyordu; tangırtılar, cızırtılar, yumuşak vuruşlar ve çarpışmalar. Ahenksiz seslerin bir karmaşası. Sinirimi bozmalıydı ancak tam tersine merakımı uyandırıyordu. Bu seslerden hangi lezzetli tatlar ortaya çıkacaktı? Yeni yemeklerden hangisi beni dizlerimin üzerine çöktürüp daha fazlası için yalvartacaktı?

Kokular mutfaktan, beni bulup burnumu gıdıklamak ister gibi sızıyor, koridorda dans ediyorlardı. Sıcak, rahatlatıcı ve ağız sulandırıcılardı. "Yaklaş," diyorlardı sanki. "Gel de sana ne hazırladığımıza bak."

Gel.

Bunu nasıl görmezden gelebilirdim ki?

Bu yüzden görmezden gelmedim. Sirenin çağrısını takip ederken, sirenin kendisini hareketin tam merkezinde buldum.

Delilah mutfağında, çünkü artık burası tartışmasız bir biçimde onundu, mutlak bir özgüvenle hareket ediyordu. Tek kişilik performans sergileyen bir baş balerindi. Hızlı, çılgın bir danstansa; hareketlerinde yavaş, kolay ve kontrol altına alınmış bir güç vardı.

Beni henüz fark etmediğinin bilincinde olarak sadece

çalışmasını izledim. Sosu tatmak için kaşığa uzanırken vücudunun kıvrımlarına hayran kaldım. Dolgun üst dudağını yalarken pembe dilinin ucu parladı. Önümdeki manzara karşısında midemin altındaki bir şeyler ısındı ve midem sıkıca kasıldı. Sonra tekrar hareket ederek sosuna baharat ekledi. Bileğinin hafifçe sallanması ocaktaki sıcaklığı kontrol ediyordu.

Vücudum, Delilah'nınkinin nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu. Düşüncesiz birkaç saniye boyunca vücuduma nasıl sokulduğunu. Böyle bir şey yapmasına oldukça şaşırmıştım. Tek yaptığım onu ürkütüp uzaklaştıracak herhangi bir hareket yapacağımdan korkarak ona sarılmaktı. Sıcak ve yumuşaktı. Bronz teni tereyağı ve tarçınlı şeker gibi kokuyordu. Tüm gece orada oturup onu içime çekmek istemiştim.

Ellerimi o dolgun kıvrımlarının üzerinde gezdirmek, her birini ezberlemek istemiştim. Beni ne kadar etkilediğini fark etmesine engel olmak için yaptığım dikkatli, koordine bir hareketti. Sonrasında hissettiğim acı veren aletime ve açlıkla dolu ağrıya değmişti; çünkü o anda, Delilah mükemmel hissettirmişti.

Ortadaki masanın üzerinde duran kesme tahtasına doğru döndüğünde beni gördü. Vücudunun gevşekliği ortadan kayboldu. Şimdi tamamen gergindi. Sanki fırlayıp onu yakalayacak vahşi bir çiftlik kedisiymişim gibi beni süzüyordu.

Çok cazip.

Düşüncelerimin yönünü anlamışçasına dikleşerek sanki hiç kucağıma oturmamış, günbatımının altında onu okşamama izin vermemiş gibi rahat bir tavır takındı. "Bana yine acıktığını söyleme."

Sarılmamızdan ve Sam'le ilgili rahatsız edici konuşma-

mızdan bahsetmiyordu. Bunun için minnettardım. Belki de hiçbir zaman Sam'le ilgili konuşmamak daha iyi olurdu. Mutfağın sıcaklığına doğru biraz daha ilerledim. "Sen buraya geldiğinden beri her zaman açım."

Söylediğimle ilgili istediğini düşünebilirdi.

Ocağa doğru eğilmişti, bu yüzden kızaran yanaklarının sebebi sıcaklık olabilirdi. Olmayabilirdi de. Başıyla tezgâhın üzerindeki preslenmiş teneke kutuyu işaret etti. "Biraz yulaf barı yaptım. Pek heyecan verici değil ama yiyebileceklerinin yazdığı listede var."

"Bence ikimiz de o kahrolası liste hakkında nasıl hissettiğimi biliyoruz."

Dudaklarının köşesi zevkle kıvrıldı. "Evet, biliyoruz."

Tezgâhın ucunda duraksadım. Ona dokunabilecek kadar yakın, aynı zamanda da sıkıştırmayacak kadar uzaktım. "Şu anda ne yapıyorsun?"

Ocakta iki tane tencere vardı, birinin kapağı kapalıydı.

"Bordelez sosu." Meraklı bakışım üzerine, ocağın yanında tuttuğu temiz bulaşıklarla dolu kaptan bir kaşık alıp tencereye daldırdı. Sonra da bana verdi.

Sos, parlak maun rengiydi. Kaşığı ağzıma soktuğum anda gözlerimi kapatarak inledim. Zengin, derin ve yoğundu. Sosu hak ettiği harikalıkta tanımlayacak kelimelere sahip değildim.

Gözlerimi açtığımda yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Lanet olsun, Tot." Kaşığı daha çok tatmak için çaresiz bir şekilde yaladım. Bu defa yavaşça inledim.

Delilah beni izliyordu. Burun delikleri sanki hızla nefes alıyormuş gibi genişlemişti fakat sesi ipek misali yumuşaktı.

"Merak etme, çok fazla sos kullanmayacağım. Sadece flat iron bifteğin* üstüne bir kaşık koyacağım. Böylece çok kalorili olmaz."

Ona kınayan bir bakış attım. "Sakın cimrilik yapma. Mümkün olsaydı bu şeyin içinde banyo yapardım."

Boğuk bir sesle gülerken kaşığımı alıp lavaboya koydu. "Manzara kulağa ne kadar hoş gelse de sosu tabaklarımızda tutsak daha iyi olur."

"Bu hiç eğlenceli değil." Bir tabure çekerek bacağımdaki acıyı hafifletmek için oturdum.

Delilah beni süzüyordu. "Bugün çok ağrın var mı?"

Acımı reddetmemden dolayı bana ağzımın payını verdiği için ona dürüstçe cevap verdim. "Var."

Mırıldanarak turmeric latte** hazırlamaya başladı. Acıyı ne kadar azalttığını bilmiyordum ancak rahatlatıcıydı ve sırf benim için yapılmış bir şeydi. Armağanını kabul ettim. Parmaklarım bardağın etrafında kıvrılırken sıcaklığını çalıyordu.

Delilah bir defterin kapağını açtı ve fazlaca işaretlenmiş sayfaları okumaya başladı. Deri ciltli defter benim kullandıklarıma çok benziyordu. Gerçi onunkisi hırpalanmıştı. Çeşitli yemekler ve yağ lekeleriyle kaplıydı. Tarif gibi görünen bir şeyin kenarına not yazdıktan sonra onu izlediğimi fark etti.

"Tarif günlüğüm." Kapağını kapattı. "Başlangıçta bir şeyleri yazmamız öğretildi. Unutabilirim diye. Ben aynı zamanda tarifleri geliştirmek ya da fikirlerimi not almak için de kullanıyorum."

---

* Sığırın omuz bölümünden alınan ve dövülerek yamyassı edilen bir et türü. (ç.n.)

** Zencefil, zerdeçal ve tarçın içeriği ile sağlıklı ve içimi kolay bir badem sütü. (ç.n.)

Defteri kadar hırpalanmış olan ince eli korumacı bir şekilde kapağın üstünde duruyordu. Onunla alay etmemi bekliyormuşçasına temkinle beni süzüyordu. Bana bu kadar az güveniyor olması ve bu güven eksikliğine sebep olan geçmişteki davranışlarım derinlerdeki bir sinire dokundu. Bu yüzden ona verebileceğim tek şeyi verdim, kendi savunmasızlığımı. "Ben de günlük tutuyorum." Latteden bir yudum aldım. "Tarif değil tabii ki ama rollerimle ilgili notlar alıyorum. Ya da o gün sette olanlarla ilgili. Yaşlandığımda hatırlayabileyim diye."

Karamel rengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Çok mu şaşırtıcı?"

Gözlerini kırpıştırıp başını hafifçe iki yana salladı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sanırım bir şeyleri yazmak için zaman ayırdığını gözümde canlandıramıyorum."

"Benim için önemli olan her şeyi yazarım." Omuz silkerek tekrardan kupayı kavradım. "Ya da şu anda yazıyorum. Evde yaşadığım zamanlar cesaret bile edemezdim. Odamdaki her şeye her an el konulabilirdi."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Evet, gerçekten de küçükken nasıl kısıtlandığım hakkında hiçbir fikri yoktu. İçim örme kazak gibi çirkin ve kaşındıran, o eski huzursuzluk duygusuyla doldu. Geçmişi uzun zaman önce ardımda bırakmıştım fakat bazı şeyler asla tamamen gitmiyordu. Sadece elimizden geldiğince onları unutmaya çalışıyorduk.

"Liseden sonra yazmaya başladım." *Mektuptan sonra.* Ani bir pişmanlıkla sarsıldım. O kahrolası mektuptan bahsetmedim. Biraz gururum vardı. "Düşüncelerimi toparlamama yardımcı oluyor."

Delilah yavaşça başını salladı. Gözleri hâlâ kocamandı ve üzerimdeydi. "Öyle gerçekten," dedi garip geçen bir saniyenin sonunda. Ortak noktamız olmasına oldukça şaşırdığı hissine kapılıyordum. Ben şaşırmamıştım. Delilah'nın etrafında olmak bile yargılayıcı bakışlarından kurtulabilmek için tenimi vücudumdan sökmek istememe sebep oluyordu. Aynı kumaştan yapıldığımızı biliyordum.

"Neden aşçı oldun?"

Gözle görülür bir şekilde irkildi. Soruyu beklemediği belliydi. Hâlâ günlüğün üzerinde olan avucu, deride küçük daireler çiziyordu. "Yemek yapmayı sevmemin dışında mı?"

Sorudan kaçıyordu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Bakışlarımı onunkilerden ayırmayarak, onu incitmeyeceğimi görmesine izin verdim. "Onun dışında, evet. Yemeği kendin için yapıp iş olarak başka bir şey yapabilirdin."

Delilah üst dudağını yaladı. Çocukken milyon kere yaptığını gördüğüm hızlı, gergin bir hareketti. Ancak hiçbir zaman cevap vermekten kaçınan biri olmamıştı, en azından benimleyken. Bu sefer de hayal kırıklığına uğratmadı. "Anlarsın ya, yapmam gereken bir şey olduğu için üniversiteye gittim."

Başımı salladım çünkü ben de aynını yapmıştım. Toplumun benim için kurduğu rotayı takip etmiştim.

"Beni yanlış anlama; keyif aldım ama mezun olmaya yaklaştıkça daha korkak ve daha az memnun bir hâle geldim. Okul bitince ne halt edecektim? Ben... boğulmuş hissettim. Bir şeyler yaratmak için... şiddetli bir arzu hissediyordum."

"Sanki içinde bir şeyler ortaya çıkabilmek için seni ittiriyormuş gibi."

"Evet, kesinlikle!" Delilah'nın kelimeleri ağzından daha

kolay çıkıyordu. "Kendime en çok neyden keyif aldığımı sordum. Ve bunun yemek pişirmek olduğunu fark ettim. Benim neşe kaynağım yemekti."

"Böylece kendi neşenin peşine düştün."

İnce parmağı günlüğün neredeyse benimkinin tıpatıp aynısı gibi görünen sırtında gezindi. "Daha önce bir akıl hocam, yemeğin hepimizi bağlayan ortak bir nokta olduğunu söylemişti. Hepimiz hayatta kalmak için yemek yemeliydik. Yemek yeme sürecinde veya bize zevk veren yemekler yaparken insanlığımız kadar bireysel olarak da bir hikâye geliştirirdik. Yemekler anılarımızın çoğuna bağlıdır."

"Bir keresinde yemeğin insanın ruhunu iyileştirdiğine dair bir alıntı okumuştum."

"Doğru, yemek kesinlikle iyileştirebilir." Bana doğru eğilirken bakışları hevesli ve parlaktı. "Seni mutlu eden yemekle alakalı bir anı anlat bana."

Beni yemekle iyileştirmek mi istiyordu? İşin garibi, çoktan bunu yapıyor olduğuna emindim. Düşünmeden cevap verdim. "Annenin eskiden okul çıkışlarında bizim için yaptığı kızarmış peynirli sandviçler."

Gözlerini kırparken pembe dudakları aralandı ancak hızla toparlanarak sıcak bir şekilde gülümsedi. "Evet." Bir anda buzdolabının yanma giderek birkaç tane yeni peynir paketi çıkardı.

"Peyniri orada mı saklıyordun?" dedim büyük ayıp etmiş gibi rol yaparak.

Sırıttı. "Peynirden vazgeçecek değilim. Hiç bu şeyin içine bakmıyorsun, değil mi?"

"Bakarsam her şey daha kötü oluyor."

Delilah peyniri tezgâha koyup ekmek ve yağı almaya gitti. Kalın dilimler hâlinde kestiği somun çiftlik ekmekleri

vardı. "Bana kızarmış peynirli sandviç mi yapacaksın? Ciddi ciddi listeden kaytarıyor musun?"

Kirpiklerinin altındaki gözleri parladı. "Sen söylemezsen, ben de söylemem."

Büyüsüne biraz daha kapıldım. Zayıflayacağını hiç düşünmediğim yerlerden parçalanıyordu duvarlarım. "Ve ben yapmayacağım," diye ekledi kızartma tavasını çıkarıp ocağı açarken. "Biz yapacağız."

Ayağa kalkarak yanında durdum. "Kızarmış peynirli sandviç yapabilirim ama anneninki gibi olmaz. Her zaman fazla kızartıyorum ve ortası fazla soğuk oluyor."

"Çünkü doğru yolu bilmiyorsun."

Birlikte sandviçlerimizi hazırlamaya başladık. Annesinin tercihi olduğu için bir münster peyniri karışımı ve Delilah daha derin bir tat eklediğini düşündüğü için İtalyan peynirini kullandık. Daha sonra da ekmeğe bol miktarda tereyağı sürdük; çünkü Delilah'nın bana söylediğine göre her şey tamamen tereyağıyla ilgiliydi.

"Şimdi," dedi iki sandviçi sıcak tavaya koyarken. "Tam burada pişirmenin tüm duyuları kullandığını göreceksin. Tatmak, elbette ama aynı zamanda sesle ilgili. Dinle. Yağ cızırdıyor. Hiç ses gelmemesi demek doğru şekilde pişmediği anlamına gelir. Tava ya fazla soğuktur ya da fazla sıcak."

Cızırtıyı dinledik.

"Görme," dedi. "Tatlı yağın zıpladığını ve tavanın kenarlarında köpürdüğünü görmeliyiz."

Görev duygusuyla izledim. Nasıl izlemezdim ki? Komuta tamamen ondaydı.

"Koku," Elini tavanın üzerinde salladı, kızaran yağın ve ekmeğin sıcak kokusu etrafı kapladı. "Otları ve baharatları

eklediğinde bu daha önemli olacak. Yemeğin kokusu olması gerektiği gibi mi? Bu, süreç boyunca öğreneceğin bir şey. Sandviçleri çevir."

Spatulayı alıp söylediğini yaptım. Ekmek mükemmel bir şekilde kızarmıştı.

"Hissiyat. Yemeğin davranışını hissetmen gerek. Dokusunu. Kızarmış peynirin çok hızlı pişmesini istemezsin ama peynir erimeyebilir. Sesin nasıl kısıldığını duyuyor musun?"

Başımla onayladım. "Daha çok tereyağı ekleyip ocağı biraz kısmalıyız."

Tüm süreç boyunca yanımdaydı, bana her şeyi nasıl yapacağımı gösteriyordu. Sıcaklığı nasıl kontrol edeceğimi, sandviçleri istediğim hâle getirene kadar nasıl özenle bakacağımı. Tüm bu zaman boyunca omuzlarımız birbirine sürtünüyor, ortak bir amaç için koordine bir şekilde hareket ediyorduk. Sakinlik hissi beni sardı. İşi ya da dış dünyayı düşünmüyordum. Öfkeli veya boş değildim. Tamamen doluydum. Burada, onunla birlikteydim.

Sandviçleri tabaklarımıza aldıktan sonra bana bir bıçak uzattı. "En iyi kısmı. Kesmek." Kaşı uyarır gibi kalktı. "Sadece çapraz kesilir. Ortadan kesmek kızarmış peynire karşı işlenen bir günahtır."

"Lütfen," dedim hissederek. "Sanki o kadar alçalırmışım gibi." İlk kesiği attığımda iyi bir çatırdama sesiyle ödüllendirildim. Peşinden de erimiş peynirin akışı takip etti. Mükemmeldi.

"Tat. Bir ısırık al," diye teşvik etti Delilah çocuksu bir heyecanla.

Sadece bir sandviçti. Çocukların favorisiydi ama daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Bir ısırık aldım.

"Gözlerini kapat," dedi. "Bana tattığında ne hissettiğini söyle."

Seni.

Kendimi.

Delilah diş teli takıyordu. Gür saçları yüzünün yuvarlaklığını öne çıkaran bir şekilde sıkı bir atkuyruğuyla geriye çekilmişti. Altın gözleri annesinin masasında, tam karşımda bana düşmanca bakıyordu.

Ev.

Güven.

Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi açtığımda tezgâhtan uzaklaşmak istedim. Ondan uzaklaşmak. Ancak beni mest olmuş bakışlarla izliyordu. Bir cevap bekliyordu.

"O günleri hatırlıyorum," dedim kalınlaşan sesimle. "Annen bize ellerimizi yıkamamızı yoksa atıştırmalık alamayacağımızı bağırıyordu. O kızarmış peynirli sandviçleri hızlıca yediğimizi, böylece her lokmanın çıtır çıtır olduğunu hatırlıyorum. Oburluğumuzdan dolayı ağzımızı yakacağımızı söyleyerek bizi uyarıyordu."

Bakışları benimkilerden ayrılmadı, şimdi sesi yumuşaktı. "Biz ise umursamadık çünkü yavaş yemek için fazla iyiydi."

"Evet." Hava anılarla –ve bizle– ağırlaşmıştı. Onun alanına girerek yanağına dokunmak için şiddetli bir arzu hissediyordum. Sadece ona dokunmak için.

Delilah gözünü kırptı ve büyü bozulmuştu.

"Neredeyse anneninkiler gibi," dedim sessizliği doldurmak için. "Ama daha iyisi."

Şüpheci bir mimik yaptı. "Kimse bunu annemden daha iyi yapamaz."

"Sen yapıyorsun."

Delilah tekrar kızararak ikimize de soğuk çay koydu ve karşılıklı bir sessizlikte yemek yedik.

"Yani anıları hatırlatmak istediğin için mi aşçı oldun?" diye sordum bir süre sonra.

"Tam olarak değil." Peçeteyle ellerini sildi. "Yemeğin anıları çağrıştırdığı konusunda anlaştık ama aşçıların yaptığı şey biraz daha farklı. Sana yemek aracılığıyla bir hikâye anlatıyor. Eğer işini doğru yaparsa, seni bir yolculuğa çıkararak, bir şeyleri yeni bir yönden tatmanı sağlıyor. Durup düşünmeni ve yemeği takdir etmeni. Bir aşçı yalnızca seni beslemez; sana zevk verir. Aydınlatır."

Sıcaklık yakamdan aşağı süzülürken onu kontrol altında tutmaya çalıştım ama kahretsin ki kulağa neredeyse yasadışı gelmesini sağlıyordu.

Mücadelemin farkında olmayan Delilah devam etti. "İyi bir yemek tiyatro gibidir ama seyirci de katılır."

"İkimiz de gösteri sanatçısıyız," dedim şaşkınlıkla.

"Sanırım öyleyiz," diye hak verdi bir saniye sonra.

"Peki neden yemek şirketi kurdun? Ve neden kapattın?" Kendime engel olamıyordum. Onun bugünkü hâlini tanımak istiyordum, önceki hâlini değil.

Sözcükler ihtiyatlı bir yavaşlıkla ağzından çıkıyordu. "New York'ta tüm o canavar gibi saatler boyunca kısım şefi olarak çalışırken yemek şirketi hayalleri kurardım. İşleri yavaşlatabileceğim, yemek pişirmek dışında biraz da olsa hayatım olabileceği bir yerin."

Gülümsemesi buruktu. "Sonra L.A.'ye gelip işimi kurdum. Müşterilerimin garip kaprisleri, partiler ve nasıl geçtikleri hakkında endişelenmekte takılı kaldım. Yaratıcılığım

sarsıldı." Başını iki yana sallarken omuz silkti. "Böyle olmasını da istemediğimi keşfettim. Bu da merak etmeme sebep oldu. Gereken şeylere sahip miydim? Sürekli çalışmanın düşüncesi bile beni bayarken nasıl sahip olabilirdim ki?"

Bir anda kaşları çatıldı ardından sanki bakışlarımla buluşmak istemiyormuş gibi başını eğdi. Muhtemelen fazla şey söylediğini düşünüyordu.

"Çekim yaparken," dedim. "O kadar uzun saatler sürüyor ki günlerin nasıl geçtiğini anlayamıyorum. Siktir, bazen o kadar bitkin düşüyordum ki artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Aşırı yorucuydu. Bazen 'Siktir et, bu iş bitti' demek istiyordum ama sonra çalışmamayı düşünüyor ve bomboş hissediyordum. Oyunculuğun içimdeki boşluğu dolduracağını hiç düşünmemiştim fakat dolduruyor. Bu yüzden devam ediyorum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda onlardaki gerçekliği hissettim. Yaptığım işi seviyordum. Tek bir kötü olay yüzünden asla saklanmayacaktım. Artık saklanmak yoktu. Artık korku yoktu.

Haftalar sonra ilk defa rahat nefes alıyordum. "Sürekli çalışmak yerine daha çok hayatını yaşamak istemen senin bir şef olmadığın anlamına gelmez. İnsan olduğun anlamına gelir."

Delilah'nın yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse minnet gibi görünüyordu. Bununla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum. Minnettar hissetmemeliydi. Onu geri tutan bendim. Sam'in yerine burada olmamalıydı. Gitmesine izin vermeliydim. Şimdi söylemeliydim ama kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum.

Delilah uzun bir nefes alıp sonra yavaşça verdi. "Garip bir şekilde burada olmak bir şeyleri yerine oturtmama yardımcı oldu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum gergin dudaklarımın arasından.

Başını arkaya eğerek iç geçirdi. "Bir şef kim olduğunu ve kendini dünyaya nasıl ifade etmek istediğini keşfetmek zorundadır. Anlatmak istediği hikâye ne?" Büyük, yumuşak gözleri benimkilerle buluştu. "Dükkânı kapattım çünkü tüm bunlara tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilmediğimi fark ettim."

"Ve burada olmak yardımcı mı oluyor?" Doğru olmasını istesem de inanamıyordum. Ben bir engeldim, fayda değil.

"*Yardım* doğru kelime mi pek emin değilim," dedi ağır ağır, hafif bir alayla. "Daha çok zorluklarla karşılaşarak kendimi keşfediyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Ah."

Tebessümü parlak ve tuhaf bir şekilde umursamazdı. "Bu kadar acı çekmene gerek yok. Benim tercihimdi."

Maalesef, bu hiç yardımcı olmadı.

"Tüm bunlar bittiğinde?" Boğazım sıkılaşırken kelimeler boğuk bir şekilde çıkıyordu. "Yine de o tura çıkacak mısın?"

Dişlerinin kenarını alt dudağına geçirdi. "Biliyor musun, yıllardan beri ilk defa ileriye bakmıyorum. Sadece şu ana konsantre oluyorum." Bunu şaşırtıcı, neredeyse komik buluyor gibi görünüyordu. Puflayarak gülüşü bu anlama geliyorsa, tabii. "Gelecekle ilgili düşünmek istemiyorum."

O noktada ayrılıyorduk. Yıllardır ilk defa tek görebildiğim şey gelecekti. Karanlık ve boştu. Ödümü bokuma karıştırıyordu. Kısa bir süre sonra ayağa kalkıp mutfaktan ayrılmamı sağlayan şey; onun gidecek olmasıydı.

BÖLÜM ON BEŞ

Delilah

Macon da ben de verandadaki o akşamüstünden bahsetmiyorduk. Bu, aramızda sessizce anlaştığımız için miydi yoksa basitçe Macon için çok da önemli olmadığından mıydı bilmiyordum. Soramazdım çünkü söylediğim gibi, o olaydan bahsetmeyi reddediyordum. Düşünmemeye çalışmak da kolay değildi fakat bir şekilde başarıyordum. Çoğunlukla. Arada sırada anlık anı patlamaları yaşıyordum. Ona yaslanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar lezzetli koktuğunu ya da güldüğünde göğsündeki derin gürlemeyi duymanın o sarhoş edici hissini... O uygunsuz anı parçalarını elimden geldiğince hızla kendimden uzaklaştırıyordum. Yine de beni rahatsız ediyorlardı. En çok da ona sokulmanın bu kadar kolay olmasından rahatsız oluyordum.

Ancak gece karanlığı çöküp yalnız başıma çarşaflarımın içine kıvrıldığımda ve mücadele edemeyecek kadar uykulu olduğumda bir pişmanlık damlası üzerime sızıyordu. Macon'la orada olmak huzurdan da öte bir şeyler hissettirmişti. Hayatımda ilk defa *görüldüğümü* hissetmiştim. Çok kısa bir an için her şey mükemmeldi.

Sonra bir de Sam vardı. İyi ve bulunmaya hazır olana kadar onu görmeyeceğimden hiç şüphem yoktu. Hissettiği suç ve utanç onu saklanmaya itmişti. Bu, bir hafta sonu arkadaşlarıyla Vegas'a giderek tek dönemlik üniversite parasını harcadıktan sonra bir ay boyunca ortadan kaybolduğu zamandan çok daha kötüydü. Babam o sırada hayattaydı ve inanılmaz sinirlenmişti. Sam ise sadece parası bittiği için usul usul geri dönmüştü. O zaman dönmüştü çünkü babamın aslında onu öldürmeyeceğini biliyordu. Bundan emindim.

Konu Macon olunca böyle bir garantisi yoktu.

Tanrım, Macon'ın güvenini ve gerçek anlamda güvenliğini satmıştı. Gitmesinin sebebinin bu olduğunu *biliyordum.* Saat muhtemelen dürtüsel bir hırsızlıktı, nakit alabilmek için bulduğu hızlı bir yoldu. Ah. Her şeyin tersine döndüğünü hissediyordum. Annemin hassas kalbini her zamanki kadar korumak istiyordum; fakat aynı zamanda da Macon için intikam istiyordum. Onu yalnız bırakmak istemiyordum. On yedi yaşımdayken biri bana Macon Saint'e karşı korumacı hissedeceğimi söyleseydi kıçımla güler ve yalancı olduğunu söylerdim. Şimdi? Kahretsin, bilmiyordum. İçimdeki inci-nen ve sesi hâlâ yüksek çıkan kız buradan defolup gitmemi, kendimi korumamı söylüyordu. İçimdeki yetişkinse belki Macon o kadar da kötü değildir diyordu. Belki şey olabilirdi... Ne? Bir arkadaş.

Düşünceme karşı başımı iki yana salladım. Korkmuştum ve lanet olası aklım karışmıştı. Ben de çalıştım. Çalışmak her zaman yardımcı oluyordu.

Bir rutin oturttuk. Macon işlerine devam ediyor –her neydiyseler artık– ben de menüler planlıyordum. Macon'ın onayını aldıktan sonra mülkün yan tarafına bir sebze bahçesi

dikmeye başladım. Bu yerin çoktan hatırı sayılır derecede limon, avokado ve zeytin ağacı vardı. Elimden geldiğince bunlardan yararlanıyordum.

İşimin asistanlık kısmı pek harika değildi; alışveriş yapıyor, Macon'ın ilaçlarını ya da canı ne çektiyse onu alıyordum. Yemek getiriyordum. Ancak çoğunlukla telefonunu yanıtlıyordum. Çok fazla insan arıyordu. Macon genelde hiçbirini kabul etmiyordu. Bu yüzden ucuz bahanelerin kraliçesi hâline gelmiştim.

Onun problemlerinin yanı sıra, hızlıca halletmeye çalıştığım kişisel bir sorunum da vardı. Macon'ın peşine düştüğümde onu mutfakta kendine kahve doldururken buldum. "Bir sorunum var," diyerek direkt konuya girdim.

"Ah? Seksle mi ilgili?" Macon kaşlarını kaldırarak mutfak tezgâhına yaslandı. Kıçını oraya yaslayacak kadar uzundu. O kadar mükemmel uzunluktaydı ki eğer isteseydi bir kadını o soğuk mermerin üstüne oturtup, bacaklarını aralayıp...

Senin sorunun ne? Seksi düşünmeyi kes, seni şıllık. Omuzlarım boyunca bir titreme gelirken bu düşünceleri kendimden uzaklaştırdım. *Uzaklaş. Uzaklaş. Uzaklaş.* Çok fazla istenmeyen düşünce vardı. Aklım gittikçe kalabalıklaşıyordu. Üzerine eğilmek istemediğim şeylerden saklanmak daha zordu.

"Alakası yok. Annem mesaj atıp duruyor. Yeni işimle ilgili sorular soruyor."

"O zaman ona cevap ver." Bana da kahve koyup bardağı önüme doğru kaydırdı. "Yoksa ne söylemen gerektiği konusunda sıkıntı mı yaşıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ona bir şeyler... söylerim. Ne zaman olacağından emin değilim ama bir şeyler

aklıma gelecektir. Asıl olay şu ki, ona bir doğum günü brunch'ı borçluyum."

Macon duraksayarak düz kaşlarının altından bana baktı. "Sana ilk mesaj attığımda ona brunch hazırlıyordun."

"Hiç bitirmedim." Bardağımı indirdim. "Eve gidip telafi brunch'ı yapmak istiyorum.

"Şu anda senin evin burası," dedi Macon alçak sesle. "Brunch'ı burada yap."

Evim mi? Hiç de öyle hissettirmiyordu. "Burada mı? Senin için sorun olmaz mı?"

Siyah gözleri samimiydi. "Niye sorun olsun ki. Anneni severim."

"Biliyorum." Sam'le arkadaş olduktan sonra, Macon hep evimizde vakit geçirirdi. Annem onu bir sokak köpeği gibi içeri almıştı. Her zaman masamızda bir yeri vardı. Bana bok gibi davransa bile.

"*İkinizin inatçı gururlarınızı bir kenara koyup aranızdaki uçurumu onarmanız lazım, Delilah,*" demişti annem şikâyet ettiğimde. "*Eğer o çocuğun evindeki hayatından uzaklaşacağı güvenli bir limana ihtiyacı varsa sırf sen sürekli istemediğinden bahsediyorsun diye onu bundan mahrum bırakmayacağım.*"

Bugün bile neden Macon'ın ziyaretlerini güvenli bir liman olarak düşündüğünü bilmiyordum. Özellikle de evimdeki favori zaman geçirme şeklinin her fırsatta bana köpek gibi davranmak olduğu düşünülürse.

O anıları bir kenara attım. Eğer uzun süre düşünürsem kupamı kafasına fırlatmak isteyecektim. Artık can düşmanımla yaşamak zorundaydım. Geçmişin geçmişte kalması gerekiyordu.

Macon kafasında bir şeyleri hallediyormuş gibi bana bakarak kaşlarını çatmıştı. Belki o da olanları hatırlıyordu. Bazen geçmişimizi nasıl gördüğünü merak ediyordum. Yaralı tarafı kendisi olarak mı görüyordu? Sanırım bazı anlarda öyleydi. Durum her neyse, kollarını göğsünde kavuşturup bana ölçülü bir bakış attı. "Kavga çıkarmaya çalışmayı bırak da anneni ara, Tot."

Patronluk taslıyordu... Alt dudağımı ısırarak başımı iki yana salladım. "Tamam o zaman, işgal edilmeye hazırlan."

Macon selam verir gibi kupasını kaldırdı. "Hadi bakalım."

Tam bir gün sonra, annem ve en yakın arkadaşı JoJo fal taşı gibi açılmış gözler ve düşük çenelerle Macon'ın evinin merdivenlerinden iniyordu.

"Evet," dedi annem. "Burada çalışacağın için Asya'da sırt çantalı gezi yapmaktan neden vazgeçtiğini anlayabiliyorum. Çok güzel bir yer."

Şimdiye kadar anneme olabildiğince az şey anlatmıştım –profesyonel, özel bir şef olarak işe girdiğimi– asistanlık kısmını dışarıda bırakmıştım çünkü buna kanmayacağını biliyordum. Maaşın ve fırsatın geri tepemeyecek kadar iyi olduğunu söylemiştim. Hepsini de yalan söylediğim için ağzımda oluşan acı tatla savaşırken yapmıştım.

Daha fazlasını öğrenmeye ısrar ettiğinde ona öğle yemeği için geldiğinde her şeyi anlatacağıma söz vermiştim.

Ev bize kalmıştı. Macon ve North L.A.'de kim bilir ne yapıyorlardı? Bence sıvışmak için bir bahane uydurmuşlardı.

Annemin mavi gri gözleri, Sam'in kopyasıydı, ilgiyle parlıyordu. "Tanrı aşkına, kimin için çalışıyorsun, Delilah?"

"Dur tahmin edeyim." JoJo heyecanla bileğimi kavradı. "Ünlü biri. Öyle olmak zorunda. Ünlü insanlar mahremiyete önem verirler," dedi anneme.

Belki uzun süredir arkadaş olduklarındandır ancak annem soluk tenli ve sarışın olmasına, JoJo da koyu tenli ve esmer olmasına rağmen çok benzer görünüyorlardı. İkisinin de kıvırcık saçları çene hizasında kesilmiş, enseleri hafif bombeliydi. Narin yüz hatlarından üçgen bir şekilde akıyordu. İkisi de aynı boydaydı ve ikisi de çeşitli hayvan baskılarıyla kaplı ceketlerin altına bol kapriler giymeye bayılırdı. Şu anda yan yana dururlarken, zebrayla birleşmiş bir çita gibi görünüyorlardı.

Beklenmedik yaşlar gözümün ardında birikti. Onlara koşup bana sarılsınlar diye yalvarmak istiyordum. Çünkü ikisini birlikte görmek bana tekrar güvende ve korunan bir çocukmuşum gibi hissettirmişti. Onlara her zaman hayranlıkla bakar, büyüdüğümde en az onlar kadar eşsiz bir şekilde özgüvenli olmak isterdim. Hâlâ da o özgüveni istiyordum.

JoJo hareket hâlindeydi, ipuçları arayarak salonda dolaşıyordu. "Eee," dedi etrafa bakınarak. "Kim o? Film yıldızı mı? Büyük bir yapımcı? Müzisyen? Bana yakışıklı olduğunu söyle."

"Belki de patronu kadındır, Jo." Annem bana gülümsedi. "Cinsiyetçi JoJo teyzenin acısına son ver ve anlat bize, tatlım."

JoJo teyzem kaşını kaşır gibi yaparak anneme orta parmak gösterdi. Devam etmelerini istesem de, çünkü didişmeleri epik olabiliyordu, bir nefes alarak itiraf ettim. "Macon."

Annem sanki yanlış duymuş gibi başını yana eğdi. "Macon mı?"

Yavaşça başımı salladım.

Ağzı açık kaldı. "Macon Saint olan Macon mı?"

"Macon Saint?" diye tekrar etti JoJo. "Sam'in çocukluk aşkı?"

Ah. Son zamanlarda Macon'ı hiç o şekilde düşünmemiştim. Bir şekilde her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Sam'in hırsızlığını, onun borcunu ödüyor oluşumu, her şeyi.

Ellerimi sıkıca birbirine kenetledim. "Evet."

Uzun bir şekilde bakıştılar. Annemin sesi yumuşaktı. "Anlıyorum."

Korktuğum başıma gelmişti. Onlara güvence vermeye çalıştım. "Harika bir fırsat. Macon ünlü. Şefler ünlü insanlar için çalıştıklarında isimlerini daha çok duyuruyorlar." Korkarım ki bu kulaklarına en az benimkilere geldiği kadar berbat geliyordu.

Neyse ki JoJo bana nazik bir bakış attı. "Bu doğru. Kendim için konuşmam gerekirse, *Dark Castle* favori dizim. Sen izledin mi, Andie?" diye sordu anneme.

"Hayır. Daha doğrusu, ilk birkaç bölümü izledim." Solgun yanakları pembeleşti. "Ama sonra *o* sahneyi gördüm."

"Ah, o sahne," dedi JoJo sırıtışını saklamakta tamamen başarısız olurken. "Bunu söylemeliyim, onu... görmek büyük bir şoktu."

Evet, "o" dedikleri şey Macon'ın kıçıydı. Ben hariç tüm dünya kıçını görmüş gibi gözüküyordu. Feci şekilde dışlanmış hissetmeye başlıyordum.

Annemin yanakları iyice kızardı. "Bakamadım. Kendi oğlumu görmek gibiydi... biliyorsun. Tanrı aşkına ondan sonra nasıl izlemeye devam edecektim? Araştırma da yapamazdım ki. 'Macon Saint bu gece *Dark Castle*'da seks yapacak mı?'"

Kıkırdarken hızla durdum. "Ben de izlemedim."

Büyük hataydı.

Annemin ifadesi keskinleşti. Aniden manzarayı derin bir ilgiyle izleyen sevgili JoJo teyzeme doğru bir bakış attı. Bana doğru yaklaşıp oğuk elini bileğime koydu. "Seçimlerini sorgulayacak insanın ben olmadığımı biliyorsun Delilah ama gerçekten Macon Saint için mi çalışıyorsun? Onunla mı yaşıyorsun?"

"Onunla yaşamıyorum. Bu mülkte yaşıyorum." Bu, benim kulağıma bile yavan geliyordu.

Bana yatıştırıcı bir şekilde baktı. "Macon'ın tıpkı herkes gibi iyi ve kötü tarafları var. Ama ikiniz gaz ve ateş gibi geçiniyordunuz. Çalışmanı beklediğim son insan o. Şimdi, söyle bana, neler oluyor?" Gözleri beni olduğum yere mıhlamıştı. "Sorun para mı? Sam'le mi ilgili? Sonuçta çaresizce onu aradığın düşünülürse, öyle olmalı."

Annem aptal değildi. Bir şeyleri çözeceğini biliyordum. Bu yüzden bahanemi çoktan kurgulamıştım.

Yalan söylerken olabildiğince gerçeklere bağlı kalmak en iyisiydi. Bunu bana Sam'in öğrettiğini düşünebilirdiniz ama babam öğretmişti. Asıl numara; anneme, onu inandırabilmek için gerçeğin çarpık bir versiyonunu söyleyecektim.

İç geçirerek gözlerine baktım. "Sam benden para çaldı."

Annemin yüzü buruştu. "Ah, Sam, benim yanlış yoldaki bebeğim. Benim aptal, yanlış yoldaki bebeğim." Titreyen elleriyle yanağıma dokundu. "Her şeyi anlat bana."

Aşağılık hissediyordum. Korkunç, yalancı, aşağılık biriydim. "Birikimlerimi aldı. Biliyorsun ki ben de çoktan dükkânı kapatmıştım."

Annem ciddiyetle başını salladı.

"Macon yemek şirketimi arkadaşlarından duymuş ve doğru bir zamanda beni aradı. Bana asistanı ve şefi olacağım bir iş teklifinde bulundu. Ücreti sonraki yıl para biriktirip Asya'ya gidebilmem için yeterli."

"Olmaz," dedi annem. "Biraz param var-"

"Hayır, anne. Kesinlikle olmaz."

Dudakları gerildi. "Benim param. Söz hakkım var-"

"Bu konuda yok." Elimi omzuna koydum. "Çoktan sözümü verdim. Sözümden dönmeyeceğim."

Açık bir isteksizlikle başıyla onayladı. Gülümseyerek, "Hem şu yere bak. Burada sıkıntı çekmiyorum. Etraf çok güzel, iş de kolay," dedim.

Etrafı inceleyip başını iki yana salladı. "Öyle gerçekten. Yine de bu onu bulduğumda kız kardeşinin dayak yemeyeceği anlamına gelmiyor."

"Ben de sana yardım ederim. Fakat Sam'in iyi ve hazır olana kadar ortaya çıkmayacağını biliyorsun." Dirseğini tutarak onu JoJo'nun şüphesiz tüm bu zaman boyunca gizli gizli bizi dinlediği yere, oturma odasının camına, doğru götürdüm. "Şimdi, kim öğle yemeği için aç bakalım?"

JoJo boştaki kolumu kavradı. "Açlıktan öleceğim, bebeğim."

Annemi ve JoJo'yu çimenliğin kuzey tarafındaki asmalarla kaplı bir çardağın altında duran masaya doğru götürdüm. Okyanus manzarasını gördüklerinde ve masayı incelerken sürekli hayranlık belirten sesler çıkarmışlardı. Doğal keten bir masa örtüsü, birkaç tane eski tarz mumla büyük krom ve ahşaptan rüzgâr feneri bulmayı başarmıştım. Günlük, krema rengi tabakları ve Meksika tarzı bardaklarıyla beraber ortamı elimden geldiğince hoş bir hâle getirmiştim.

"Bu çok güzel, balkabağım," dedi annem, keten peçetelerinin içine taktığım biberiyelerden birine dokunarak. "Bunca zahmete girmene gerek yoktu."

"Senin doğum günü yemeğin, anne. Hiç zahmet olmadı."

"Manzaraya inanamıyorum," diye iç çekti JoJo okyanusa bakarak. Bizim tarafımıza dönerken aralarına aklar düşmüş saçları rüzgârla havalandı. "O çocuğun mükemmel bir zevki var."

"Hep öyleydi." Annem onun için çektiğim koltuğa oturdu. "Teşekkür ederim, canım. Gerçi söylemeliyim, TV oyunculuğunun parasının bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Ah, bana o şekilde bakma, Dee. Paradan bahsetmenin ayıp olduğunu biliyorum ama biz bir aileyiz."

Gözlerimi devirip ona bir bardak buzlu çay doldurdum.

JoJo da annemin sağındaki yere oturdu. "Televizyonda en çok izlenen dizilerden birinde yıldız, Andie. İyi para kazandırdığını düşünüyorum."

"Bu kadar da iyi değil." Annem bahçeyi göstererek elini salladı.

Macon'ın her an eve dönebileceğini bilmek içimi kıpır kıpır ediyordu. Annemin ve arkadaşının dedikodularını duyduğunu düşündüğümde yüzümü buruşturdum. "Limonata mı buzlu çay mı, Bayan JoJo?" diye araya girdim onlar daha fazla şey söyleyemeden.

"Limonata koyabilirsin, meleğim." Anneme bakabilmek için önüme doğru eğildi. "Burayı muhtemelen ailesinin parasıyla almıştır. Görünüşe göre, Cecilia'nın ailesi parlak dişli bir televizyon vaizinden daha zenginmiş."

"Paraları olduğunu biliyordum ama o kadarını bilmiyordum."

JoJo umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Miras alan insanlar bunu göstermeyi sevmezler."

Annem bilgece başını salladı. Ben ise rahatsızlıkla dudaklarımı birbirine bastırıyordum. "Macon'ın paralı bir geçmişi olması gerçekten önemli mi?" diye çıkıştım düşünmeden.

Annem yüzünü buruşturarak soğuk elini benimkinin üstüne koydu. "Tabii ki hayır, bebeğim." Parlak bir tebessüm etti. "Eh, açıkça görülüyor ki ikiniz aranızı düzeltmişsiniz."

Tek yapabildiğim şey belli belirsiz mırıldanmaktı.

"Hep Macon'ın gizliden gizliye sana tutulmuş olduğunu düşünürdüm."

Alayla gülmekten kendimi alamadım. "Bana tutulmak mı? Mümkünatı yok. Onun nefreti gerçekti."

"Tamam, biraz şey olabildiğini biliyorum..."

"Şerefsiz?"

Annem şaşırmış gibi rol yaptı. "Diline dikkat et, Delilah."

Şu anda alayla gülen JoJo'ydu. Annemin kibar bir ruhu ve kusursuz bir terbiyesi olsa da çocuklarının etrafta olmadığını sandığında kamyoncu gibi küfrederdi. Bunu bir kusur olarak görmüyordum fakat böyle poz takındığında çok eğlenceli oluyordu.

"Bana korkunç davranıyordu," dedim kararlılıkla.

Annem elini havada salladı. "Bu hiçbir şey ifade etmez. Biliyorsun ki, erkekler en çok hoşlandıkları kızlara kabalık eder derler."

"O sözden nefret ediyorum. Kabalık, kabalıktır. Kızlara bu hareketlerin ardında bir çeşit iyi niyet olduğunu söylemek onların mağdur olmasının sorun olmadığı anlamına geliyor."

Annem bir an için bana baktı sonra başını iki yana salladı. "Haklısın, balkabağım. Niye böyle bir şey söyledim, bilmiyorum."

JoJo tekrar güldü. "Çünkü sen de ben de 'erkekler böyledir' kafasıyla büyütüldük." Sandalyesinde arkaya yaslanarak yüzünü günışığma çevirdi. "Bence bu söz 'sikler böyledir ve yaramazlık yapan sikler, taşaklarına tekme atılmasını hak ederler' olmalı."

Annemle birbirimize bakıp gülmeye başladık.

"Neyse," dedi annem hafifçe iç çekerek. "İşte cevabın, Dee. Eğer bir erkek sınırını bilmezse taşaklarına tekme at."

"Umarım ona bunu yapması için bir neden vermem," dedi arkamızdan derin, eğlenen bir ses.

Hepimizin hapishane kaçkınları gibi zıpladığımızı söylemekten utanıyordum.

Macon orada duruyordu. Sakat olmayan bacağına hafifçe yükünü verirken siyah saçları gün ışığında parlıyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda üzerimden... bir şeylerin akıp gittiğini hissettim.

"Döndün." Kulağa suçlama gibi gelmemesi için çabalamıştım. Sonuçta, başarısız oldum.

Gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. "Döndüm."

Dikkatini anneme çevirmeden önce bir saniye daha üzerimde oyalandı.

"Bayan Baker, Bayan Davis, ikiniz de çok iyi görünüyorsunuz."

"Tıpkı senin gibi, sevgili oğlum," dedi JoJo ağır ağır. "Çok yakışıklısın. Robert Redford'un genç hâlinin çenesine sahipsin. Kirli sakalının altında gizli olsa bile belli oluyor. Şimdi buraya gel de büyüklerinin yanaklarına düzgün bir öpücük kondur bakayım."

Kendimi öksürerek "genç erkek avcısı" dememek için zar zor tuttum.

Macon sırıtıp öne doğru ilerledi. Bastonu olmasına ve topallamasına rağmen kendini sanki hiç zorlanmıyormuş gibi gösteriyordu. Görevine sadık bir şekilde eğilip JoJo'yu ve annemi uzattıkları yanaklarından öptü. Dikleşmeden önce bana sinsice göz kırptığında ne yaptığını biliyordum. Tatlı, yürekli Macon rolünü oynuyordu. "Tebrikleri sırasıyla kabul ettiğinizi duydum, Bayan Baker. Mutlu yıllar."

Annem kıkır kıkır gülüyordu. "Ah, teşekkür ederim, Macon. Ve lütfen bana Andie de."

Gülümsemesi tamamen cazibeden ibaretti. "Diyebileceğimi sanmıyorum. Saygısızlık ediyormuşum gibi hissederim. Benim için her zaman Bayan Baker olacaksınız, efendim."

Tanrım, bana yardım et.

Ancak annem rolü tamamen yutmuştu. "Seni tatlı çocuk."

Hain.

"Şu hâline bak," diye devam etti. "Kocaman olmuşsun."

"Evet, oldum."

"Twitter'da yaralandığını okumuştum." Annem sanki sorumlusu benmişim gibi tarafıma doğru bir bakış attı. Sinirle doğruldum ama o çoktan Macon'ın elini sıvazlamaya geri dönmüştü. Ben de annemin Twitter'da boş boş gezindiğini gözümde canlandırmaya çalışıyordum.

"Kısa sürede çok iyi olacağım, Bayan Baker."

"Evet," diye ekledim. "Sadece dinlenmesi lazım." *Git de dinlen, Macon.*

Sessiz emrimi duymuş gibi tek kaşını kaldırdı. *Hayatta olmaz, Tot*, dercesine bir bakış attı.

"Yemek yemek üzereydik," dedi annem umutlarımı öldürerek. "Bize katılmalısın."

Ah, siksen olmaz. "Macon'ın başka planları olduğuna eminim-"

"Neden olmasın, Bayan Baker? Bu çok hoşuma gider. Sormanız ne kadar büyük kibarlık."

Macon karşıdaki boş sandalyeye doğru giderken anneme dik dik baktım. O da beni masanın altından çimdikledi. Kalçamı ovarken ayağa kalktım. "Hemen döneceğim. Meyve tabağından kendinize bir şeyler alın."

Mırıl mırıl şikâyet ederek mutfağa giderken Macon'm gürleyen sesi beni takip ediyordu. Macon'a bir tabak yemek yapıp buzdolabında bırakmıştım. Onu da yemeğimize ekledim. Üzerine biraz kırmızıbiber atmak çekici geliyordu. *Sahtekâr*. Annemi cezbedecekti, ben de aylar boyunca Macon'ın ne kadar tatlı ve harika olduğunu dinleyecektim.

Döndüğümde masadakilerin tüm dikkati üzerindeydi. Yaklaştığımı gördüğünde gözleri muzipçe parladı; ama ben koca tepsiyi servis sehpasına koyup öğle yemeğini servis etmeye başladığım sırada tek kelime etmedi.

"Ah, Delilah," dedi annem. "Harika gözüküyor."

Pimento peyniriyle –çünkü annem pimento peynirine bayılırdı– doldurulmuş kabak çiçekleri yapmıştım. Ana yemek için ıstakoz salatasının üstünde taze tatlı patates topları ve basitçe haşlanmış fasulye ile mısır tanelerinin yanında Meksika turplu, rezeneli, lahana salatası hazırlamıştım.

"Delilah harika bir aşçı," dedi Macon. "Shermont'tan ayrıldığımdan beri yemeklerle ilgili pek fazla düşünmemiştim. Sonra Delilah hayatıma geri döndü ve kendimi sürekli daha fazlasını isterken buldum."

Masada garip bir sessizlik oluştu. Dümdüz bir suratla söylemişti ancak kahrolsun ki kelimeleri beni heyecanlan-

dırmıştı. Kesinlikle benim için kötü olan, günahkâr istekleri düşünmeme sebep oluyordu.

JoJo kibarca boğazını temizledi. "İyi bir yemeğin insan üzerinde öyle bir etkisi vardır."

Macon "Aynen öyle" der gibi benim tarafıma doğru kaşlarını kaldırdı.

Ona bir bakış atıp şiddetle sandviçime saldırdım.

Yemek yerken sessizleştik ancak sonra Macon peçetesiyle ağzını silip annemin tarafına döndü. "Belki bir tartışmayı çözebilirsiniz, Bayan Baker."

"Siz çocukların yeniden kapıştığınızı söylemeyin bana."

Bir sebepten bu kelimeler beni tamamen yanlış bir şekilde vurdu. Tek gördüğüm şey Macon ve benim gerçek anlamda kapıştığımızdı. Duvara dayanmış, tamamen ateşli ve terli bir şekilde. Ve sertçe. Çok, çok fazla sert bir şekilde... Limonatama uzanarak kendimi yatıştırmak için biraz içtim.

Elmacık kemikleri belli belirsiz kızardı. "Iıı... hayır, tam olarak değil. Delilah bana isminin turtada boğulmuş olan teyzesinden geldiğini söyledi."

Ona bakıp yüzümü buruşturdum, o da annem çayından bir yudum aldığı için dikkati dağınıkken bana karşılık verdi.

"Ah, evet, büyük teyze Delilah, çilekli ravent tarafından boğularak öldürüldü."

"*Raventin* de işin içinde olduğunu bilmiyordum," diye bağırdı Macon sanki bunu eklemek her şeyi değiştiriyormuş gibi.

"Çileğin tatlığını biraz ekşilikle alıyor," diye açıkladı JoJo.

Macon tamamen ifadesiz bir suratla onayladı. "Tatlılarımın yanında biraz ekşiden hoşlanırım."

Gözlerimi devirmemek için çabalıyordum.

"Şahsen," diye devam etti annem. "Artık çilekli raventli turta yemeye katlanamıyorum. Bana ölümü anımsatıyor," dedi alçak sesle, sır verir gibi.

Homurdanarak başımı ellerime dayadım.

"Ben güzel bir yayık altılı ya da Hindistan cevizli kremalı turtayı daha çok tercih ederim," dedi Macon'a.

"Çikolatalı şifon benim favorim," diye ekledi JoJo.

Macon bakışlarını benden uzakta tutarken dudakları seğirdi. "Ben ılık şeftaliye düşkünüm."

"Ah, turtalar aşkına," diye bağırdım. "Lütfen bize neden bana bu ismi koyduğunu söyler misin anne?"

Bana azarlar gibi bakış attı. "Hiç sabrın yok, Delilah."

Macon açıkça gülmemek için kendini tutuyordu. "Hep böyle söylüyorum ama ona sataştığımı zannediyor."

"Eğer bacağın kırık olmasaydı onu tekmelerdim," dedim nazikçe. Sonra anneme dönerek yalvaran bir bakış attım. "Devam et, anne."

"İsmini seçen babandı. Teyzesini çok severdi." Istakoz topundan bir ısırık alıp peçetesini hafifçe dudaklarına dokundurdu. "Ben ismin Fern olsun istemiştim."

"Fern mi?" Arkama yaslandım. "Eğer bana Fern ismini verseydin okulda ne kadar sözlü istismar yaşardım, biliyor musun?"

Macon boğazını temizledi sonra da konuşmadan önce düzgün davranmak için kendini zorluyormuş gibi yumruğunu ağzına bastırdı. "Çok fazla olurdu."

"Çoğu da senin tarafından," diye ekledim sertçe.

Gülümsemesi hızlı ve pişmanlıktan yoksundu. "Muhtemelen."

"Ona yapmamasını söyledim," dedi JoJo kendine bir tane daha doldurulmuş kabak çiçeği alırken. "'Andie, kızın bunun için senden nefret edecek. Seni öldürmeye çalışmadan önce en azından ergenliğe girmesini istemez misin?' dedim ona."

"Fern'in ne sıkıntısı var ki?" diye sordu annem öfkeyle elini iki yana açarak. "İsim, favori kitabım *Charlotte'un Sevgi Ağı**'ndan."

Dayanamıyordum...

Macon'ın geniş omuzları sarsılıyordu. Hâlâ ağzını kapatan yumruğunun ardındaki yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Anneme doğru eğildim. "Madem öyle, o zaman neden adımı *Charlotte* koymadın?"

Annem sanki aklımı kaçırmışım gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bunu yapamazdım! Charlotte kitabın sonunda ölüyor. Kötü şans getirirdi."

Tedirgin bir sıcaklık göğsüme yayıldı. "Delilah teyze de öldü! Hem de bir turta yüzünden!"

Macon büyük bir kahkaha patlamasıyla kendini kaybetti. O kadar şiddetli gülüyordu ki sandalyesinde arkaya eğilerek göğsünü tuttu. Gözleri iki neşeli üçgen parçasına dönmüştü.

Masadaki bütün kadınlar manzarayla birlikte bir anlığına sersemlemişti çünkü karnı sarsıla sarsıla gülen Macon inkâr edilemez bir güzellikti. O kadar keyifliydi ki benim de yüzümde bir gülümseme oluşturdu, farkına bile varmadan ben de gülmeye başlamıştım. Annem ve JoJo da büyüsünün etkisi kapılmıştı ve çok geçmeden hepimiz sarı güneşin altındaki bir grup ahmak gibi gülüyorduk.

---

* Charlotte'un Sevgi Ağı, E. B. White tarafından yazılan bir 1952 yılı Amerikan çocuk romanı. (ç.n.)

BÖLÜM ON ALTI

Delilah

SammyBaker'dan DeeLight'a: Neden bir sandalyenin üzerinde şarkı söylediğin bir video var?

DeeLight: Sam! NEREDESİN SEN?

Bir süre için kaçmam gerekti. Endişelenme. Şarkı söylemek ne alaka?

Söyleyeceğin tek şey bu mu? Macon'la olan bu karmaşa ne olacak?

Onunla ilgili de endişelenme. Döndüğümde halledeceğim.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne zaman? Ne zaman geri döneceksin?

Birkaç ay içinde. Sadece birkaç şeyin icabına bakmam lazım.

Birkaç ay! Kahretsin, Sam!

İyi konuşmaydı, D. Şimdi telefonumu kapatıyorum.

Sam!

Sam!

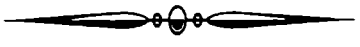

"Lanet olası sürtük!" Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp yastıklarıma dayandım. Tüm sinirlerim sıcak yağ gibi kaynıyordu. Bunca zaman sonra sonunda mesaj atmıştı. Resmen benimle kafa bulmuştu, neredeyse hiçbir şey söylememişti. O kadar öfkeli ve şaşkındım ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Macon'a gidip ona söyleyebilirdim... Gerçi ne diyecektim? Kesinlikle saklanıyordu ama hey, sonuçta birkaç ay içinde geri dönecekti. Bu da teknik olarak iddiayı kazandığım anlamına geliyordu. Sadece tam olarak *ne zaman* döneceğini ve yanında saati getirip getirmeyeceğini bilmiyordum. Hayır, o da benim gibi sinirlenecekti. Hem de bir hiç uğruna. Sonuçta bana söylediği şey buydu: Hiçbir şey.

Neden mesaj atmıştı? Videomu mu görmüştü? Yani iddia ettiğinin aksine telefonunu kullanıyordu. Ve geri dönecekti. O kadarına inanıyordum. Sonsuza dek uzak duramazdı. Bunun için fazla meraklı ve ilginin merkezi olmaya kahrolası bir şekilde alışıktı.

Tekrar rahatlamasına izin verip gardım düşürene kadar bekleyecektim. Sonra da başka bir işaret gönderecektim. Yapabileceğim tek şey buydu. Zorlamak sadece topuklarını daha da derine gömmesine sebep olacaktı.

Homurdanarak yataktan çıkıp duşa doğru ilerledim. Sabahımı mahvetmeyi başarmış, midemde hastalıklı, çirkin

bir his bırakmıştı. Durumumdaki en delice şey ne miydi? Macon'ın odasında hareket ettiğini duyuyordum ve kendimi her gün uyandığım aynı çıkmazın içinde buldum. Onu görmek için heyecanlanmış bir şekilde.

Kazadan beri geçen dördüncü ayda Macon kendi kendine inzivaya çekilmişti. Yavaşça iyileşiyordu; gözündeki morluk soluyor, kaşındaki kesik hafif bir yaraya dönüşerek iyileşiyordu. Yara, görünüşünü yalnızca daha havalı yapmıştı.

Bacağında hâlâ yürüyüş botu vardı fakat bileği ve kaburgaları artık açıktaydı. Her gün North'la antrenman yapıyor, değişimli bir rutin oluşturuyorlardı.

Daha hareketli olmak onu geriyordu. Çok zaman geçmeden bana cumartesi günü yapılacak olan hayır işi yemeğine gelen daveti kabul etmemi söyledi. Bunda sorun yoktu. Evden çıkıp hayatına geri döndüğü için mutluydum. Yalnızca benim de gitmem gerekiyordu. Gündüz gerçekleşecek olan bir etkinlikti. Bu da kısmen rahat olacağı anlamına geliyordu ama hâlâ A kesim, küçük, siyah bir elbiseyle alçak topuklu ayakkabılar giymek ve kırmızı halıda arkasından onu takip etmek zorundaydım. Hem de kamera flaşları yıldız yağmuru gibi onu çekip insanlar onun adını bağırırken.

North kalabalığa karışmıştı. Etkinliği kontrol eden o kadar koruma varken ona o kadar da ihtiyaç yoktu. Macon'm reklamcısı, Timothy Wu'yla tanıştım. Enerjik adamın coşkusu dakikalar içinde beni yormuştu ancak ince çizgili bir takım elbise ve sarı puantiyeli kravatıyla harika göründüğünü söylemek zorundaydım.

Timothy beni kanatları altına aldı. Basının sorularına birlikte cevap verdik, numaralar aldık ve kabul edilemez bulduğu biri, Macon'a fazla yaklaşmaya çalıştığında koşup

müdahale ettik. Pazarlama ekibiyle basın arasındaki intikam arzusunu ve dedikoduları hızla öğrendim.

"O sürtük," diye tısladı Timothy kulağıma, irtibatta kalacaklarına söz verdiği kadına el salladıktan sonra. "Macon'ın röportajlarından birinde söylediği şeyi tamamen yanlış aktarmıştı. Sanki *Dark Castle*'daki başarısına karşı minnettar değilmiş gibi göstermişti."

Macon ile ilgili kesin olarak bildiğim tek şey işini asla hafife almadığıydı.

"O zaman niye onunla başka bir görüşme ayarlamayı kabul ettin?" diye sordum Timothy'ye.

Omuz silkti. "Dergisi onu görmezden gelemeyecek kadar popüler."

Bu, tam olarak her şeyi özetliyordu. Burada Macon bir üründü. Özenle işlenmiş, ele alınmış bir ürün. Sahte olduğundan değildi, samimi doğası hâlâ oradaydı, onu bu kadar çekici yapan şey buydu. Fakat sanki onunla herkes arasına camdan bir duvar dikilmiş gibiydi. Görebildiğimiz tek şey bir resimdi, adamın gerçek hâli değildi.

Buradaki herkes aynıydı. Hepsi kendi camdan kubbelerinde dolanıyorlardı. Bir yalanın üzerindelerdi. Bundan nefret ediyordum. Peşinde koşturmaktan, Macon'ın imajı ve insanların onun hakkında düşündükleri benim için dünyadaki en önemli şeymiş gibi davranmaktan nefret ediyordum.

Ben bir şeftim, asistan değil. Hong Kong, Tokyo ve Shanghai'da nasıl noodle yapıldığını öğrenmek istiyordum. Beijing'deki arkadaşım Sammy'yle derin tava dersleri alıyor olmalıydım. Sammy'yle, Çin'deki lüks bir otelde çalışmaya başlamadan önce aşçılık kursunda tanışıp birbirimize e-postalarımızı vermiştik. İlk durağım onu ziyaret etmek olacaktı.

Davetiyenin ucu açık olsa da beklemek rahatsız ediciydi. Sam'in mesajları da öyle. Yakında dönecekti. Harika. Müthiş.

Mutfağımı özlüyordum. Çalışanlarımla büyük bir yemek hazırladığımız sıradaki ritmi ve akışı özlüyordum. Yanan, sıcak tavalardaki güzel yemeklerin kokusunu özlüyordum. Yemekteki simyayı özlüyordum. Macon için yemek yapmak, ne kaçırdığını fark etmesin diye hem tadı iyi olan hem de sağlıklı yemekler bulmak zorlu bir görevdi. Şu ana kadar tam olarak başarılı oldum diyemezdim çünkü adam tatlı istiyordu. Hem de çok fena.

Odanın gerisindeki diğer asistanlarla birlikte masada otururken her şeyi kabullenmeye çalışıyordum. Şikâyet etmemeliydim; bunu kendim istemiştim. Macon'a, olanları telafi etme konusunda bana bir şans vermesi için yalvarmıştım. Hem Macon beklediğim gibi adi ve şerefsizce davranmamıştı. Problemin bir parçası da buydu. Ondan hoşlanıyordum. Ona çekiliyordum. Hayır, az bile söylemiştim. Vücudum artık benim değildi. Kontrolü ele alarak onu kıpır kıpır, heyecanlı, istekli, ihtiyaç dolu bir hâle getirmişti. Sürekli sersemlemiş ve tedirgin bir duygu karmaşası içindeydim.

Daha da kötüsü, aklım da bana ait değildi. Uyumaya giderken Macon'ı düşünüyordum. Uyandığımda yine onu düşünüyordum. Ve ilk defa Macon'la ilgili düşüncelerim kötü ya da öfke dolu değildi. Onun yerine beni gülümseten şeyleri düşünüyordum. Saçma şakalarını, güldüğünde kırışan göz kenarlarını hatta elma yerken çenesinin hareketlerini bile.

"Tanrım," diye mırıldandım beyaz şaraptan bir yudum alırken. Kendimden iğreniyordum. Burada tamamen... ha-

yal dünyasına dalmış bir şekilde oturuyordum. Bu sırada o; ön tarafta, en az kendi kadar güzel olan insanlarla sohbet ediyordu.

Etkinlik sona erdiğinde adamı kafamdan atabilmek için hipnoz denemeyi düşünüyordum. Ünlüleri almak için duraksayan arabalardan bir kuyruğun oluştuğu yerde, dışarıda buluşacaktık. Çevrede dolanan ve sohbet eden insanlar denizinin arasında Macon beni fark etti. Her zamanki sert ifadesi aydınlandı, dudakları hafifçe kıvrıldı ve kaşlarını kaldırdı. Ancak beni asıl etkileyen şey gözlerindeki duyguydu. Macon bana, sanki aklımdaki tek şey benmişim gibi bakıyordu. Her zaman böyle olmuştu fakat şu anda gözlerinde kin ve öfke yerine içten bir memnuniyet vardı.

O anda her şey eridi gitti. Boynumdaki korkunç gerginlik, karnımdaki öfkeli his, hepsi gitti. Yerini sıcaklık ve heyecan aldı. Macon hâlâ bastonunu kullanıyordu –bu seferki gümüş, kurukafa başlı siyah bir bastondu ki bu beni gülümsetiyordu– fakat bunu ustalıkla yapıyordu. Kasıla kasıla yürüyordu.

Boynunu ve yetenekli omuzlarını saran gri takım elbisenin içinde, her bir santimi yıldız gibiydi. Kravat takmıyordu, beyaz gömleğinin açık yakası boynunu ortaya çıkarıyordu. Yanıma gelip dirseğime dokundu. "İşte buradasın," dedi sanki kaybettiği bir çocukmuşum gibi.

O aksi his geri dönmüştü. Yanağımın içini ısırdım çünkü gergin hissetmem onun suçu değildi. "İşte buradayım," diye cevap verdim etrafımızdaki insanlar birbirini itip kakarken.

Elini sırtıma doğru kaydırarak beni iki tane Oscar ödüllü insanın yanına doğru yönlendirdi. "Benimle oturmalıydın."

Çocukluk aşklarımdan birine bakmamaya çalışıyordum. Kendisi benim boylarımda gibi görünüyordu. Her gün yeni

bir şey öğreniyordunuz. Aval aval bakarken yakalanmadan önce bakışlarımı kaçırdım. "Macon, bu tabak başına yirmi bin dolarlık bir davetti. Çalışanlar, yıldızlarla aynı masada oturmaz."

Gergin dudakları düzleşti. "Bir dahakine sana yemek ısmarlayacağım ve kahrolası nereye oturmak istersek oraya oturacağız."

Senden daha da fazla hoşlanmamı sağlama. Elbette bunu çok fazla şeyi ortaya çıkarmadan söyleyemezdim, bu yüzden zayıfça gülümsedim. "Çok tatlısın ama sorun değil. Çalışıyorsun sonuçta."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Orada olmadığımı unutup durdum. Kulağına bir şeyler fısıldamak için her eğildiğimde yanımda sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakan Chris'i buluyordum."

Dudaklarım seğirdi. Chris dediği Chris, Hollywood'un en seksi yıldızlarından biri olan Chadsworth olmalıydı. "Belki de ondan hoşlandığını düşünüyordur."

"Ah, elimi dizine koymamın bunu kesinleştirdiğine eminim." Güldüğümde göz kırptı ancak ses tonumdaki bir şeyle kendimi ele vermiş olmalıydım çünkü ifadesi hızla endişeyle doldu. "Sorun ne?"

"Sorun yok." Düzeltebileceğim ve fark etmesini istediğim bir şey yoktu. Ona şikâyet etmeyecektim, hissettiklerimi azıcık bile göstermem sinirimi bozuyordu. Neşeli konuşmaya çalıştım. "Sadece biraz yorgunum, o kadar."

Macon söylediğime bir an için bile kanmadı. Gözleri sanki ne kadar çok bakarsa bir şekilde aklımı okuyabilecekmiş gibi yüzümü süzüyordu. "Hayır, seni rahatsız eden bir şeyler var. Bana ne olduğunu söyle. Lütfen."

Beni ikna eden şey kibarca "lütfen" demesiydi. Bu noktada sorusundan kaçmak, yalnızca en kötüsünü düşünüp arasından doğru olanı bulmaya çalışmasına neden olacaktı. "Burada kendimi yabancı gibi hissediyorum," diye itiraf ettim alçak sesle.

Gergin omuzları rahatladı. Başını eğerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ben de öyle hissediyorum. Buradaki herkes öyle hissediyor."

Ona inanmaz bir bakış attım. "Beni hor görme, Macon. Hiç gerek yok. Sen buraya kalıp gibi oturuyorsun. Meslektaşlarının kendilerini uyumsuz hissettiğinden de şiddetle şüpheliyim."

"Duysan şaşırırdın," dedi tatsız bir nefes vererek. "Açıklamama izin ver çünkü hem haklısın hem de haksız. Çalışırken sonunda ait olduğum yeri, insanları bulmuşum gibi hissettiğim anlar oluyor. Ve o his? O kadar lanet olası harika bir his ki, Tot. İlaç gibi. Hemen ardından bir anda hepsinin ortadan kaybolacağına dair bir dehşet hissediyorsun. Eğer tam bir Hollywood soylusu değilsek, çoğumuz hiçbir zaman gerçekten rahat hissedemiyoruz."

"Şef olmak da aynen böyle bir şey."

Karanlık gözleri bana bakarken keskinleşti. İfadesi kararmıştı. "Bunu yaparken çok mutsuzsun, değil mi?"

İnkâr edemezdim, bu yüzden başka tarafa baktım. Elini eteğimin kıvrımları arasına yerleştirip parmaklarımızı birleştirdi. Elimi hafifçe çektiğinde ona bakmak zorunda kaldım. Gözleri pişmanlıkla doluydu. "Öylesin."

"Macon..." Tüm kendime acıma duygumu bir kenara ittim. Gösterdiğim için utanıyordum. "İyiyim."

"Hayır." Kavrayışı sıkılaştı. "Değilsin. Bitirelim şu an-

laşmayı. Yemek şirketini yeniden aç ve görevine dön. Kendi ayaklarının üzerinde yeniden durabilene kadar evdeki mutfağı kullanabilirsin."

"Hayır," dedim sertçe. "Bir anlaşmamız vardı. Korkup kaçmayacağım. Buna katlanabilirim."

Kaşları alçaldı. "'Katlanmanı' istemiyorum. Sana sadece zorluk çıkaracağımı bile bile bu anlaşmayı kabul etmem aşağılık bir hareketti."

Sıcaklık üzerimden merhem gibi aktı. "Fikir benimdi ve ikimiz de bunu biliyoruz. Seni zor bir durumda bırakmayacağım, Macon. İçim rahat etmez."

Görünen bir hayal kırıklığıyla nefesini verirken boştaki elini saçlarının arasından geçirdi. "Artık bunu istemiyorum," dedi boğukça. Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse kalabalığın gürültüsü yüzünden duyamayacaktım. "Senin mutluluğun pahasınaysa olmaz."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Anlaşmamız bir bulut gibi üzerimize çökmüştü ancak Sam'in hırsızlığı da öyleydi. Aklımın karanlık köşelerinde, isteksizliğimin Sam'le bir alakası var mıydı merak ettim. Yoksa tamamen Macon'la mı ilgiliydi?

"Mutluluğum hiçbir zaman denklemin bir parçası olmadı," diye fısıldadım ondan çok kendime.

Macon ağzını açıp cevap vermeyi çalışırken gözü arkamdaki bir şeye takıldı ve tüm vücudu vurulmuş gibi irkildi. Yüzü bembeyaz kesilmişti, cildi güneşte kurumuş çamurun rengini aldı. Ona doğru adım attım, parmaklarım geniş bileğine dokunurken hızlanan nabzını hissettim.

"Macon?" Sonra gördüğü şeyi ben de gördüm. Ağzım kurudu.

Bize doğru gelen adam Macon'ın daha yaşlı ve gri versiyonuydu. Aynı güzellikle yontulmuş kemik yapısı, aynı çekik kaşlar ve kömür karası gözler. Sadece ağzı farklıydı. Kalıcı bir rahatsızlık gibi gözüken öfkeyle, ince ve düzdü. Boğazı ve yüzü ağır içki içmekten şişmiş görünüyordu, şişkin cildine kızarmış bir ton hâkimdi.

George Saint, hoşsohbetle vakit kaybetmedi. Oğlunun önünde durur durmaz konuşmaya başladı. "Seni burada, basının önünde tavus kuşu gibi süzülürken bulacağımı biliyordum. Hep ilgi çekmek için çaresizdin."

Macon'ın yüzünün rengi yavaş yavaş geri gelirken, konuştuğunda sesi sert ve keskindi. "Bunu bana söylemeden önce kendine bakmanı önerirdim ama bunu anlayacak kadar kendinin farkında olduğunu düşünmüyorum."

George Saint gözlerini kıstı. Mimiğinde Macon'ı hatırlatan bir şeyler olsa da birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Babasımnki o anda o kadar fazla soğuk bir çirkinlikle doluydu ki... "Saygısızlığı döve döve üzerinden attığımı düşünmüştüm. Belli ki daha sert vurmalıymışım."

Kelimeleriyle birlikte kanımın donduğunu hissettim. Ani verdiğim nefes ciğerlerimi terk ederken canımı acıtmıştı.

Benim tarafıma bakmasa bile Macon sesimi duymuştu. Vücudunu hareket ettirdiğinde geniş omuzları manzaramın yarısını kapatıyordu. Babasıyla benim aramda bir savunma duvarı örmeye çalışıyor gibiydi. "Dayağının bana öğrettiği tek şey nefretti." Macon'ın sözleri derin iz bırakan çiviler gibiydi. "Ama şunu iyi anla. Şu anda karşılık veriyorum. Hem de çok daha sert bir şekilde."

George'un kızarmış cildi soldu. Hemen ardmdan intikamla dolu kırmızılık geri döndü. "Bana hakkımı borçlusun, oğlum."

"Seni tek parça bıraktım," diye çıkıştı Macon sesi alçak ve güçlü olsa da. "Yapmak istediklerim düşünülürse, bana teşekkür etmen lazım."

"Seni bitireceğim," diye tısladı George. Dudakları tükürükle ıslanmıştı. "Herkese gerçekte kim olduğunu söyleyeceğim. Değersiz, omurgasız, küçük bir bok."

"Hayır!" Kelimeler ağzımdan mermi gibi fırladı. Her nasılsa planlamadan konuşmuş, Macon'ın yanmdan geçip fark etmeden George Saint'in alanına girmiştim. Ancak geri çekilmeyecektim. Öfke; dünyamı gözlerimi kamaştıran beyaz bir renkle boyamış, etrafı bulanıklaştırıyordu. Kanıma kireç gibi hızla yayılıyordu. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Burayı terk edeceksin ve hangi taşın altından çıktıysan sürüne sürüne oraya döneceksin."

Şu anda iyi bir durumdaydım, vücudum öfkeyle titriyordu. "Bu adam senin en iyi yönün. Bilip bilebileceğin tek iyilik o. Ve ona tekrar dokunabilmek için önce beni aşmak zorundasın."

Sonunda gücüm tükendiğinde kalabalığın gürültüsü tüm gücüyle geri döndü. Ancak öfkem azalmamıştı, yalnızca dinginleşmiştim. Sonra Macon, babası öne doğru bir adım atacak gibi olduğunda harekete geçti. Garip, çirkin bir dans misali her şey bir anda oldu. Macon elini belime sararak beni kendine doğru çekti. Duruşu o kadar tehditkârdı ki George Saint sendelemişti.

Macon'ın ağzından sadece tek kelime çıktı. "Yeter." Bir tehdit ve sözdü. George ne yaparsa yapsın, Macon'un kararlılığının aşılmaz duvarıyla karşılaşacaktı.

Babasının soğuk gözleri üzerimdeydi. "Seni şimdi tanıdım. Baker'ların o koca ağızlı şişman kızısın. Eskiden oğ-

lumla kedi köpek gibi kavga ederdiniz. O zamanlar bile seni nefretle sikmek istediğini biliyordum. Ona güzel, sürtük kız kardeşin bunun için yalvarırken seninle uğraşmamasını söylemiştim." Küçümseyerek güldü. "Dinlemeyeceğini bilmeliydim. Şimdi de varoş mu oldun, oğlum? Yeni bir bodur kinkin* falan mı var?"

Macon'ın kavrayışı sıkılaşırken nefesim acı verici bir şekilde boğazıma takıldı. Tepkimi hissettiği belliydi, eli geniş ve sıcak bir şekilde yan tarafıma yayılmıştı.

"Çirkin ağzını yapabiliyorken kapat," dedi babasına. Kalbi yanağıma karşı hızla çarpıyor, kaburgalarına yayılıyordu. Gövdesi titrese de bunu iyi saklıyordu. "Eğer bir saniye için bile etrafta insanlar var diye güvende olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun."

Şu ana kadar kimse tartışmamızı fark etmiş gibi görünmüyordu. İnsanlar gülüyor, gruplar hâlinde sohbet ediyorlardı. Fakat bu tek iyi bir vuruşla kolayca sonlanabilirdi.

"Bence," dedi George Saint eğilerek. "Sen tıpkı küçüklüğündeki gibi ağlayıp burnunu çekerek yalvarırdın."

Macon kıpırdamadı, tek bir duygu kırıntısını bile göstermiyordu. Fakat ben vücudundaki ürpermeyi hissedebiliyordum. Şüphesiz ki doğruluğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Çünkü aileler, onları sevsen de sevmesen de kalbini paramparça edecek güce sahiplerdi. Bıçağı nereye saplayacaklarını iyi bilirlerdi.

Elimi göğsüne koyup hafifçe hızla atan kalbine bastırdım. "Hadi gidelim," dedim yukarı bakıp tüm dikkatimi sadece ona verirken. "Burada olmak için bir sebebimiz kalmadı."

* İnsan cinselliğinde kink, basmakalıp olmayan cinsel uygulamaların, kavramların veya fantezilerin kullanılmasıdır. (ç.n.)

Bakışları buğuluydu ancak gözlerini kırptığında, gür, siyah kaşları hızla kapanıp açılınca bakışları netleşmişti. "Hem de hiç sebep yok," diye hak verdi yumuşak bir sesle. "Gel hadi, tatlım."

George Saint son defa patladığında dönüp gitmek üzereydik. Çirkin dikenleri tenimde iz bırakıyordu. "Büyüklük taslamaya devam et, kızım. Ama senin hiçbir şey olduğunu biliyorum. Gayrı meşru bir çocuksun, istenmemiş, geride bırakılmış. Sırf acıdıkları için Baker'lar tarafından alındın."

Macon duraksadı. Uzun bedeni diyapazon gibi uğulduyordu. Diğer yandan ben, uyuşmuştum. Bir elimi Macon'ın sırtına yaslayıp onu öne ittirdiğimde bu işime yaradı. Sessizce, ona hayat veren nefret dolu adamı görmezden gelmesi için yalvarıyordum. O da öyle yaptı. Beni sararak uzaklara doğru götürürken belimdeki kolu kaskatıydı.

BÖLÜM ON YEDİ

Delilah

Macon'la birlikte yürürken kulaklarımda durmaksızın devam eden bir çınlama vardı. Yüzüme ise acı dolu bir gülümseme yerleşmişti. Sanıyorum ki o da benzer derecede memnun bir ifade takınmıştı ancak vücudumu, dönüp kontrol edecek kadar bile hareket ettiremiyordum. Macon'ın babasıyla olan nahoş karşılaşmamız muhtemelen iki dakika sürmüştü. Yine de içten dışa yapış yapış kirlerle kaplanmış gibi hissetmem için yeterliydi. Pis bir duygu yumağı boğazımdan aşağı kayıyor ve ben zorlukla yutkunuyordum.

Bilinçsizce Macon'ın beni yönlendirmesine izin verdim. Etrafımızdaki kalabalık arada geri çekiliyor, arada üstümüze geliyordu. Arabaya vardığımızda North bana arka kapıyı açmak için bir hamle yaptı. Fakat Macon koluna dokundu ve kimsenin duymaması için ona doğru eğildi. "Anahtarlara ihtiyacım var."

North, gözlerinde her ne gördüyse bu bakışlarını sertleştirmeye yetmişti. Macon'a hızlıca başını salladı. "Kontağa takılı." Arka kapıyı kapattıktan sonra benim için ön yolcu

kapısını açtı. Gözleri endişeyle bakıyordu. Arabaya binerken ona gergince gülümsedim.

Büyük Mercedes SUV'un içi müthiş serindi. Hava sabit bir uğultuyla arabanın içinde dolanıyor ve radyoda kısık sesle Sia çalıyordu. Macon arabanın etrafından geçerken hafifçe titreyerek konforlu deri koltuğuma yaslandım. Sabırsız bir homurtuyla bastonunu arkaya fırlattı, ardından kırık bacağına ve pek de küçük olmayan yürüyüş botlarına rağmen ustaca sürücü koltuğuna oturdu.

"Araba kullanman doğru mu?" Sormadan edememiştim. Sesim rahatsız edici bir tonda çıkıyor, boğazım sanki bağırıyormuşum gibi acıyordu. Bana sert bir bakış attı. Gözlerinde sanki pamuk ipliğine bağlıymışçasına vahşi bir şeyler vardı. Onu rahatlatmak için bir elimi kaldırdım. "Tamam. Devam et."

Başka bir homurtuyla arabayı çalıştırdığında sorunsuz bir şekilde yola çıkmıştık. Trafikte manevralarla hareket ederken ikimiz de tek kelime etmiyorduk. Korkunç bir kaza geçirmiş olsun ya da olmasın, Macon'ın mükemmel bir şoför olduğu açıktı. On altı yaşımızdayken onunla sürücü kursunda sıkıntıdan patladığımız anlar kafamdan geçiyordu. Macon o zamanlar öğretmenin gözdesiydi, bu her zamanki gibi beni gıcık eden bir şeydi. Sınıf içindeki paralel park rekorumu küçücük bir saniye farkıyla geçtiğinde daha da çok gıcık olmuştum. Gözlerimi ona çevirdiğimde Macon'ın sert bakışlarının yolda olduğunu gördüm. Şakaklarında ter damlaları birikmiş, çenesi seğirmeye başlamıştı. Buna rağmen arabayı sanki yalnızca hedefine ulaşması gerekiyormuş da ondan sonra her şey yoluna girecekmiş gibi bir kararlılıkla sürüyordu.

Garip bir şekilde Malibu'ya değil, güneye, Hollywood'a doğru ilerliyordu. Pek sorgulamadan elimden geldiğince rahatlamaya çalışırken geçip giden manzarayı ilgisizce izliyordum. Arabayı Griffith Park'a kırdı ve spiral bir yola doğru sürdü. İlk müsait noktada, kenara çekip kontağı çevirdi. Etraftaki tek ses sessizce çalışan motorunkiydi.

Macon bir nefes alıp arabadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Yerimden kalkıp onu takip ettim. Hava okaliptüs ile kır çiçeklerinin tatlı kokusuyla dolu ve öğlen güneşiyle sımsıcaktı. Macon bir anlığına süratle yürüdü, sonrasında kollarını SUV'unun üstüne yasladı. Nefes almak için çabalarken omuzları öne çıkıyordu.

Sert bir küfürle avucunu arabanın üstüne geçirdi. "Siktir. Siktir. Siktir." Ettiği her küfür arabaya vurduğu bir darbeyle noktalanıyordu.

Çok yaklaşmaktan ya da çok uzaklaşmaktan korkarak sessizce onu izliyordum. Gözlerini uzun bir an için sıkıca kapattı. Sonrasında kocaman açtığında bakışları beni bulmuştu. "İyi misin?" Sesi hassas tenimi kesiyordu.

"İyiyim." Kulağa öyleymişim gibi gelmiyordu ama bu konuda tartışacağını sanmıyordum. "Sen iyi misin?"

Başını tekrar önüne eğdiğinde çenesi kasılıyordu. Aşağıdaki şehre kısa bir bakış atmak için kafasını çevirdi. Başparmağı arabanın metal çatısına yankı yapan bir ritimle vuruyordu. "Üzgünüm."

"Ne için? Babanın aşağılık davranışı yüzünden mi? Yoksa onunla uğraşmak zorunda kaldığımız için mi? Seni temin ederim ki, ikisi de şu kadarcık bile senin suçun değil."

Gülümsemesi karanlık ve acıyla doluydu. "Yine de öyle hissettiriyor. Sikeyim, ondan nefret ediyorum."

"O nefret dolu bir adam," diye yumuşakça cevap verdim. Macon katıldığını belli eden bir homurtu çıkardı ancak sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı. Tekrar başını eğdiğinde yumruklarını sıkmıştı. Daha iyi hissetmesi için ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Hâlâ George Saint'in Macon'a söylediklerinden ve bize karşı olan kötü hareketlerinden dolayı sersemlemiş durumdaydım.

Macon'ın düz sesi sessizliği bozdu. "Yedinci sınıfta dikkatim dağıldığından koridorda sana çarptığımı ve senin, beni bunu bilerek yapmakla suçladığını hatırlıyor musun?"

Macon söz konusuyken fotografik bir hafızam olduğu göz önüne alındığında evet, hatırlıyordum. Bu anı artık bana acı vermiyor, beni alaycı bir keyifle dolduruyordu. "Dikkati dağılmış, hah. *Yok teyzem, Fern.* İnkâr edip beni görmediğini söyledin. Ama seni uyarmak için hemen öncesinde bağırmıştım, orada olduğumu nasıl görmemiş olabilirdin?"

Dudak kenarlarındaki çizgiler belirginleşti. "Duymama sebebim, babamın bir gece öncesinde eve kirli kramponlarımla girdiğim için kafamı küvete sokarak beni cezalandırmasıydı. Kulaklarım tıkanmıştı."

Dehşet duygusu bir dalgayla üzerime gelmiş ve beni sersemletmişti. Kusmak üzereydim. "Macon..."

"Yapma." Elini kaldırmıştı. Gözleri hem sert hem de yalvarır gibi bakıyordu. "Sadece... yapma."

Olduğum yerde durarak ona bariz bir anlayışla başımı salladım. Rahatlatılmak istediğiniz anlar ve bir gram sempatinin bile sizi parçalara ayırabileceği anlar vardı.

Kederi gözlerini gölgelemişti. "Tüm o yıllar boyunca, ilk andan itibaren, beni neyin harekete geçireceğini her zaman tam olarak biliyor gibiydin ve her zayıflığımı görebileceği-

ne yemin edebilirdim. Bir şekilde dayak yediğimi bildiğini sanmıştım. O kadar küçük düşürücüydü ki sana ateş püskürdüm. Senden nefret ediyordum çünkü en büyük utancımı gördüğünü sanıyordum. Bana her baktığında bunu gördüğünü sanıyordum."

"Hayır," diye fısıldadım. "Hiçbir fikrim yoktu. Ben onun..." Gökyüzüne bakarak saydırmadan ya da dönüp George Saint'i öldürmek istemeden cümlemi bitiremezdim.

Macon'ın gülüşü zayıf ve neşeden yoksundu. "Bunu şimdi görebiliyorum. Varsayımlarım yüzünden kendimi çok aptal hissediyorum. Ve senin yerine Samantha'yla arkadaş olduğum için de. Senin huzursuzluğuna gülen ve benim adiliğimi destekleyen boş, sığ Sam. Onu bir müttefik olarak görüyordum. O ve ben bu yönden birbirimize benziyorduk. Bu eğlence anlayışımıza dönüşene kadar başkalarına saldırmak konusunda."

Olduğum yerde dururken söyleyecek bir şey arıyordum ama dilim tutulmuştu.

Macon usulca başını sallayarak gözlerini gökyüzüne dikti. "Görüyorsun ya, düşündüğünden daha çok benziyorum *ona*. Babama."

Bu söylediği devam etmemi sağlamıştı. "Hayır. Biraz bile benzemiyorsun. Kendin söyledin, o sana nefret etmeyi öğretti. Onun gibi olmaktan endişe ediyor olman bile ona hiç benzemediğini gösteriyor."

Sözlerim teselli etmekten çok onu derinden etkiliyor gibi görünüyordu. Dudakları düzleşirken ceketinin ince yünü altında omuzları kasıldı. "Her zaman, hiç onun gibi olmadığımı söylerdi. Tam bir hayal kırıklığı olduğumu." Acı tatlı bakışlarıyla bana doğru baktı. "Yüzümün onun tam bir kop-

yası olmasının şansıma olduğunu yoksa tesisatçının çocuğu olduğumu düşüneceğini."

"Seni hak etmiyor," diye homurdanarak Macon'ın bana Sam hakkında söylediklerini ona söyledim. "Ve hiçbir zaman da etmeyecek."

Alaydan uzak bir gülümseme dudaklarına belli belirsiz yerleşmişti. "Parayı hak ettiğini düşünüyor ama. Annem öldüğünden beri beni dava etmeye çalışıp duruyor."

"Gerçekten mi?" Yine de şok olmuş değildim. Hem de hiç.

İfadesi sertleşmişti. "Problem şu ki, babam sağlam bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı." Şaşkınlıkla aldığım nefesle –çünkü bunu gerçekten beklemiyordum– gözleri benimkilerle buluştu. "Büyükbabam haklı olarak babamın bir dolandırıcı olduğuna inanıyordu. Annemin mal varlığını korumakta ısrarcıydı. Sevgili yaşlı babam, kendi kendine elde ettiklerinden başka hiçbir şey alamadı."

"Bunu kabul etmesine çok şaşırdım."

"Bence asıl fikri güvenini kazanmak için evet demek ve ardından annemi o kâğıdı yırtıp atsın diye büyülemekti." Macon zorlukla yutkundu. "Öfkesini çok uzun süre tutamadığı için başarısız bir plan olmuştu."

Büyürken Macon'ın annesini neredeyse hiç görmezdim ancak onu oldukça iyi hatırlıyordum. Kestane rengi saçları her zaman omuzlarına bir çarşaf gibi pürüzsüzce dökülen minyon, fazlasıyla zayıf bir kadındı. Donmuş bir gölün rengindeki gözleri büyük, yuvarlak ve kederliydi. Cecilia Saint'in öyle bir kırılganlığı vardı ki, insanda hem onu koruma isteği uyandırıyor hem de onun için üzülmenize sebep oluyordu.

"O... o annene de vuruyor muydu?"

"Hayır." Sesi şükrana benzer bir şeyle yumuşamıştı. "Yapmaması gerektiğini biliyordu. Üzücü olan ne biliyor musun? Annem öldüğünde ondan boşanıyordu. Evrakları buldum. Babam henüz imzalamamıştı."

İkimiz de bir anlığına sessiz kaldık. Boğazım ağrıyordu, ona kocaman sarılmak için duyduğum ihtiyaç çok güçlüydü ama kıpırdamadım. "Üzgünüm, Macon. Yanlış ebeveynin seni arkasında bırakıp gittiği ve boktan olan da seni incitmenin yollarını bulmaya devam ettiği için üzgünüm."

Bir araba tozu dumana katarak yanımızdan geçerken eteklerim sallandı. Macon beni temkinli gözlerle incelerken irkilmemişti bile. "Sen evlatlıksın."

George Saint'in kin dolu sözlerinin hayaleti kalbime yumruklarını geçiriyordu. "Evet."

Bundan gerçekten utanmıyordum. Nasıl utanabilirdim ki? Dünya üzerindeki tek bir kişinin bile doğumu üzerinde söz hakkı yoktu. Yine de Samantha'nın anne babamızın kanından olduğunu ve benim olmadığımı bilmenin canımı sıktığı zamanlar oluyordu. Sanki bu küçük nokta beni ondan daha az kızları yapıyormuş gibi.

Ben, Macon'la ya da beni rahatsız eden başka birileriyle sürekli kavga eden problemli çocukken Sam'in güzel ve popüler olması da yardımcı olmamıştı. Aynı zamanda böyle hissettiğim için de utanıyordum çünkü ailem beni sahip oldukları her şeyle seviyordu. Bana biraz garip olan kızları gibi davranmanın aksine kıymetlilerinden başka bir şeymişim gibi davranmamışlardı. Bu yüzden o duyguları artık bana dokunamayacakları kadar derine gömmeye çalışmıştım. Soyları benimki hâline gelmişti. Onlar sahip olduğum

tek şeydi. Her şeyimdiler. Yine de bu endişe, onları memnun etme ve koruma ihtiyacım, her zaman yüzeye çıkmıştı.

"Baban bir konuda yanılıyor. Acıdıkları için almadılar beni. Onlar tarafından evlat edinildim çünkü bir çocukları olsun istiyorlardı ama annem hamile kalamıyordu. Ancak bu uzun bir süreç. Beni almaları için evraklar geldiğinde annem –tamamen sürpriz bir şekilde– Sam'e hamileydi. Her zaman Tanrı'nın onu iki kat fazla kutsadığını söylerdi." Yıllarca bu sözlerine tutunmuştum. Beni şekillendirmişlerdi.

Macon'ın düşünceli bir havası vardı. Ellerini SUV'un üstüne yerleştirdiği yerde birbirine kenetlemişti. "Bilmiyordum. Bunu nasıl gözden kaçırabildim?"

Ne söylemeye çalıştığını anlıyordum. Ben kısa boylu, kıvrımlı, koyu saçlı ve kahverengi gözlüydüm. Cildim kışları açık bir bejdi ve yazları da altın rengine dönüşüyordu. Annem ve Sam ise sarışın, mavi gözlüydü. Uzun, ince vücutları kışları süt gibi beyaz, yazlarıysa biraz daha az süt gibiydi. Babam teni koyu bir bronz rengine dönene kadar bronzlaşma özelliğine sahipti ama onun da saçları sarıydı. Ten rengi daha soğuk tonlardayken benimki sıcak tonlardan ibaretti. Bu da demek oluyordu ki, eğer bizi bir aile olarak dışarıda görseydiniz ben bütün farklarımla göze çarpardım.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Kasabadaki herkes biliyordu. Gerçi o zamanlar bile fark etmediğini anlamıştım."

Bir şekilde yine birbirimize yakınlaşmıştık, kolu benimkine sürtünüyordu. Gözlerime bakabilmek için başını eğdiğinde kaşları çatılmıştı. "Nasıl anladın?"

"Çünkü bunun hakkında bir şeyler söylerdin."

Macon yüzünü buruşturdu. "Söylemeyeceğimi düşünmek istiyorum."

Acı tatlı bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Macon, sen her zaman şah damarına oynardın. Kahretsin, bütün okulun bana Tater Tot demesini sağladın." Başımı sallayarak sisli vadiye baktım. "Hâlâ ayaklarımın dibine düşen o *totlarla* ilgili kâbuslar görüyorum. Bana hâlâ Tot diyorsun, Tanrı aşkına."

Uzun bir süre orada öylece durduk. Sertçe nefes alırken göğsüm yükselip alçalıyordu ve Macon bana, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Sonra göz kırptı. O kalın kirpikleri yavaşça kapanıp açıldı. "Öz anne ve babanın kim olduğunu öğrendin mi?"

"Hayır." Kalçamı arabaya yasladım. "Annem ve babam gerçek ailemle bağlantı kurmama yardım etmeyi teklif ettiler ama ben istemedim."

Başımı sallayarak, yolun tozuyla kaplanmış siyah topuklu ayakkabılarıma baktım. "O kapalı kutuyu açmaya korkuyordum. Ya öz ailemin beraber olduğunu ve aslında beni yanlarında tutabileceklerini öğrenseydim? Ya benden hemen sonra bir çocukları olduysa ve onu vermedilerse? Ya korkunç insanlarsa? Ya da hikâyeleri kalbimi kıracak kadar üzücüyse? Korktuğum şeylerin listesi sonsuza dek sürüyordu." Omzumu silkerek Macon'ın yüzüne baktım. "Öylece bırakmak daha iyi görünüyordu. Ayrıca, bir ailem var zaten. Gerçekte onların çocuğu olmamam, onları daha az annem ve babam yapmıyor."

"Onlar muhteşem ebeveynler," dedi sevgiyle. "Eskiden benim ailem olmalarını dilerdim."

"Artık dilemiyor musun?" diye dalga geçtim.

Gözlerine garip bir bakış yerleşmişti. "Bu bizi kardeş yapardı, o yüzden hayır."

"Merak etme, kardeşim olman düşüncesini ben de aynı derecede nahoş buluyorum." Muhtemelen onun düşündüğü şekilde değildi ama bunu söylemedim.

"Öyle olduğunu umuyorum." Bana hızlıca göz kırptı.

Bir saniyeliğine sessiz kaldım. "Belki bir gün şu DNA kitlerinden birini yaparım ve neden yapıldığımı görürüm."

"Bunu sana ben de söyleyebilirim," dedi rahatlıkla. "Şeker, baharat ve güzel olan her şeyden.*"

"Bu senin de yavru köpek kuyruklarından yapıldığın anlamına mı geliyor?"

Macon başını salladı. "Bunu hiçbir zaman anlamadım."

Geçmiş aniden hem uzak bir anı hem de tenime çok yakın görünmüştü. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş olan Macon güneşin altında puslu görünen şehre bakıyordu. Gerginliğin yarattığı çizgiler göz çevresini lekeliyordu. "Lisedeyken bir pisliktim."

Başka küçük bir kahkaha dudaklarımdan firar etti. "Evet, öyleydin."

"Ve sen de bir velettin."

Hızla ona doğru baktım. "Ne?"

Macon çenesini hafifçe kaldırdı. "Hatırladığım kadarıyla ne kadar yakışıklı olduğumun bir önemi olmadığını ve içimin her zaman çirkin olacağını *söylemiştin.* Asla günahlarımdan arınamayacak, değersiz ruhun teki olduğumu."

Canını yaktığımı gösteren bakışları benimkilerle buluştuğunda göğsümden ağır bir his geçti. Acımasız, "hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil" Macon Saint'i gerçekten yaralamıştım. Çocukken hiçbir zaman bir parça bile hassas duygu göstermez, o mükemmel dış yüzünden başka bir şey

* PowerPuff Girls adlı çizgifilme atıf. (ç.n.)

görmeme izin vermezdi. Ancak, şimdi gösteriyordu ve bunu görmezden gelemezdim.

"Kahretsin," diye fısıldadım ellerimi sıkarak. "Bu söylenecek en boktan ve dramatik şey."

"Öyle." Elleri benimkileri okşadı. "Her zaman ağzın iyi laf yapardı."

Kaçmamdan korkuyormuş gibi yavaşça parmak uçlarıma dokunuyordu. Sessiz bir anlaşmaya vardığımızda parmaklarımızı birbirine kenetledim. Başparmağının kenarı eklemlerimin üzerinden yumuşak bir yol çiziyordu. Herhangi bir hareketimin büyüyü bozup onun elini çekmesine sebep olacağından korkarak kıpırdamadan durdum. İşte buradaydık. Kavgalarımızın en kötüsünü hatırlıyorduk ama Macon yine de sanki tenimin dokusunu seviyormuş gibi bana dokunuyor ve kendini durduramıyordu.

"Tanrım, Delilah." Sesi kendine kızgınmış gibi geliyordu. Yüzünü tekrar buruşturduğunda suratı değişmişti. "Birbirimize söylediğimiz şeyler... Korkunçtuk."

Gülmek zorundaydım ve bu göğsümde asılı kalan gerginliğe rağmen iyi hissettiriyordu. "Oldukça korkunçtuk."

Onaylarcasına mırıldandı.

Nefesimi bıraktım. "Kendimden utanıyorum."

"Utanma. Geçmişi değiştiremeyiz ve sen de bilmiyordun zaten." Parmakları seğirirken bana doğru eğildi. "Sana şimdi Tot dediğimde bunu sevgimden yapıyorum. Ancak eğer bu seni incitiyorsa kullanmayı bırakırım."

Kendimi tereddüt ederken buldum. "İlk başta beni kızdırıyordu ama şimdi... Buna alıştım."

"Buna alıştın," diye tekrar etti inanamıyormuş gibi. "Sinir bozucu bir şeytantırnağı gibi mi?"

"Sen şeytantırnağının ta kendisisin, Macon," dedim tatlı tatlı. Artık alay ediyordum.

Yüzünde hızlı bir sırıtış belirdi ancak bakışları tekrar içine kapanırken soluverdi. "Sanırım öyleyim. Yıllar önce sana o kadar acı çektirdiğim için üzgünüm, Delilah. O zamanlar mutsuzdum ve ne yazık ki bu yükün çok büyük bir kısmını sen çektin."

Boğazıma bir yumru oturmuştu. İfadesi sabit, geniş omuzları sanki onu suçlamamı bekliyormuş gibi sertti. Şiddetle yutkundum. "Ben de sana o iğrenç şeyleri söylememeliydim. Doğru değillerdi."

Elimi bıraktı. Tenimden çekilen dokunuşuyla içimdeki huzur da çekilip gitmişti. Melankolinin havası omuzlarıma çökmüştü. Kollarımı gövdeme sardım. Gökyüzüne karşı gözlerimi açıp kapatırken derin bir nefes aldım ve verdim. "Eh, bugün de böyle bir gündü işte."

"Boktan bir gün," diye bana katıldı boğuk bir kahkaha atarak. "Kupkuru bir tavuk ve yavan közlenmiş sebzeler eşliğinde."

"Bunu söylemeyecektim ama evet."

Ellerini ceplerine soktu ve incelercesine ufka baktı. Güneş gökyüzünde alçaktan süzülüyor, sisli bir pusun arkasına gizleniyordu. "Bizden tamamen farklı bir şey yapsak ve ateşkes ilan etsek nasıl olur?"

Ateşkes. Bu, arkadaşa yakın bir şey olacağımız anlamına geliyordu. Macon Saint'in arkadaşım olması söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi ama doğru hissettiriyordu. Arkadaş olmayı kaldırabilirdim. Sanırım.

"Tamam." Boğazımı temizledim. "Bunu isterim."

Bana göğsüme sımsıcak bir ısı dalgası gönderen, ölçercesine bir bakış atmıştı. Sonrasında göz kırptı, her zamanki gibi eforsuz bir cazibesi vardı. "Güzel. Aşçımın bir gün beni zehirleyebileceğini düşünmek istemem."

Nefesim kesilmiş gibi yaparak elimi göğsüme koydum. "Seni zehirlemeye asla tenezzül etmem. Eğer ölmeni isteseydim şah damarına oynardım."

"Bunu yapacağına güvenim tam, Tot."

BÖLÜM ON SEKİZ

Macon

Timothy lanet olası bir canlılıkla eve geldi, ki bu da baş ağrıma ya da boktan ruh hâlime hiçbir şekilde yardımcı olmamıştı. "Hediyeler getirdim," diye duyurdu, kocaman bir kutuyu mutfak masasının köşesine koyarken.

Onu mutfağın derinliklerine doğru takip ettim. "Bir şekilde bundan şüpheleniyorum."

Sırıtışı büyüktü. "Haklısın." Kutunun kapağını kaldırdıktan sonra sahte bir balta çıkardı ve boş koltuğa çarpmadan önce masaya gömdü. "İmzalaman gereken eşyalar var."

Dizi ekibi de ben de imzalı eşyaları hayır kurumuna bağışlamak için çaba sarf ediyorduk. Yıl boyunca, ya çocuklar için top oyunları ve eğlence koşuları düzenliyordum ya da iş arkadaşlarımla beraber belli grupları ziyaret ediyorduk. Seyahat edecek kadar iyi olacağım zamana kadar sadece bir şeyler imzalayıp, onları dağıtması için Timothy ve ekibine veriyordum.

"Sence sosyal medya hesaplarım kötü mü?" diye sorarken buldum kendimi. Elime ne verirse imzalıyordum.

Duraksadı. "Hmmm... düşüneyim... Geçtiğimiz yıl boyunca elli kere falan bu konuda bir şeyler söylediğimi hatırlıyorum."

Tatlı bir şekilde iğneliyordu.

Dudaklarım seğirdi. "Hatırlıyorum." Hatırlıyordum da. Hayal meyal. Problem, bu işin en sevmediğim kısmının reklam olmasıydı. Bu yüzden birçok şeyi engelleme eğilimindeydim. Timothy bunu bildiği için süreci olabildiğince acısız hâle getiriyordu. İşte bu yüzden altın değerindeydi.

Kendine Delilah'nın buzlu çayından bir bardak doldururken takdir eden bir ses çıkardı.

"Dikkat et." Gülümsememeye çalıştım. "O hakikidir ve muhtemelen bin kalori falan."

Delilah'nın sırf bana işkence etmek için onu el altında tuttuğundan emin sayılırdım. Dün bir bardak çalıp kayıp bir rum fıçısı bulan denizci gibi lıkır lıkır içmiştim. Çocukluğumun tatlı tadı boğazıma oturmuştu. Özellikle de Baker evindeki çocukluğumun.

Timothy tereddüt etti, bardağı ağzına giden yarı yolda durdurdu. Sonra omuz silkerek bir yudum daha aldı. "Siktir et, yarın ekstra kardiyo yaparım."

Arasmus olarak giyindiğim küçük posteri imzaladım. "Bazı günler gerçekten güneyde yaşamayı özlüyorum. Huzurla soğuk çay içebileceğim o yeri."

"Beni de yanında götür," dedi Timothy. "Çünkü bu şey harikulade. Nereden aldın?"

"Delilah yaptı."

"O kızı sevdim."

Kenarına bir şeyler yazarak suni deri bir eldiveni imzaladım. "Ona iletirim."

"Gerek yok. Biliyor zaten. Süper şef asistanın bugün nerede?" Sanki bir anda tezgâhın ardından çıkacakmış gibi mutfağa göz attı.

"Odasında." Saat on bir olmasına rağmen henüz dışarı çıkmamıştı. Sabah smoothiemi de almamıştım. Ona laf ederdim ama gerçekten istemiyordum. Babamla uğraşmak ikimizi de yaralamıştı fakat aynı zamanda da hem beklenmedik hem de kaçınılmaz bir yönden bizi bir araya getirmişti. Aramızdaki hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Sorun şuydu ki, bizi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ortada biz diye bir şey var mıydı onu bile bilmiyordum. Her ne olursa olsun, saklanmak onun tarzı değildi. Kalemimi sıkıca kavrayarak tekrarlayan imza işine odaklandım.

Timothy boş bardağını masaya koydu. "O zaman söyle bakalım, neden sosyal medyana aniden ilgi duymaya başladın?"

Omuzlarım gerildi. "Bir nedeni yok. Sadece sormak istedim."

"Evet. Tamamen yedim bunu. Tamamen." Oturdu. Parmaklarıyla masanın üstünde ritim tutarken beni izliyordu. "Delilah laf söyledi, değil mi?"

"Neden Delilah'nın fikri olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü akıllı ve açıkça senden korkmuyor."

Buna karşılık hafifçe gülümsedim ancak gülüşüm aynı hızda soldu. "Kötü olduğunu düşünüyor. Gerçek benin kötü bir yansıması olduğunu."

"Öyle zaten." Timothy çantasından küçük bir pudra çıkarıp yansımasına baktı. Kaşlarını çatarak etkili dokunuşlarla fondötenine rötuş yapmaya başladı. "Ama üzerinde çalışacağız."

"Delilah yardım edeceğini söyledi." Duraksadım. Timothy'nin mükemmel şekillendirilmiş kaşlarından biri kalktığında içten içe yüzümü buruşturdum.

Pudrasını kapatıp kaldırdı. "Bugün hassas konuları konuşmaya açık olduğuna göre, seninle sonraki ayları tam olarak nasıl ele alacağımız hakkında konuşmak istiyordum."

Sandalyemde geriye yaslanarak bileğimi esnettim. Çoğunlukla iyileşmişti fakat imzalamak iyi geliyor diyemezdim. "'Ele almak' derken ne demek istiyorsun?"

"Saplantılı biri tarafından yoldan çıkarıldın, Saint."

"Farkındayım."

"Bunun seni etkileyip etkilemediği konusunda spekülasyonlar var."

Nabzım şakaklarımda atarken, vücuduma işaret ettim. "Tabii ki de etkilendim. İnsanlar ne bekliyordu ki?"

Büyüyen öfkem karşısında bakışları sakindi. "Zihinsel olarak demek istemiştim."

Tabii ki öyle demek istemişti. Bakışlarımı kaçırdım.

Timothy iç geçirdi. "Nasıl etkilenmeyesin ki? Ben olsam ödüm bokuma karışırdı. Ama bunu öyle görmelerini istemezsin." Sesi istenmeyen bir empatiyle doluydu. "Daha sık dışarı çıkmalısın. Seni güçlü ve kırılmamış olarak görmelerine izin vermelisin."

Sertçe güldüm. "Ben kahrolası bir kırık falan değilim, Tim."

"Kötü bir kelime seçimiydi." Elimi sıvazlamak için öne doğru eğildi, sonra belli ki bunun da kötü bir hamle olduğunu anlayarak geri çekildi. "Bak, öğle yemeğinden sonra harika tepkiler aldık. İnsanlar senin hayatını yaşadığını görmek istiyor. Endüstri de seni görmek istiyor. Bu yüzden sen de seni görmelerine izin ver."

"İyi, daha çok dışarı çıkarım," diye mırıldandım.

Dudağının kenarını ısırdığında mutlu olmayacağımı anlamıştım. "Olay şu ki Saint, mutlu görünürsen daha iyi olur."

"Mutlu mu?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Tamam, oltaya geliyorum. Tam olarak nasıl mutlu olmam gerekiyor?"

"Bence randevuya çıkmalısın."

"Randevu." *Siksen olmaz.*

Hızla öne doğru kaydı. "Bana öyle bakma şimdi. Önce açıklamama izin ver."

"O zaman acele et de açıkla."

"Randevuya çıkmak dikkatleri kazadan çekecek ve aşk hayatına odaklanmalarını sağlayacak."

"Kimsenin aşk hayatıma odaklanmasını istemediğim düşünülürse bu pek ikna edici olmadı."

Timothy, karşılık vermemeye çalışıyormuş gibi yanağının içini emdi. "Anya Sorenson. Onu tanıyor musun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Evet, elbette. *Gauntlet* dizisinde harika bir iş çıkarıyor."

"Evet. Ama yeni. Olumlu reklama ihtiyacı var."

"Ve sen de benimle randevudayken görülmesinin ona bunu vereceğini düşünüyorsun." Kahkaha attım. "Hadi ama, ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim." Koluma vurdu. "Saf olma. Şu anda ateşlisin. Daha da ateşli olabilirdin ama eğlence sektörünün en arzulanan bekâr oyuncularından birisin."

Gözlerimi devirdim.

"Yani eğer Anya'yla çıkarsan hem reklam açısından ona yardımcı olursun hem de insanlar senden neşeli bir şekilde bahsetmeye başlar. Hadi ama, o harika biri ve senin büyük

hayranın. Reklamcısı yardıma gerçekten minnettar olacaklarını söyledi."

Mantıklı konuşmasından nefret ediyordum. Eğer Anya'yı reddedersem suçlu hissedeceğimden de emin olmuştu. Tek bir problem vardı. "Dostum..." Yorgun gözlerimi ovdum. "Çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Anlıyorum; ama bu tam olarak çıkmak sayılmaz. Bir randevu. Düşününce temelde bir oyunculuk işi sayılır. Daha önce defalarca kez yaptın."

Doğru. Reklamcımın hazırladığı sayısız sahte randevuya çıkmıştım. Hepsi de artık hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir imajı yaratmak içindi. Randevuların bazılarından keyif almadığımı söylemek yalan olurdu. Doğrusu, ek menfaatlerinden gereğinden fazla yararlanmıştım. Genelde bir anlaşma olarak başlardık ama ikimiz de geceyi öylesine bir seksle sonlandırmaya istekli olurduk. Sistemin nasıl işlediğini bilen bir insanla tüm o baskıların içindeki güzel bir rahatlamadan ibaretti.

Mutfak kapısının ardında, Delilah'nın odasına doğru giden koridora bakmamaya çalıştım. Anya ile randevuya çıkmak ihanet gibi hissettirmemeliydi. Kimseyi aldatmıyordum. Delilah ve ben sadece ateşkes ilan etmiştik. Lanet olsun, o benim çalışanımdı. Onu düşünmeyi durduramıyor olduğum gerçeği önemsizdi. Bundan hiçbir şey çıkmazdı... aramızdaki şey her neyse artık. Bu yüzden niye evde kalıp hayatımı donduracaktım ki? Onu kafamdan atmalıydım.

"Tamam. Yapacağım."

"Harika," diye cıvıldadı Timothy. Neyse ki telefonunu almadan önce çığlıklarını olabildiğince az seviyede tuttu. "Bu geceye ne dersin?"

İstenmeyen duygular ağır bir şekilde göğsüme otururken güldüm. "Hiç zaman kaybetmiyorsun, ha?"

"Öyle yapmanın ne anlamı var ki?" diye omuz silkti. Sanıyordum ki Anya'nın temsilcisine mesaj atıyordu. "Sonuçta zamanı geri alamazsın. Gitti mi gitmiştir."

Delilah

"Delilah." Sesi uykunun sıcak katmanları arasından süzüldü. Çarşaflarımı tutarak dirseğimi çekiştirdi. "Delilah..."

Kaşlarımı çatıp daha da yatağımın içine gömülerek görmezden geldim. Uyku arkadaşımdı. Mutlu yerimdi. Düz parmak uçları boynumda dolandı, tenimde kayarak omurgama doğru indi. Boğuk bir çığlıkla sağa sola dönmeye başladım. Kollarım çarşaflara dolanmıştı.

Erkeksi bir kahkaha gözlerimi kocaman açmama neden oldu. Macon yatağımın ucunda oturuyor, şeytani bir memnuniyetle bana bakarak sırıtıyordu.

"Seni kıç şapkası," diye homurdandım. "Ne kadar gıdıklandığımı biliyorsun."

Gençlik yıllarımda bundan çok korkmama rağmen şimdiye kadar bu kozu üzerimde hiç kullanmamıştı.

"Kıç şapkası, yeni bir hakaret." Tekrar gıdıklamayı düşünüyormuşçasına boynuma bir bakış attı.

Gözlerimi kısarak çarşafları yukarı çektim. Tanrım, harika kokuyordu. Üstüne kıvranıp onu solumak istiyordum. *Hayır, otur kızım. Kötü, kötü, kötü, Delilah.* "Neden odamdasın?"

Bana çok yakın oturuyordu. Vücut sıcaklığını hissedeceğim kadar yakın. Artık sıcak ve güçlü hissettireceğini tecrü-

be ettiğim için biliyordum. Kendimi savunurcasına örtüyü daha da yukarı çektim.

"Mesajlarıma cevap vermedin." Macon kanıt olarak telefonunu kaldırdı. "Telefonu sessize almışsın."

"Evet, onu duymak istemediğim zaman böyle şeyler yapıyorum," dedim ifadesizce. "Yaşasın teknoloji."

Bana yan yan baktıktan sonra telefonu sessiz moddan çıkardı. Sonra da otoriter tonuyla beni soru yağmuruna tuttu. "Neden hâlâ yataktasın? Saatin on bir buçuk olduğunun farkında değil misin? Sorun ne?" Büyük kollarını göğsünde kavuşturup sabırsızlıkla cevabımı bekledi.

Macon'la ilgili bir şey merkezime işliyordu. Hiç kimsenin farkında olmadığım bir seviyede onun farkındaydım. Geçmişimiz yüzünden miydi? Ya da sadece temel bir çekim mi vardı? Muhtemelen ikisi de. Arkadaş olmak istediğini biliyordum. Arkadaş. Flört eden arkadaşlar. Bunu biliyordum ancak henüz güvenemiyordum.

Macon kaşını kaldırarak boğazını temizledi. Ona cevap vermemiştim ve belli ki niye yatakta olduğumu öğrenene kadar gitmeyecekti.

"Regl oldum," dedim. "Şişmiş bir ölü gibi hissediyorum ve kalkmak istemiyorum." Doğruydu. Aynı zamanda da değildi.

Dudağının sol köşesi kıvrıldı. "Öylece söyleyeceksin demek, ha?"

"Vücudum normal bir şekilde işlediği için utanmalı mıydım?"

Elmacık kemikleri pembeleştiğinde homurdandı.

Tam bir cevap sayılmazdı, bu yüzden tekrar yatağa kıvrıldım ve rahatlamaya çalıştım. Öncesinde acıyla zonklayan stresli bir top gibiydim ancak birkaç ağrı kesici içince rahat-

lamıştım. "Şimdi uyumaya geri döneceğim. Kendi kahvaltını kendin hazırla."

"Çoktan hazırladım zaten." Daha yakına eğildiğinde, saf bir şekilde Macon olan, kullandığı ada çayı sabununun kokusunu aldım. Kokusu o kadar tanıdıktı ki hafızamın katmanlarına kazınmıştı ve şu zayıf hâlimde bile beni evimdeymişim gibi hissettiriyordu. Bundan hiç hoşlanmadım. Kişisel alanımı işgal ettiği için kaşlarımı sorgular gibi kaldırarak ona baktım.

Sanki sinirli kedi yavruları kadar tatlıymışım gibi soluğunu bırakırken bakışlarıma karşılık verdi. "Hiç mi kalkmayacaksın?"

Baskıcı bakışlar buraya kadarmış. "Hayır. Öğle yemeğini de kendin hazırla."

"Delilah."

Sesindeki uyaran ton gülmeme sebep oldu. "Şu anda gerçekten de bana bulaşmak istemezsin, Düzenbaz. Regl tanrıçası tarafından verilmiş insanüstü güçlerim var."

Ne yazık ki, regl tanrıçası diye bir şey yoktu. Sadece ayda bir hayatımı cehenneme çeviren ölümcül bir dişi şeytan vardı. Yirmi saniyelik çaylar kadar zayıf ve anormal derecede yorgundum. Göğüslerim de acıyordu. Macon'ın evinde sutyensiz dolanmamın mümkünatı yoktu. Bu nedenle de tüm günü yatakta geçirecektim. Ayrıca bu gerçeğin tamamı değildi. Macon'dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu kadarı benim için fazlaydı. Sürekli onu görmeyi arzulamamalıydım. Macon'ın gülümsemesi dışında şeyler de düşünebiliyor olmalıydım. Macon'ın alaycı hâlleri, sesindeki bal gibi karanlık gürleme... Ah! İşte yine yapıyordum.

"Kıştt," diye mırıldandım. "Biri senin üstüne de bir ev düşürmeden önce git buradan."

Macon, *Oz Büyücüsü** alıntıma karşı gözlerini devirdi. Sonra bastonundan destek alarak ayağa kalktı. "Peki. Ama ayın çalışanı ödülünü North'a veriyorum."

"Ödül, sonraki beş dakika içinde ağzıma teslim edilecek çikolatalı bir kapkek değilse umurumda değil."

Alayla güldü, tebessümünün hayaleti gözlerindeydi. "Üzgünüm, ödül olarak red velvet** veriyorum."

"Üff. Gidebilirsin o zaman." Ona doğru elimi salladım. Macon'ı kovmanın o kadar kolay olmadığını biliyordum, sadece onunla alay etmekten ufak bir haz alıyordum.

Ön görüldüğü gibi Macon kımıldamadan bir elini kalçasına koydu. Karanlık kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Eğlence ifadesi tamamen ortadan kaybolmuştu. Kaşlarımı çatmaya başladım. Bilmesem tereddüt ettiğini düşünürdüm. Aramızdaki an iyice gerildiğinde Macon nefesini vererek eliyle ensesini sıktı. Kol kaslarının bu kadar güzel gözükmesi adil değildi.

"Tüm gün izin alabilirsin o zaman," dedi sonunda. "Bu gece dışarı çıkacağım."

Kelimeleri söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etti. Umursamamalıydım, istediği yere gidebilirdi. Ancak bana bakışında neredeyse suçlulukla dolu bir ifade vardı. Neden suçlu hissediyordu ki?

"Peki," dedim kelimeyi uzatarak. "İyi eğlenceler."

İçinde bir savaş veriyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra da karar vermiş gibi çenesini kaldırdı. "Eğer kahvaltıya kadar dönmeyecek olursam mesaj atarım."

Ah. Nedeni buydu. Midem hastalıklı bir şekilde takla attı.

---

* The Wizard of Oz, 1939 yapımı Amerikan fantastik müzikal film. (ç.n.)
** Bir pasta çeşidi. (ç.n.)

Randevuya çıkıyordu. Aslında bunu beklemem gerekiyordu, ona adi şerefsiz desem de göz alıcı olduğu gerçeği inkâr edilemezdi. Lanet olsun, o ünlüydü. Kafasına torba geçirse, kronik ağız kokusu olsa bile birileri onunla sevişmek isterdi.

Siktir, fazla sessizdim. Sanki üzerinde bir ton yük yokmuş gibi omzumu silktim. "Haber vermen büyük incelik."

İfadesi sertleşirken kendimi kelimelerimi kafamda tekrar döndürürken buldum. Fazla mı ciddiyetsizdim? Yoksa yeterince ciddiyetsiz mi değildim? Her neyse, onu umursamadığıma ikna etmediğim belliydi. Bunda sorun yoktu. Huysuzluğum yorgunluktan kaynaklanıyormuş gibi rol yapmak, istenmeyen ve uygunsuz kıskançlık hissi göğsüme çökmüşken oldukça zordu. Yine de denedim. "Diyeceklerin bu kadar mı? Çünkü ağrı kesici etkisini göstermeye başladı. Yeniden uykum geliyor."

Aldığı nefesle Macon'ın burun delikleri genişlerken bana boş bir bakış attı. "Hayır, hepsi bu kadar. Yarın görüşürüz, uyuyan güzel."

Yarın mı? Sanki eve gelmeyeceği kesinmiş gibi söylemişti. O gider gitmez, kapıyı sessizce arkasından kapattığında, çarşafları başımın üstüne çekip azgın hormonlarıma lanet okudum. Görüş açımdan çıkar çıkmaz onu özlemiştim. Buna da lanet okudum.

BÖLÜM ON DOKUZ

Delilah

Macon'a dinlenmem gerektiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Yani, dinlenmem ve kendimi şımartmam gerekiyordu. Macon gider gitmez, onun bezelyelerden nefret ettiğini bildiğim için donmuş bezelye paketinin arkasına sakladığım kahveli çikolata parçacıklı dondurma kutusunu aldım. Evet, o şef olmuştum. Müşterisinin diyetini o etrafta yokken bile yöneten o şef.

Ağzım acı bir tatla dolmuştu fakat bunun için dondurmayı suçlayamazdım. Boş kutuyu mutfaktaki çöpe atıp kaşığımı temizledikten sonra ne yapacağım konusunda bir boşluğa düştüm. Çok fazla uyumuştum zaten ve ev fazla boş hissettiriyordu. Dışarısı karanlık bir duvar gibiydi. Evdeki ışıklar pencereden yansımamı görmemi sağladı. Yüzüm şiş ve yorgun görünüyordu. Çenemde de bir sivilce vardı.

"Çok hoş," diye mırıldandım, anında sivilceyle oynamak isterken.

Kendime gelmeye kararlı bir şekilde odama yürüyüp gözenek sıkılaştırıcı bir maske sürdüm, sonra da uzun sıcak bir

duş aldım. Bornozuma sarılmış hâlde arkadaşlarıma yardım çağırısı gönderdim.

Lisedeyken, küçük kasabamdan ayrılıp kendim gibi insanları bulacağımı ve *Sex and the City*'ye benzer gösterişli bir hayata atılacağımı düşünürdüm. Böyle olmamıştı. Arkadaşlarım vardı ancak seneler içinde ilişkiler değişmişti. İnsanlar taşındı, evlendi, işleriyle cebelleştiler. Bazılarının çocuğu bile vardı. Bu da barlarda daha az vakit geçirebileceğimiz anlamına geliyordu. Ben de arkadaşlarımla gittikçe daha az konuşmaya başlamıştım. Şimdiyse, aklımı o şeylerden alacak herhangi bir konuda sohbet etmeye aç bir hâldeydim. Ön görülebilir bir şekilde bazı arkadaşlarım meşguldü, sonuçta cuma gecesiydi; ama Jill telefonuma cevap verdi. Onu ve Jose'yi yeni restoranlarında ziyaret etmemi söyledi. İkisini de çok severdim, bu yüzden onlarla takılmanın düşüncesi bana giyinip evden çıkmam için yeterli enerjiyi verdi.

Dışarı çıkmadan önce, yatağımın kenarına oturup telefonumu elime aldım. Hiç mesaj yoktu. Zaten neden olsundu ki?

Macon mesaj atmayacaktı; randevudaydı.

İyi.

Güzel.

Harika.

Yalnızlık öyle ezici bir güçle üstüme çöktü ki, neredeyse beni boğacakmış gibi hissettiğim için keskin bir nefes aldım. Göz kapaklarımın arka tarafı rahatsız edici bir sıcaklıkla karıncalanıyordu. Başka bir hızlı nefes daha aldıktan sonra işe yaramayacağını bilsem de kendimi mesaj atarken buldum.

---

* Sex and the City, ABD yapımı bir televizyon dizisidir. (ç.n.)

DeeLight'tan SammyBaker'a: Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum. Artık umurumda bile olmaması lazım ama umursuyorum. Sana öncesinde söyleyemediğim şey Macon'ın evinde yaşıyor olduğumdu. Etrafımdaki her şey bana sürekli olarak ne yaptığını hatırlatıyor. O sapıklara Macon'ın nerede olacağını söylediğini biliyorum. Bundan çok utanıyorum. Belki eğer BENİMLE KONUŞSAYDIN senin tarafını da anlayabilirdim. Ama onun yerine saklanıyorsun. Kahretsin, Sam, bunun bir son bulması gerekiyor. Macon senin ona verdiklerinden daha iyisini hak ediyor. O kadar da kötü biri değil. Artık değil.

Göndere bastıktan sonra hızlıca başka bir mesaj daha yazdım. Nedense, ulaşılmayacak bir mesajı atmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Sessiz bir itiraf gibiydi.

DeeLight'tan SammyBaker'a: Ondan hoşlanıyorum, Sam. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum.

Sanki Macon bana sinsice yaklaşıp yazdığımı görecekmiş gibi ekranı kilitledim ve arabama doğru yürüdüm. Sam'in mesajlarıma bu sefer geri dönmediğini fark ettiğimde çoktan Jia'ların restoranına varmıştım.

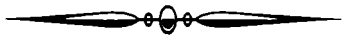

Macon

Eskiden kararlı biriydim. En iyi özelliklerimden biriydi. Bu düşünceyle acı bir şekilde yutkunurken sanki yumuşak,

taze ton balığı değil de sert bir biftekmiş gibi ağzımdaki sashimi'yi çiğniyordum. Tanrım, lanet olası yemeğin tadı bile bana onu düşündürüyordu. Delilah'yı, tüm kararlılığımı yok eden kadını.

Karşımda oturan kadını düşünmeliydim. Anya Sorenson'ı. Berrak, kahverengi gözleri, keskin elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve mükemmel maun kahvesi teniyle tamamen büyüleyiciydi. Anya bir yıldızın doğal parlaklığına sahipti. İnsanlar onu görür görmez gözlerini dikip bakmaya başlıyorlardı. Şaşırtıcı şekilde yumuşak başlıydı.

Ondan hoşlanmıştım. Ve randevuyu berbat ediyordum. Lokmamı yutarken gülümsemeye çalıştım. "*Gauntlet*'te işler nasıl gidiyor?"

Anya duraksadı, chopstickleri avokado roll'üne uzanırken yarı yolda havada kalmıştı. "Harika gidiyor. Mükemmel."

Gülümsemesi parlak olsa da dudak kenarları gergindi.

"Çok yorgunsun, değil mi?"

Gülümsemesi düştü. "Tanrım, o kadar yorgun mu görünüyorum?"

İfadesindeki endişe benim için oldukça anlaşılırdı. Yorgun ya da bitkin görünmeye iznimiz yoktu. "Hiç de değil." Görünmüyordu da. Her zamanki gibi ışık saçıyordu. "Kendi deneyimlerimden biliyorum."

Yumuşakça iç çekerek, omuzlarının düşmesine izin verdi. "Delice değil mi? Çok stresliyim, sanki sürekli kafamda bir uğultu duyuyorum."

Bazı oyuncuların uyuşturucu kullanmaya başlamasının sebeplerinden biri buydu. Bu şekilde kalmazsak parçalanıp yanacağımızdan korkuyorduk. "Ustalıkla kestirmeyi öğrendim." Başka bir sashimi daha aldım. "Yardımcı oluyor,"

"Beynimi öylece durduramıyorum." Zarifçe hareket edip eliyle çaresiz bir hareket yaptı. "Son sürat çalışıyor."

"Kafanda sürekli repliklerini tekrar ediyorsun, değil mi? Senin olmayan kısımları bile?"

Anya anlıyormuş gibi alayla dudaklarını büktü. "Yönetmenin, ekibe verdiği talimatları bile hatırlıyorum."

Karşılıklı gülümsedik. Solumda bir yerde bir kameranın varlığını hissettim. Fotoğraf çekme sesini duydum. Hızla telefonunu indiren, göz temasını kaçıran bir adam suçlu bakışlarla çevremize göz gezdiriyordu. Gerçi rahatsız olmuyordum. Bu yüzden buradaydım zaten. Anya'yla görülmek için.

En azından kısmen öyleydim. Timothy, Anya ile randevuya çıkmamı önerdiğinde, bu durumu bu şekilde pazarlamıştı. Fakat benim kabul etme sebebim biraz daha karışıktı. Evden, Delilah'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

Zaten o da benden kaçınıyor, benimle derin bir ilişkinin içine girmek istemediğini açıkça belirtiyordu. Tamam, bu durumu bütünüyle konuşmamıştık çünkü denediğim her kahrolası seferde bir martı tarafından kovalanan yengeç gibi kaçıyordu. Delilah'yı, kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum; korkusundan kaçıyordu. Onu suçlamıyordum. Ben de tam olarak iyi durumdaydım diyemezdim. Düşmanına âşık olmaya başladığını fark etmek boktan bir şeydi. Bana her şeyi sorgulatıyordu. Beni kararsız yapıyordu. Lanet olsun, kararsız olmaktan nefret ediyordum. Karnım kasılırken randevuma odaklandım, bana dünyada bir sürü kadın olduğunu hatırlatması gereken kadına. Hepsi de birbirinden iyiydi.

Bana gülümseyerek bakan Anya'nın gözleri sıcak ve davetkârdı. "Biliyor musun, aklımı işten almamı sağlayacak başka şeyler de var."

Bana yakın durduğu için parfümünün kokusu hafifçe burnuma doldu. Delilah'nınkiyle aynı olduğunu fark etmek karnıma yumruk yemek gibiydi. Kokuyu tanımıştım; elma ve esmer şekeri, tütsülenmiş karamel kokusuydu. Sadece Anya'da daha farklıydı. Daha kötü değildi ancak daha farklıydı. Garip bir şekilde daha az çekiciydi. Delilah'dan aldığım koku gibi aletimi sertleştirmiyordu.

İsa aşkına, berbat bir durumdaydım. Yakamı çekiştirme dürtümü bastırmaya çalıştım. "Öyle mi?" Neden bahsediyorduk ki?

"Seks gibi."

Doğru. "Seks."

Anya'nın parlak dudakları kıvrılarak sinsice gülümsedi. "Ateşli, terli seks. Bilirsin ya, sana kendi adım unutturacak türden."

Biraz buzlu sudan içtim, içimde bir şey kıvranıyordu. Bu tarz bir seksi biliyor muydum? Hayır. Hayır bilmiyordum. Bir kadını nasıl memnun edeceğimi biliyordum. Onları kıvrandırmanın ve yalvartmanın en iyi yollarını öğrenmek için yıllarımı vermiştim. Peki neden? Onlar kadar aklımın başımdan gitmediğini, kısmen ilgilendiğimi fark etmesinler diye.

Kızgınlık ağzımda acı bir tat bıraktı. Delilah'yla flört ederken, başımı bir kadının bacaklarının arasına soktuğum her zamankinden daha fazla kendimi hazır hissediyordum. Kahretsin, acınasıydı, değil mi?

Neden Delilah olmak zorundaydı ki? Neden oydu? Başka biri olsaydı kolay olurdu. Ona düşmekten keyif alırdım. Siktir, bu fırsata koşarak atlardım.

Neden ilgiyle beni süzerek bir cevap bekleyen Anya olamıyordu ki?

"Seks bedene iyi gelir," dedim. Peşinden imza gülümsememin geldiği klasik cevaplarımdan birini verdim.

İkisinden de bıkmıştım.

Anya alt dudağını yaladı, gözlerini etrafta gezdirdikten sonra bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Buradan gitmek ister misin?"

Bir parçam sızlanmak istiyordu çünkü bunu çok kolay hâle getiriyordu. Bir parçam azıcık bile ilgi duymadığım için yumruğumu masaya vurmak istiyordu. İki ay önce olsaydı ilgileneceğimi biliyordum. Onu evine götürür ve dünyasını sarsardım.

Sonra da her zamanki gibi yalnız bir şekilde eve dönerdin, zavallı.

Dişlerim sertçe birbirine vurdu. Rahatlamak için bedenimi zorlamak zorunda kalmıştım. Anya'nın hislerini incitmek istemiyordum. Sadece, onu becermek istemiyordum.

"Anya bence çok çekici bir kadınsın..."

Gülümsemesi soldu. "Ama ilgilenmiyorsun."

Ensemi ovarken ona gerçeği söyledim. "Benimle ilgilenmeyen biriyle ilgileniyorum. Bu gece atlatmaya çalıştığım şey buydu. Üzgünüm. Boktan bir hareketti."

"Hey." Uzanarak elimi tuttu. "Hepimiz o yollardan geçtik."

"O yollar berbat bir yer," diye mırıldandım.

Güldü. "Çok doğru. Yine de sana şunu söyleyeyim, bu durumdan kaçmak ne geçmesini sağlayacak ne de BerbatYolu'nu aşmanı."

Elini hafifçe sıktım. "Gerçekten BerbatYolu'nda takılıp kalmamış olmayı isterdim. Harika bir insansın."

Anya genişçe gülümsedi. "Başka bir hayatta muhtemelen bayağı ateşli bir çiftizdir, değil mi?"

"Muhtemelen," diye hak verdim ama yalan söylüyordum.

İçten içe hangi hayatta yaşarsam yaşayayım, Delilah'ya giden yolu bulacağımı biliyordum.

Aniden nefes alamadığımı hissettim. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Randevuyu bitirip eve dönmek fazlasıyla uzun sürmüştü. Ancak döndüğümde ev sessiz ve karanlıktı, sadece ön ışıklar yanıyordu. Yere sessiz basmaya çalışarak yukarı çıktım. Delilah'yı uyandırmak istemiyordum fakat yukarı çıktığımda, kapısını açık ve odasını da boş bir hâlde buldum.

Gitmiş miydi?

Bunu beklemiyordum. Keyifsiz bir şekilde güldüm. Onu burada beklerken bulacağımdan kahrolası derecede emindim. Tamamen kibirdendi. Su almak için aşağıya inerken ışıkları açmaya tenezzül etmedim. Delilah bir noktada onları içmek zorunda olduğum normal sulardan daha içilebilir ve daha az sıkıcı bulacağımın umuduyla tatlandırıcı sularla deneyler yapmaya başlamıştı.

Taktiği işe yaramıştı, her bir sürahiyi merakım artarak beklemeye başlamıştım. Şu anki, salatalık, nane ve çilekliydi. Bir bardak doldurup salondaki koltuğa oturdum.

Karanlığın içinde North'a mesaj attım.

Nerede olduğunu biliyor musun?

Sorunun kimin hakkında olduğunu North'a açıklamadım. Zaten bilecekti.

Cevabı hızlıydı.

Hayır. Kameraları kontrol et.

Kapının önünde, garaj yolu boyunca ve ana kapının etrafında kameralar vardı. Sadece North ve ben görüntülere ulaşabiliyor olsak da başka bir yere kamera koymayı red-

detmiştim. Birden Delilah'nın, tıpkı sapığım olan kadın gibi dışarıda bir yerlerde olduğunu fark ettim. Bana takıntılı olan sapık, Delilah'ya yaklaşsa ya da onu incitse ne yapardım bilmiyordum. Ciğerlerimdeki hava azaldı. Mesajı yazarken parmaklarım titriyordu.

> Evde kalması gerekiyordu. Korunuyor olması gerekiyordu.
>
> Mathias, Fredericks'i izliyor. Delilah'nın yakınına bile gelemez.

Evi boş bulmak soğuk bir teselli gibiydi. Delilah'nın nereye gittiğini bilmiyordum. Yaptığım şey gözetlemek olsa bile umurumda değildi. Görüntüleri açtım. İşte oradaydı, vücudunu saran elbisesi, giydiği becer beni ayakkabılarıyla yenilesi gözüküyordu. Benim gitmemden kısa süre sonra çıkmıştı. Saat şu anda sabahın biriydi. Ne hâle düşmüştüm? Ona biriyle sevişeceğimi kahrolası bir şekilde belli ederek dışarı çıkacağımı söylemiştim. Peki o geride kalıp kıskanmış mıydı? Hayır. Kendi kendine dışarı çıkmıştı. Yapması gereken de buydu. Şimdiyse ben evde yalnızdım ve aptal gibi hissediyordum. Birçok sebepten dolayı.

Karnımda dönüp duran duyguların ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim onlardan hoşlanmadığımdı. Telefonumu bırakıp gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Güvende olduğuna inanmak zorundaydım. Yine de bu, kafamın diğer düşüncelerle dolmasına engel olmadı.

Hayatımda hiç, gençliğimde yaptıklarımdan şu andan daha fazla pişman olmamıştım. Korku ve cahilliğimden dolayı Delilah'ya zorbalık etmiştim. Bunun hiçbir mazereti olamazdı ve yaptıklarımı nasıl telafi edeceğime dair hiçbir

fikrim yoktu. Bir şeyler bulmak zorundaydım çünkü ona olan ihtiyacım gün geçtikçe daha da büyüyor ve derinleşiyordu. Onu umursuyordum. Çok fazla hem de.

Aramız kötüye giderse her şey yanıp kül olabilirdi. Böyle bir şey olursa onu tamamen kaybederdim. Karanlıkta oturup eve dönmesini beklerken aklımdaki tek şey güvende olduğunu görmek, sesini yeniden duyabilmek, yüzünü yeniden görebilmekti. Bu bile daha fazla umursamıyormuşum gibi rol yapamayacağımın mükemmel bir kanıtıydı. Asıl soru, onun beni isteyip istemediğiydi. Bakmadığımı düşünürken bana baktığını yakaladığım zamanlar oluyordu. Onun bakışlarını tenimi okşayan bir ateş gibi hissettiğimin farkındaymış gibi görünmüyordu. Her. Lanet olası. Seferde.

Düşüncelerim Delilah'nın tamamen bir güven ve rahatlıkla kucağımı kıvrıldığı ana kaydı. Her şeyin doğru hissettirdiği mükemmel bir andı. O da böyle hissetmiş miydi? Belki. Belki de hissetmemişti. Yaptığı şeyi fark ettiği anda kıçı alev almış gibi üzerimden kalkmıştı.

"Ne yapıyorum ben?" Karanlıktaki sesim boğuktu. Acıyan gözlerime elimi bastırarak sıcaklığımı hissettim.

Kadınların peşinden koşmazdım. Yalnızlığı severdim. Böyle olması işime geliyordu. Eğer insanları içime alırsam hoşlanmayacakları şeyler görebilirlerdi. Delilah bende yanlış olan her şeyi görüyordu. Her zaman görmüştü. Bense onun için gururumu çiğnemeyi düşünüyordum. Gurur ilerlememi sağlayan tek şey olduğu için buna değip değmeyeceğini bilmem gerekiyordu.

Delilah

Uber beni kapının önünde bıraktı. Pencereler karartılmış, sadece ön avlu ve açık bıraktığım koridor ışıkları parlıyordu. Bunu görmek neredeyse beni ayıltıp tüm mutluluğumu alacaktı.

Hayır. *Onu* düşünmeyecektim. Hayır. Hayır-ha-yır-ha-yır.

İçeri girdiğimde boş evin sessizliğiyle karşılaştım. Macon'ın nerede olduğuna dair istenmeyen düşünceler midemi ağırlaştırıyordu. Destek için duvara yaslanıp ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Bir tanesi niyetlendiğimden daha uzağa fırladı. Duvara çarptı, ben de sendeleyerek mutfağa doğru giderken güldüm. Biraz su içip akşamdan kalmanm etkisini azaltmaya ihtiyacım vardı.

Korkunç sessizlikle mücadele etmek için tekrardan "Comfortably Numb" şarkısını söylemeye başladım. Kulağa çok aptalca geldiğimi bildiğim için sözler arasında kıkırdıyordum.

"Pink Floyd mu söylüyorsun?"

Macon'ın karanlıktan gelen derin sesi yüzünden yüksek bir çığlık attım. O kadar hızlı döndüm ki düşmemek için salondaki kolonlardan birini kavradım. Macon pencerenin yanındaki alçak koltukta oturuyordu. Ay ışığının altında gri ve beyazlardan oluşan bir resme dönüşüyordu. Bana bakan koyu renk gözleri parlıyordu.

"Hay lanet." Elimi göğsüme bastırdım. "Ödümü tükürüğüme karıştırdın." Gerçek anlamda. Sanırım tükürmüştüm. Ne olur ne olmaz diye ağzımı sildim. Onu gördüğüm anda içimde oluşan mutluluk taklalarını görmezden geldim. Vücudum irademe karşı olan aptal bir haindi.

Macon hareket etmedi. "Neredeydin?"

Tam olarak bir talep sayılmazdı ama sesindeki kesinlik duraksamama sebep olmuştu. Onun yanından geçerek kendime bir bardak soğuk, tatlandırılmış su almak için mutfağa girdim. Tekrar ona dönmeden önce birkaç yudum içtim. "Akşam yemeği için dışarı çıktım."

Kalın kaşlarından biri kalktı. "Güzel bir yer olmalı." Bakışlarını vücudumda gezdirdi. "Elbiseni beğendim, Tot."

Beni neden çıplak hissettirdiğini bilmiyordum. Dizlerim zayıfladığı için kendimi koltuğun köşesine fırlattım, aşırı şık ve nazik bir hareketti. "Jia'nın yerine gittim."

Bu defa kaşlarının ikisi de kalktı. "Sanırım seni küçümsemişim."

Yumuşak bir kahkaha attım. Kendimi, her istediğimde özel restoranlara sokan sihirli bir güce sahip olduğumu düşündürüp ona yalan söyleyebilirdim fakat yalan söylemek için fazla sarhoştum. "Sahipleriyle arkadaşım."

"Jia ve Jose'yle mi?" Etkilenmiş duruyordu. "Onlarla hiç tanışmadım. Restoranlarına gittim ama o gece orada değillerdi. Yemekleri neredeyse seninkiler kadar iyi."

Şimdiki kahkaham çok daha sesliydi. "Yağcılık yarın gün doğumunda sana bir smoothie getirmemi sağlamayacak."

Gülümsemesi inceydi. "Çoktan yarın oldu ve ben de geç uyanacağım."

Bir anda burada olmaması gerektiğini hatırladım. Başımı koltuğun minderine yaslayarak gölgedeki hareketsiz silüetine baktım. "Neden buradasın?"

"Burada yaşıyorum," dedi aynı yapmacık, alçak sesiyle.

"*Dışarıda* olacağını sanıyordum."

Macon başka tarafa bakarak bana gergin yüzünü çevirdi. "Dışarı çıktım zaten, unuttun mu? Şimdi de evdeyim."

Anlaşılmaz göt. Ne sorduğumu gayet iyi biliyordu. Gözlerimi devirerek bardağımdaki damlaları takip ettim. Sonra da uzun bir yudum içtim. Bol bol su içmek anahtar noktaydı. "Kötü bir randevu mu?" diye uzattım. *Tanrım, bırak gitsin. Bu hoş değil.*

Dudağının kenarı burukça kıvrıldı. "Tam olarak bir randevu demezdim." Macon'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Timothy ayarladı. Anya, kanalın reklamını yaptığı başka bir dizinin yıldızı. Beraber görünmemizin bizim için iyi olacağını düşündüler."

Anya Sorenson, güzel ve ışıl ışıldı, bir model gibi görünüyordu. İzlediğim her röportajında içten bir şekilde nazik ve zeki görünüyordu. Güzel. Harika.

Macon'ın gözleri, sanki uzakta sadece onun görebileceği bir nokta varmışçasına tekrar kaydı. "Anya bir şeyler olsun istiyordu... hevesliydi." Boşlukları doldururcasına bir elini tembelce salladı.

Onları çok iyi bir şekilde doldurmuştum. Yanıcı bir his göğsümde yükseliyordu. Sanırım bu kıskançlıktı. "Bunu duymama gerek var mıydı bilmiyorum."

Neşeden yoksun şekilde güldü. "Ben de lanet olsun ki bilmiyorum, Delilah." İç çekerek başını geriye doğru eğerken bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Genelde, Macon mükemmel bir kontrole sahipti. Şu an dengesini kaybetmek üzereymiş gibi görünmesi beni endişelendirmişti. "Sarhoş musun?"

"Hayır. Neden? Sarhoş gibi mi görünüyorum?" Bu düşünce onu eğlendiriyormuş gibi gülümsedi.

"Karanlıkta otururken belirsiz ve karamsar açıklamalar yapıyorsun. Biraz ürkütücü."

Macon bana ters ters baktı. "Uyuyasım gelmedi."

"Peki, tamam."

Bakışları buz gibi soğudu. "Sen de evde değildin."

"Beni mi bekliyordun?" Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Duygusal mı hissediyordum? Hayır. Macon'ın ve "hevesli" Anya'nın düşüncesinden dolayı o kadar hasta gibiydim ki duygusal falan hissediyor olamazdım.

Kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. "Hayır."

Yalancı.

"Ne o zaman? Anya'yı Macon treninde bir yolculuğa çıkardın ve sonrasında o kadar yorgun düştün ki karanlıkta oturup derin düşüncelere mi daldın?"

"Macon treni mi?" dedi boğulur gibi, sonra başını iki yana salladı. "Siktir, Delilah, o ağzın..." Burun kemerini sıktı. "Macon treni falan yoktu."

Söylediğiyle yetinmeye çalışıyordum ama içim gerilmeye ve çırpınmaya devam ediyordu. "Neden yoktu?"

Aman Tanrım, kes sesini, sarhoş Delilah.

Bu soruyu sormama en az benim kadar şaşırmış gibi görünüyordu. Ardından ifadesi gizemli bir hâle büründü. "İstemedim çünkü."

"Ateşli ve hevesli bir kadınla seks yapmak istemedin mi?"

Cidden o sesini kesmen lazım.

Üzerimdeki gözleri kısıldı. "Bunu bilmeyi gerçekten istiyor musun?"

Sertçe yutkunurken bakışlarımı indirdim. "Hayır. Beni ilgilendirmez." Elimi kaldırıp zayıf bir hareket yaptım. "Kafam güzelken geveze oluyorum."

"Kafan güzel değilken de gevezesin."

Orta parmağımla dudağıma ruj sürüyormuş gibi yaptım.

Macon neredeyse gülümsüyordu ancak ifadesi soldu, hâlâ bir şeylere kızgındı. Koltuğun koluna boş boş vururken bakışlarını çevirdi. Bir an için ikimiz de sessiz kaldık.

Tekrar konuştuğunda, kelimeleri ölçülü ve yavaştı. "Hayatında bir yol ayrımıyla karşılaştın mı hiç? Her şeyi çözdüğünü düşünürken aslında hiçbir şey bilmediğini fark ettiğin oldu, değil mi? Nereye gideceğin konusunda hiçbir fikrinin olmadığı yol ayrımları."

Bana sanki gerçekten bilmek istermiş gibi bakıyordu. Kalbim daha da sert atmaya başlattı.

"Evet," diye fısıldadım. Doğrusunu söylemek gerekirse şu an o yol ayrımlarından birindeydim zaten.

"Peki, bu durumdayken ne yaptın?" diye cevap verdi, o da fısıldıyordu.

Bardak buğudan ötürü ıslanmıştı ve ellerim çok soğuktu. Daha sıkı kavrarken parmak boğumlarımın gerildiğini hissediyordum. "Annem eskiden, 'Beynin sana yalan söyleyebilir ama kalbin her zaman doğrusunu bilir,' derdi." Omuz silktim. "Problem şu ki, çoğumuz gerçekle yüzleşmektense yalana inanmayı tercih ediyoruz."

Bakışları tenimi yakıyor, ortaya çıkmasını istemediğim şeyleri ortaya çıkarıyordu. "Neye inanmayı tercih edersin, Delilah? Rahat olan yalana mı, uygunsuz olan gerçeğe mi?

Bana bakış şeklinden hoşlanmıyordum. Sinirli, dargın, gergin ve tetikte bekliyormuş gibiydi. Sanki cevabıma ihtiyacı vardı ancak buna ihtiyaç duymak *istemiyordu*. Cevabıma bağlı olan çok fazla şey vardı ve benim, doğru cevabı bulamazsam ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoku.

"Bence eğer kalbim gerçeği duymaya hazırsa beynimin arayıp bulduğu yalanların hiçbirinin önemi kalmazdı."

Macon derin bir nefes aldı, verdi, bu hareketiyle göğsü inip kalkmıştı. Yine de rahatlamış hiçbir tarafı yoktu. Aksine şu anda koltuğunda otururken daha da gergin duruyordu. "Bence haklısın," dedi donukça, sonra dönerek bir kez daha pencereden dışarıya baktı. "Yatmadan önce bir aspirin iç."

Gönderiliyordum. Sanki Macon odadan çıkmış gibi etkilenmiş hissediyordum. Ancak ayağa kalkarak arkasına bakmadan dönüp giden bendim.

BÖLÜM YİRMİ

Macon

Aç bir şekilde uyandım. Bu pek doğru olmadı. Normalden de daha aç bir şekilde uyandım. Canım tatlı ve kremalı bir şeyler çekiyordu. Bal gibi kaygan olan tatlılığı yalamak, ağzım yorulana kadar ve vücudum tatminle dolana kadar yemek istiyordum.

Problem aç olduğum şeyin tatlı olmamasıydı. Dün gece her şey netleşmişti. Delilah'yı istiyordum. Benim için başka biri olmayacaktı. Sam, saat, kırılmış güvenim, hepsi geçmişte kalmıştı. Eğer bir gelecek istiyorsam onları ardımda bırakmam gerekiyordu.

Delilah beni istiyorsa bile işleri karıştırmak istemediği apaçık ortadaydı. Bu da beni çıkmazda bırakıyordu. Ya bu acı verici, gittikçe artan ihtiyacı görmezden gelecektim ya da net bir şekilde duygularımı söyleyip, aramızdakilerin yürümesi için bir yol bulacaktım. İçgüdülerim Delilah için mücadele etmemi, aklımsa son derece dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Yataktan kalkarak güne başladım.

North ile yaptığım yorucu bir antrenmanın ardından –ki bacağım kötü hâlde olmasına rağmen hiçbir şekilde işimi kolaylaştırmıyordu– mutfağa gittim. Delilah bana bir mesaj atarak smoothie hazırladığını ve mutfakta beklediğini söylemişti. Elinde buzlu bir bardakla beni beklerken, pencereden süzülen gün ışığı altın kahve saçlarına yansıyor, yanık tenini parlatıyordu.

Çok fazla ten görüyordum. Muhteşem kıvrımlı bedenini neredeyse tamamen sergiliyordu. Koyu yeşil, mini şort bikini altı ve o küçük likralı şortun kenarlarıyla flört eden pürüzsüz esmer teninin göz alıcı görüntüsüyle aklımı başımdan alan dar, beyaz bir tişört giymişti.

Yemin ederim ki dizlerimin bağı çözülmüştü. Adımımı atarken sendeledim. Bunun sebebi siktiğimin arzusu değil de yorgunluğummuş gibi davranmaya çalışıyordum. "Lanet olsun. Yorgunluktan ölüyorum."

Bardağı verirken yüz ifadesi alaylıydı. "North sana karşı yine yumuşak mı davranıyor?" diye sataştı.

Uzunca bir yudum alırken ellerim titriyordu. Bu defa içine ne karıştırdıysa smoothienin tadı, kremalı ve baharatlıydı. Tarçınlı yulaf ezmesi kurabiyeleriyle kahvenin karışımı gibiydi. Kavrulmuş boğazımdan buz gibi akmıştı. İç çekerek bardağı ada mutfağın tezgâhına koydum, sonra da yüzümü sıvazladım.

"Yumuşak mı davranıyor?" diye tekrarladım alaycı bir kahkaha atarak. "Evet, yerde çocuk gibi sızlanırken düşündüğüm şey tam da buydu."

"En azından ağladığını kabul ediyorsun."

Hızlı, gergin bir şekilde gülümsedim. "Canım için yalvarırken bacağına asılıyordum resmen."

Kötü karakterler gibi kahkaha attı. "Erkek gibi acılara göğüs germiyor muydun sen?"

Öfkelenmişim gibi baktım. "O zaman ben ne olacağım? Yapayalnız? Acı içinde? Ateşler içindeki alnımı silmek için sen yokken?" *Lütfen benimle yatağa gel ve alnımı sil. Yanıp tutuşuyorum.*

"Bu lafları nereden buluyorsun?" Gülmemeye çalıştığı düpedüz belliydi.

Omzumun onunkine değeceği kadar yakın durmamıza ve deli gibi dikkatimi dağıtmasına rağmen, "Edebiyat mezunuyum," dedim rahatça. "Beynim sonsuz bir melodram kaynağı gibi."

Onu rahatlatmaya çalışmama rağmen Delilah uzaklaşıp bardağımı yıkadı. "Ağrı kesici içip duş alsan iyi olur."

Hemen gitmesini istemiyordum. Onu görmek günümü daha aydınlık hâle getiriyordu. Konuşmayı sürdürmek için çaresiz bir şekilde sanki vurulmuş gibi elimi kalbime koydum. "Bana söyleyecek tek şeyin bu mu?"

"Ne? Doğum gününü mü unuttum?" dedi alaylı bir ifadeyle, gülümsememeye çalışıyordu.

"Burada acı çekiyorum. Sempatin nerede be kadın!"

Kıkırdadı ve ben de kahrolası bir ödül kazanmışım gibi hissettim. "İyi o zaman," dedi bana küçümseyerek bakarken. "Zavallı Macon, yaralarını öperek iyileştirmemi mi istiyorsun?"

Bu kadının beni nasıl baştan çıkardığına dair hiçbir fikri yoktu. "Öper miydin?" Kirli oynamaktan çekinmiyordum. Tişörtümün uçlarına uzanarak hafifçe yukarı çekip karın kaslarımı gösterdim. "Çünkü burada acıyan bir-"

"Kahretsin, dur." Yeniden gülüyordu, bu defa yanakları-

na bir kızarıklık yayılmıştı. Bingo. "Baş belası. Hiçbir şeyi öpmüyorum."

Tişörtü bırakarak geri yerine düşmesine izin verdim. "Tahrik ediyorsun."

"Sen de flört ediyorsun."

Pişmanlık duymadan sırıtırken karamel gözlerindeki parıltı dikkatimi dağıttı. Bana yenecek bir şeymişim gibi bakıyordu. Böyle baktığının farkında bile olduğunu düşünmüyordum, yine de gözleri açlığımın tüm gücüyle geri dönmesine yetmişti. Neredeyse salyalarım akacaktı. Her ihtimale karşı baş ve işaret parmaklarımı dudağımın kenarında gezdirdim. Gözlerinin el hareketlerimi takip ettiğini fark ettiğimde memnuniyetle dolmuştum. Dolgun alt dudağını yaladı. Hareketi o kadar bariz bir şekilde açtı ki karın kaslarım gerilmişti. Sikim seğiriyordu.

Aşağı in, oğlum. Sakin ol.

"Bir süredir düşünüyordum, Tot..."

Gözleri kısıldı. "Muhtemelen düşünmesen herkes için daha iyi olur."

Muhtemelen. Ancak bu bizi nereye götürürdü ki? "Tatlı istiyorum."

Arkasını dönerek sanki hayattaki yeni göreviymiş gibi zaten temiz olan tezgâhı silmeye başladı. "Çiftçi pazarına gidip biraz meyve alırım."

"Meyve. İstemiyorum." Doğrusu, artık Delilah'nın dilini emmeyi istemeden mango yiyebileceğimi sanmıyordum. "Yoğun, tatlı ve kremalı bir şeyler istiyorum." Şu anda da önünde dizlerimin üstüne çökmeyi düşünüyordum. Tezgâhın arkasından elimi aşağı indirerek kendimi düzelttim. Flört etmekle ilgili hiç tecrübem olmasa da iyi bir iş çıkar-

dığımı düşünmüyordum. Sadece kendimi daha da heyecanlandırıyordum.

Özellikle Delilah'nın ifadesinin hâlâ ruhsuz olduğunu düşünürsek. "Söylediğin hiçbir şey yiyebileceklerin listesinde yok bence."

"O lanet listenin konusunu sadece sinirimi bozmak için açıyorsun bence, Tot."

"Bu doğru." Keyfini saklamak için çaba göstermiyordu bile.

Nektara giden bir arıymışım gibi ona yaklaştım. "Hadi ama, Delilah. Biraz kuralların dışına çıkalım."

Bıkkınlıkla başını iki yana sallarken bezi lavabonun içine atıp bana döndü. "Tamam. Sadece bu seferlik. Ne istediğini söyle."

Kollarımda değildi. Dudaklarım onunkilerin üstünde değildi. Yine de bu da bir zafer sayılırdı. Beklentiyle ellerimi birbirine sürttüm. "Düşünelim bakalım... Tanrım, o kadar çok seçenek var ki. Bonbon parçacıklı kurabiyen mi? Deli Canavar Çikolatalı Pastan mı?" Delilah'nın bana yıllar içinde yaptığı tatlıları düşünmek için duraksadım. "Buldum... Muzlu kremalı turta. İstediğim şey bu."

Mutlu yüz ifadesi sanki onu tekmelemişim gibi tuzla buz oldu. Sert ve sinirliydi. "Seni bok kafalı. Tam bir şerefsizsin."

"Şerefsiz mi? Neden? Ne yaptım ki?"

İğrenmiş gibi dudaklarını büktü. "Tabii ki hatırlamıyorsun. Şaşırmadım."

Yanımdan hızla geçerek bana geniş bir alan bıraktı. Afallamış ve tek başıma, olduğum yerde kalakalmıştım. Niye muzlu kremalı turtasının konusu açılınca sinirlenmişti ki? Tattığım en iyi turtaları yapardı. On üç yaşından beri hiç ye-

memiş olmama rağmen hâlâ ne kadar iyi olduklarını hatırlıyor olmam bile... Anı aniden bir hayalet gibi yükseldi.

Yıllık turta pişirme yarışması. Delilah on üç yaşındaydı. Mavi ve beyaz renkli çok güzel yazlık bir elbise giyiyordu ve üstelik sutyen takmıyordu. Bazı sözler söylenmiş, turtalar fırlatılmıştı. Beyinsiz, genç hâlim Delilah'nın göğüsleri olduğunu fark etmişti.

"Siktir." Yürüyüş botumun ağırlığıyla kesik ve güçlü adımlarla peşinden koştum. "Delilah. Bekle. Lanet olsun..."

Havuzun orada ona yetiştim. "Tamam, hatırlıyorum..." Gülme. Gülme. Tanrım o turta nasıl da uçmuştu... Muz ve krema belirgin bir Rorschach testi* gibi saçılmıştı. "Hadi ama, az da olsa komik olduğunu kabul etmek zorundasın."

Öfkeyle bana döndü. "Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim."

Ses tonumu yumuşatsam da anlık gülüşüme engel olamadım. "O kadar da kötü değildi."

Delilah ellerini yumruk yaptı. Beni havuza fırlatmayı düşünüyormuş gibi havuzu süzdü. Tarafıma doğru tehditkâr bir adım attıktan sonra durdu. "Bana *muzlu meme* dedin." Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Bunun on üç yaşında bir kız için ne kadar utanç verici olduğundan haberin var mı?"

Doğru. Turtanın nereye düştüğünü hatırladım. O kadar sinirlenmişti ki turtayı yüzüme fırlatmıştı. Dayak yemekten dolayı oluşmuş hızlı reflekslerim, beni muzlu kremalı pastayı suratıma çarpmaktan kurtarmıştı. Papazın karısı olan, yaşlı ve kaba Bayan Lynch o kadar da hızlı değildi. Pasta, onu suratının ortasından vurmuştu.

---

* Rorschach testi, deneklerin algılarını mürekkep lekelerini kullanarak analiz eden psikolojik bir testtir. (ç.n.)

Gülmemeye çalışarak boğazımı temizleyip omuzlarımı dikleştirdim. "Var?"

"Var mı? Bu bir soru muydu yoksa cevap mı?"

Kirli sakalımı sıvazlayarak bombayı nasıl etkisiz hâle getireceğimi çözmeye çalıştım. "Şu anda, var, bunu anlayabiliyorum. Ama çocuktum-"

"Yaptığın cinsel istismardı!" Ellerini genişçe açtı. "Herkesin dikkatini göğüslerime çektin. Ben bunu asla yapmazdım!"

"Bekle bir dakika. Dokuzuncu sınıftayken, beden dersindeki kızlara beni mayomu giyerken gördüğünü ve yüksük gibi bir aletim olduğunu söyledin mi söylemedin mi?"

Ağzı hızla kapandı.

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Ve ikimiz de bunun saçmalıktan ibaret olduğunu biliyoruz."

"Tamam," diye hak verdi. "Ama evin her yerine yüksükler bırakmıyorum, değil mi?"

"Eğer yapsaydın muhtemelen gülerdim."

Gözü seğirdi. "Asıl noktayı kaçırıyorsun. Sen aletinin bir yüksük boyutunda olmadığını biliyordun."

"Biliyorum ve sen de öyle olmadığından bayağı emin gibisin. Çaktırmadan bakıyor muydun yoksa?" diye dalga geçtim konuyu dağıtmaya çalışarak. Hatalarım hakkında konuşmak istemiyordum.

"Görmemiş olabilirim ama öyle olmadığını bilecek kadar..." Nefesini vererek duraksadı. "Demek istediğim şey *benim* yalanım uydurulmuş bir abartıdan ibaretti. Maalesef ki seninki öyle değildi. Göğüslerimin şekliyle ilgili sorunlarım vardı. Senin adi şerefsiz, yorumun da bu durumu kötüleştirdi."

"Memelerini aşağıladığımı mı düşünmüştün?"

"Başka ne düşünecektim ki?" Sesi o kadar acıyla doluydu ki içimdeki her şey tamamen donup kalmıştı.

Konu Delilah olunca neyle yüzleştiğimi ilk defa bu kadar net bir şekilde anlamıştım. Evet, yıllar boyunca birbirimize berbat şeyler söylemiştik. Evet, bu kötü hareketlerden dolayı ikimiz de sorumluyduk. Ancak ben bilmeden de olsa onda hâlâ iyileşmeyen yaralar açmıştım. O benim karakterimi aşağılarken ben onu dış görünüşünden vurmuştum. Tıpkı bir şerefsiz gibi. Onu eskiden, hayır hâlâ, nasıl gördüğümü düşündüğü apaçık ortadaydı.

Bazıları bunları çoktan aşmış olması gerektiğini söyleyebilirdi ama ben, negatif kelimelerin keskin pençelerini insanın ruhuna nasıl geçirdiğini çok iyi biliyordum. Babamdan kaçınarak, ondan nefret ederek on yıl geçirmiştim. Beni aynı şekilde inciterek o sersem çocuğa dönüştürmesi için tek yapması gereken de bana birkaç iyi yerleştirilmiş kelime söylemesiydi. Delilah için bu durum farklı mıydı? Sanmıyordum.

Başımı iki yana sallayarak sesimi alçalttım. Söyleyeceğim şeyi iyice anlamasını istiyordum. "Hayır. Bir sikik an için bile öyle düşünmedim."

Kızardı. "Ah, Tanrı aşk-"

"Tot, o ince kıyafetin altındaki memelerini azıcık görmek bile genç hâlimin hayatındaki en erotik şeyi falandı dediğimde bana inan, lütfen." Bana ne yaptığını bilmek zorundaydı. Nasıl bilemezdi ki?

Delilah onu şok etmişim gibi kesik bir nefes alıp gözlerini kaçırdı. "Meme deyip durma. Kulağa çok kaba geliyor."

"İyi. Göğüs. Mutlu musun?"

"Pek değil."

Bakışlarını yakalayabilmek için başımı eğdim. "Onlarla ilgileniyordum. Gerçekten ilgileniyordum. Anladın mı?"

Bana inanmakta güçlük çektiği belliydi. Alt dudağını ısırarak "Yine de göğüslerimle dalga geçmek zorundaydın," dedi.

"Boktan bir davranıştı, biliyorum ama on üç yaşındaki kertenkele beynim için de gerekli bir dikkat dağıtma taktiğiydi." Bir adım daha yaklaştım. "Kimsenin son derece sertleşmiş hâlimi fark etmesini istemiyordum. Paniklediğim için beni affet ama ilk defa halka açık bir yerde sertleşmiştim."

Alaycı gülüşünden bana hiç inanmadığı belli oluyordu. "İlkin miydi?"

"Evet, han'fendi."

"Saçmalık."

"Niye yalan söyleyeyim ki?" Çocukluk utancımdan gelen acımı hatırlayarak güldüm. "Dehşetimi düşünebiliyor musun? Can düşmanımın göğüslerinin şeklini gördüğüm için inanılmaz derecede sertleşmiştim." Elimi kalbime koydum. "Tanrım, hiçbir fikrin yok. Pavlov'un köpeği gibiydim. Göğüslerine bir bakış atmam bile oracıkta deli gibi sertlememle sonuçlanıyordu. Nerede olursam olayım. Beni fazlasıyla huysuzlaştırıyordu."

Konu o olduğunda hâlâ Pavlov'un köpeği gibiydim. Sadece etrafımda olması bile lanet bir köpek gibi salya akıtmama sebep oluyordu.

"Sen..." Derin bir nefes aldı. "Bana bunu anlattığına inanamıyorum." Gülümsemeye başlamıştı. "Bayan Lynch'ın beni hiç affetmediğini biliyorsun, değil mi? Eskiden bana, korkunç muzlu turta kızı derdi ve ona yeni bir turta atmaya hazırlanıyormuşum gibi arkasını dönüp ters yöne kaçardı."

Kahkahalara boğularak iki büklüm oldum. "Lanet olsun..." Kendimi durdurmaya çalışıyordum. Gerçekten deniyordum. Ancak beynim o anı yavaş çekimde tekrar tekrar oynatıp duruyordu. Yaşlı şeytan Lynch'in buruşuk ağzının dehşetle açılması, turtanın yüzüne ıslak bir tokat gibi çarpması... Tekrardan kendimi kaybettim. 'Bana bir dakika izin ver' der gibi bir elimi kaldırdım.

"Gerçekten havuza atılmak istiyorsun," dedi Delilah ifadesiz bir şekilde.

Sulanan gözlerimi silip dikleştim. "Tamam, iyiyim."

Tek kaşını kaldırdığında dudaklarım yeniden titremeye başlayınca ellerini kalçalarına koyarak isteksizce gülümsedi. Hareketi göğüslerinin ortaya çıkmasını sağladı. Bununla birlikte sahip olduğum tüm iyi niyet kapıdan dışarı uçup gitti.

"Göğüslerime bakıyorsun." Ses tonu ters olsa da aşağılanmış gibi değildi.

"Farkındayım." Üzgün olmalıydım ama değildim. "Eğer tamamen dürüst olacaksam şeftalimsi kıçına da bakıyorum."

"Macon."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Siktir, vücudun o kadar lezzetli ki Delilah. Mümkün olabilecek en iyi şekilde ısırılası görünüyor. Sulu bir şeftali, karamelle kaplı tatlı bir elma gibi. Karamel kaplı bir elma için cinayet işleyebilecek bir durumda olduğumu biliyor muydun, Tot? Hem de bu kahrolası diyete takılıp kalmış hâldeyken. Tam bir işkence."

"Bence bu çok profesyonelce değil," dedi zayıf bir şekilde.

"Umuyorum ki değil." Tanrım, onunla alay etmeye bayılıyordum. Bunu yaptığımda tüm bedeni parlıyordu. Ön sevişme gibi. Yaptığımızın ön sevişme olduğunun farkında mıydı? "Düşünüyordum da-"

"Düşünmenle ilgili ne söylemiştim?" diye uyardı.

"Artık muza benzemiyorlar, Tot."

"Aman Tanrım, korkunçsun." Ama o da sırıtıyordu. Göstermemek için deli gibi çabalasa da kesinlikle sırıtıyordu.

"Daha çok şeftali gibiler. Olgun, sulu şeftaliler."

Farkında bile olmadan tarafıma doğru dönüp ağırlığını diğer bacağına verdi. "Kıçıma şeftalimsi dedin." Kuru bir iltifattı. "Göğüslerim de şeftali olamaz."

"Belki de şeftalilere karşı bir düşkünlüğüm vardır."

Nasıl olduysa aramızda sadece bir adımlık mesafe kalmıştı. Aynı zamanda aramızdaki boşlukta uğuldayan *bir şey* vardı. Hassas tenimde dolaşıp, ensemi gıdıklayan bir şey. *Ağırdan al, Saint. Çok ürkek. Geri çekil.* Vücudum buna fazlasıyla sinirlendi ve sıcaklığına doğru yakınlaşmaya çalıştı.

Sesi iki tarafından sertçe çekilmiş bir ip gibi gergindi. "Hâlâ bakıyorsun."

"Verilmesi gereken saygıyı veriyorum," diye düzelttim sessizce. "Seninki gibi bir vücudu görmezden gelemezsin. Böyle yapmak kabalık olur."

"Bunun tam tersi olduğuna eminim." Nefesi kesilmişti, mükemmel göğüsleri uyarılmayla aşağı yukarı hareket ediyordu.

Öne eğilerek kokusunun tatlılığını içime çektim. "Hadi ama, Tot. Artık eskiden yaptıklarının korkunçluğunun farkında olan bir yetişkinim. Bana o güzel muzlu turtanı ver, lütfen."

Yine yumuşakça gülerek bana doğru yaklaştı. "Sapık. Benden turta falan almayacaksın."

Isınmıştım. Kafam allak bullak olmuştu. "Ama içimde bir açlık var," diye mırıldandım.

O da fısıldıyordu. "Hayal kırıklığı karakteri geliştirir."

"Onu yapmak için de güce ihtiyacım var. Şeftalili turtaya

ne dersin?" *Öp beni, Delilah. Ya da seni öpmeme izin ver. Bana ikisi de uyar.*

Bronzlaşmış boynundaki nabız belirgin bir şekilde atıyordu. Teninin kokusu bal gibiydi.

"Muzlu kremalı turta istediğini sanıyordum," dedi gözlerinde sersemlemiş bir bakışla.

Parmak uçlarım tişörtünün yakasına dokunuyordu. "Artık istediğim şeyin turta olduğunu düşünmüyorum."

Ani bir nefes verdi. Daha önce hiç olmadığım kadar fazla tahrik olmuştum. Kendimi ona bastırıp sert aletimdeki ağrıyı azaltmak istiyordum ama anın büyüsü bozuldu; Delilah kendini geri çekiyordu. "Turtanı sonra yaparım. Şu an aradayım."

Asıl yerimizin patron ve çalışan olduğunu fark etmemizi sağlayan keskin, güzel bir hatırlatmaydı.

Dönüp gidebilirdim, bunu ardımda bırakabilirdim fakat tişörtünü üstünden atarak altındaki altmışlar tarzı bikini üstünü ve vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkardı. Olağanüstüydü. Şeftalimsi kıçı, meydan okur gibi tişörtünü bir kenara bırakırken ve tembel tembel şezlonga yürürken sallanıyordu. Evet, belki bunu ardımda bırakabilirdim. Eğer hâlâ orada olduğumdan emin olmak istermiş gibi hızlıca arkasını dönüp bana bakmasaydı.

Hâlâ buradayım, tatlım. Ve hiçbir yere de gitmiyordum.

Delilah

O neydi öyle? Yemin ederim ki neredeyse Macon Saint'i öpüyordum.

Kalbim sinirli bir metronom gibi küt küt atıyordu. Bacaklarımın arası hassas ve kızarmıştı. Sırf Macon'la dalaştık

diye bu hâle gelmiştim. Kendime yalan söylemek, bunun haftalar önce ofisine girdiğim günden beri süregelen hafif, anlamsız flörtleşmeden başka bir şey olmadığını söylemek istiyordum. Ne yazık ki artık anlamsız değildi. Temelde bir şeyler değişmişti.

Macon'ın bakışları her zaman güçlüydü. Sinir bozukluğu, öfke, şüphe, gücenme ya da beklenti, zevk, çekilme, açlık gibi içgüdüsel tepkiler uyandırabiliyordu. Bugün bana istekle bakmıştı. Arzuyla.

Eğer onun dışında herhangi biri olsaydı, o adamı çoktan üst kata sürüklemiştim. Ancak karşımdaki Macon'dı. Ve bu... arzu, ona duyduğum bu ihtiyaç çok garip hissettiriyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Seks benim için her zaman zevk demekti. Macon'la seks yapmanın inanılmaz olacağından şüphem yoktu; ama Macon'la seks yapmak aynı zamanda sahip olduğum her hassasiyeti ona göstermek anlamına da geliyordu. Sam'in hırsızlığı yüzünden bir araya geldiğimizi bilerek sonrasında birlikte yaşamak zorunda olduğumuz gerçeğini düşünmüyordum bile.

İlişkimiz, ikimizin de rahatsız olduğu bir anlaşmaya ve beklenmedik bir çekime dayanıyordu. Cinsel tatmin geçiciydi fakat hissedilen pişmanlık, rahatsız edici kötü bir koku gibi kalıcı olurdu. Ondan uzaklaşarak doğru olanı yapmıştım. Buna rağmen o histen kurtulmak o kadar da kolay değildi. Sanki içimdeki enerji derimden dışarı taşmışçasına gergin ve şişkindim. Sinirli ve huzursuz hissediyordum. Bu değişken enerjiyi içimden atmak istiyordum.

Lanet olası adam. Sıkıca yerleştirilmiş kaslardan ve insafsızca muhteşem obsidiyen gözlerden oluşan bir seksenlik vücuduna lanet olsun. Eski düşmanım ve şu anki işverenim

olarak kalmak yerine sınırları bulanıklaştırıp güzelce düzenlenmiş dünyamı mahvetmekte ısrar ettiği için ona lanet olsun.

Tanrım, tişörtünün ucuyla yüzünü silerken o sert alt karın kaslarını sergilediğinde neredeyse inleyecektim. Güzelce şekillenmiş, güçlü ve kocamandı. Bir dövüşçünün vücudu. Görkemli karın kaslarının ve düşük belli eşofmanının altında kaybolan V'sinin görüntüsüyle ağzım kurumuştu. Hava durumu da ruh hâlime pek yardımcı olmuyordu. Güneş başımın üstünde kavurucu bir şekilde parlıyordu. Büyüdüğüm yer olan güneydeki *sıcak* kelimesinin anlamıyla L.A.'dekinin anlamı tamamen farklıydı. Orada *sıcak*, dışarıya ne zaman adım atsan sanki saunaya adım atmışsın gibi hissetmene sebep olurdu. Buradaysa *sıcak*, güneşin daha parlak, yoğun olması ve cildini sıkan bir ısı anlamma geliyordu. Malibu'da bu tarz bir ısı pek hissedilmezdi. Genelde okyanustan gelen rüzgârlar insanın bedenini soğuturdu ama bugün kayalıklar hareketsizdi.

Gözlerimi kapatarak aklımı her şeyden uzaklaştırmaya çalıştığımda güneşimi engelleyen bir gölge belirdi. Tek gözümü kısarak araladığımda bakışları üzerimde tembelce gezen Macon'm tepemde dikildiğini gördüm.

Giydiğim bikini bugünün standartlarına göre mütevazı sayılırdı. Yine de kendimi çırılçıplak hissediyordum. Göğüs uçlarımın hâlâ son konuşmamızdan dolayı sert olduğunun tamamen farkındaydım. Macon'ın dikkati karnıma ve kalçalarıma kaydı.

Tanrım, kıvranmak istememden nefret ediyordum. Bikinimi giydiğimde göğüslerimi kaldırış ve kavrayış şeklinden ve alt kısmının kesiminin tamamen doğru bir şekilde kıçımı

kaplamasından hoşlanmıştım. Ancak şu anda düşünebildiğim tek şey, karnımın şişliği ve kalçalarımdaki küçük çukurlardı.

Yine de hareket etmedim. Kaşlarımı kaldırarak Macon'a baktım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ne güzel bir soru," diye mırıldandı. Hâlâ vücudumu süzüyordu. Nihayet tıraş olmuştu, yüzündeki pürüzsüz, temiz hatları ortaya çıkarmıştı. Bu hâli onu daha genç gösteriyordu ve önceden tanıdığım çocuğu hatırlatıyordu.

Başını hafifçe salladı, dudakları bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Lanet olsun, Tot. O mayo seni Honey Ryder* gibi gösteriyor."

"Dr. No**'dan mı?" Kahkaham sesli ve incelikten yoksundu. "Yok artık."

Macon'ın tembel gözleri benimkilerle buluştu. "Kesinlikle öyle. Daha yumuşak, dolgun bir Honey." Kendine engel olamıyormuş gibi tekrar aşağı baktı. Alt dudağını ısırıyordu. "Kahretsin..."

Elimde değildi, göğüs uçlarım daha da gerildi. Bir sıcaklık dalgası ve beklenti içime akıyordu. Belki kadınsı bir dürtüden belki de anlık deliliktendi ama sırtımı hafifçe gererek göğüslerimin biraz daha yukarı kalkmasına sebep oldum. Macon'ın gözleri iyice açıldı, dudakları aralanmıştı. Rahatlamak için yerimde kıpırdanıyormuşum gibi davranırken daha da kızardım.

Yine de onu kandırdığımı düşünmüyordum. Boğazından alçak bir ses çıkardı. Nefesi hızlanmıştı. Bakışları beni şez-

* Ian Fleming'in James Bond romanı Dr. No'daki kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

** Dr. No, Ian Fleming'in yazdığı James Bond serisinin EON Productions tarafından çekilmiş seri filmlerinin ilkidir. (ç.n.)

longa çivilemişti. Küçük güvensizliklerim tarafından istila edilmiş olsam da açgözlü bakışları aptalca şeyler yapmak istememe neden oluyordu. Bacaklarımı açıp dikkatini oraya çekmek, tekrar vücudumu esneterek kendimi tam anlamıyla sergilemek gibi. Kaslarım, hissettiğim ihtiyaçla titredi.

Bu yüzden de bunun yerine kaşlarımı çattım. "Git buradan. Güneşimi engelliyorsun."

Ne yazık ki daha da yakına eğildi. Boynunun yanından bir ter damlası akıyordu. Normalde terden hiç hoşlanmazdım. Kokusundan da başkasının terini kendi tenimde hissetmekten de. Buna rağmen Macon'ın terinin ve sabunun kokusu hormonlarıma bir şeyler yapıyordu. Onu altıma alarak burnumu boyun çukuruna dayamak, derince bir nefes almak istiyordum. Düşünebildiğim tek şey sert vücudunda kaymak, tenimin o kaynar ateşle sırılsıklam olmasıydı.

İsa aşkına.

Tamamen vaatler ve arzulu bir sıcaklıktan oluşan derin sesi beni sardı. "O şüpheci beyninden nelerin geçtiğini görebiliyorum. Belki beklemediğin farkındalıklara ulaştın ve bu da seni bir döngüye sokuyor. Bu yüzden kabalığını görmezden geleceğim çünkü senin şu anda olduğun yerde bulundum ve hiç kolay olmadığının farkındayım." Tatsız bir neşeyle dudaklarını kıvırdıktan sonra ifadesi yumuşadı. Yavaşça eğilerek neredeyse bir fısıltı gibi çıkan sesiyle konuştu. "Tüm bu şeyleri çözdüğünde beni haberdar et. Bekliyor olacağım."

Bu gizemli cümlesinin ardından dikleşti sonra da arkasını dönerek yürümeye başladı. Mavi gökyüzüne kaşlarımı çatarak kalakaldım. Sakinleşemiyordum. Kelimeleri kalp atışlarımı o kadar hızlandırmıştı ki karnımdaki huzursuz gerilim on katıyla geri dönmüştü. Kendimi şezlongda kalmaya

zorlayıp düşüncelerimde kaybolmaya devam edebilirdim. Ancak tam o anda Macon'ın kumsala giden engebeli, taştan merdivenlere doğru ilerlediğini fark ettim.

"Yapacak o kadar aptalca şey varken..." Şezlongdan inip yanına doğru gitmeden önce tişörtümü alarak başımın üstünden geçirdim. Sonunda ona yetiştiğimde neredeyse merdivenlerin yarısını inmişti. Merdivenler epeyce genişti, kırk beş derecelik açıyla kayalığın dik yüzeyindelerdi. Buna rağmen aynı zamanda da oldukça engebeli ve dalgalar onlara vurduğu için gizli kaygan noktaları vardı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Macon topallayarak başka bir adım atarken omzunun üstünden baktı. "Pachanga* yapıyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Telaşla merdivenlerden indim. Onun arkasına geldiğimde duraksadım. "Aptallık ediyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Hep çok tatlı şeyler söylüyorsun, Tot. Gerçekten." Bastonunu taşın kenarına dayayarak inmeye devam etti. Manzara neredeyse başımı döndürüyordu.

"Macon düşebilirsin. Sence de çoktan yeterince kötü durumda değil misin?"

"Bot yarın çıkacak zaten. Sadece biraz hava almak için yürüyüş yapacağım."

"O zaman bunu yarın yap."

"Düşmeyeceğim." Ayağı titredi ve buna sanki ben sebep olmuşum gibi suçlayıcı bir bakış atmak için duraksadı. "Eğer çoktan bildiğim şeyi senin de çözdüğünü söylemek için gelmediysen ya da benimle kumsalda yürümek gibi ani bir dürtün yoksa gezinmeyi bırak."

* Kendine özgü bir dans tarzına sahip bir müzik türüdür. (ç.n.)

"Bilmece gibi konuşmayı kes. Sinir bozucu."

"Sen de kalın kafalı olmayı bırak," diye cevap verdi. "Sana yakışmıyor."

"Peki, *sen* neden inatçı olmayı kesmiyorsun?" Küçük alanda etrafından dolaşıp taşın kenarından sıyrıldım ve önündeki merdivene atladım.

Macon kabaca küfretti. "Bir de bana inatçı diyorsun. Az önce yaptığın hareket yüzünden düşebilirdin."

"Önüne geçmem gerekiyordu." Kulağa anaç gelmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama onun merdivenlerden yuvarlanarak daha da çok yaralandığını ya da Tanrı korusun, kahrolası boynunu kırdığım düşünmek bile kanımı donduruyordu. Bu endişeyi duymak hoşuna gideceğinden değil tabii ki.

Gözlerine fırtına bulutları çöktü. "Nedenmiş o?"

"Eğer sendelersen düşüşünü yumuşatabileyim diye."

Görünen o ki yanlış şeyi söylemiştim. Teni kıpkırmızı kesildi, sanki sesini kaybetmiş gibi ağzını boş boş hareket ettirdi ve sonrasında patladı. "Yapabileceğin onca aptalca, *inatçı*, gözü pek şeylerin arasında-"

"Söylenmeyi bırak. Tansiyonun için iyi değil." Şu anda onun önündeydim. Her şey yolundaydı. En azından, eğer güvenli bir şekilde karaya ayak basabilirsek olacaktı.

Burun delikleri genişledi. "Gerçekten beni yakalayabileceğini mi düşünüyorsun? Delilah, eğer düşersem seni bir üzüm gibi ezerim."

"Kuvvetliyimdir. Seni tutabilirim."

"Sen bir üzümsün," diye tekrar etti. "Sulu, küçük bir üzüm."

"İşte, yine beni yemekle kıyaslıyorsun."

Şeytani bir ifadeyle gözleri alevlenirken siyah kaşları birbirine yaklaştı. "Evet. Günün birinde seni yiyip bitireceğim. Şimdi o kıçını önümden çek. Bu merdivenlerden inmek istiyorum."

Aşağı inerken, kalan yol boyunca adımlarımı takip etti. Sanki düşmediğimden emin olmak onun sorumluluğuymuş gibi. Tipik bir erkekti. Sonunda kuma ulaştığımızda başımı iki yana sallıyordum.

"İşte," dedim elimi kalçalarıma koyarak. "Güvenli bir şekilde aşağı indin. Geri yukarı çıkmak için yardıma ihtiyaç duyarsan bana seslen. Gelip seni alırım."

"Geri çıkmak için yardıma ihtiyaç duyarsam sana sesleneyim mi...? Ah, siktir, Tanrı aşkına." Öfkesini yatıştırmaya çalışıyormuşçasma bir elini saçlarından geçirdi.

Gitme vaktim gelmişti. "Pekâlâ, görüşürüz o zaman."

Geriye doğru bir adım attığımda üstüme geldi. "Ah hayır, gitmiyorsun," diyerek karanlık bir şekilde güldü. "Beni kahrolası aşağıya kadar takip ettiysen bana eşlik edeceksin."

"Birinin sana eşlik etmesi için fazla huysuzsun."

"Senin yüzünden, Tot."

Etrafından geçmeye çalışarak aniden yana atladım.

O da öne atıldı, dirseğimi kavramak istermiş gibi elini uzatmıştı.

Birçok şey ters etti. Ağırlığını verdiği bastonu kuma gömüldü, kesinlikle baston ve kum yan yana gelmemeliydi. Dengesini düzeltmeye çalışırken adımları titredi. Ben de yanlış yöne adım attım ve ayağım yapış yapış yosun topaklarına takıldı. Bu da cıyaklayarak bağırırken diğer tarafa sıçramama, Macon'ın sendeleyen vücuduna çarpmama sebep oldu.

Kesilen ağaçlar gibi yere devrildik.

Kum yumuşak olsa da yeterli değildi. Düştüğümde sertçe nefesimi verdim. Macon'ın ağır bedeni üzerime düştü, kalçalarımız birleşti. Yine de hızlıca hareket ederek ağırlığının çoğunu dirseklerine verdi. Etrafım onunla sarılmıştı. Kolları beni arasına almış, kalçaları incelikle bacaklarımın arasına girmişti. Ne kadar sıcak ve sert hissettirdiğinin fazlasıyla farkındaydım. Bedenim aniden uyanarak uzun süre nefes alamamama neden oldu.

"Siktir, Delilah," diyerek boğukça kıkırdadı. "İyi misin?"

Gözleri benimkileri inceledi. O karanlık çukurlar endişeyle dolmuştu. Bacaklarımın arasındaki büyüyen sıcaklığa ve hızlanan kalp atışlarıma rağmen gülümsedim. "Ah, Tanrım, haklıydın," dedim abartılı bir şekilde yakınarak. "Ben bir üzümüm. Beni bir üzüm gibi ezdin."

Göğsünden gelen yavaş, derin bir gürlemeyle güldü. Ben de bunun gittikçe daha da hassaslaşan bölgeleri itip dürttüğünün farkında değilmişim gibi yapmaya çalıştım. Oysa gayet farkmdaydım. Bikinimin ve ince tişörtümün altındaki göğüs uçlarım gerilirken bacaklarımı birbirine bastırdım.

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyordum ama gülüşü solarken dudakları aldığı nefesle aralandı. Bakışları tembelleşirken dudaklarıma kaydı ve orada da kaldı.

Aramızdaki hava ısınarak genişledi. Macon'ın nasırlı başparmağının ucu dudağımın kenarına yapışan saçlarıma dokundu. Vücudumdaki her bir sinir zevkle alev aldı. Gözlerinde bunun farkında olduğunu görebiliyordum. Karşılık veren arzusunu. Başını daha da eğdi, nefeslerimiz birbirine karışarak bir bütün olmuştu.

"Delilah..." Bana hayır demek için her şansı veriyordu. Yine de demedim. Diyemezdim.

Dudakları benimkilere sürtündü. Sonrasında öne doğru atılarak dudaklarımızı birleştiren kişi bendim. Ya da belki de birlikte hareket etmiştik. Tek bildiğim, tatlı bir acı çekiyormuşuz gibi öpüştüğümüzdü. Sanki o kadar uzun süredir bunun için beklemiştik ki öpücüğü kaldıramıyorduk. O kadar iyiydi ki... Dudaklarının benimkilerin üstünde kolayca hareket etmesini hissetmek, ben onun dudaklarının şeklini öğrenirken onun benim dudaklarımın şeklini öğrenmesi o kadar iyiydi ki.

Boğazından gelen derin bir ses çıkardı. Uzunca inleyerek muhtaçmış gibi daha fazlasını istedi. Sıvı bir sıcaklık üzerimden akarken dudaklarımı araladım. Başını eğerek dilini dudaklarımın arasına kaydırıp tadıma baktı. Macon'ın altındaki vücudum parçalara ayrılıyor, aklım bulanıklaşıyor, vücudum alev alev yanıyordu. Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı.

Artık tereddüt etmiyorduk. Dillerimiz birbirine dikkatli bir şekilde dokunmuyor, dudaklarımız yumuşakça birbirini sorgulamıyordu. Sadece temel bir açlık vardı. Macon beni susuz kalmış gibi öpüyordu. Çenesi genişti, dili o kadar derindeydi ki... Sırtım vücuduna karşı yay gibi gerilirken göğsümüz birleşti. Parmakları saçlarımı kavrıyordu. Küçük ısırıklarının acısı beni çılgına çeviriyor, şehvetimi körüklüyordu.

Sıcak nefesler, ısırıklar, yalayışlar ve küçük kelimesiz seslerden ibarettik. Üzerimde hareket ediyordu. Sert aleti kadınlığımın hassas şişliğine sürtünüyordu. Bacaklarımı kalçalarına doladım. Daha fazlasını istiyordum. Hareketim-

le birlikte pozisyonumuz değişti. Kalın sikinin başı girişime dayandı. O kadar kahrolası bir şekilde iyi hissettiriyordu ki ağzının içine inledim. Kalçalarımı ona doğru kaldırıyordum.

Titreyerek dolgun alt dudağımı emerek vücudunu üzerimde hareket ettirdi. İçime girmesine engel olan tek şey benim bikini altım ve onun eşofmanıydı. Yine de bu yeterliydi. Şişkin başının ağırlığını, beni dürtmesine rağmen doldurulmamış ve bomboş bıraktığını hissedeceğim kadar yeterliydi.

Kaslarım tatlı bir şekilde kasıldı. Rahatlamak istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dilimi onunkine kaydırarak hafifçe inledim. Onun inlemesiyse uzun ve acılıydı. Tüm bedeni kesik kesik, ileri geri hareket ediyordu. Kumun üstünde, terli ergenler gibi kıyafetlerimiz üzerinden birbirimizi beceriyorduk. Ve bu umurumda değildi. Kıyafetlerini çıkarmasını istiyordum. Benim kıyafetlerim de çıksın istiyordum.

Buz gibi soğuk ve tuzlu su, ıslak bir tokat gibi bize çarptı. Gözlerimin içine girdi, ağzımda tuz vardı. Korkarak çığlık attım. Macon şaşkınlıkla bağırdı. İkimiz de dizlerimizin üzerinde doğrulduk. Islak uzuvlarımız birbirine karışmıştı, yaşadığımız şok bizi beceriksizleştiriyordu.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Sadece sırılsıklam olduğumu, saçlarımın ıslak bir şekilde başımın etrafından döküldüğünü ve gözlerimin kumla dolduğunu biliyordum. Sonra kumsalda olduğumuzu idrak ettim. Altımızdaki kum da iyice ıslanmıştı. Okyanusa doğru bir bakış attım. Büyük bir dalga bize çarpmıştı. Geri çekilen su köpük köpük olmuş, yosun parçalarını ardında bırakmıştı. Altta olan olduğum için asıl acıyı ben hissetmiştim.

Macon ve ben sersemlemiş bir hâlde birbirimize baktık. Sonra Macon kahkaha atmaya başladı. Tanrım, gülüşü o ka-

dar göz kamaştırıcıydı ki... Gözleri yıldızlar gibi karanlık, ağzı açık ve mutluydu. Dışarıdan nasıl gözüktüğümüzü düşündüm. Kumun üstünde dolanmış şekilde birbirimizde kaybolurken bir dalga bize çarpmıştı. *İnsanlar Yaşadıkça**'daki gibi değildi. Sadece soğuk, tuzlu ve kumluydu.

Beni ele geçirmesine izin vererek ben de gülmeye başladım. Ne kadar sıcakladığımı ya da ne kadar kahrolası bir şekilde muhtaç olduğumu düşünmektense gülmeyi tercih ederdim. Gülüşlerimiz solarken belli belirsiz bir şekilde nefes nefeseydik ve birbirimize bakıyorduk. Macon'ın gülümsemesi çarpıktı. Kibarca uzanarak ıslak bir saç telimi yüzümden alarak araya ittirdi. "Dalga seni fena yakaladı, Tot."

Parmak uçları yanağımda gezindi. Ben de kendimi dokunuşuna doğru eğilirken buldum. Aman Tanrım, sanırım onu sonsuza dek isteyecektim.

Eli çenemi kavradı. "Hadi yukarı çıkalım."

Yukarıya. Onun yatağına. Ya da benimkine. Sonra da...

Yarını düşünmek geri çekilmeme sebep oldu. Hızla ayağa kalktım.

Macon'ın bakışları vücudumu takip etti. Gözlerinde hâlâ bir gülümseme vardı. "İsteklisin. Bu hoşuma gidiyor. Biliyor musun eğer bir öpücükten sonra bu kadar uzlaşmacı olduğunu bilseydim seni lisedeyken öperdim."

Kulağa o kadar eski Macon, beni sürekli iğneleyen Macon gibi geliyordu ki buz kestiğimi hissettim. "Beni susturmak için ha?"

Macon benden çok daha yavaşça ama daha zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Bunu kabul etmek zorundasın, öpüşmek kesinlikle kavga etmekten daha iyi."

---

* From Here to Eternity, 1953 ABD yapımı dramatik savaş filmidir. (ç.n.)

Onun için geçmişi görmezden gelmek çok kolaydı. Bunun sebebinin ortak geçmişimizin onda, bende bıraktığı gibi yaralar bırakmadığı olduğunu varsaymaktan başka bir seçeneğim yoktu. Bununla ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. "Bu bir hataydı."

Gözlerini kırptı. Vücudu topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyordu. "Bir hata."

Panik boğazımı pençeledi. Resmen kumun üzerinde Macon'a sürtünmüştüm. Ne halt düşünüyordum ki? "Bir kaçamaktı. Gerçeklikten bir an için uzaklaştık."

"Ne dediğini anlıyorum," diye araya girdi sinirle. "Ve tamamen saçmalıktan ibaret." Elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Siktir, o kadar mükemmeldi ki. Ta ki sen kalkıp bundan kaçmaya karar verene kadar."

Bir kez daha kulağa çok kolay gelmesini sağlıyordu. Üstelik kaybedecek en az şeyi olan oydu. Gerçi Macon'ın önüne her şey kolayca gelmişti. Tüm dünyanın kucağına düşmesini bekliyordu. Ben onun için sadece başka bir soytarıydım.

Kalbim sıkışırken kelimeler ağzımdan hızla çıkıyordu. "Bunun-" Elimi aramızda salladım. "Ne olduğunu bile bilmiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana göre on beş yıldır oluşan bir şey."

"On beş yıldır mı? O zamanlar benden *hoşlandığını* mı söylüyorsun? Çünkü buna inanmıyorum."

Yüz ifadesi öfkeyle kararırken ellerini ince kalçalarına koydu. "Eğer sorduğun şey buysa senin için yanıp tutuşmuyordum. Her zaman bir şeyler vardı, Delilah. Ne olduğunu bilmiyorum. Aşk değildi. Nefret de değildi ama bir şeyler

vardı. Tıpkı geçmek bilmeyen bir kaşıntı gibi. Her zaman oradaydın, içimdeydin."

İçimdeydin. Gerçek buydu. "Ne yani, şimdi o kaşıntıdan seksle mi kurtulmak istiyorsun?"

Gülüşü neşesizdi. "Bunun sadece seksle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer sevişirsek bunun-" Hareketimi kopyalayarak elini aramızda salladı. "Geçeceğini mi düşünüyorsun? O zaman tekrar düşün, tatlım."

Yapmacık tonu görüşümü kızıla boyadı. "Beni çok... çok sinirlendiriyorsun!"

"Peki neden?" Bana doğru bir adım attı. "Neden seni çok sinirlendiriyorum, Delilah?"

"Çünkü hep bunu yapıyorsun! Her zaman yaptın."

Garip bir şekilde bu onu sakinleştirmişe benziyordu fakat baskıyı hafifletmedi. Ses tonu hâlâ sert ve ısrarcıydı. "Şu anda benden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır." Göğsümde bir ağırlık vardı ve o bunu daha da ağırlaştırıyor, kanımı kaynatıyordu.

"O zaman neden seni sinirlendiriyorum?" Piçin bakışları kararlıydı. Çok sakindi.

"Bilmiyorum!" Bu bir yalandı.

O da bunu biliyordu. "Belki de beni, en az benim seni istediğim kadar istediğin içindir."

Bakışlarına karşılık verdim. Dudaklarım öpüşünden dolayı şişmiş ve acıyordu. Kadınlığım hâlâ kaygan ve hassastı.

Omuzları saf bir inatla gerilmişti. "Çünkü ben seni istiyorum. Eğer hâlâ net bir şekilde anlaşılmadıysa." Eşofmanını işaret ederek azıcık inmiş olan etkileyici kabarıklığı gösterdi. "Seni istiyorum. O becer beni topuklularının ve kırmızı

rujunla ofisime girdiğin andan beri seni istiyorum. Üstelik bunu kabul edemeyecek kadar gururlu değilim."

Benim aksime. Sesi bunu ima ediyordu.

"İstemek ve sahip olmak iki farklı şey. Senin için çalışıyorum. Hayır, sil bunu, sana bir borç ödemek için çalışıyorum-"

"Dediğim gibi artık bu borcu aramızda istemiyorum." Ellerini öfkeyle yukarı kaldırdı. "Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu kabul ettiğime pişman oldum zaten ama seni yeniden görmek... Yıllar sonra ilk kez seni gördüğümde tamamen sikik bir şekilde donakalmaktan çok daha fazlasını hissettim. Ve şüphelerimi bir kenara ittim. Çünkü bu, boktan koşullar altında olacak olsa bile senin tekrardan etrafımda olacağın anlamına geliyordu."

"Sırf avucunun içine düşeyim diye mi bunu kabul ettiğini söylüyorsun?"

Alayla güldü. "Bana o kendini üstün gören bakışlarınla bakma. Zaten teklifi tam olarak bu şekilde pazarladın. Bundan yararlandım mı? Evet, yararlandım. Ama bu hiçbir zaman kontrol ya da intikamla ilgili değildi. Sana yakın olabileceğim tek yolun bu olduğunu biliyordum. Yollarımız ayrıldığında aramızda çok büyük bir nefret ve incinmişlik vardı. Şu anda olduğun kişiyi tanımak için bir şans istedim. Sana şu anda nasıl biri olduğumu göstermek için bir şans." Macon daha da yaklaştı. Nefes alışverişleri hararetliydi. Karanlık bakışları meydan okuyordu. "Nasıl hissettiğimle ya da nedenlerimle ilgili yalan söylemiyorum. Asıl soru şu ki, sen neden söylüyorsun?"

Nefes alamıyordum. Paniklemeye başlamıştım. Kendime engel olamıyordum. Birkaç haftalık geçici arkadaşlık ve gittikçe artan şehvet, yıllar boyunca hissettiğim güvensizlikleri

pat diye ortadan kaldırmıyordu. Çok fena ve hızlı bir şekilde yüksek bir yerden düşüyor gibiydim. Eğer Macon'la seks yaparsam, her şeyimi ona verecektim. Her yönden açık ve savunmasız olacaktım. Konu bu adam olunca deneyimlediğim tek şey hayal kırıklığı ve acıydı. Ona tam anlamıyla kendimi açmak beni o kadar korkutuyordu ki, sersemliyordum. Dilim tutuluyordu.

Gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını bir kere iki yana salladı. "Anlaşmamızı feshetme teklifime direnip duruyorsun. Neden? Neden en başında böyle bir anlaşma yaptın ki? Gerçekten Sam için miydi? Yoksa daha fazlası mı vardı?"

Macon saldırmaya hazır bir şahin gibi beni izliyordu.

Paniğim daha da arttı. Kulaklarımı çınlatıyor, dudaklarımı uyuşturuyordu. Bir elimi havaya kaldırdım. "Tartışma bitmiştir." Bitmek zorundaydı.

Gözlerini kısarken çenesini yukarı kaldırdı. "Katılmıyorum."

"Çok yazık." Topuklarımın üzerinde dönüp üst kata doğru yola koyuldum.

Öfkeli ve sert olan sesi beni takip etti. "Bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim."

Kelimeleri acıtıyordu çünkü doğruydu. "Artık çok iyi biliyorsun."

BÖLÜM YİRMİ BİR

Macon

Onu çok fazla zorlamıştım, çok fazla şey söylemiştim. Ona dokunmamalıydım fakat bugün olan onca olay arasında bana yanlış hissettirmeyen tek şey buydu. Kabul etmek istesem de istemesem de kendimi bildim bileli Delilah Baker tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum.

Onun *tarafından* öpülmek. Arada bir fark vardı. Bu geçmişteki tüm düşmanlıklara, tüm yanlış anlaşılmalara ve berbat etmeleri bilmesine rağmen beni yine de istediği anlamına geliyordu. Beni affettiği anlamına geliyordu. Bu kadar aptal olduğum için kendime yalnızca gülebilirdim. Beni o an istemiş olabilirdi –o saf şehvetten oluşan çarpıcı, bilinçsiz an– fakat mantığı ona geri döner dönmez bana dehşetle bakmıştı.

İyi sayılmazdı.

North yanıma gelerek merdivenleri çıkarken bana yardım etmişti. Delilah'nın açıkça onu yanıma göndermiş olması hem sinirimi bozuyor hem de beni eğlendiriyordu. İkimiz

de tek kelime etmedik. North eve girer girmez beni yalnız bıraktı. Sessiz kaldığı için ona minnettardım. Delilah'nın da benim de ıslak kumla kaplı olduğumuz gerçeği gözünden kaçmış olamazdı.

Yalnız bir şekilde ofisime gidip oturdum. Delilah'nın mesafeye ihtiyacı vardı ve ona bunu vermek istiyordum. Odama gidip duş alabilirdim –ki bunu yapmaya çaresizce ihtiyaç duyuyordum–fakat tekrar birbirimize rastlayabilirdik. Bu da aşırı garip olurdu.

Belki de Delilah haklıydı. Bu arzuya teslim olursak ve her şey kötü giderse yeni bir cehennemde birlikte sıkışıp kalabilirdik. Aptal gurur. Onun teklifini kabul etmemeliydim. İkimizi de esir etmişti. Ancak eğer kabul etmeseydim, şu anda burada olmazdı. Delilah geçmişte kalan bir pişmanlık olurdu. İyileşmemiş bir kısım. Böyleyken de Geçmiş Zamanın Hayaleti* sayılırdı. Bana her şeyi nasıl sıçıp batırdığımı hatırlatıyordu. Bunu sonlandırmam gerekiyordu ama yapamazdım. Lanet olsun ki *yapamazdım.*

İç çekerek başımı koltuğun arkasına yasladım. Bir acı dalgası omurgam boyunca yayıldığında irkildim. Evet. Kesinlikle bir yerlere fazla yüklenmiştim.

Delilah'nın yatak odasının kapısının sertçe kapanma sesi dikkatimi çekti. Peki o zaman. Öfkeli kadından uzak dur. Siktir et. Ona ihtiyacım yoktu. Delilah'dan önce de bir hayatım vardı. İyi bir hayatım.

Telefonumda göz gezdirerek işle ilgili olan bir sürü mesajı okudum.

---

* Geçmiş Noel Hayaleti, Charles Dickens'ın 1843 tarihli kısa romanı A Christmas Carol'daki kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

Yönetmenim Carl, işe dönmemi dört gözle bekliyordu. Bu da aslında "*Bunun için hazır mısın, Macon*?" demekti.

Timothy, Anya'yla tekrar randevuya çıkmak isteyip istemediğimi soruyordu. Sağ ol ama hayır, Tim.

Rol arkadaşlarımın birkaçı yeni senaryoyla ilgili dedikodular duyup duymadığımı soruyordu. Bir karakterin ölme durumu olmazsa, ki bu anlaşmamızı etkiliyordu, sezonlarda neler olacağı bizden gizleniyordu. Yapımcılar herhangi bir spoilerın yayılması riskini almak istemiyorlardı. Benim hakkımda endişelenmeleri gerekmiyordu. Zaten anlatabileceğim kimse yoktu.

İşte o anda fark ettim. Hiç kimsem yoktu.

North arkadaşımdı fakat ikimiz de kapalı kutulardık. Aramızda, sırtını dayayabileceğin türden insanlara karşı hissettiğin o derin bağ yoktu.

Gecenin karanlığında, tüm dünya biraz fazla boş ve soğuk hissettirdiğinde ve rahatlamak istediğinde destek alacağım birine hiç sahip olmamıştım.

Okyanusun pisliğiyle yapış yapış ve ıslak bir hâlde otururken içimdeki o boşluğu doldurabilecek olan tek kişinin daha az önce beni başından attığını, ilişkimizin yürümeyeceğine inandığını fark ettim.

Acımasızca gülümsedim.

Belki de Delilah haklıydı. Biz bir felaket olabilirdik. Zaman geçtikçe pişman olabilirdik. Ancak mücadele etmeden bunun peşini bırakacağımı düşünüyorsa delirmiş olmalıydı. Doğru olduğunu bildiğim tek şey varsa; o da hayatımda tutmama değecek olan her şeyin bir mücadeleyi hak ettiğiydi.

Ben de Delilah için mücadele edecektim.

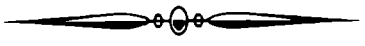

Delilah

Çok sinirliydim. Hem Macon'a hem de kendime. Bir peri masalında yaşamıyorduk. Bu, gerçek hayattı. Her şeyi o kadar kolay değiştiremezdim. Hayatım boyunca Macon'ı nefretle düşündükten sonra birdenbire şeye dönemezdim... neye? Şehvete mi? Aramızdakiler sadece basit bir şehvet miydi yoksa daha fazlası mı vardı? Eğer daha fazlası varsa o zaman neydi o? Bir kaçamak mıydı? Sonsuzluk muydu?

Suçlamaları, ortaya attığı sorular tenimi dağlıyor ve yanan bir taş gibi kalbime oturuyordu. Macon'a ettiğim bu teklifi ailem için yaptığım bir fedakârlık, annemi korumak için yaptığım gerekli bir anlaşma olarak görüyordum; fakat Macon'ın itirafı beni düşündürmüştü. Ben hayatına geri dönene kadar hissiz olduğunu söylemişti. Ben de hissizleşmiştim. İçim... ölüydü resmen. Bana mesaj atan kişinin Macon olduğunu anladığım an içimde bir şeylerin uyandığını ve ilgilenmeye başladığını inkâr edemezdim.

Onun ilgisinden hoşlandığım gerçeğini de inkâr edemezdim. Bu da beni daha fazla ilgi için kendimi köleleştiren bir çeşit ruh hastası yapıyordu. Anlaşmayı sonlandırmayı kabul etmememin sebebi onu terk edemediğim için miydi gerçekten bilmiyordum; ama bu teoriyi tamamen reddedemiyor olduğum gerçeği üzücüydü.

"Ahh," diye inledim seramik duşun duvarına doğru. Ger-

gin bedenime vuran sıcak su bedenimi pek rahatlatmıyordu. "Ben bir aptalım."

Gururlu bir aptal misali kendi yaptığım ağa takılmıştım.

Eğer birlikte yaşamasaydık aramızdaki bu yeni şeyi keşfetmek konusunda daha güvenli hissederdim. İşler kötüleşirse kendi köşeme çekilip yaralarımı yalama fırsatım olurdu. Buradayken buna sahip değildim. Daha seks yapmamıştık bile ve şimdiden her şey aşırı garipti.

Günün geri kalanında odamda saklandım. Macon'ın arkadaşlığını arıyordum. Sanki göğüs kafesime bir kanca bağlıymış da beni direkt olarak ona yönlendiriyormuş gibi çekildiğimi hissediyordum. Bana söylenmese de odasında olduğunu biliyordum. Tıpkı onun da odamda olduğumu bildiği gibi. Vücudumun odasına bakan tarafı soğuktu. Gerginlikle kolumu ovuşturduğumu fark ettim. Güneşin battığı vakit geldiğinde düpedüz tedirgindim.

Sonunda mesaj attığında neredeyse rahatlamıştım.

Düzenbaz: Sana ihtiyacım var.

Aptal beynim söylediğini yanlış anladı ve içim bir hoş oldu. Yine de bu hissi üzerimden atmaya çalıştım.

Tater'danKork: Netleştir biraz?

Bunun için odama gelmen gerekecek ;)

Gülümsememi saklamaya çalışarak dudağımı ısırdım. Bu Macon, bu adamın daha önce görmediğim bu tarafı, kin tutmuyordu. Her seferinde beni yumuşatıyordu. Bu Macon eğlenceliydi. Onunlayken eğlenmekten kendimi alamıyordum.

Bana göz kırpan emoji atma. Soruya cevap ver.

Çok inatçısın. İyi. Bana yardım etmene ihtiyacım var.

Ne konuda?

Diğer odadan gelen sesi, garip bir şekilde derindi. "O şeftalimsi kıçını buraya getir, Tot!"

Cevabı mesaj olarak verdim.

Ciddi misin???

"Son derece ciddiyim," diye bağırdı. "Buraya gelene kadar konuşmayı kesmeyeceğim."

"Çocuksun," diye karşılık verdim bağırarak. Neden benim odama gelemiyor sorusu beni aşıyordu. Ben neden onun odasında olmak zorundaydım, bilmiyordum ama tuzak gibi hissettiriyordu.

"Saçmalık," diye mırıldandım kendi kendime. E- kitap okuyucumu kenara atıp "şeftalimsi" kıçımı yatağımdan kaldırdım.

Macon'ın odası benimkinin steroidli hâli gibiydi. Daha büyük olmasına rağmen bir şekilde rahat hissettiriyordu. Beyaz taştan yapılmış, muhteşem bir şekilde tavana değen ahşap bir şömine başı vardı. Gaz ocağı, ezilmiş kömürlerin üstünde titreşen alevlerden oluşuyordu.

Misyon tarzı panelli büyük yatağı açıkça görmezden geldim. Çarşaflar sanki üzerinden yeni kalkılmış gibi kırışıktı. Macon banyonun duvarına yaslanıyordu. Teni çok soluktu, ağız ve göz kenarlarındaki gergin çizgiler ortaya çıkmıştı.

Bana uzunca gülümsedi. "Selam."

"Selam."

Az önceki mesajlaşmamıza rağmen şimdi yüz yüze olduğumuz için beceriksizliğimiz yıldız gibi parlıyordu. Dudaklarını, tadını ve çıkardığı o yumuşak, açgözlü sesleri düşünmemeye çalıştım. Tanrım, deniyordum ancak oradaydı işte. Tenimde uçuşuyor, beni yakıyordu. Aynı şeyi düşündüğü gözlerinden geçen anlık arzu parıltısından belliydi ama bir acı gölgesi bunu bastırıyordu. Bu da beni puslu zihnimden çıkardı.

"Sorun ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Olay şu ki... Bu plaja inmem konusunda haklı olduğunu kesinlikle göstermez..."

"Peki," dedim uzatarak.

Burun delikleri nefes alırken hafifçe genişledi. "Düştüğümüzde bir yerlerime fazla yüklenmiş *olabilirim*."

"Olabilirsin?" Ne kadar dikkatli durduğunu fark etmiştim. "Nerene?"

"Yan taraflarım, sırtım, lanet olsun... bilmiyorum. Gövdem. Bölgenin tamamı iyi durumda değil." Sertçe yutkunurken bir an için gözlerini kapattı.

"Neden daha erken bir şey söylemedin?" diye çıkıştım. Onu rahatlatmak için ona dokunmak istiyordum ancak daha çok canını acıtacağımdan ve tek dokunuşla durmayacağımdan korkuyordum.

Dik dik bakarken Macon'ın kaşları çatıldı. "Aklım başka şeylerdeydi."

Kızarmamı engelledim. Bu "başka şeyleri" aklımdan atamadığım düşünülürse bir başarı sayılırdı.

Macon acısını bastırırcasına bir ses çıkardı. "Muslukları açmaya çalışırken duraksayana kadar bir sorun yoktu."

İki yıl önce yoğun egzersiz programlarından birini denemeye karar vermiştim. "Ağlayana kadar canını yakacağız" tarzındaki antrenmanlardan birini. Eve döndüğümde anahtarlarımı çıkarırken yanlış yöne doğru eğildiğim anda sırtım gerilmişti ve annem gelip de bana yardım edene kadar bir saat boyunca yerde kalakalmıştım. Can çekişme diye bir şey gerçekten vardı.

"Tamam," dedim yumuşakça. "Acıyı azaltmak için herhangi bir şey aldın mı?"

"Bacağım için ilaç kullanıyorum zaten," dedi dişlerinin arasından. İtiraf etmek istemiyormuşçasına, yüzü asık bir şekilde konuşmuştu. "Elimden geleni yaptım."

"Yere uzanman gerek. İnan bana, yararı olacak."

Dudakları gergin bir rahatsızlıkla kıvrıldı. "Önce küvete girmem lazım."

İşte o zaman şakağında ve boynunda hâlâ kum ve deniz dökünüleri olduğunu fark ettim.

"Tanrım, niye daha önce temizlenmedin?"

"Çünkü kahrolası, kımıldayamıyordum?" Küçük bir ses çıkardı. "Genelde North yardım ediyor ama şu anda dışarıda."

"Bunu biraz seksi bulmam yanlış bir şey mi?"

Macon gülse mi gözlerini mi devirse karar veremiyormuş gibi bana doğru bir bakış attı. "Seni ne tahrik ediyorsa, Tot." Gülüşü soldu. "Çok uzun süredir burada dikilerek bu hissi üzerimden atmaya ve kıçımı küvete sürüklemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Kutsal olan her şey adına, lütfen, benim için muslukları açar mısın?"

Doğru, yardımıma ihtiyacı vardı. Bense duştaki ateşli adamların hayalini kuruyordum. "Elbette."

Macon'ın banyosu... Vay canına. Evimdeki yatak odam kadar büyüktü. İki kişinin sığıp manzarayı izleyebileceği kadar geniş, bakır bir küvetti. Yatak odasındaki şömine çift taraflıydı, banyodan da gözüküyordu. Ateşin pırıltısı odayı altın bir ışıltı gibi aydınlattı.

"Ne?" diye sordu Macon ağzım açık etrafıma baktığımı fark ettiğinde.

"Bir şişe şampanya ve Lounge* müzik olsaydı durumumuz tam bir baştan çıkarma klişesi olurdu."

Bana yandan bir bakış attı. "Zar zor hareket edebiliyorum ama sonrası için bunu bir kenara not aldım."

Homurdanarak küvete doğru yürüdüm. Küvete girecek kişi rahatça başını iki ucuna da yaslayabilsin diye ortadaki muslukları açtım. "Su ne kadar sıcak olsun?" diye sordum omzumun üzerinden. O sırada Macon topallıyor, attığı her adımda yüzünü buruşturuyordu.

"Neredeyse beni yakacak kadar." Yanımda durdu. Karanlık gözlerinde birden çocuksu bir ifade belirdi. "Sen, ah, içine baloncuk koyabilir misin?"

Genişçe sırıttım. "Köpük banyosu mu yapmak istiyorsun?"

"Hey. Baloncuklar sıcaklığı içeride tutuyor ve güzel kokuyorlar."

Karşımdaki adam benden yirmi beş santim falan uzundu, omuzları benimkilerin iki katı genişliğindeydi. Dünya onu, favori dizilerindeki barbar, kral katili bir savaş lordu olarak tanıyordu. Şu andaysa çok tatlıydı.

"Beni ikna etmek zorunda değilsin," dedim mutlu bir şekilde. "Ben de köpük banyosu severim."

* Lounge müzik 1950'li ve 1960'lı yıllardaki exotica, space age pop ve easy listening'i kapsayan müzik türüdür. (ç.n.)

"Demek öyle?" diye mırıldandı. Ona baktığımda bana masum bir bakış fırlattı.

Baloncukları sevdiğini söylerken şaka yapmıyordu. Bir sürü duş jelinin yanındaki güzel, geniş bir lif küvetin yanındaki rafta duruyordu. Ben onlara bakarken Macon yakalanmış gibi ağırlığını diğer bacağına verdi. Gülümsememi saklamadan, musluktan akan suya biraz jel döktüm. Bergamot ve taze vanilya kokusu nemli havayı doldurdu. Kokusu hafif olmasına rağmen çok hoştu, tıpkı burnunu bakımlı bir adamın boyun girintisine sokmak gibiydi.

Meraklı zihnimi reddederek başımı iki yana salladım. Gitme vaktim gelmişti. Ancak Macon'ın dudakları hâlâ gergindi, omuzlarını ve göğsünü saran o kirli, ıslak tişörtü hâlâ üzerindeydi. O tişört üzerinden kolayca çıkmazdı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Kollarını kaldırabilir misin?" diye sordum. Sesim kalınlaşmıştı.

"Zorunda mıyım?" İfadesi saf dehşetle doluydu.

"Hadi, erkek ol biraz. Yapalım şunu."

Sırıtışı oluştuğu hızla solarken kolunu kaldırmaya çalıştı. "Siktir."

Normalde, Macon Saint'in tişörtünü çıkarırken telaşlanabilirdim. Ancak o kadar yavaş ve korkunç bir süreçti ki, Macon dişlerini sıkıyor, acıdan soğuk terler döküyor ve ben de ona üzülerek yüzümü buruşturuyordum. Nihayet tişört çıktığında ikimiz de rahat bir nefes almıştık.

Kalçasını duvara yaslarken geniş göğsü kabardı. "Banyoyu siktir et, sadece acıma son ver, Tot."

"Seni küvette boğarak mı?" diye önerdim suyu kapatırken.

"O fazla uzun sürer." Yüzünü sıvazlamak için hareket etti fakat sonra sessizce küfrederek duraksadı.

Zavallı adam. Dolu küvete göz gezdirdim. Bakır yanları yüksekti, iki ucu da yukarıya doğru kıvrılmıştı. Küvetin yanındaki tek şey, küçük tik ağacından yapılmış bir tabureydi. Siktir. Derin bir nefes alarak kendimi işkenceye hazırladım. "Küvete girerken yardıma ihtiyacın olacak, değil mi?"

Bir an için ifadesi tamamen düzdü. Kaçınılmazla yüzleşirken birbirimize baktık.

Gülümsemesi yavaş ve eriticiydi. "Bunu sormak sana neye mâl oldu?"

"Sıkıntı yok." *Yalan*! "Gözlerimi kapatacağım."

Kısık sesle kıkırdadı. "Benim için sakıncası yok."

"Eminim öyledir." Benim için de sakıncası yoktu ama yine de bakmayacaktım.

Ancak gözlerimi kapalı tutmak çok zordu. Eşofmanını çıkarabilmek için ağırlığını hafifçe bir bacağından diğerine verirken ılık, sert bedeni bana yaslanmıştı. Belini kavramaya çalışırken, dokunduğum gelmiş geçmiş en iyi yuvarlak erkek kalçasını avuçlamam da bu duruma pek yardımcı olmadı. Bir de benim kıçıma *şeftalimsi* diyordu.

Yüzüm yanarken elimi geri çektim ama o her zamanki gibi gülüyordu.

"Hislerinle başa çıkmaya çalışıyorsun sanırım, Bayan Baker?"

"Küvete gir, Düzenbaz."

Homurdandı. Sallandığımızda tekrar devriliriz diye korktum fakat sonra o, beceriksiz sıçrama sesini duyduk. Homurtularının arasında kısık sesiyle lanet okuyordu. Nefesim kesilmiş bir şekilde ellerimi kalçalarıma koyup doğruldum.

Macon'ın eğlenen sesi üzerimde gezindi. "Şimdi rahatlayabilirsin. Düzgün hâldeyim."

Düzgün. Ha. Gösterdiği manzarayla ilgili hiçbir şey düzgün değildi. İki kolu, küvetin iki yanına dayalıydı. Esmer göğsünün üstünde köpükler birikmişti. Günah gibi görünüyordu. Kasları genişti ve göze çarpıyordu. Küçük göğüs ucundan bir köpük parçası sarkıyordu. Ben de onlara dokunmak için şiddetli bir arzu hissediyordum.

Kendini beğenmiş gülümsemesi hâlâ gözlerindeydi. Uzunca inleyen Macon küvete dayadığı vücudunu rahatlattı. Yaralı bacağını küvetin en uzak köşesinden sarkıtıyor, az denemeyecek bir kalça frikiği veriyordu. Alçak kirpiklerinin altından bana baktı. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Fazla uysaldı. Fazla aldatıcı. Kahrolası derecede fazla cezbedici.

Mürekkep karası saçlarında parçalanmış kabuklardan ve kumdan oluşan bir takımyıldız yüzüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Saçını yıkaman lazım."

Güldü. "Hiç sanmıyorum. Tek bir kasımı bile kımıldatmayacağım. Bir noktada soğuk ve buruşuk bedenimi bu küvetten kazıman gerekecek."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Sırıtışı hızlı ve genişti. Sonra suda biraz daha derine battı. "Geçecektir."

Geçmeyecekti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Ben yıkarım." Kelimeler ağzımdan zorla çıkmıştı.

Macon kaşlarını çattı. "Olmaz."

Reddini kaburgalarımın arasında hissettim. "Ne? Neden olmaz?"

"Teklif ederken bile kusacak gibi görünüyorsun. Şehitlik yapıp acı çekmemeni tercih ederim." Bana onaylamayarak bakıp gözlerini kapattı. Şokla ona bakıyordum.

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Şehitlik falan *yapmıyorum*!"

"Buna zemin hazırlamak konusunda iyi bir iş çıkarıyorsun." Orada uzanırken dünyayı umursamıyordu. Tek yaptığı lanet köpüklü banyosuna daha da gömülmekti. Fakat beni kandıramazdı. Gözleri kapalı olsa da tüm dikkati bendeydi. Her zamanki gibi ustalıkla sinirimi bozuyordu.

"Saçını yıkamamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Siyah gözleri hızla açıldı ve bana baktı. "Evet, saçımı yıkamanı istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Evet, bana dokunmanı istiyorum. Senden istediğim çok şey var."

Pekâlâ, siktir. Küvetin yanındaki tabureye gömüldüm. Ellerim küvetin kenarını kavradı.

Macon'ın bakışları benimkilerde delikler açıyordu. "Asıl soru şu, sen benden ne istiyorsun?"

Artık yalan söyleyemezdim. Maalesef gerçek pek yardımcı olmayacaktı. "Bilmiyorum."

Bunun geleceğini biliyormuş gibi başını salladı. "O zaman hadi konuşalım."

Söylemesini beklediğim en son şey buydu. Tanıdığım erkekler hiçbir şeyi konuşmak istemezdi. Ama Macon orada

basitçe, küvetin kralı gibi oturarak, sabırla onaylamam için bana bakıyordu. O kadar yatıştırıcıydı ki diyebildiğim tek şey, "Peki." oldu.

Sanki en iyi saldırı planının ne olduğunu düşünüyormuş gibi beni inceliyordu. Etrafımızdaki hava nemliydi. Banyonun ağır, güçlü kokusuyla doluydu. Baloncuklar patlarken yumuşak tıs sesleri çıkarıyorlardı. Macon da hepsinin altında çırılçıplak uzanıyordu.

"Anlaşmamızdan dolayı beni çekici buluyormuş gibi mi davranıyorsun?" diye sordu açıkça.

"Ne?" Tekrardan dikleştim. "Bu aşağılayıcı."

Geniş omuzlarını silkti. "Eğer benimle yatmazsan bunu sana karşı kullanacağımı mı düşünüyorsun?"

Utanmadan bir de... koca şişman kafasını suya sokmayı gözümde canlandırırken elim seğirdi. "Kendini boğdurtmaya mı çalışıyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak.

Sırıttı. "Sadece saçmalıkları yolumuzdan çekiyorum."

"Tamam, tamam, demek istediğini anladım." Parmağımı küvetin kenarındaki baloncuklarda gezdirdim. "Bu yeni."

İkimiz de küvetten bahsetmediğimi biliyorduk.

"O kadar da yeni değil."

"Yeterince yeni. Bana yanlışlıkla mesaj attığın zamana kadar seni Macon Götten-Çene Saint olarak düşündüm."

Hafifçe güldü. "Ve sen de Delilah Yargılayıcı-Gözlü Baker'dın."

"Yargılayıcı Gözlü mü?"

Gülümsedi, tamamen kendinden memnundu. "Diye sordu şu anda beni yargılayıcı gözlerle izleyen kadın."

Başının kenarına fiske attım. Macon'ın kıkırdaması yavaş ve rahattı. "Söylediğimi kanıtlıyorsun."

İçimde sıcak bir sessizlik oluştu. "Artık adi bir şerefsiz olduğunu düşünmüyorum."

Tüm mizah, gece karası gözlerinden kayboldu. Puslu ve hararetli bakışlarını dudağıma indirdi. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Direnişim güvece atılmış tereyağı gibi eridi. "Ben de seni düşünüyorum."

Macon küveti kavrarken büyük kollarındaki kaslar gerildi. "Sürekli senin yanında olmak istiyorum. Yanında olduğumda da bu yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum."

Birbirimize doğru eğiliyorduk, dokunmasak da aynı havayı paylaşıyorduk.

Macon'ın dudakları hafifçe aralandı. Gözlerime bakmadan önce onları yaladı. "Daha fazla rol yapamam."

Başımı omzuna dayamak, kıyafetlerimle birlikte küvete, yanına tırmanıp, onu sarıp sarmalamak istiyordum. Bu istek ödümü patlatıyordu. "Evet," diye hak verdim. "Önceki hâlimize dönemeyiz."

Macon hareketlendiğinde etrafa su sıçradı. Bana dokunmuyordu. Kirpikleri sivri tüyler gibiydi. Kısık banyo ışıklarının altında bronzlaşıyorlardı. "Her şeyin kolayca önüme geldiğini düşündüğünü biliyorum, Delilah. Görünüşte öyle olduğu doğru. Ama buraya gelince-" Yumruğunu göğsünün ortasına bastırdı. "Sikik bir şekilde kaybolmuş durumdayım. Normal ilişkilerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Aileminki kesinlikle normal değildi."

Eliyle ıslak yüzünü silip pencereden dışarı baktı. Gökyüzü kadife gibi simsiyahtı. Ağzında odaklandığını belli eden çizgiler belirmişti. Sonunda bana baktığında ifadesi gergindi. Gözleri hüsranla kararmıştı. "Çekim yapmak saatlerimi, günlerimi, aylarımı yiyor. Beni çevreden soyutluyor ve sosyalleşmeyi unutuyorum. Siktir, çoğu zaman aklımla o kadar oynuyor ki hangi karakteri canlandırıyorsam o şekilde davranmaya başlıyorum."

Başımı salladım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Macon tekrar yüzünü sıvazladı, hareketiyle birlikte üzerinden su damlaları aktı. "O kadar yalnız olabiliyor ki... Ama ben yalnız olmaya alışığım."

Bu düşünce canımı yaktı.

Macon'ın gözleri sanki anlamamı istiyormuş gibi benimkileri esir tuttu. "Bununla bir sorunum yoktu. Sonra sen geri geldin... Delilah, bu hayatta beni gerçekten ben olarak tanıyan tek insan sensin. Eskiden bu beni deli ederdi. Ama şimdi? Tutunacak bir dal gibi hissettiriyor."

Tutunacak bir dal. Daha önce kimse için böyle bir şey olmamıştım. Üstelik ben aramızdaki o bağlantıyı koparmaya çalışmıştım. Pişmanlığı soğuk bir yumruk gibi boğazımda hissediyordum. "Kumsalda verdiğim tepkiden dolayı özür dilerim. Sana öyle çıkışmamalıydım. Sadece... benim için güvenmesi zor tamam mı? Sonuçta tüm güce sahip olan taraf sensin. Kaybedecek çok az şeyin var."

"Delilah," dedi tatsız bir gülüşle. "Eğer üzerimde güç sahibi olmadığını düşünüyorsan tamamen kendini kandırıyorsun. Hiç mi dikkat etmiyorsun? İki dudağının arasından çıkacak tek kelime bile beni dizlerimin üstüne çöktürebilir."

Sanki benim için farklı mıydı? Doğru düzgün denemeden bile beni bir bıçak gibi kesebilirdi.

Kalın kaşları çatıldı. "Bu zamana kadar yaptığımız şeyi değiştirmenin zor olduğunu biliyorum. Yıllar boyunca birbirimizin boğazına sarıldık ve şimdi bunu yapmıyoruz."

"Deniyorum," diye fısıldadım. Keskin çenesindeki su damlalarında parmaklarımı gezdirme dürtüm o kadar kuvvetliydi ki neredeyse beni bunaltıyordu.

"Biliyorum."

Gerçekten de bildiğini fark ettim. O da deniyordu.

"Anlaşmayı sonlandırıyoruz," dedi. "Aramızdakinin yürümesi için bunun bitmesi gerekiyor."

Başımla onaylayarak hafifçe küvete eğildim. "Peki ya Sam?"

Bir an için dudaklarının kenarı gerildi. Sonra kabullenmiş gibi nefesini verdi. "Bir süre önce onu aramayı bıraktım."

"Ne zaman?" Oldukça şaşırmıştım.

"Buraya geldiğin ilk hafta. Saat gitmişti. Ve bir tek Sam geri getirebilirdi. Sam'i de seni ya da anneni incitmeden cezalandıramazdım, ki bunu yapmayı artık istemiyordum."

Kahrolası Sam. Onun hareketlerinin bize musallat olmasını istemiyordum. Ne kadar erken dönerse, o kadar özgür olacaktık. Macon aramayı bırakmış olabilirdi fakat ben bırakmayacaktım. Bu konuda çok gevşek davranmıştım. Ama şu an için...

"Özür dilerim," dedim. "Her şey için. Sam'in yaptığı şeyden nefret ediyorum."

Elini benimkine doğru yaklaştırırken bakışları sevecen-

likle doluydu. Küçük parmaklarımız birbirine dokundu. "Biliyorum, tatlım."

Küçük teması tüm vücudumda hissettim. "Taşınıp aramıza biraz mesafe koyardım ama evim çoktan kiralandı."

"O zaman kal." Küçük parmağıyla benimkinin kenarını okşadı. "Mesafe istemiyorum ama eğer burada yaşamak seni gerçekten rahatsız edecekse, konukevine taşın. Yer var." Rahatmış gibi söylese de yüz ifadesi limon emen bir adamınkinden farksızdı.

Güldüm. Sesim boğuk ve saf bir şekilde banyoda yankılandı. "Gerçekten de North'la baş başa yaşamam için beni teşvik mi ediyorsun?"

Yüzündeki ekşime büyüdü. Buna rağmen geniş omuzlarını silkti. Hareket ederken üzerinden sular damlıyordu. "Güvenini kazanmam için ne gerekiyorsa yapacağım."

İşte tam o anda, güvenime sahip olmuştu.

"Burada kalacağım." Fısıldayarak söylemiştim. Buna rağmen beni rahatlıkla duydu ve sanki bunca zamandır tutuyormuşçasına nefesini verdi.

"Peki. Tamam." Macon gözlerindeki şeytani parıltıyla küvete daha da battı. "Bize gelince..."

"Ağırdan alabilir miyiz?" dedim pat diye. Vücudum ağırdan almak istemiyordu. Şimdi olsun istiyordu. Ne yazık ki bir zamanlar olduğum utangaç kız, beni düşündüğümden daha fazla kontrol ediyordu. Ve temkinliydi.

"Ne istersen onu yapabiliriz." Duraksayarak dudaklarının kenarını ovuşturdu. "*Ağırdan almayı* tanımla."

Cinsel çöküşümü planladığını görmeyeceğimi sanması tatlıydı.

"Yani hemen seks yapmayalım demek istiyorum."

Macon kaşlarını çattı. "Bu tanımdan hoşlanmadım."

Huysuz bakışlarına karşı güldüm. Buna karşılık olan gülümsemesi küçük ve pişman gözükse de benimle alay etmekten keyif aldığını belli eder gibi azıcık şeytaniydi. Daha da delicesi, ben de bundan keyif alıyordum. Sert gözükmeye çalışıyordum ancak muhtemelen başarısızdım. "Macon, seni sürekli öldürmek istemek yerine arada öldürmek isteme noktasına daha yeni ulaştım."

Macon kıkırdadı. "Böyle bir gelişme *de* var."

Birbirimize baktık. Bir ömür boyu sürmüş kızgınlıklar, hayal kırıklıkları, gönülsüz bir saygı ve karşılıklı duyduğumuz hayranlık aramızda akıp gidiyordu. Değişiyorduk, ikimiz de bunu tam olarak nasıl yapacağımızı bilmesek de deniyorduk.

"Nasıl bir hız uygun görürsen o hızda ilerleyebiliriz." Başparmağı yavaşça, baştan çıkarırcasına elimde daireler çiziyordu. "Bununla beraber, bir teklifim var."

"Neden beni belaya sürüklüyormuşsun gibi hissediyorum?"

Cevap veren gülümsemesi çarpıktı ve genişliyordu. "Yalnızca hoşuna gitmezse bela olur."

"Bana o seksi gözlerle bakmayı kes."

"Seksi gözler mi?" İnanamayarak kahkaha attı.

"Bana sanki şey yapacakmışsın gibi bakıyorsun... şey..."

Gözleri günahkâr bir istekle parladı. "Başımı bacaklarının arasına sokup ikimiz de boşalana kadar yavaşça seni yalayacakmışım gibi mi?"

Kadınlığım saf bir arzuyla sarsılırken boğuk bir ses çı-

kardım. Kendime dokunmak istiyordum. Rahatlayana kadar ağrıyan yerimi okşamak istiyordum. "Macon..."

"Çünkü zamanımın yarısını bunu düşünerek geçiriyorum," diye devam etti aynı ses tonuyla. "Yumuşak ağzını öpmeyi ya da bluzunu çıkartıp sonunda, kahretsin ki sonunda, o muhteşem memelerini görmeyi düşünmediğim zamanlarda."

"Macon!"

"Delilah," diye karşılık verdi.

Tanrım, onun tüm bu şeyleri ve çok daha fazlasını yapmasını istiyordum. Onu soymak, ılık tenini yalamak istiyordum. Kaşıkta eriyen bir dondurmaymış gibi onu yalayıp yutmak istiyordum. Neden ağırdan alalım demiştim ki?

Gözlerimde ne gördüyse, onunla yüzündeki gülümseme soldu. Yerini açıkça ateşli bir ifade aldı. "Bu gece sana dokunmayacağım. Bunun yerine sen bana dokunacaksın."

"Sana dokunacak mıyım?" Nabzım hızlanmış, küt küt atıyordu.

"Evet." Kollarını küvetin kenarlarına dayadı. Dikkatim omuzlarının genişliğine ve heykeltıraştan çıkmışçasına oyulmuş kaslarına kaydı. "Ellerini üzerimde gezdir, bana yakın olurken rahatlamaya çalış ve benden istediğin her şeyi al. Hiçbir yasak bölge yok."

Ah, Tanrım. Bunu istiyordum. Pürüzsüz, kaygan bir cildi ve ortaya çıkmış kasları vardı. Ona tüm gece dokunup sonra da kendimi kaybedebilirdim. "Bu nasıl seks olmuyor?"

"Çünkü sadece sen bana dokunacaksın." Bakışları sıvı ipek gibi üzerimde gezindi. "Bunu istiyor musun?"

Daha düşünemeden, nefes nefese, "Evet," demiştim bile.

Burun delikleri genişledi, gözlerindeki bakış tamamen baştan çıkarıcıydı. "O zaman dokun bana, Delilah."

"Sonu bir yere bağlanmayacak. Bu sadece tahrik etmek olur."

"Beni tahrik etmeni istiyorum."

Bir parçam hâlâ burada olup, bunu konuştuğumuza inanamıyordu. Çıplak ve hazır olduğuna da. "İstiyor musun?"

Yutkunurken boğazı hareket etti. "Evet, lanet olsun istiyorum."

"Sonunda hiçbir şey elde etmeyecek olsan bile mi?"

Titrek bir nefes verdi, göğüs uçları sertleşiyordu. "Eğer bana dokunuyorsan bir şeyler elde etmiş oluyorum." Karanlık sesi tenimde sıcak bal gibi gezindi.

"Tanrım..."

"Parmağımı bile oynatmayacağım," diye söz verdi. "Sen istemediğin sürece. Şimdi, biraz kadın ol ve oyalanmayı bırak."

Gülmeden edemedim. "Biraz kadın ol mu?"

"'Biraz erkek ol'a karşı çıkacağını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün."

"Hâlâ oyalanıyorsun."

Başımı iki yana sallarken yumuşamıştım. Sonra ayağa kalktım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Delilah

"Nereye gidiyorsun?" Macon'ın sesindeki hafif paniği duymak tatmin ediciydi.

"Şampuanını almaya." Duşakabinden şişeyi alıp yeniden yanma dönerek tabureyi arkasına yerleştirdim. Macon'ın omuzları gergindi. "Saçının yıkanması lazım, unutmadın değil mi?"

"Şu an aklımdaki tüm mantıklı düşünceler uçup gitti."

Gülümsedim ancak Macon, ben duş başlığını ayarlarken kımıldamadı. Başlıktan ılık su fışkırmaya başladı. "Eğer yapabilirsen biraz öne doğru eğil," dedim ona, garip bir şekilde fısıldama ihtiyacı duyuyordum.

Macon acı çeker gibi itiraz eden küçük bir ses çıkararak suyun küvet yerine sırtına dökülebilmesi için hafifçe yukarı kalktı. Bu güzel bir hatırlatmaydı. Ona dokunmayı ne kadar istesem de ve o da bana apaçık bir şekilde dokunmayı ne kadar istese de hâlâ acı çekiyordu. Elimden geldiğince nazik bir şekilde saçlarını ıslattım. Bir elim alnındaydı, suyu gözünden uzak tutuyordum. Macon'ın hareket etmekten kor-

kar gibi aldığı dikkatli nefeslerini ve sıcaklığını hissedebiliyordum. Tanrım, ondan yayılan sıcaklık o kadar yoğundu ki.

Saçları tamamen ıslandığında musluğu kapattım. "Tekrar arkana yaslan."

Söylediğimi yaptı. Ben şampuanla saçına masaj yapmaya başladığımda inledi. Çıkardığı sesi tam merkezimde hissetmiştim. Yavaşça masajıma devam ettim. Olması gerekenden daha yavaştım ama ellerimi üzerinde tutmak iyi hissettiriyordu. Parmaklarım kafasının sert kıvrımlarından boynuna kaydı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Lütfen durma."

Boynundaki kasları o kadar güçlüydü ki, parmaklarımı bastırmak canımı acıtıyordu. Yine de çıkardığı memnuniyet dolu sesler ve dokunuşuma doğru eğilmesi devam etmemi sağlıyordu.

Köpük ellerimin etrafında yükseldi; su, bronzlaşmış boynundan geniş omuzlarındaki tepe ve vadilere doğru akıyordu. Dudaklarım o su damlalarını takip etme ihtiyacıyla şişmişti. Onları ıslak tenine bastırmak istiyordum. Yanağımın içini ısırdım.

Macon iç geçirdi, göz kapakları alçalmıştı. Ona o kadar yaklaşmıştım ki göğüslerim küvetin arkasına değiyordu. Omuzlarını ovdum. Omuzları ipekle kaplanmış granit gibi kaygan, ıslak ve sıcaklardı. Homurdandı, ben de aynı hareketi tekrarladım. Ellerime doğru yaslamrken yumuşakça inliyordu. Ayağa kalkarak muslukları yeniden açtım. Saçındaki şampuanı durularken konuşmadık.

Onunla bu şekilde ilgilenmek garip hissettiriyordu. Tahrik olmuştum, hem de olabileceğimi düşündüğümden çok daha fazla. Vücudumdaki bir uğultu gibiydi. Klitorisim ve

göğüslerim arzuyla şişmişti. Göğüs uçlarım ve dudaklarımın kenarı acı verecek kadar hassaslaşmıştı. Favori bitter çikolatama yaptığım gibi onu yalayıp yutmak istiyordum. Her bir lokmayı dilimde eriterek, lezzetli tadı ağır ağır sindirmek istiyordum.

Fakat tuhaf veya şaşırtıcı bulduğum şey bu değildi. Tuhaf ve şaşırtıcı olan şey onunla ilgilenmekten hoşlanmamdı. O yakıcı arzunun arkasında sıcaklık ve memnuiyet vardı. Macon acı içindeydi, ben de yükünün bir kısmının azalmasına yardımcı oluyordum. O tatlı ev hissi her şeyi hafifletiyor, odaklanmamı mümkün kılıyordu.

Ben onun tarafına doğru hareket ederken taburem yere sürtünerek ses çıkarıyordu. Macon gözleri yarı kapalı bir şekilde bekliyor, yumuşak nefes alışları neredeyse duyulmuyordu. Elim, göğsünün sert şişkinliğine kaydı. Macon temasla birlikte belirgin bir şekilde ürperdi.

Yavaşça, hafifçe göğsünü okşayarak onu tahrik ettim. Tanrım, sanki bir kahramanın vücut bulmuş hâli gibi sağlam ve kalındı. Parmak ucum kabarık meme uçlarına dokundu. Homurtusu alçak ve gergindi. Parmaklarımı ucun etrafında döndürdüm, ıslak teninden yükselen dumana rağmen titremesini sağlamıştım.

Aralık dudaklarını yalarken tamamen hareketsizdi, işkencemi kabullenmişti. Su damlacıkları ve hırıltılı nefeslerimiz etrafımızı sarmıştı. Elimi daha da aşağı kaydırdım. Tembelce pürüzsüz, muhteşem tenini hissettim. Ve sonra onu gördüm, dağılan kabarcıkların içinden yükselen geniş, dolgun ucu, sert ve arzulu bir şekilde düz karın kaslarına yaslanıyordu.

İkimiz de hareketsizleştik. Macon'ın penisine bakıyordum. Sersemlemiştim. Macon'ın koyu gözleri bir soruyla ve meydan okumayla parladı. Vücudu o kadar gerilmişti ki resmen titriyordu ancak yine de kımıldamadı. Ben istemediğim sürece kımıldamayacaktı da.

Elimi sıcak suyun altına soktum. Aleti sıcak ve kalındı, avucuma tam oturuyordu. Kısık, ıstıraplı bir inlemeyle başı arkaya, küvetin kenarına düştü. Nazikçe onu okşadım. Bunu kabul etti, ifadesi neredeyse acı çekiyor gibiydi. Her okşamamla kalçasını hareket ettirmeye başlarken ağır ağır nefes alıp veriyordu, yanakları kızarmıştı.

Görüntüsü o kadar seksiydi ki kadınlığım şişmiş ve kayganlaşmıştı. Baskıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırdım. Elim uzunluğu boyunca aşağı yukarı hareket ederken bir ritim tutturmuştu. "İhtiyacın olan şey bu muydu?" Sıvazlarken başparmağımı aletinin ucunda gezdirdim. "Büyük sikinle oynamam mı?"

"Siktir," diye fısıldadı yutkunurken. "Siktir. Delilah... Ben..." Geniş göğsü aldığı nefesle kasıldı. Küvetin kenarını kavrarken parmak boğumları beyazlaştı. Tüm o incelikle yapılmış kasları kasılıyordu. Aletini sarstım, daha sert sıkıp, daha hızlı hareket ettim.

"Buna ihtiyacın vardı, değil mi?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Siktir, evet."

Macon'ın gözleri kapandı, kaşları çatılmıştı. İnlerken, hayır sızlanırken, dudaklarını yaladı. Bu güçlü, soğukkanlı adamı titreyen bir yığına çevirmiş olmak başımı döndürüyordu. Yanına, o kahrolası küvete girmek istiyordum. Güzel sikinin üstüne oturup onu içime almak istiyordum. Ancak bu sefer onun içindi.

"Benim için boşalacak mısın, Macon?"

Sesimi duyar duymaz gözleri açıldı. Bakışlarındaki alev beni yakıyordu. "Boşaldığımı mı görmek istiyorsun, Delilah?"

"Evet."

Kirpikleri titredi. "O zaman canımı acıt, tatlım."

Sonraki aşağı yukarı hareketim suyu köpürttü. Aletini sıkarak okşuyordum. O inleyip kendini elime doğru ittirirken merhamet etmedim. Nefes nefeseydi, düz kaşları acıya yakın bir ifadeyle çatılırken gözlerini bana dikti, sessizce daha fazlası için yalvarıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım aletini sıkarak. Kalçasını kaldırırken burun delikleri genişledi. Dudaklarından uzun, acı çeken bir inilti çıktı. Göğsüne ince bir yay çizerek boşaldı ve titreyerek iç çekerken suya gömüldü.

Dokunuşumu gevşetsem de o yumuşayana kadar elimi üstünden çekmedim. Macon aniden hareket edip başımın arkasını kavrayarak beni yakınına çekene kadar sessizdik. Çok yorgun olmasına rağmen az önce yaptığımdan ne kadar hoşlandığını bana hissettirmesi gerekiyormuş gibi dudaklarımı öptü. Öpücüğü hızlı ama dağınıktı.

Gözlerime bakarken kirpiklerinin koyu renkli perçemleri kümeleşmiş, banyodan dolayı ıslanmıştı. "Teşekkür ederim."

Duygusunu vurgulamak için beni tekrardan öptü.

Ağzına karşı gülümsedim. "Bunun için bana teşekkür mü ediyorsun?"

Hafifçe güldü, dudakları benimkileri gıdıklıyordu. "Bunu yapabilecek kadar bana güvendiğin için teşekkür ediyorum."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Delilah

Canımı acıt...

Nefes nefese yatağımda uyandım. Yüzüm kızarmış, istekle yanıyordu. Bacaklarımın arası kaygan ve şişkindi. Hassaslaşmış tenimin üstündeki yumuşak çarşaflar neredeyse kaba hissettiriyordu. Rüyamda onu görmüştüm. Elim hâlâ sert aletinin izini, ağırlığını taşıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım titreyen elimle alnımdaki teri silerken.

Gerçekten de Macon Saint'i banyoda tatmin etmiştim. Ve muhteşemdi, harikaydı, aynı zamanda da aşırı ateşliydi. Orgazmı, gördüğüm en seksi şeydi. Ona aramızdakini biraz ağırdan almak istediğimi söylediğime seviniyordum. Fiziksel olarak? Onu dünyayı unutana kadar becermek istiyordum.

Yanaklarım yanarken, uzun, soğuk bir duşa girdim. Sonra da odama kurulmuş küçük bardan bir bardak meyve suyu aldım. Saat erkendi, güneş daha doğmamıştı. Bir parçam he-

men şimdi Macon'ın yanma gidip ona... ona ne? Beni becermesini mi söyleyecektim? Zahmet olmazsa tekrar aletine dokunabilir miyim mi diyecektim?

Muhtaçlığıma karşı güldüm. *Biraz terbiyeli ol, Delilah. Sadece biraz.*

Mutluydum. Onunla yüzleşeceğim için de biraz utanıyordum. Yani, Macon'ı tatmin etmiştim sonuçta. Macon Saint'i. Dünya gerçekten de tersine dönmüştü. Karnımdaki kelebekler birbirleriyle savaşmaya başlarken parmaklarım beklentiyle seğiriyordu.

Pixies'in "Where Is My Mind?" şarkısını mırıldanarak arkama yaslandım ve Pasifik Okyanusu'ndan yükselen güneşi izledim. Neredeyse tamamen rahatladığım sırada telefon çalmaya başladı.

Macon'ın hattın diğer ucunda, beni kışkırtmak için yeni bir şeyler düşündüğünü hayal ederek bakmadan telefonu açtım. "Şimdi ne var?"

Şaka yapıyordum ve bunu anlayacağını biliyordum fakat uzunca bir sessizlikten sonra, hafif kadınsı bir gülüş duydum. "Ben de burada durmuş, benden haber alacağına sevinirsin diye düşünüyordum."

Bütün dünyam birdenbire durdu. "Sam?"

Neredeyse inanamıyordum. Yatak odasının kapısına göz attım, kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Bir parçam koşup Macon'ı bulmak, ona Sam'in telefonda olduğunu söylemeyi istiyordu. Ancak bunu yaparsam Sam direkt telefonu kapatırdı. Macon da muhtemelen çılgına dönerdi.

"Ta kendisi." Sesinde sahte bir cesaret vardı.

Dişlerimi sıktım. "Neredesin? Neredeydin? Ne halt ediyorsun Sam?"

"Dur orada," diyerek güldü ama sesi siniri bozulmuş gibi gergindi. "Sorguya çekilmek için aramadım."

"Ne bekliyordun ki?" dedim sertçe. "Hadi ama, Sam!"

Sam derin bir şekilde iç çekti. "Evet, biliyorum. Biliyorum, tamam mı? Ben berbat biriyim ve durum kötü."

"Kötü mü? Macon öldürülebilirdi. Durum kötüden de öte, Sam."

"Hey! O kadının bir sapık olduğunu bilmiyordum. Bana basın mensubu olduğunu ve sadece iyi bir fotoğraf çekmek istediğini söyledi."

"Ve bu doğru bir şey mi? Onu basma karşı bu şekilde satmak?"

Aynı evde yetiştiğimize inanamadığım bazı zamanlar vardı. Sam bu kadar farklıyken ben nasıl aynı kanı paylaşmamamıza rağmen ebeveynlerime bu kadar benzeyebilirdim?

"Ah, lütfen, Dee. Macon ünlü. Fotoğrafının çekilmesi işinin bir parçası. Zaten uğraşmak zorunda olduğu bir şey için bana bayağı iyi para teklif ettiler." Duraksadı, sesi kulağa mahcup gibi geliyordu. "Ya da böyle olması gerekiyordu."

"Eh, böyle olmadı. Sonuçlarıyla yüzleşmek yerine ne kadar fena batırdığını fark eder etmez kaçtın."

"Asla mükemmel olduğumu iddia etmedim," dedi kasvetli bir şekilde. "Pislik olan tarafın ben olduğumun farkındayım. Tamam mı?"

"Peki ya saat?" Kalbim sert ve acılı bir şekilde güm güm atıyordu.

"Paraya ihtiyacım vardı. Paniklemiştim."

Elbette. Doğru. Harika.

Derin bir nefes aldım ancak işe yaramadı. Onu boğazlamak istiyordum. Yavaşça. "Geri dönmek zorundasın."

"Biliyorum." Oldukça kasvetliydi.

"Ve saati geri vermelisin. Lütfen annesinin saatinin hâlâ sende olduğunu söyle."

"Bende. Satamadım... satmadım, tamam mı?" Huysuz ses tonu sinirimi bozuyordu. "Yakında geri dönüp her şeyi düzelteceğim."

Nedense bundan şüpheliydim. "Yakında mı? Neredesin?"

Bir an için sessizleşti. "Bunu sormayı kes, Dee. Sana söylemeyeceğim. Bu yüzden aramadım zaten."

"Öyle mi?" Gülmek istiyordum ancak hiç eğlenmemiştim. "O zaman neden aradın?"

"Macon'la yaşadığını söyledin."

Küvetteki çıplak hâlini düşünme.

"Çünkü yaşıyorum. Senin borcunu ödemek için çalışıyorum."

Lanet olası küveti düşünme!

Sesli bir nefes aldı. "Nasıl yani, Dee?"

"Ne demek 'Nasıl yani?', senin pisliğini temizlediğimi söylemiştim zaten. Neyi kastettiğimi düşündün?" Soğuk bir şekilde güldüm. "Üç yüz bin dolarlık saatin parasını ödediğimi mi? Tanrım, o kadar param olsa bile senin hırsızlığının bedelini benim ödeyecek olmam sence doğru mu?" Sesim gittikçe daha da yükseliyordu, nefes nefese kalmıştım.

Sam'in sesi de eşit derecede keskindi. "Hayır, ona parayı ödediğini düşünmedim. Şeyi düşündüm... siktir, Dee. Her

zaman yaptığını yapar ve onu ikna edersin diye düşündüm. Onu geri çekeceğini."

Tanrım, tam da bunu yapmayı denemiştim. Böyle yapacağımı biliyordu. Aptal gibi hissediyordum.

"İkna edilmek istemedi," diye tısladım. "Polise gidecekti. Annemi o kaygıdan korumak zorundaydım. Kalbinin ne kadar zayıf olduğunu biliyorsun!"

Sam nefesinin altından küfretti. Konuştuğunda sesi daha sakindi. "Düşünmedim. Ama haklısın. Annem bunu iyi karşılamazdı." Kulağa neredeyse üzgün gibi geliyordu. Neredeyse.

"Hadi canım."

Gözlerini kısarak dik dik baktığını resmen hissedebiliyordum. "Yine de onun için çalışmana gerek yoktu. Blöf yapıyordu."

"Oradaydım, Sam. Polisi aramaya çok hazırdı."

"*Blöf yapıyordu*. Macon annemi seviyor. En azından o adam birini ne kadar sevebilirse. Onun sağlığını riske atacak bir şey yapmazdı." Alayla güldü. "Onu tanıdığımı unutuyorsun. Herkesten daha iyi hem de."

İrkilerek, sandalyede geriye yaslandım. O aptallık duygusu artarken bakışlarım körlemesine okyanusun ötesine doğru kayıyordu. Zihnimin gururlu, küçük köşelerinde her zaman Macon'ı herkesten daha iyi tanıdığımı, onu garip, pek de güvenli olmayan bir düzeyde anladığıma inanıyordum. Ne yazık ki Sam haklıydı; o sürekli Macon'la takılıyordu. Macon birbirlerinden tam olarak hoşlanmadıklarını söylemesine rağmen çocukluğumuz boyunca birbirlerinin suç ortakları olmuşlardı.

Ben Macon'la buna sahip değildim. Sam'le bile buna sahip değildim.

Eskiden olduğum o utangaç, yalnız, beceriksiz kız tüm gücüyle geri dönüyordu. Titreyen alt dudağımı sertçe ısırdım. Ağlamayacaktım. Yıllardır ağlamamıştım. Bugün başlayacak değildim. Özellikle de Sam ve Macon'ı kıskanmak gibi boş bir sebepten ötürü.

Macon'ın sesi kafamda fısıldıyordu. "*Delilah, bu hayatta beni gerçekten ben olarak tanıyan tek insan sensin.*"

O kadar içten söylemişti ki...

Sam tekrar konuştu. "Ona güvenemezsin, Dee. Beni anlıyor musun? O profesyonel bir oyuncu ve manipülatif orospu çocuğunun teki."

"*Daha fazla rol yapamam,*"

Macon samimiydi. Öyle olmasa anlardım.

Karışık düşüncelerime rağmen alayla cevap verdim. "Konuşana bak."

"Bu neden bahsettiğimi bildiğim anlamına gelir. Onun kaç insanı aptal yerine koymasını izledim biliyor musun? Onlara duymak istediklerini söyler, karşısındakiler de direkt avucunun içine düşer."

Çok uzun süre boyunca Sam'in erkek arkadaşıydı. Macon'la düşüp kalkarak ne yaptığımı zannediyordum ki? Kardeşlik kuralını ihlal ediyordum. Eski erkek arkadaşlar dokunulmazdı. Özellikle de Macon. İlişkilerindeki üçüncü tekerlektim. Çoğu zaman düşmanlarıydım. Onlar tamamen Delilah karşıtı olan bir cepheydi.

İçimde kıvranan his midemi bulandırırken yutkunarak bunu bastırmaya çalıştım.

Derince iç çekti. "Bu duruma düştüğün için üzgünüm. Gerçekten benim için böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim."

"Annem için yaptım," diye cevapladım otomatik olarak, sesim ruhsuzdu. Eski bir ağaç kütüğü gibi boş ve kırılgan hissediyordum. Dudaklarım hissizleşti.

"Ne için olursa olsun," dedi farkı yokmuş gibi. "Üzgünüm. Mesajında Macon'dan hoşlandığını söylemişsin. Yapma. Seni hiçbir zaman önemsemedi. Mezuniyet balosunu unuttun mu?"

Unutmamıştım. Sadece daha fazla düşünmek istememiştim. Ancak içimdeki kız... Kendi içine kıvrılmıştı. Sam'in hatırlatmaları asit gibi tenimi yakıyordu. Sam'e inanmak istemiyordum. Macon'a inanmak istiyordum.

"Eğer nazik davranıyorsa," dedi Sam. "Seni mutlu ve kontrol altında tutmak için yapıyordur."

İşin garibi kendi hakkında da konuşuyor olabilirdi. "O kadar da iyi bir oyuncu değil, Sam. Benim de onu tanıdığımı unutuyorsun. Belki senin kadar iyi değil ama..." İçimde her şey bunun doğru olmadığına dair çığlık atıyordu. Benim onu daha iyi tanıdığıma dair. Ancak bu gerçek miydi yoksa gururum mu konuşuyordu? "Yalan söylediği ya da söylemediği zaman bunu anlıyorum."

"İkinizin arasında tam olarak neler dönüyor?" Sesinden şüphe akıyordu.

Ona dün gece olanları anlatmadım. Öpüşmemizi, daha da büyüyen çekimi. Ona Macon'a daha da yakınlaşmamı ya da bana nasıl kendini açtığını anlatmadım. Bunu yapmak ihanet olurdu. Bir noktada sadakatim taraf değiştirmişti.

"Bir iş anlaşması." Yalan ağzımda acı bir tat bıraktı. Biz bundan daha fazlasıydık. Daha fazlası. "Koşulları göz önüne alırsak Macon gerçekten iyiydi."

Tanrım, yalnızca bu gerçeği benim kafam da idrak edebilseydi... aptal güvensizlikler. Aptal Sam. Bu güvensizlikleri körüklemişti.

Beni en hassas olduğum yerden vurdu. "Senin hakkında söylediği o çirkin şeylerin yarısını bile duymadın. Sana katlanamıyordu, Dee. Bunun öylece geçtiğini mi düşünüyorsun? Olanların hatırası bile sana iğrenç geldiği için *Dark Castle*'ı izleyemiyordun. Ki bu sadece birkaç ay önceydi."

"Bu hiç adil değil, Sam. İnsanlar büyür. Ben büyüdüm. Macon da büyüdü."

"İşte tam da bundan bahsediyorum. Gardını indiriyorsun. Macon bunu kendi avantajı için kullanacak."

"Neden? Hangi amaçla?" Başımı iki yana sallarken bıkkınlıkla ofladım.

"Seni yem olarak kullanıp beni eve getirtebilmek için."

"O zaman yemi yut," diye patladım. "Geri dön ve buna bir son ver." İşte o zaman bilecektik. Korku kırıntıları omurgamda gezindi. Sam geri dönerse ne olacaktı?

"Döneceğim. Yakında."

"Bu yeterince iyi değil. Aradığını ona söylemek zorundayım."

"Hayır! Sakın yapma!"

"Neden yapmayayım? Bilmesi gerekiyor."

Düşüncelerinin aklından hızla akıp geçtiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Yine curcuna çıkacak ve durmayacak. Eğer ona söylersen geri dönmem."

"Ah, bu çok aşağılıkça." Sam'e yumruk atamazdım bu yüzden ben de sandalyenin yastığımsı koluna yumruk attım. "Gerçekten çok aşağılıkça."

"Haksız mıyım? Yine o karamsar ruh hâline bürünecek, sonra da peşime düşecek."

Haksız değildi.

"Eğer o evden ayrılmak istemiyorsan..." diye başladı, soru soruyormuş gibi.

"Ayrılmayacağım. Bir söz verdim." Ona diğer gerçeği, buradan ayrılmak istemediğimi söylemedim. Daha değil. Yavaş yavaş bu yere ve Macon'a bağlanmıştım. Bu bir zayıflık mıydı? Aptallık mıydı? Bilmiyordum. Sam suyu daha da bulandırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "O yüzden her şeyin içine etme. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Ve Macon'ın lanet saatini de getireceğim. Ama sakın onun bu hareketlerine kanma."

Üzgünüm, kardeşim. Çoktan kandım bile.

"Melodramatik davranıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve sana bir ay veriyorum. Sonrasında ona söyleyeceğim." Bir ay bile fazlasıyla cömert bir süreydi. Bu sırrı saklayarak kendimi Macon'a karşı hain gibi hissetsem bile.

"İyi," dedi. "Ama ona söylersen anlarım."

Bunu yapmayı bu yüzden kabul etmiştim çünkü kesinlikle ona tekrar mesaj atmaya başlayacaktı. Anında dönmesini isteyecekti. Tıpkı önceki sefer gibi, tehditleri ve mesajları Sam'i geri getirmeyecekti. Bunu kendisi yapmak zorundaydı.

Kendimi önemsiz ve sinirli hissediyordum. Aniden daha fazla onun sesini duymak istemediğimi fark ettim. Ondan gelen tek bir telefonla bu kadar huzursuzlanmış olmama inanamıyordum. "Sadece o kıçını saatle beraber buraya getir."

"Getireceğim," diye söz verdi ağır ağır. "Sen de geçmişini unutma. Macon'ın kim olduğunu unutma."

Sonra kapattı. Uyuşmuş ellerimle telefonu tutarken düşündüm. Macon'm kim olduğunu mu unutmayacaktım? Yoksa eskiden kim olduğunu mu?

Sam'le olan telefon görüşmesi gittikçe daha da kötü hissettiriyordu. Kafama takmamaya çalışsam da o çirkin kelimeleri aklımda dönüp durmaya devam ediyordu. Mutlu yerim olan mutfağa gittiğimde bile onlardan kurtulamadım. Soğanları doğrarken bile kafamda yankılanıyordu. Gözlerim yanıyor ve sulanıyordu.

"Kafana takma," diye mırıldandım göz kenarlarımı kolumun ucuyla silerken. "Onlar sadece kelime. Haklı olduğu anlamına gelmez. "

"Ağlıyor musun?" Macon mutfağın girişinde, kaşları çatık bir şekilde duruyordu. Bir an için sadece ona bakarak, su damlacıklarıyla kaplı yanık tenini, göğsünün derinliklerinden gelen bir inlemeyle elime boşalmasını hatırladım.

Yüzüm sıcaklıkla alev aldı. Bunu fark etmiş olmalıydı çünkü yüzünde yavaş, yamuk bir gülümseme belirdi. O kapkara gözleri şefkat ve muziplikle parlıyordu.

"Soğanlar yüzünden." Bıçağı bir kenara bırakarak ellerimi yıkamaya gittim. Yüzüme de soğuk su çarptım. "Özellikle bu seferki daha bir keskin."

O küçük, kendinden memnun gülümsemeyle yavaş yavaş bana doğru yürüdü. Bense pirelerle dolu bir kedi kadar gergindim. Önümde durarak elini kaldırdı ve nazikçe yanağıma dokundu. Yüzümü kurularken ulaşamadığım bir su damlasını sildi. İrkilmemek için çok uğraşsam da irkildim.

Kaşları tekrar çatıldı. "İyi olduğuna emin misin?"

Kahrolası soğanlardan daha fazlasını sorduğunu biliyordum. "İyiyim."

Kaşları hâlâ çatıktı. "Aklında bir şeyler var."

Bu bir soru değildi. O ürkek, gergin ve çirkin his büyüdü, neredeyse tahammül edilemez hâle geldi.

"Ne oldu?" diye sordu kısık, endişeli bir şekilde.

Sam oldu. Aradı ve mutlu, azgın baloncuğumu patlattı. Beni yerin dibine soktu, o özgüvensiz hâlime geri döndürdü.

Sam aradı.

Sana söylememem gerekiyor.

Ondan nefret ediyorum.

Merak etmemden nefret ediyorum.

Senden şüphe etmemden nefret ediyorum.

Dudaklarım aralandı ancak hiçbir şey söylemedim.

"O güzel gözlerinin ardında düşüncelerinin hızlıca dolanıp durduğunu görebiliyorum, Tot. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Macon..." Dudaklarımı yaladım.

Yumuşak bakışları söndü. "Dün geceden pişman mısın?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil," diye tekrar etti ruhsuzca.

"Sadece şu an aklım pek yerinde değil." Tezgâha baktım. Özgüvenim kardeşim tarafından paramparça edilmişti. "Bir süre sonra iyi olurum. Sadece... bana biraz alan tanımalısın."

Bundan hoşlanmadığı çok açıktı. Nefes alırken göğsü kalktı, bana uzanmamaya çalışıyormuş gibi ellerini yumruk yaptı. Sonra başını bir kere iki yana salladı ve yanağımı avuçladı. "İçeri girmeme izin ver. Lütfen. Bunu çok istiyorum."

Ona düşüncelerini söyle. İçini dök gitsin, aksi hâlde sadece çürümeye devam edecek.

Ancak gerçek canımı yakıyordu ve geçmişimi geride bırakamadığım için utanmama neden oluyordu. Kelimeler kırık cam parçaları gibi boğazıma battı. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama aklımda... tekrar tekrar takılı kaldığım... bazı şeyler var."

"Takılı kaldığın mı?" Kaşlarının arası kırıştı. "Ne demek bu?"

Sam'in aramasından bahsetmeden Sam'in bana söylediklerini söyleyemezdim.

Parmaklarım yumuşak, pamuklu gömleğinin kumaşının üstünde kıvrıldı. "Bugün uyandım ve..." Heyecanlıydım. Sam arayana kadar. Şimdi ben... "Mantıklı bir şey değil, tamam mı? Ve en sinir bozucu kısmı da bu. Ama hoşuna gitse de gitmese de on yılımızı birbirimize saldırarak geçirdik ve hâlâ o zamanlardan kalma yaralarım var. Yıllarca, ne zaman aynaya baksam kusurlarımı gördüm, kafamda sürekli yeterli olmadığımı söyleyen bir sesle yaşadım... Duyduğum ses senin sesindi, Macon."

Zayıf, acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. Tamamen paramparça olmuş gibi görünüyordu. "Siktir." Başını eğerken çenesini gerildi. "Delilah... siktir." Tezgâha yumruk attı.

"Bunu yapma. Bileğini yeniden inciteceksin." Ona doğru uzandım ancak geri çekildi.

"Umurumda mı sanıyorsun?" Bağırmıyordu, sesi hayalet gibiydi ki bu bir şekilde her şeyi daha kötü yapıyordu. "Beni daha az önce parçalara ayırmışken mi? Lanet olsun, sana bunu yapmış olmak beni mahvediyor." Yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Tekrar küfrederek başını çevirdi. Sanki cevaplar oradaymış gibi gözlerini yerden ayırmıyordu.

"Belki de düzeltemezsin. Belki bizim için çok geçtir."

Macon hızla başını kaldırdı. "Hayır." Bana sarılmak istiyormuş gibi ilerledi ama birkaç santim ötemde durdu. Bana dokunmadı fakat aynı nefesi paylaşana kadar başını eğdi. "Hayır, böyle söyleme."

"Üzgünüm, Macon. Bunu söylememeliydim. Üstesinden geleceğim." Gelecektim de. *Gelecektim.* "Sadece bazen aklıma geliyor."

"Aklına gelsin istemiyorum." Sesi sert ve keskindi. "Benimleyken güvende hissetmeni istiyorum. Her zaman."

"Ben de bunu istiyorum. Tereddütsüz ve şüphesizce." Boğazıma bir yumru oturdu, sesim hırıltılı çıkıyordu. "Ama her zaman istediğimiz şeylere sahip olamayız."

Göz kenarı seğirdi. "Delilah, tüm hayatım boyunca bunu biliyordum zaten. Bu defa aradaki tek fark, canımın kaldırabileceğimden çok daha fazla yanması."

Macon

Arkamı dönüp gittim. Gözlerinde o bakışı göremezdim. Pişmanlık. Utanç. Hata.

Her bir parçam acıyordu. Kalbimde ezici bir ağırlık vardı, pençeler boğazımı kavrıyordu.

Ben Macon Saint'tim. Dokunulmaz, herkesin yanında olmak istediği o kişiydim. Hiçbir şeydim. Aptal, saygısız, tembel bir çocuk. Babam her zaman bana böyle derdi. Denesem de yıllar boyunca o eski acılardan tamamen kurtulamamıştım. Sadece yüzünü hafifçe görmek, sesinin anısı bile beni aniden eskiden olduğum o küçük ve aciz çocuğa geri döndürüyordu. Ona söylediğim şeyler konusunda aynı duygusal tepkiyi verdiği için Delilah'yı nasıl suçlayabilirdim ki?

Bazı şeyler asla unutulmazdı. Tıpkı kırmızı bisikletini kaldırım boyunca yılan gibi kıvrılarak ileri geri süren o kızı gördüğüm an gibi. Fındık kahvesi teni ve güneş altında zaman geçirdiği için aralarında bakır ve altın rengi şeritleri olan parlak kahverengi saçları vardı. Mutlu ve sağlıklı görünüyordu. Kaygısız. Koltuğuna oturmamıştı, pedalların üstünde denge sağlayarak süzülürken bir şarkı mırıldanıyordu. Güneşin altındaki kelebek bir kız.

Koyu renkli gözleri beni fark etti ve göğüs kafesimin altında bir endişe düğümü belirdi. Beni görmesini istemiyordum. Yüzüm yanıyor, kalbimle senkronize bir şekilde sızlıyordu. Muhtemelen, babamın yanağımda vurduğu yer kırmızı ve şişti. Ancak uyaran bakışlarıma aldırmadı ve bana doğru bisiklet sürmeye devam etti.

Tombul yanakları, küçük, kalkık bir burnu ve hizmetçimiz Janet'ın kimse görmeden elime tutuşturduğu karamelli çikolataların renginde gözleri vardı. Aynı zamanda benden uzundu. En az birkaç santim hem de. Mahallemize daha yeni taşındığını biliyordum.

Evlerini de biliyordum. 1920'lerde inşa edilmiş bir düzine bungalov tarzı evlerden biriydi. Yaşadığım, yolun sonundaki devasa malikânenin tam tersiydi. Babaları pembe orman güllerini sulayıp maskaralıklarına gülerken, çimenlerde koşan iki kız görmüştüm.

Seviliyordu.

O ilk tanışmada siyah kirpiklerle çevrelenmiş, garip altın gözleriyle beni süzmüştü. Bana sanki her şeyimi görmüş gibi bakıyordu; tüm o acıyı, uzaklaşmayı, üzüntüyü. Bakışlarının altında nefes alamamıştım. Karşımda bisikletini süren bu güzel, mutlu kız istediğim her şeye sahipti; bir kız kardeş, onu seven ebeveynler. Benim ait olmadığım bir dünyaya aitti.

Öfke boğazımda düğümlendi. Aptal çocuk. Tembel, saygısız bok parçası.

Beni dikkatle inceledi ve bir sonuca vardı. "Belki arkadaş olmak istersin?"

Bir arkadaş. Benim arkadaşlarım yoktu. Arkadaş falan istemiyordum. Onu da istemiyordum. O boğucu öfke beni ele geçirdi, içimde bir ses buldu. Kelimeleri sanki bıçaklarmış gibi bir şiddetle fırlattım. "Aptal falan mısın?"

Karamel rengi gözleri incinmeyle açıldı.

Aptal çocuk.

Aptal.

Aptal...

Pişmanlıkla boğuluyordum. Eğer o zamana, o ana geri dönebilseydim, dönerdim. O tatlı kıza evet derdim. Evet, bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı. Bana saf nezaketin ne olduğunu gösterecek birine ihtiyacım vardı ki gördüğümde ne olduğunu anlayabileyim. Bu sayede başıma geldiğinde elimin tersiyle itmeyeyim.

Ne yazık ki geri dönemezdim. O zaman tutunmak için yanlış kızı seçmiştim. Beni sıklıkla suçladığı aptal çocuk olup, babamın kazanmasına izin vermiştim. O çocuk hâlâ yaşıyordu, herkesin Saint dediği bir adama dönüşmüştü. Meleğin ismine sahip olan bir şeytana.

O hariç herkesin.

Bir hata olduğumuzu düşünüyordu. Ona göre ben bir hataydım. Bunu şimdi anlıyordum. Doğru olmasını istemiyordum ama anlıyordum. Bunu düzeltebilmek içinse aklıma gelen sadece tek bir şey vardı. Her şeyi bilmesine izin vermeliydim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Delilah

Kaçtım. Dünyadaki en güvenli yere, annemin mutfağına.

"Söyle bakalım," dedi annem, ben çocukluğumdan beri yemek yediğim çizik, yuvarlak, meşe masaya yerleşirken.

"Neden burada biri köpeğini tekmelemiş gibi bakıyorsun?"

"Bir köpeğim yok, anne."

Kırmızı dudaklarını büzdü. "Bu bir deyim."

"Berbat bir deyim. Kim böyle bir şey yapar ki? Hem niye bunu hayal etmek isteyeyim?

"Cevap vermekten kaçınmayı bırak, Delilah Ann. Aklındakini söyle."

Derin bir nefes aldım. "Sam'den haber aldım."

Hareket etmese de gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum. "Er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum. Gerçi daha erken olacağını ummuştum."

Gecenin ikisinde telefonda ağlayan kadın diyordu bunu.

"Sadece aradı. Nerede olduğunu söylemedi."

"Evet, söyleyeceğini düşünmemiştim zaten." Annem ayağa kalkıp, sarı papatyaları telaşla mavi beyaz Çin usulü vazosuna koydu. "Biliyor musun, beş yaşındayken Büyükanne Maeve'in

Waterford marka punç kâsesini kırmıştı. Sonra da çıkıp yaptığı şeyle yüzleşmek yerine tüm gün tavan arasında saklanmıştı. Onu bulana kadar hepimizin ödü patlamıştı. Tanrım, o zaman bile küstahtı. Bir gram pişmanlık belirtisi göstermemişti."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Muhtemelen çok küçüktün." Bir papatyayı daha vazoya koydu. "Sanırım, *Aslan Kral*'ı açarak senin dikkatini dağıtmıştık."

"O film beni hep ağlatıyor," diye fısıldadım ağlamak isterken fakat gözyaşlarım akmıyordu. Bu noktada rahatlatıcı olurlardı.

Annem bana döndü, gümüş kaşları çatıktı. "Bebeğim, Sam seni üzecek ne yaptı?"

Beni çok iyi tanıyordu.

"Bana Macon'ın eskiden nasıl olduğunu hatırlattı. Tüm kötü şeyleri."

"Sen de bunun seni etkilemesine izin verdin."

Utanç üzerime çöktü. "Evet."

"Anlıyorum." Vazoyu masaya koyup uzaklaştı.

"Sonra da Macon'a yaşananları aşamayacağımı söyledim."

"Sanırım bundan dolayı atıştınız."

Atışmak doğru kelime değildi. Onu darmadağın etmiştim.

Başım dik duramayacak kadar ağır hissettiriyordu, bu yüzden masaya yasladım. "Macon Saint'ten hoşlanıyorum."

"Hoşlanıyor musun?" diye sordu annem yakınımda bir yerlerden.

"Biliyorsun..." Elimi salladım. "Hoşlanıyorum işte."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Yani kafanda, isminin etrafında küçük kalpler mi çiziyorsun?"

Doğruldum ve dik dik baktım.

Sırttı. "Küçükken Sam'le kullandığınız o sözcük neydi? Ah, hatırladım... *eh, herhâlde.*"

Onun rahminden gelmemiş olabilirdim ama bazen iğneleyici şakalarımızın bu kadar benzemesi beni korkutuyordu. "Ne kadar süredir bu sözü birimize karşı söylemek için bekliyordun?"

Annem lavabodaki birkaç bulaşığı yıkarken gülümsedi. "Çok uzun süredir." Güneş ışığı pencereden giriyor ve yumuşak sarı saçlarına vuruyordu. Artık altın renginden çok gümüş rengi vardı, ancak bu sadece duru güzelliğini vurguluyordu. Gözleri haylazlıkla parladı. "Tabii ki ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Bu apaçık ortada."

"Öyle mi?" Masadaki oyuğu izliyordum.

"Öğle yemeğindeyken..." Buzdolabından ev yapımı tatlı çay sürahisini çıkarıp her ikimize de doldurdu. "O çocuğun sana bakışları..." sesi kısılırken eğlenen bir gülümsemeyle başını salladı.

"Nasıl baktı ki?"

"Sanki birdenbire Tanrı'nın cinsel zevki yaratmasının sebebinin sen olduğunu fark etmiş gibi."

"Anne!" Annemin *cinsel zevk* kelimelerini söylediğini duymadan da hayatıma devam edebilirdim.

Burun kıvırdı. "Bu kadar iffetli olma."

"İffetli demek ha?" Arkama yaslanırken parmaklarım masada davul çalıyordu. "Yani bu, seks hayatımla ilgili detayları duymak istediğin anlamına mı geliyor?"

Annemin yüzü hafifçe gerilirken saçlarını kabarttı. Bakışlarını benden kaçırıyordu. "Sanırım, eğer içinde tutamayacağın bir şeyler varsa..."

Kahkahaya boğuldum. "Sakin ol anne. Bu ikimizi de tamamen yaralardı."

Nefesini verirken elini göğsünün üstüne koydu. "Tanrıya şükürler olsun. Hâlâ sana yaptığımız kuş ve arı konuşmasını aşamadım."

"Babamla birlikte, Cole Porter'ın 'Let's Do It, Let's Fall in Love' şarkısını çaldığınız ve benim de eğitimli pireler çalıyor diye kafamın karıştığı zamanı mı kastediyorsun?"

Annem kızardı. "Muhtemelen bunu açıklamanın en iyi yolu sayılmazdı, sana hak veriyorum."

İkimiz de güldük ancak benimkisi hızla soldu. "Babam her zaman klasiklere bayılırdı."

"O adamı özlüyorum," dedi annem dalgın bir şekilde.

Kalbimi acıtıyordu. "Ben de özlüyorum."

"Zaman zaman beni yastıkla başına vurdurarak güldürürdü ama onu aptalcasına sevdim." Başını iki yana sallayarak dalgınlığından kurtuldu. Keskin mavi gri gözleri beni delip geçiyordu. "Sen ve Macon arasında neler oluyor?"

"Çok karışık. Macon ve ben... biz öpüştük. Ve o... ben..." Yanaklarım kızardı. Bunun hakkında annemle konuşamazdım. Ancak geçmişimizi başka kimse bilmiyordu. Sam dışında kimse, ki o da gitmişti. Gitmeseydi bile ona *bunu* anlatamazdım.

Annem bir an sessiz kaldı, çayını içerken hafifçe kaşlarını çatıyordu. "Onun için çalışıyorsun," dedi sonunda, ifadesi sertti. "Ve onun evinde yaşıyorsun."

"O anlaşmayı sonlandırmaya karar verdik."

"Birlikte yaşamayı mı?"

Yanaklarım ısındı. "Onun için çalışma kısmını."

"İyi öyleyse." Annesi ağzını açtı, sonra kapattı, sonra yeniden açtı. "O, Samantha'nın aşığıydı."

Aşığı teriminden nefret ediyordum. Kulağa çok demode geliyordu ama aynı zamanda *erkek arkadaştan* çok daha fazlasını, daha somut bir zaman ve geçmiş duygusunu ifade ediyordu. Bu beni utandırıyordu çünkü Macon'ı öptüğümde Sam aklıma bile gelmemişti. Artık nadiren ikisini birlikte düşünür olmuştum. Ancak şu an düşünüyordum. İçimde tedirgin bir yılan gibi kıvrılıp duruyordu.

Anneme Macon'ın, Sam'i nasıl gördüğünü söylemek istemiyordum. Bunu söylemek bana düşmezdi. Yine de hissettiğim rahatsızlıktan kaçmamıyordum.

Annem bunu fark etti ve küçük, onaylamaz bir ses çıkardı. "Gerçi ne kadar ciddi olduklarına dair her zaman şüphelerim vardı."

Bardağımı daha sert kavradım, ellerim buğudan kayıyordu. "Yine de ilişkilerinin konusunu açtın."

Olanları şimdi kavramış gibi şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. "Tanrım, ben hiç... hayır, tatlım, Macon'a çekildiğin için seni utandırmaya ya da suçlu hissettirmeye çalışmıyordum. Sadece durumun karışıklığını düşünüyordum." Masanın üzerinden bana uzandı. Pürüzsüz, yumuşak ve ılık elini benimkine doladı. "Sen ve Macon, Sam'le ondan çok daha mantıklı geliyorsunuz."

Şaşkınlıkla kalbim titredi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sam ve Macon'ın hiçbir zaman sizin kadar kıvılcımı yoktu. Onlar... dümdüzdü, doğru olmayan bir şeyler vardı. Birbirlerinin içindeki en kötü şeyleri ortaya çıkardılar. Ah, Macon'la senin küçük tartışmalarında olduğu gibi değil, daha karanlık bir şeyler. Birbirlerini olabileceklerinden daha değersiz hâle getiriyorlardı."

"İnanamıyorum. Bu konuda tek bir kelime bile etmedin."

Hafifçe omuz silkerken tatlı çayını yudumladı. "Belki devreye girip Sam'e bir şeyler söylemeliydim. Ancak o zamanlar Macon'a ihtiyacı var gibi duruyordu. Macon'ın da Sam'e ihtiyacı varmış gibiydi."

Buğulanmış bardağımın üzerine bir çember çizdim. Başım ağrıyordu. Aslında her yerim ağrıyordu. Sabit nabız gibi atan bir sızlama vardı.

Düşüncelerimin ne kadarı yüzüme yansımıştı bilmiyordum fakat annem sevgi dolu olsa da belirsiz bir bakışla, sanki başka bir zamanı hatırlıyormuş gibi beni izliyordu. "Ama sen ve o çocuk..." Hafifçe gülümsedi. "Kıvılcım saçıyorsunuz. Birbirinizi aydınlatıyorsunuz."

Ona gözümün ucuyla baktım. "Eskiden bizim gaz ve yağ gibi olduğumuzu söylerdin. Ve bu iyi bir şey *değildi.*"

Bileğini kırarak bir elini salladı. "Gaz ve yağ yanıcıdır. Kavga eden iki çocuğun böyle olması uygun değildir. Ancak aşk söz konusu olduğunda bu durum tamamen değişir."

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım. "Kimse aşk hakkında bir şey söylemedi."

"O zaman neden bahsediyoruz?" Ses tonu bezgindi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim güçsüzce.

Sesli bir şekilde iç geçirirken annem tekrar koluma dokundu. Beni ona bakmaya zorluyordu. Gözleri empatiyle doluydu. "Hayatım, sen ve Macon..." Duraksadı, alnmdaki kırışıklıklar derinleşti. "Bu dünyada o çocuğun etkilediği kadar seni etkileyebilecek kimse yok."

"Biliyorum."

Sesi yumuşak ve anlayışlıydı. "Bu umursadığın anlamma gelir. Her zaman seninle ilgili ne düşündüğünü umursadın. İkinizin sonunda birbirinize uyduğuna çok sevinsem de dik-

katli ol, bebeğim. İncinmeni istemiyorum. Ve bu sefer, işler umduğun gibi gitmezse canının fazlasıyla yanacağından korkuyorum."

Tüm bunların farkındaydım. Macon'ın evinden kaçıp giderken de farkındaydım.

"Onunla olan geçmişimin peşimi neden bırakmadığını bilmiyorum." Ellerimi yumruk hâline getirirken iç çektim. "Neden onu tamamen affedemiyorum?"

"Bilmiyorum, Dee. Dışarıdan bakan insanlar için 'Bunu geride bırak ve devam et' demek kolaydır. Ancak bazı yaralar, ne kadar çok istersek isteyelim iyileşmez."

"Macon'la birlikte olmak istiyorum. Özgür ve kolay bir şekilde. Eskilerin tüm o ağırlığını bırakmaya çok hazırdım, anne. Sonra Sam aradı. Birbirimize yaptığımız ve söylediğimiz tüm o korkunç şeyleri bana hatırlattı." Tekrar inlerken avuç içlerimi gözlerime bastırdım. "Tüm o eski korku ve düşmanlık geri dönüp tenime yapıştı."

"Macon bu konuda ne dedi?"

"Paramparçaydı." Tanrım, gözlerindeki o bakış. Eve gitmem gerekiyordu. İyi olup olmadığını görmem gerekiyordu. Macon ne ara evim olmuştu ki?

Annemin çıkardığı "hmm" sesi içimi ürpertti. "Ona tam olarak nasıl hissettiğini söyledin mi? Yoksa sadece onun yaptığı yanlışlardan mı bahsettin?"

Yutkunarak tüm cevaplar oradaymış gibi tavana baktım. "Söz konusu Macon olunca hep elime yüzüme bulaştırıyorum."

Annem nazikçe konuşmaya devam etti çünkü beni gerçekten tanıyordu. "Macon Saint'le olmayı denemek istemen bile çok şey söylüyor. Tam olarak o noktaya gelebilmek için zamana ihtiyacın var diye kendini hırpalama."

"Her şeyi netleştirip, kolaylaştıracak sihirli bir çözüm yolu olması gerekiyordu," diye mırıldandım.

"Ha!" Bir eliyle masaya vurdu, hiç çıkarmadığı evlilik yüzüğü ahşap masada şıngırdadı. "Sana izin vermemi ve onun peşinden gitmenin iyi bir fikir olduğunu söylememi istiyorsun."

"Eh, herhâlde."

Gözleri kısılsa da gülümsemesini saklayamıyordu. "Her şey kolayca hallolursa onların değerini tam olarak anlayamayız." Ayağa kalkıp eteğini düzeltti. "Net bir çözümüm olmayabilir ama sana kızarmış peynirli sandviç yapabilirim."

"Tanrım, evet," diye inledim. Sonra da aklıma Macon'a bir yemekle olan en iyi anılarını sorduğumda kızarmış peynirli sandviç diye cevap verdiği geldi. Onlar gerçekten en iyi anıları mıydı?

Midem ağırlaştı ve birden kızarmış peynirli sandviç istememeye başladım fakat bunu söylemek için çok geçti. Annem kendinden memnun bir şekilde başını salladı ve buzdolabına doğru gitti.

Hissettiklerime rağmen, kızarmış ekmeğin ve tereyağının kokusu iştahımı açtı. Sandviçimi yavaşça yedim, her lokmada gözlerim kapanıyordu. Annemin peynirli sandviçi gibi beni o küçük, önünde koskoca bir hayat olan kıza geri döndürebilecek başka bir şey yoktu. Ergen olmaktan nefret ederdim. Kendi hayatımı kendi şartlarıma göre yaşamak için sabırsızlanıyordum. Ne kadar az şey bildiğimin o zamanlar farkında değildim. O garip ama harika bir şekilde cahil olan günlere duyduğum şiddetli özlem beni neredeyse eziyordu. Yapabilseydim o zamanlara geri dönerdim.

Yine de kafamın içindeki ısrarlı bir fısıltı, bunun bir yalan olduğunu söylüyordu çünkü başka bir şeyi çok daha fazla istiyordum.

Bir yanım sonsuza kadar annemin mutfağında, gösterişli meyveli duvar kâğıtlarının ve sarı dolapların olduğu o basit yerde kalmak istiyordu. Ancak akşam olduğunda, Macon'ın mükemmel evine geri döndüm. Eve garip bir sessizlik hâkimdi.

Sabah olduğunda mutfak masasında oturuyordum. Yaratıcı bir şey yapma çabasıyla menü fikirlerini gözden geçiriyordum. Dün gece iyi uyuyamamıştım. Macon mesafesini korumuştu, kendisinin de düşünmek için zamana ihtiyacı olduğuna dair bir mesaj atmıştı. Ağzımı açmam benim suçum olsa da yakınlığının kaybını şiddetle hissediyordum. Neden bir şey söylemiştim ki?

Evet, duygusal yaralarım vardı. Herkesin vardı. Mesele şu ki, onlardan kaçmamalı, onları aşmalıydık. Çocukluğumdaki o korkak, içine kapanık kıza dönebilirdim ya da büyüyüp Macon'ın açıkça bana vermek istediği şeyi dışarıdan göründüğü gibi kabul edebilirdim.

Macon, odaya girdiği sırada kıçımı kaldırıp onu aramaya gitmek üzereydim. Üzerinde solmuş, kırışık gri bir tişört ve kalçalarından sarkan gevşek atletik şortu vardı. Sanki daha az önce yataktan çıkmış gibiydi. Bir elini diken diken olmuş saçlarından geçirirken yaralı ve şiş gözleriyle bana baktı.

Pişmanlık midemi sıkıştıran kalın ve çirkin bir düğüm gibi içime doldu. Dudağının köşelerindeki gergin çizgilerin

sebebi bendim. Genelde dik ve gururlu duran omuzlarının çökmesinin sebebi bendim.

"Hey." Sesi sessizliğin içinde çatladı.

Boğazımdaki yumruyu temizledim. "Hey."

Macon yavaşça yaklaşırken boğazının gerisinden bir ses çıkardı. Elinde cep boy kitap büyüklüğünde ince bir paket tutuyordu. Kahverengi ambalaj kâğıdı teslimat sırasmda özellikle zarar görmüş gibi kırışıktı.

Beni temkinli gözlerle izlerken sandalyeye oturdu. Kalın bacakları ayrılmış, dirseklerini dizlerine dayarken büyük ellerinde gevşekçe tuttuğu kutuyu inceliyordu. Zımpara kâğıdı gibi çıkan sesiyle konuşmaya başladığında başparmağım paketin köşesine bastırdı. "Bunu öncesinde istemediğini biliyorum-"

"Bekle." Elimi bileğine koydum. "Dur. Öncesinde derken ne demek istiyorsun? Bu ne ki?"

Kaşlarını çattı. "Daha önce hiç görmedin mi?"

Bir an sonra, bana kutuyu uzattı. Ben de bir bomba kabul eder gibi tereddütle kabul ettim.

Önünde ismim ve çocukluk adresim yazıyordu. Sol üst köşede de Macon'ın eski adresi. Büyük kırmızı "Göndericiye İade Edildi" damgası etiketin üzerini kaplıyordu. Sağ üst köşede, aynı sözler tanıdık bir el yazısıyla tekrarlanmıştı. Ancak yazının anneme mi yoksa Sam'e mi ait olduğunu anlayamıyordum; yazıları çok benzerdi.

Aniden kurumuş olan dudaklarımı yaladım. "Bunu daha önce hiç görmedim."

Kaşları daha da derin çatıldı. "Sen geri göndermedin mi?"

"Bu..." Sesim kırıldı, yeniden konuşmayı denedim. "Bu annemin el yazısı. Ya da Sam'in. Hangisinin olduğundan emin değilim."

Dudakları gerildi. Bunun, Sam'in bizimle uğraştığı başka bir olay daha olabileceğini düşündüğünü biliyordum. "Eh..." Çenesini hafifçe kaldırarak paketi işaret etti. "Bu senin için."

Parmaklarımı etiketin üstünde gezdirirken Macon'ın el yazısının ismimi mürekkeple oyduğu eski eğik çizgileri hissettim. Puldaki tarih beni duraksattı. "Bana bunu o olaydan bir hafta sonra göndermişsin..."

"Balodan sonra," dedi sert ve gergin bir şekilde. "Evet."

Sanki gerçekten bomba olabilirmiş gibi pakete yeniden bakarken Macon bana doğru eğildi, sanki kendini hazırlıyormuşçasına vücudundaki kaslar gergindi. Kutuyu açmamı fazlasıyla istiyordu.

Titreyen ellerimle yavaşça kâğıdı yırttım.

Macon'ın sert sesi sessizliği bıçak gibi kesti. "Geri gönderenin sen olduğunu düşünmüştüm."

Duraksayarak bakışlarımı ona çevirdim. "Benim göndermediğimi bilseydin bir şey değişir miydi?"

"Birinin saklayacağını bilseydim bunu sana yüz yüze teslim edeceğimi düşünmek istiyorum. Ama on yedi yaşındayken olgunlaşmamış pisliğin tekiydim, bu yüzden ne yapacağımı kestiremiyorum."

Ellerim kutunun üstünde gezindi.

"Aç onu," dedi. "Lütfen."

Eski ambalaj kâğıdı ellerimin altında hışırdıyordu. İçinde, üzerinde büyük harflerle adımın yazılı olduğu bir zarf ve ince, ardıç kuşu mavisi bir kutu vardı. Nefesim kesildi. O kutunun rengini biliyordum. Ön kısımda siyah kabartmalı bir şekilde yazılmış *Tiffany & Co.* sözcükleri bulunuyordu. Kutuyu açıp, içinde ne olduğunu görmek için merakla yanıp

tutuşsam da mektup beni daha güçlü bir sesle çağırıyordu. *Onun* sesiyle.

Dikkatlice kutuyu masaya koydum ve mektubu açtım.

Macon'ın el yazısı güzel değildi, bazı harfler hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla birbirine girmiş, bazılarıysa sanki ortaya çıkmak istiyormuş gibi açık bir şekilde yazılmıştı. Mürekkep siyahtı, kelimeler kararlı bir güçle kâğıda kazınmıştı. Uzun bir an, sadece defterlerinin birinden koparıldığı belli olan çizgili kâğıdı tuttum.

Okumaya korkuyordum. Ancak Macon'ın gözleri üzerimdeydi, bekliyordu. Ellerini yumruk hâline getirmişti. Ona, *içeri giriyorum, sorun yok, kaçmayacağım* diyen bir şekilde gülümsedim. Gülümsemem hızlı ve güçsüzdü.

Sonra dikkatimi önümdeki sayfaya verdim. Anında sesi kafamda yankılandı, o tereyağı ve bal gibi olan, tenim üzerinde iğne gibi gezinen ağır ağır konuşmasını şimdi kalbimde hissediyordum. Hem sert hem de daha güçlü atmasını sağlıyordu.

Delilah,

Bir keresinde annem, eğer söyleyecek gerçekten önemli bir şeyin varsa bunu mektup olarak yazmamız gerektiğini söylemişti. E-posta ya da mesaj olarak değil. Kalem, kâğıt kullanacaktın. Kişinin el yazısı, kâğıt boyunca kalemini daha sert bastırdığı yerler, mürekkebin bıraktığı lekeler ve hatalar kişinin ruhunu gösterir. Düşüncelerini mektuba aktarırsan, onu alan kişi buna sonsuza dek sahip olur. Sadece bir anı olmanın dışında, bir hatırlatmaya ihtiyaç duyduklarında çıkarıp dokunabilecekleri bir şeye.

Annem bana nadiren tavsiye verdiği için onlara uymaya karar verdim. Hem aklıma gelen her saçmalığı ortaya saçmak yerine söyleyeceğim şeyleri düşündüğümde çok daha iyi biriyim.

Mezuniyet balosunda olanlar için üzgünüm. Her şey fazla ileri gitti. Ben...

Bu yazarken bile kulağa zayıf geliyor. Doğru kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Neden aramızdaki her şeyin hep kontrolden çıktığını bilmiyorum. Ama o geceki hâlini düşününce kendi vücudumda bile durmaya katlanamadığımı biliyorum. Bu hiç yaşanmamalıydı.

Ben hatalıydım. Konu sen olunca sık sık hatalı taraf oluyorum zaten.

Affetmeni beklemiyorum. Buna tam olarak ihtiyacım da yok. Artık hayatında olmayacağım ve bu muhtemelen iyi bir şey. Benim verdiklerimden daha iyisini hak ediyorsun. Birçok insanın verdiklerinden.

Bu yüzden, hayır, affetmeni beklemiyorum ama umarım artık canın yanmaz.

Belki hatırlamazsın, bir keresinde yukarıdaki yıldızların sana umut verdiğini söylemiştin. Çünkü ışıklarının bize ulaşması yıllar sürse bile, hâlâ yukarıya, gökyüzüne baktığımızda parlamaları bize neşe veriyordu. Seninle alay etmiştim çünkü hayatımda umuda ya da ışığa dair hiçbir şey yoktu. Yine de bir düşünceyi aklımdan atamıyordum. Eğer Delilah Baker yaşadığı onca şeye rağmen eninde sonunda daha parlak yanacağına inanıyorsa, o kadar avantaja sahip olan ben nasıl denemeyi bırakabilirdim ki? Senden bu yüzden de nefret ettim, Delilah. Beni kaplayan kabukları kaşıyabilen tek

kişi olmandan nefret ettim. Beni kanatıyordun ve ben bunu istemiyordum.

Şimdi de ben seni çok fazla kanattım. Peki neden sanki ben de yaralanmışım gibi hissediyorum?

Artık bir anlamı yok. Bana yıldızları anımsattığı için sana bunu aldım. Bu yıldızları boynunda taşıyarak her zaman umutlu hissedebileceğini düşündüm. Eğer bunun yerine sana beni hatırlatırsa ve hediyemi istemezsen de anlarım. O durumda, kahrolası şeyi sat ve parayı ne istersen onun için kullan.

-Macon Saint

Not: Bu sahip olduğum gururun son kırıntısı, onu da alabilirsin. Yüzünü sanki benimkiymişçesine tanıyorum. Şimdi seninkini bir daha asla görmeyeceğimi bilmek, bir parçam ölmüş gibi hissettiriyor. Sence bu gerçekten düşmanım olduğun için mi?

Nefesim kalbimle boğazım arasında sıkışıp kalmıştı. Serbest bırakamıyormuşum gibi görünüyordu. Gözlerimi hızla kırpıştırdım. Mektubu elimde sıkıca tutarak sonunda ona doğru döndüm. Gözlerinde çok fazla şey vardı, temkin, özlem, keder, pişmanlık ama umut yoktu. Duvarlarını örmüş olsa da onlarla mücadele ettiği belliydi.

Geçmişteki Macon'ın sesini duymak ikimizi de savunmasız bırakmıştı. O kadar hareketsizdi ki, neredeyse donmuş gibi duruyordu. Konuştuğunda, kelimeler kırılgan cam gibi çatırdadı. "Kutuyu açacak mısın?"

Kutuya henüz dokunmamıştım bile. Korkuyordum. Mektupta söylediğine göre bana bir kolye almıştı ancak onu

görmenin çoktan yaralı olan kalbimi kıracağından korkuyordum. Ona birçok şey söylemek istiyordum, yakınımda tutmak ve ikimiz için de ağlamak istiyordum. O aşırı nefret ettiğim, gururlu ve dağılmış çocuk için ve ne zaman kavga istese onu arıyor gibi görünen savunmacı kız için.

Yıldızlar hakkında söylediklerimi unutalı çok olmuştu. O anda ağzımdan çıkan kelimelerdi. Ancak belli ki Macon'ın aklına kazınmış, onun için bir şeyler ifade etmişti. Bunu öğrenmemle birlikte yıldızların benim için de anlamlı hâle gelmesi ne kadar acayipti.

Mavi kutunun sert yüzeyinde hafifçe elimi gezdirdim. "Macon..."

"Kutuyu aç, Tot." Sesi kadife gibiydi. İsteğini reddedemezdim.

"Ah. Aman Tanrım." Titreyen ellerimle kolyeyi kaldırdım. Zincir altın bir ip gibi düzgün mesafelerde güneşte parlayan küçük elmasları tutuyordu. Bana Diamonds by the Yard* almıştı. "Macon..." Nefesim kesildi. "Çok güzel."

Kolyeye bakarken kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Pembe altının tenine güzelce uyacağını düşündüm."

Küçük, savunmasız bir şekilde güldüm. "Uymasa bile yine de buna bayılırdım."

Kendinden memnun hâlde başını salladı. "Peki o zaman. Güzel."

Kendimi durduramayarak, kolyeyi ışığa doğru kaldırdım. Elmasların parıltısını ve altının yumuşak parlaklığını hayranlıkla inceliyordum. "Bütün yanları çok güzel. Ama neden sakladın ki? İade edebilirdin, değil mi?"

* Tiffany&Co.'nun takı serilerinden birinin adı. (ç.n.)

"Evet," dedi yavaşça, kaşları hâlâ çatılıydı. "Ama benim değildi ki iade edeyim. Senindi."

Çenem düştü. "Ama... geri gönderdiğimi düşünmüştün sonuçta. On yıl geçti, Macon."

"Farkındayım." İfadesi kuruydu. "Bu hâlâ senin olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kabul etsen de etmesen de."

"Kabul edemem," diye fısıldadım, aklım bırakmam gerektiğini söylese bile parmaklarım itiraz edercesine ince zincire dolandı.

Dudakları kararlı bir çizgi hâlini aldı. "O zaman kasaya geri gider."

"Macon..."

"Delilah." Daha da yakınıma eğildi, geniş omuzları bükülmüştü. "Beni dinlemiyorsun. Kolye ya sana ait ya da hiç kimseye. Takmak zorunda değilsin ama onu iade etmemi de bekleme. Bunun için on yıl kadar geciktik."

"İnatçı."

Sırıtışı hızlı ve sevgi doluydu. "Tanıdığım en inatçı kadın söylüyor bunu." Rahat ifadesi solarken derin bir nefes aldı. "Yazdığım her kelimede ciddiydim. Ve yeterli olmadığını biliyorum..."

"Kelimeler hiç yeterli hissettirmez zaten," dedim. İrkildi. Yumuşak bir aceleyle devam ettim. "Onları söyleyen kişi için. Ama bu yeterli olmadıkları anlamına gelmez. Kalbinde bir pencere açtın. Bana güvenini verdin. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin ancak yaptın. Ve bu bir şey ifade ediyor."

Bunu düşünüyormuş gibi durdu sonra doğruldu. Yeni, daha derin bir gerginlik yüz hatlarını kaplamıştı. "Daha fazlası var."

"Daha fazlası mı?"

Macon elini cebine soktu ve katlanmış kâğıtlardan olu-

şan küçük bir yığın çıkardı. "Sana bunların hepsini anlatabilirim. Ancak şu anda bize dadanan şey geçmiş, bu yüzden eğer bunları eskiden tanıdığın hâlimden duyarsan daha iyi olur diye düşünüyorum. Tam olarak güzel sayılmaz ve bir kısmından utanıyorum fakat bunlar da aynı şekilde sana ait."

Yığını masaya, önüme koydu. "Oku onları. Eğer sonrasında aramızdakini bitirmek istersen canım fena yansa da seni durdurmayacağım. Yıllar boyunca yeterince oyun oynadık. Aramızda ne varsa bunun başka bir oyuna dönüşmesini istemiyorum."

Görüşüm gri renkle kaplandı ve sertçe nefesimi verdim. Ona benim için asla bitmeyeceğini söylemek istiyordum fakat cevabımı beklemedi. Gözlerime bile bakmadı, sadece kâğıtlara doğru başını salladı. "Devam et. Saklayacak hiçbir şeyim kalmadı."

Başka bir nefes alarak katlanmış sayfaları açtım. Mektupların hepsinin elde hangi kâğıt varsa ona yazılmış olduğu belliydi; mektup kâğıdı, spiralli defter kâğıtları ve buruşuk kâğıt parçaları. Her bir kâğıttaki mürekkep de farklıydı; bazıları siyah, bazıları maviydi. Biri silik bir kurşun kalemle yazılmıştı. En üstteki mektup en eskisiydi ve üstündeki tarih, ailemin Los Angeles'a taşınmasından birkaç ay sonrasıydı. Siyah mürekkep kâğıda o kadar sert bastırılmıştı ki belli yerlerinde küçük delikler açılmıştı.

D,

Annem öldü. Doktorlar anevrizmadan olduğunu söylüyor. Bana soracak olursan, sadece daha fazla burada olmak istemiyordu. Onun hislerini anlıyorum.

Ağlayamıyorum. Deneyip dursam da hiçbir şey olmuyor.

Sadece boğazımda düğümlenmiş, kalın siyah bir topun sikik ağırlığını hissediyorum. Ama gözyaşları akmıyor. Sen hiç ağlamazdın. Ne kadar kötü tartışırsak tartışalım. Tek bir gözyaşı akıttığını görmedim. Ben de aynı şekilde. Bu da beni merak ettiriyor, neden ağlayamıyoruz? Kırık olduğumuz için mi? Yoksa sadece kimsenin görmeyeceği zamanlarda mı ağlıyorsun? Garip zamanlarda kendimi merak ederken bulduğum şeyler bunlar. Anlarsın ya, yas tutabilmek için ağlamaya çalıştığım sırada mesela. Yas tutuyorum ancak beklediğim şekilde değil.

Gerçek şu ki –ve bunu sadece bu mektubu hiç okuyamayacak olan sana itiraf edeceğim– ben de mutluyum.

Her şeyini bana bıraktı. Evi, parayı, her şeyi.

Beni mutlu eden şey para değil. Özgürlük.

Özgürlük, Delilah. Bana bunu verdi.

Her zaman param olduğunu düşündüğünü biliyorum ama aslında hiçbir şeyim yoktu. Her şey onundu. Onun ailesinin parasıydı. Sahip olduğum tek şey az miktardaki harçlığımdı. Babam çalışmama izin vermiyordu. Hiçbir Saint, para için emek harcarken görülemezdi. Ki öncesinde hiçbir şeyi olmadığı düşünülerse bu tam bir saçmalıktı. Sadece insanların bilmesini istemiyordu.

Sana gönderdiğim kolye –o hiç istemediğin kolye– tüm birikimlerimin toplamıydı. Yıllar boyu biriktirdiğim harçlıklarımın bir toplamı. Buradan çıkış biletim. Onu senin almanı istedim, yaptığım tüm kötülüklerin kefareti olarak. Melodramatik, değil mi?

Şimdi bir önemi yok gerçi. Kolyeyi istemiyorsun. Benim de ihtiyacım olduğundan çok daha fazla param var. Ağza alınmayacak kadar fazla.

O para benim özgürce nefes almamı sağlayacak.

Hayatımda ilk defa nefes alabiliyorum.

Ve bunun nedeni annemin ölümü.

Duygularım karmakarışık.

Hepimiz mi böyle berbat bir hâldeyiz, Delilah? Yoksa sadece ben mi?

Ne olursa olsun, buradan ayrılıyorum. Toparlanıp Berkeley'ye gideceğim. Babamın gitmemi istediği yere, Alabama'ya değil. Çünkü onun canı cehenneme.

Neyse, cenaze yarın olacak. Burada olsaydın, elimi tutar mıydın? Muhtemelen tutmazdın. Ama merak ediyorum, eğer ben seninkini tutsaydım, elini çeker miydin yoksa kibarlığın bunu yapmana engel mi olurdu? Keşke öğrenebilsem.

-Macon

"Elini tutardım," diye fısıldadım, ellerim titriyordu. "Eğer orada olsaydım, elini tutardım."

Ancak Macon gitmişti. Bir noktada mutfağı terk etmişti. Canım onun için yanıyordu. Sayfadaki acı ve kafa karışıklığı o kadar belliydi ki... Onun için ağlamak istiyordum. Ayrıca haklıydı, ağlamayı hiç doğru düzgün beceremiştim. Onun neden ağlayamadığına dair de bir fikrim yoktu.

Kafamda onun sesini duyuyordum, bana okumaya devam etmemi söylüyordu. Sonraki mektubu elime aldım.

Delilah,

Bugün mezun oldum. Klasik Edebiyat dalından, yüksek akademik başarıyla. Babamın nefret edeceği bir diploma aldım. Bunu söylemek için burada değildi gerçi. Mezuniyetimi

izlemek için gelen kimse yoktu. Yürüyüşümü yaptım, arkadaşlarımı tebrik ettim ve eve döndüm.

Evde beni bekleyen ne buldum biliyor musun?

D. Baker'dan bir mektup.

Senden geldiğini zannettim. Yemin ederim, sanki hayaletin ardımda belirip boynumu yalıyordu. Lanet şeyi açmam sonsuza kadar sürdü resmen. Belki kolyeyi geri gönderdiğine pişman olmuştur diye düşündüm. Belki de California'da olduğumu biliyordun ve buluşmak istiyordun.

Aptalca, değil mi?

Mektup senden değildi, Delilah. Darrell ve Andie Baker'dandı. Evet, ailen bana mezuniyetim konusunda iyi dileklerini ilettikleri bir kart gönderdi. Nasıl bildiklerine ya da beni nasıl bulduklarına dair hiçbir fikrim yok. Mezuniyet balosu gecesinden beri Baker'lardan kimseyle konuşmadım.

İçinde yüz dolarlık banknot olan bir kart göndermişlerdi. Bana. Büyük kızlarına eziyet etmiş, küçük kızlarını da terk etmiş olan adama. İnanamadım. İçindeki buruşuk Benjamin bana bakarken kartı elimde tutarak orada öylece oturdum ve güldüm.

Annemden kalan otuz bir milyon dolarlık bir mirasım vardı, (evet, doğru okudun, bana söylendiğinde ben de inanamamıştım) ve senin ailen yapayalnız, fakir bir öğrenci olduğumu düşünerek hayata ufak ufak başlamamı sağlayacak bir şey göndermişti.

Eğer ağlayabiliyor olsaydım, sanırım o zaman ağlardım.

İşte buradayım ve bu dünyada olmak istediğim tek yerin ailenin yemek masası olduğunu düşünürken sana yazıyorum. Kendimi annenin ünlü közlenmiş tavuğunu yerken, onlar fark etmeden saçına bezelyeler atarken hayal ediyorum.

Sırf senin orta parmağını yeni ve yaratıcı şekillerde bana gösterdiğini görebilmek için. Bunu o kadar çok istiyorum ki sikik kalbim acıyor.

Belki bugün senin de mezuniyet günündür. Eğer öyleyse, umarım hayat sana istediğin her şeyi verir. Seni seven birini bulursun, her günü layığıyla yaşayacağın birini. Ve belki de aklının karanlık köşelerinde bir yerde beni de az da olsa düşünürsün.

-M. A. S.

Dudaklarımda sarsak bir gülümseme vardı. Annemi arayıp, yıllar boyunca görmediği bir çocuğu önemsediği için ona kocaman sarılmak istiyordum. O haklıydı; Macon'ın bize ihtiyacı vardı. Ve ben bunu fark etmemiştim. Yumruğumu dudağıma bastırarak kendimi devam etmeye zorladım.

Hey Tot,

Muhtemelen bu isimden nefret ediyorsun, değil mi? Bir hakaret olduğunu düşünüyorsun, görünüşünle ilgili bir yorum. Belki de gerçekten o şekilde başlamıştı; seni aşağı çekmeye, seni uzaklaştırmaya çalışıyordum, benden çok daha uzak bir yere, bana içten dışa kanıyormuşum gibi hissettiremeyeceğin bir yere. Ama artık hiçbir şeyi böyle görmüyorum. Seni dişlerimi geçirmek istediğim, ateşli, küçük bir lokma olarak görmemi sağlıyordu.

Gerçek şu ki, kelimeleri söylerken yapmak istediğim şey buydu. Beni deli etmenin bir önemi yoktu sanki. Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki dişlerim acıyordu. Bunu bilmek seni şaşırtır mıydı? Öfkelendirir miydi? Muhtemelen ikisi de.

Seni özlüyorum, Tot. Buna inanabiliyor musun? Kafamdaki sesin rüyalarıma giriyor, ilerlememi sağlıyorsun.

Şimdi bir kast ajansındayım. Heyecandan terlerken ismimi seslenmelerini bekliyorum. Yıldızlara uzanıyorum, Delilah.

Sırıtarak, o şeker gibi, arsenik dolu sesinin, "Tabii ki ünlü olmayı deneyecektin, Macon Saint. Her zaman ilginin sende olmasını sevdin," dediğini duyar gibiyim.

Beni ne kadar iyi tanıyorsun. Ve beni ne kadar az tanıyorsun.

İlgi istiyordum. Sadece senin ilgini. Nedeniyle ilgili hiçbir fikrim yok, sonuçta ne zaman benimle ilgilensen aptal gibi davranıyordum.

Doğrusu, kendim olmaktansa başka biri olmayı tercih ederim. Hayali, gerçeğe tercih ederim. Bu yüzden rol yapacağım. Bana ait olmayan kelimeleri söyleyerek başkasının teninin içinde yaşarken çok daha rahat nefes alacağım.

Bunu nasıl istemeyebilirim ki? "Rüyaların yapıldığı maddeden yapılmayız biz" ve tüm o saçmalıklar.

Şu anda titriyorum, Tot. Beni tam olarak, içimdeki çürümüş benliğime kadar görmelerine karşı hissettiğim beklenti ve endişe yüzünden neredeyse hasta olacağım. Neyse ki beni cesaretlendiren sana sahibim. Oraya gireceğim ve konuştuğum kişi senmişsin gibi davranacağım. İşte o zaman şüpheciliğine burun kıvırmak, bir zamanlar çok yerinde bir şekilde ifade ettiğin gibi değersiz bir ruh olmadığımı kendime ve sana kanıtlamak kolay olacak.

Senin nefretin bana güç veriyor.

Muhtemelen böyle hissettiğim için bencil orospu çocuğunun tekiyim. Hayır, öyle olduğumu biliyorum. Fakat bu doğru.

Siktir, seni özlüyorum. Neden? Neden seni bu kadar çok özlüyorum?

Asla cevap vermeyeceksin çünkü bunu sana göndermemin imkânı yok.

Ama özlüyorum.

Ben

Seni

Özlüyorum

Delilah

Ann

Baker

Benim küçük

Ateşli

Tater

Tot'ım.

Güldüm. Ne kadar sinir bozucu ve kaba bir adamdı. Garip bir şekilde tatlı bir adamdı. Aceleyle yazılmış kelimeleri göğüslerime ve uyluklarıma bir sıcaklık göndererek karıncalandırdı. Başımı iki yana sallayarak sonraki mektubuna baktım. El yazısı her zamankinden büyüktü, sayfada çok daha fazla yer kaplıyordu.

Hazır olun! Ben Arasmus, Jon'ash'ın piç oğlu, Braxtans Kralı Ulser'ın kardeşi.

Keder Toprakları'na sürgün edildim. Yemeğim için, barınmak için, var olmak için savaşmaya mecbur bırakıldım. Ta ki...

Eh, prodüksiyon henüz devamını öğrenmeme izin vermiyor. Epik ve hüzünle dolu bir şey olacağına eminim. Eğer

karakterim bu sezon hayatta kalmayı başarabilirse bunu sıktığımın mucizesi olarak kabul edeceğim. Eğer Dark Castle kitaplarından birini okuduysan bile karakterlerin başının bedenlerinden nasıl ayrılıp durduğunu görürsün. Kitapları harfi harfine takip etmiyoruz, bu yüzden Arasmus'un kaderinden pek emin değilim.

Düşünmesi bile boynumu ağrıtıyor.

Fakat şu anda? Partiliyorum.

Ya da bu gece partileyeceğim.

Şu anda arabamdayım, hâlâ torpido gözümde bulunan bu kahrolası deftere yazıyorum.

Bir kez daha senden nefret ettiğimi sana söylemek için yazıyorum.

Senden nefret ediyorum, Delilah Ann Baker, soğuk ve zalim, Tater Tot.

Ajansımdan; ben, Hollywood'da adı sanı olmayan, Macon Saint, Dark Castle'daki, son on yıldır televizyonda yayınlanması en çok beklenen o dizideki, Arasmus rolünü kaptığım haberini aldım. Ve bil bakalım bu haberi alır almaz ilk kime söylemek istedim?

Sana.

Lanet olası sana.

Neden? Neden her zaman-

SENSİN?

Sözlerinin etkisi bana bir darbe gibi vurdu. Sandalyemde geriye yaslanırken pencereden dışarıya baktım. Burası fazlasıyla aydınlıktı, güneş duvarlardan yansıyor, gözlerimi yakıyordu. Bir an için onunla arabadaydım. Koltuğuna yerleşmiş bir şekilde, hayal kırıklığını ve öfkesini hissedi-

yordum. Beni düşünüş şekli, benim ona olan tepkilerime o kadar benzerdi ki bu ürkütücüydü.

Benden nefret ettiğini, kurtulmak istediği bir hayalet olduğumu bilirken son mektubunu okumaya korkuyordum. Az önce ona sarf ettiğim kelimeler için çok pişmandım. Fark ediyordum ki, hayaletler uzun zamandır ölü olan varlıklardan başka bir şey değildi. Biz onlara izin vermediğimiz sürece canımızı yakamazlardı. Ancak hepsini okumayı ikimize de borçluydum.

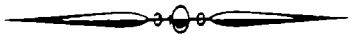

Hey Tot,

Bir Emmy kazandım.

Ağır ve soğuk. Aldığım en iyi şey. Ve en kötü şey. Çünkü bir yalan gibi hissettiriyor. Neden tamamen saçmalıkla dolu olduğumu görmediler? Neden ödülü diğerlerinden daha çok hak ettiğimi düşündüler? Gerçekten ne yaptıklarını bilen harika ve hakiki oyunculardan. Gerçek olan oyunculardan.

Ben hiç gerçek hissetmiyorum.

Sen hissediyor musun? Şimdi neyi hayal ediyorsun? Ünlü bir aşçı olmayı mı?

Bugün bir arkadaşım bana yemek şirketinin kartını verdi. Yemeklerinin olağanüstü olduğunu söyledi. Sanki söylenmesine ihtiyacım varmış gibi. Her zaman öyleydi zaten.

Kartı cüzdanımda taşıyorum ancak pek fazla çıkarıp bakmıyorum. Eğer bakarsam aramak isteyeceğim. Arasam ne diyecektim ki? Artık iki yabancıyız. Birbirimiz için çirkin bir geçmişten başka bir şey değiliz.

En azından sana göre ben öyleyim. Bana göreyse, sen tamamen farklı bir şeysin.

Hiçbir fikrin yok ama bu gece sahnede dikilip, "Beni buraya yönlendirdikleri için yıldızlara teşekkür ediyorum. Onlarsız hiçbir şey mümkün olmazdı," derken senden bahsediyordum.

Neyse, sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

Ya da kafamdaki "senin" bilmesi gerektiğini.

Her zaman senin olan,

-Macon

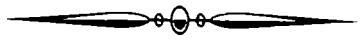

"Aman Tanrım," diye fısıldadım boş sessizliğe karşı. Soğuk parmaklarımı bastırdığım gözlerim sıcak yaşlarla yanıyordu. "Tanrım."

Masadaki elmas kolye bana bakıyordu. Onu elime aldım. O kadar ince ve hafifti ki neredeyse hissetmiyordum bile. Ona rağmen bu zamana kadar aldığım en önemli ve en gerçek hediyeydi. Arkadaşlığımı ve affımı kazanmak için az bir umudu olmasına rağmen Macon bana bu kolyeyi alırken sahip olduğu her şeyi vermişti.

Kolyede on bir tane küçük elmas vardı. Macon'la tanıştığımda on bir yaşındaydım. Macon'ın formasının üstündeki numara on birdi. Mayıs geldiğinde, balodaki kavgamızın üzerinden de on bir yıl geçmiş olacaktı.

Hâlâ sahip olduğu her şeyi bana veriyordu.

Kolyeyi takmam iki denememi aldı. Cildime uçuşan bir ipek gibi yerleşmişti. Sonra ayağa kalktım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Macon

En çok korktuğum şeyi yapmanın katartik, arındırıcı bir etkisi vardı. Delilah'nın mektuplarıma nasıl tepki vereceğini bilmesem de artık onlara sahipti. Mektupları okuyacaktı ve kimseye söylemeyi beklemediğim o gizli düşüncelerimin hepsini bilecekti. Onda oldukları için mutluydum. Zaten ona aitlerdi.

Yine de bu son derece huzursuz hissetmemi engellemiyordu. Bir türlü rahatlayamıyordum. Ofisimi boydan boya dolandım, ardından da odamı. Odamda durmak istemiyordum. Banyoyu buradan görebiliyordum ve onun ince, yetenekli elinin sikimin üzerinde olduğunu düşünmeden o lanet banyoya bakamıyordum.

"Lanet olsun."

Balkon kapılarını iterek açıp dışarıya doğru adım attım. Güneş sıcak ve parlaktı. Yüzümü esintiye çevirerek derin bir nefes aldım. Hava tuz, deniz ve çimen kokuyordu. Elimden geldiğince beni sakinleştirmesine izin verdim ancak hiçbir şey gerçekten yardımcı olmuyordu. Sadece onunla yeniden yüzleşebildiğimde rahatlayacaktım.

Daha önce Delilah kucağımdayken sarıldığımız sandalyede oturuyordum. Bakışlarım ufuktayken dizlerim sallanıyordu. Bir ses duyduğumda yukarı baktım.

Birkaç adım ötemde duruyordu, büyük gözleri cam gibiydi. Üzgün müydü? Yoksa mutlu muydu? Onu düzgünce okuyamayacak kadar fazla heyecanlıydım.

Delilah'nın yuvarlak kalçaları sallanarak yanıma doğru yürürken tamamen hareketsiz kaldım. Tanrım, yürüyüş şeklini seviyordum. Güneşin tenini altın rengine boyamasını seviyordum. Karamel rengi gözleri her zaman içimdeki her şeyi görüyormuş gibi hissetmeyi seviyordum. Onu...

"Merhaba," dedi önümde dururken.

Ayağa kalktım fakat hemen ardından pişman oldum çünkü fazla yakındık. Geri adım atmadı, tam tersine başını geriye eğerek sanki beni ilk defa görüyormuş gibi gözlerimin içine baktı. İnce elleri yanaklarımın üzerindeki kirli sakalımı kavrarken beni öptü. Nazikçe dudaklarımı keşfediyordu. Çenesindeki ince çizgiyi, sıcak boynunun kıvrımlarını okşarken yavaşça verdiğim keskin bir nefes aldım.

Delilah bana sanki yok olacağımı düşünüyormuş gibi dokunuyordu. Burnumun üstüne, gözlerimin kenarlarına öpücükler konduruyordu. Alnımı onunkine yasladım, nefes alışverişlerim gittikçe derinleşiyor ve hızlanıyordu. Tenime kondurduğu her öpücükle birlikte dudaklarımı onunkilere sürttüm çünkü kısa olsa bile o temasa ihtiyacım vardı.

"Delilah," diye fısıldadım, başparmaklarım şakaklarını okşuyordu. "Söylediğim her şey..."

"Geçmişte kaldı." Dudaklarını yanağıma bastırdı. "Keşke orada olsaydım. Keşke bilseydim."

"Oradaydın zaten. Her zaman benimleydin." Bunu an-

lamak zorundaydı. Otururken onu kucağıma çektim. "Beni öldüren şey de bu, Tot. Seni düşünmek ilerlememi sağladı. Yalnız hissetmiyordum. Kafanda, sana olmadığın şeyleri söyleyen bir ses olduğumu söyledin. Sana gerçekten *olduğun* şeyleri söyleyen bir ses olmak istiyorum. Yetenekli, komik ve feci derecede korkusuz."

Tam da o anda kolyeyi taktığını fark ettim. Zinciri izlerken parlayan elmasın olduğu yerde durdum. "Benim için tıpkı yıldızlar gibi güzel olduğunu söyleyen ses."

"Macon..." Parmakları saçlarımda dolanıyordu. "Bunu kabul etmemeliyim ama sen en kötü durumundayken bile, seni katranlayıp tüylerini yolacağımı ve leşini kuşlara gagalasınlar diye bırakacağımı hayal ederken bile..." Söylediği şeye güldüm. "Kibirli tavrına gıpta ettim."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Bana destek olur gibi elini göğsüme koydu. Kalbimin sert atışı kesinlikle hissediliyordu. "O kibri ben de içselleştirdim. Eğer kendimi ezilmiş veya yetersiz hissedersem 'Macon Saint ne yapardı?' diye düşünürdüm."

Gülümsemem genişlerken o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

"Görüyorsun ya, her şey kötü değildi. Sen de benimle birlikteydin, bana güç veriyordun, olabileceğimi düşündüğümden daha iyi olmaya zorluyordun." Çenemdeki dokunuşu sıcak ve sağlamdı. "Burada kalmak için bir anlaşma yaptım ve en kötüsünü bekliyordum ancak baksana, tanıdığım en iyi adamı buldum."

Sözleri bana bir bıçak gibi saplandı. Tatlı bir acıydı. İçimdeki küçük ses iyi olmadığımı, en iyisi olmaya yakın bile olmadığımı söylemek istiyordu. Fakat eğer o, benim onda

gördüklerime inanmak zorundaysa ben de aynını yapmaya mecburdum. Gözleri merakla yüzümde dolaştı. "Kendime seninle yaptığım bu anlaşmanın sebebinin ailem olduğunu söylemiştim, ancak ofisine girdiğimde on yıldır hissetmediğim kadar canlı hissettim. Şu anda bu anlaşmayı aslında kendim için de yaptığımı anlıyorum. Senin için buradayım, Macon. Asıl gerçek bu."

Uzun bir nefes vererek, boynunun arkasını kavradım ve tutundum. "Bunu yapacak mıyız, Delilah?"

"Evet, bunu yapacağız."

Garip bir şekilde, tüm hayatım boyunca bu sözleri duymayı bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Sessiz bir anlaşmayla, Delilah ve ben günü beraber geçirdik. Tamamen birbirimize doymaya çalışıyorduk. Çocukken nasıl takılıyorsak öyleydik. Sadece bu sefer film izlerken yanıma kıvrılmış olan kişi Delilah'ydı. Saçlarını okşadığım kişi Delilah'ydı. Tüm gece bu şekilde kalmaya razıydım ki Delilah'nın midesi sesli ve ısrarcı bir şekilde guruldadı. Sesle birlikte kıpkırmızı kesildi.

Gülmeye başladım ancak hemen peşinden gülüşümü bastırmaya çalıştım çünkü bana dik dik bakıyordu. "Özür dilerim. Kahretsin o kadar da şirinsin ki."

Delilah yüzünü buruştururken koluma vurdu. "Adi."

Yine gülerken hızlıca yanağını öptüm. "Ben de açım. Hadi, bir şeyler yiyelim."

Güneş tamamen battı, gökyüzü alacakaranlıktan mora dönmüştü. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ayağa kalkarken yemek yapmayı teklif ettim. Delilah tek kaşını kaldırdı.

"Ne? Yemek yapabiliyorum," diye itiraz ettim. "Senin yaptığının yanından bile geçmez ama basit yemekleri becerebiliyorum."

"Sana inanıyorum." Delilah koltuktan kalktı, vücuduyla dikkatimi dağıtıyordu. "Sadece, belki dışarı çıkabiliriz diye düşünmüştüm."

Dışarı çıkmak. Normal insanlar için bir sorun olmazdı. Benim içinse tamamen farklı bir şeydi. İsteyen bana bencil diyebilirdi çünkü şu anda Delilah'yı paylaşmak istemiyordum. Dışarı çıkarsak mecburen onu paylaşmak zorunda kalacaktım çünkü insanlar kaçınılmaz bir şekilde bizi fark edecekti.

Belli ki tereddütümü görüyordu. "Abartılı değil, tamamen rahat bir yer. İstersen arabada bile yiyebiliriz," diye ekledi beni günah işlemeye davet eder gibi kaşlarını oynatarak.

"Şimdi ilgimi çektin."

"Bayılacaksın," dedi beraber hazırlanmaya giderken. "Ayrıca sana bir şey göstermek istiyorum."

Delilah ile yaşamanın ne kadar tehlikeli olduğu bana o an dank etti. Çünkü yemeğe gitmek için hazırlanmak sanki bir şeylere başlamaktan çok daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde rahattı. Yalnızca aklımın karanlık, kuytu köşelerinde kendime hayal etme iznini verdiğim hayaller kadar gerçekti.

Bunca zaman Delilah'ya zarar veririm diye endişeleniyordum ancak şimdi çırılçıplak ve boş bir hâlde kalanın ben olup olmayacağımı merak ediyordum. Endişelerimi bir kenara bıraktım. Deneyeceğimizi söylemiştik. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Delilah beni sahil kenarında, denizle otoyol arasında kalmış ufak bir taco tezgâhına getirmişti. Kayalık körfezin, arabaları, park yerini ve başka bir kapanmış kulübe tarzı restoranı sığdıracak kadar yeri vardı. Taco tezgâhının kuyruğu oldukça uzundu. *Sweatshirt*lerimize sarılmış beklerken rüzgâr kumları uçuruyordu. Izgaradaki etlerin ve kızarmış sebzelerin zengin kokusu karnımı guruldattı.

"Gördün mü?" dedim karnıma bakarak. "O da seninkisi kadar sesli."

"Adi," diye mırıldandı.

"Bay Adi Şerefsiz," diyerek hatırlattım ona dirsek atarken.

Delilah sırıtırken omzunu benimkine yasladı. Kendimden oldukça memnundum.

Tezgâha geldiğimizde onun sipariş vermesine izin verdim. Menüyü bildiği için en iyisini seçeceği konusunda ısrar ettim. Biralarımızı alarak rengârenk sarkık ışıkların altındaki piknik masalarından birinde yer tuttum.

Delilah elinde iki kutuyla döndü ve yanıma oturdu. İkimiz için de seçtikleri basitti; domuz eti, balık ve et. Beni inleten şey yapılış şekilleriydi.

"Kahretsin," dedim lokmalarımın arasında. "Tadı çok iyi."

"Bayağı iyi." Et suyu parmaklarından kutuya doğru akarken dudağının kenarından dökülen sarımsaklı mayonezi yaladı.

Karşılıklı bir sessizlikte yemeğimizin ve biralarımızın tadını çıkardık. Etrafımızda aileler, çiftler ve bekâr arkadaş grupları sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. Gönül rahatlığı beni ele geçirmişti. Mutlulukla ilgili fazla deneyimim yoktu. Yine de hissettiğim şeyi içime çektim.

"Oradaki yeri görüyor musun?" diye sordu Delilah rahat sessizliğimizi bozarak.

"Mavi kulübemsi restoranı mı?" Solmuş tabelaya gözlerimi kısarak baktım. "Eski bir yengeç evi mi?"

"Evet," dedi parmaklarını peçeteye silerken. "Görünüşe göre iyi değillermiş ve bok servis ederek açık kalmayı bekleyemezsin. Özellikle de bu yerin yanında."

Eski restorana bakan Delilah'nın ifadesi düşünceliydi sanki orada benim görmediğim bir şeyi görüyordu.

Delilah bana doğru dönerken gerilim gözle görülür bir şekilde omuzlarına yayılmıştı. "Orada bir restoran açmayı düşünüyorum."

Dikkatlice biramı masaya koydum. Burası evime on dakikalık mesafedeydi. Yakınımda olacaktı. Bunu istiyordum. Şiddetle. Tabii mutlu olmasını daha çok istiyordum. "Bu kadar popüler bir yerin yanına restoran açmak iyi bir fikir mi?"

"Taco servis etmeyeceğim, bu yüzden direkt bir rekabet olmayacak. İki tarafın da yararına olur diye düşünüyorum, güzel yemekten zevk alan insanlar buraya çekilecektir." Konuşurken elleri hareket etmeye başladı, gittikçe daha da heyecanlanıyordu. "O korkunç, mavi boyayı sıvayıp eski plaj evi görüntüsünü geri getiririm. Menü konusunda emin olmasam da kafamda bir şeyler şekillenmeye başladı. Rahat, ağır olmayacak yemekler. Kaliteli malzemelerle yapılmış, basit ve karmaşık bir şeylerin karışımı." Dururken dudakları kıvrıldı. "Seni sıkıyorum."

"Hiç de bile. Konuşmanı dinlemeyi seviyorum." Elini aldım ve parmaklarımızı birleştirdim. Çünkü yapabiliyordum. Sonunda. "Başarılı olacak, Tot."

Omuz silkti fakat gülümsemesini saklayamıyordu. "Eh,

fikir ile gerçek arasında birçok durak var. Ne param var ne de destek olacak biri-"

"Ben yaparım. Ben sana destek olurum. Eğer istersen restoranı bile satın alırım."

"Hayır. Macon, hayır." Bana doğru yaslanarak reddedişini hafifletti. "Cömert, güzel bir teklif ama bu aramıza girsin istemiyorum. İş, iş olarak kalmalı."

"Ve biz de iş değiliz." Bu şekilde başlamıştık. Şimdiye kadar bu anlaşmayı ne kadar geride bırakmayı istediğimin farkında değildim. Onun için yapabileceklerimden değil, o lanet olası anlaşmadan dolayı değil de beni istediği için burada olduğunu ondan duymak içimi hoş ediyordu.

"Hayır," dedi mutlu bir şekilde. "Değiliz."

"Peki." Restorana bir bakış daha attım. "Yine de hâlâ yardım edebilirim. Birini tanıyorum-"

Delilah kahkahalarla güldü. "Aman Tanrım. Lütfen mafya falan olmadığını söyle."

Kulak memesini çekiştirdim. "Hayır, zekâ küpü. Restoranlarını genişletmek için yeni yerler bakan bir restoratör."

Bu dikkatini çekti. "Kim?"

"Ronan Kelly."

"Kelly'yi tanıyor musun?" Eğlenir gibi bir ses çıkardı. "Ne diyorum ben? Tabii ki tanıyorsun. Ateşli ve başarılı adamlar sürü hâlinde dolanır."

Çenemi başının üstüne dayadım. "Bir saniye. Neresi *ateşli*?"

"Ronan Kelly ateşli biri. Acayip ateşli. Bunu fark etmemek imkânsız gibi bir şey."

Homurdandım. "*Senin* fark etmiş olmanın hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim."

"Gözlerim görüyor sonuçta." Parmağını kalçamın üstünde dolaştırdı. Karşılık olarak kaslarım sıkılaştı. Memnun bir şekilde mırıldandı. "Macon Saint kıskanıyor. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Seni ilk kıskanışım değil," diye kabul ettim kısık bir sesle.

Tabii ki duydu. Ve sırıttı. Çünkü Delilah bir şeytandı.

"North'u mu?" dedi gülerek. "Hiç kimyamız yok. Eğer düzgün düşünebiliyor olsaydın böyle olduğunu gör-"

"North'u değil," diye araya girdim. "Gerçi evet, biraz sinirim bozulmuştu."

Delilah homurdandı sonra durdu ve bana baktı. "Kim o zaman?"

Sırıtma sırası bendeydi. "Matty Hayes."

"Matty Hayes mi? Lisedeki mi? Gerçekten mi?"

"Ona tanrıymış gibi bakman..." Gözlerimi devirdim, gülmemek için direniyordum. "Beni çıldırtıyordu."

Dudakları kıvrıldı. "Ne kadar ironik. O günü düşündüğümde ben de kıskanmış olabileceğimi düşünüyorum."

Bundan bu kadar tatmin olmuş olmam muhtemelen pek iyi bir şey değildi. "Anlat lütfen, Bayan Baker."

Rüzgâr saçlarının bir tutamını ağzının önüne doğru sürükledi. Konuşmadan önce saçlarını kenara çekti. "Sen ve Sam hep bir çifttiniz. Benim kimsem yoktu. Üçüncü tekerlek gibi hissediyordum. Berbattı."

Dudaklarımı saçlarına bastırırken bir süre cevap vermedim. Sam. Her zaman Sam'di, aramızda bir hayalet gibi gizlenmişti. Bu noktada onu tekrar görüp görmeyeceğim umurumda değildi. "Bizi bir arada tutan yapıştırıcı sendin ve bunun farkında bile değildin."

Delilah pufladı. "Evet, aynen. O zamanlar bir erkek arkadaşım olmasını tercih ederdim. O zamana kadar sadece bir kez öpüşmüştüm. Bunun tek sebebiyse o aptal parti oyunuydu. Kulübe."

Donup kaldım, içim tutulmuştu. Sonra kalbim garip bir şaşkınlık ve tatmin karışımıyla atmaya başladı. "İlk öpücüğün o muydu?"

"Okuldaki hâlimi biliyorsun. Pek popüler sayılmazdım." Gözleri kısıldı. "Niye sordun?"

Siktir.

"Macon..."

"Tamam." Bir elimi kaldırdım. "Yeni keşfettiğimiz samimiyet ve dürüstlük ruhu için ben olduğumu itiraf etmek zorundayım."

"Kim sendin?" dedi tehditkâr bir şekilde.

"Kulübede. Seninle olan." Boğazımı temizledim. Kahretsin. "Seni öpen kişi bendim."

"Ne?" Tıslaması tüm alanı doldurdu, birkaç çift bizim tarafıma baktı.

Elini tutarak kalkmasına yardım ettim. Çöplerimizi toplayıp eski restorana doğru yürümeye başlamadan önce onları çöpe attım. "Bir numara çektim, kulübeye gittim ve bekledim. İçeri bir kız girdi. Beş saniye içinde falan sen olduğunu anlamıştım."

"Nasıl?" diye fısıldadı, hâlâ şoktaydı.

"Delilah, düşman olabilirdik ama senin kokunu evimi tanır gibi tanıyordum."

"Hadi ama. O zamanlar herhangi bir kız gibi kokuyordum."

"İçeri girerken ya sendeledin ya da ayağın bir yere takıldı. 'Lanet olası çubuklar' diye mırıldanmıştın." O anı hatır-

layarak güldüm. "Şoka girdim. Ve azdım, on üç yaşındaki bir çocuk ne kadar azabilirse."

Güzel ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Aman Tanrım. Gerçekten sen miydin?"

"Evet."

"Kim olduğumu biliyordun ve yine de beni öptün." Beni yeni bir ışıkta görüyormuş gibi bakıyordu. "Neden?"

"Nasıl hissettireceğini bilmek istedim." Ona doğru bir adım attım. "Sen olduğunu biliyordum ve başkasını öpmek zorunda kalmadığım için garip bir şekilde rahatlamıştım."

Bakışları hatırlıyormuş gibi buğulandı. "Tatlıydın."

"Sen de öyleydin." Elim kalkarak çenesini kavradı. "Hoşuma gitmişti."

Kaşlarını çatmasıyla alnı kırıştı. "Neden Sam'i öpmüşsün gibi davrandın?"

Omuz silkerek başımı çevirdim ve restoranı inceledim. "Olması gerektiğinden fazla hoşuma gitmişti. Sense tüm parti boyunca bana gözünden ateş fışkırtıyordun. Xander'dan numaraları değiştirmeyi istemek ve hiç yaşanmamış gibi davranmak daha kolay ve güvenli gelmişti."

Delilah sessizleşti. Kaşları çatıktı. "O gece Sam'le çıkmaya başladın."

Sesli söylemese de ikimiz de gerçeği biliyorduk. O gece her şey değişmiş, daha da kötüye gitmişti. Delilah'yla aramızdaki boşluk gittikçe daha çok büyümüştü.

"Hayatımda birçok hata yaptım," dedim sessizce. "Daha fazlasını yapmak istemiyorum." Restoranda göz gezdirirken Delilah'nın elini tuttum. "Ronan'ı aramamı istiyor musun?"

Delilah hemen cevap vermedi, onun yerine bana bakıyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Evet, lütfen."

"Oldu bil."

"Teşekkür ederim, Macon." Kısa, eğlenen gülümsemesi beni şaşırttı. "Ronan Kelly'yle tanışma düşüncesi başımı döndürmeli ama düşünebildiğim tek şey o öpüşme ve o aşağılık Xander yerine seni öpmeme ne kadar sevindiğim."

Sarılmak için onu kendime çektim. "Eh, Ronan'la olan buluşmayı düşünmek yerine beni öptüğünü düşünmeni tercih ederim, bu yüzden şikâyet etmiyorum." Ona söylemediğim şey ise, onun öptüğüm son ve tek kadın olmasını istediğime ne kadar ikna olduğumdu. Aynı duyguları hissetmeme ihtimali ödümü koparıyordu. Kontrol edemediğim durumlardan geri çekilme tarihim ona daha da sıkı tutunmama sebep oldu.

Bunu batırma sakın. Bir yolunu bulup batıracağımdan korkuyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Macon

"Atıştırmalıklarla geldim." Delilah, üstünde oturup senaryo okuduğum çift kişilik şezlongun önünde durdu.

Sabahı ayrı geçirdik. Delilah'ya benimle birlikte olmaya alışması için zaman vermek istemiştim. Kolay olmadı. İyi olup olmadığını bilmek istiyordum hatta ihtiyaç duyuyordum. Belki de sadece beni bulup bulmayacağım görmek istemiştim. Evet, muhtaç herifin tekiydim.

Senaryo yığınını şezlongun ötesine iterek ona yer açtım. "Onları bana ver ve otur," dedim, o emrime karşı gözlerini devirirken. "Bu sefer bana ne getirdin?"

Delilah genellikle onu lezzetli yemeklerle kıyaslamamdan şikâyet ediyordu fakat elimde değildi. Delilah'nın çevresindeki insanlara yiyecek ve içecek teklif ederek göz kulak olmadığı bir anı hatırlamıyordum. Delilah için yemek, sevgi demekti. Gerçek şu ki, beni Delilah'nın özel şefim olma teklifini kabul etmeye en çok iten şey, oldukça dolambaçlı bir yoldan olsa bile, onun benimle ilgilenecek olmasıydı.

"Pimm's Cup*." Delilah bronzlaşmış bacaklarını büküp

* Susuzluk giderici yazlık alkollü bir içecek. (ç.n.)

arkasına doğru yaslanırken iyice yerleşti. "Favori tembellik günü akşamüzeri içeceğim."

Büyük bir yudum alıp Delilah'nın tembel gününün tadının ağzıma yayılmasına izin verdim. Keskin, tatlı, taze bir patlamaydı. Delilah gibi.

"Bacağın nasıl?" Öne doğru eğilerek baldırıma baktı.

Öncesinde North'la birlikte alçımı çıkarttırmak için doktora gitmiştik. Sıska bacağımın ilk görüntüsü cesaret verici değildi. Ayak parmaklarımı oynattım, bacağımdaki zayıflamış kaslar solgun tenimin altında hareket etti. "Berbat görünüyor ama iyi hissediyorum. Acı, sızı falan yok."

"Peki sırtın?" Dikkatlice bacağımı incelerken dudakları seğirdi. Ağrılarımın gitmesini sağlarken sikime verdiği olağanüstü ilgiyi mi hatırlıyordu? Umarım öyledir.

"Yeni gibi. Parmakların sihirli olmalı." Yüzünde öfkeli bir kızarıklık belirse de bir şey söylemeden senaryolardan birini eline aldı ve okumaya başladı. Kıkırdarken rahatladım ve Pimm'imin her kahrolası buz gibi yudumunun keyfini çıkararak içmeye devam ettim. Güneş gökyüzünde alçalıyor, batmaya hazırlanıyordu. Deniz de ışığın son öpücüğünü bekliyormuşçasına sessizleşmişti.

"Bu filmde oynamayı düşünüyor musun?" diye sordu. İçeceğinden içip, aynı zamanda da okurken bardağındaki buzlar birbirine çarparak tıngırdıyordu.

"Düşünüyorum." Öne doğru eğilirken senaryoya göz attım. Süper kahramanlı olanı okuyordu. Yalnızca ölümün acısıyla söylenebilecek bir şeydi, gizli tutulması gerekiyordu. Fakat Delilah'ya güveniyordum. "Neden? Çizgi roman kahramanlarından hoşlanıyorsun sanıyordum."

Küçükken Delilah'nın ailesinin oturma odasının koltu-

ğunda kamp kurar, *X-men*'in çizgi filmlerini izlerdik. Delilah, karakter öldürme riski olmadan başkasına dokunamamasına rağmen Rogue olmak isterdi.

Bugün ilk kez benimle göz teması kurdu. "Onları seviyorum. Seni bunun içinde görmek... kelimelerle ifade edemiyorum. Gerçeküstü. Harika."

"Bu kelimeler hoşuma gitti," diye alay ettim. "Ama? Ne?"

Alt dudağını ısırdı, belli ki düşünerek konuşmak istiyordu. "Sanırım kariyerinin nasıl olmasını istediğine bağlı. Şu anda da bir süper kahramanı oynuyor sayılırsın, sadece derilerle ve kılıçla. Eğer bir kez daha oynamak istiyorsan..."

"Sürekli aynı türde rol alma riskini göze almış olurum," diye tamamladım ne dediğini anlayarak.

"Yine de bu filmler deli gibi popüler." Bir eliyle senaryoyu düzleştirdi. "Kolaylıkla bir süperstar olabilirsin."

"Bu rolleri oynamak için fazla yaşlanıp yorulduktan sonra hızlıca solacak bir süperstar."

Kıkırdadı ancak başını iki yana salladı. "Böyle olmak zorunda değil."

Derin bir iç çekişle başımı geriye yaslayarak denize baktım. "Çeşitliliğe ihtiyacım var, farklı rollerde oynamalıyım. Ama bunların hepsi-" Senaryolardan oluşan yığını işaret ettim. "Aksiyon filmi sayılır."

"Aksiyon yıldızı olmakta yanlış olan bir şey yok." Duruşumu kopyalayarak kıvrımlı bacaklarını esnetti. Küçük ayak parmakları sakız pembesine boyanmıştı. Bunu neden aşırı tatlı bulduğumsa bir gizemdi. "Harrison Ford'a bak. Gelmiş geçmiş en büyük yıldızlardan. Filmlerinin çoğu da aksiyon filmi."

"Evet," diye katıldım ifadesiz bir şekilde. "Tek yapmam

gereken bir şekilde *Star Wars* ve *Indiana Jones* gibi epik filmlerde rol almak. Sonra tamamım."

Bana dirsek attı. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

"İstiyor muyum bilmiyorum."

İtirafım onun bana dönmesini, yüz yüze gelmemizi sağladı. "Mutlu musun?"

İçimde derin bir şey rahatsızlıkla kasıldı. "Bu nasıl bir soru?" dedim şakayla karışık, iğneli bir şekilde hafifçe gülerken.

Bakışları kararlı ve ciddiydi. "Zor bir soru, değil mi? Bazen ben de kendime soruyorum ve cevabın ne olduğuna dair bir fikrim olmuyor. Bu da büyük ihtimalle mutlu olmadığım anlamına gelir."

Bardaklarımızı yere koyup yüz yüze olabilmemiz için yana doğru uzandım. "Belki de her zaman tamamen mutlu olmak kaderimizde yoktur," dedim. "Sette, her şey akışındayken mutluyum. İyi arkadaşlarımla yaptığım güzel sohbetler beni mutlu ediyor." Daha da yaklaştım, tamamen şezlonga yaslanmıştım. O kadar yakınımdaydı ki onu öpmek için tek yapmam gereken biraz öne eğilmekti. "Seninleyken mutluyum."

Her detayı içine çekip aklına kazıyormuş gibi yüzümü inceleyen gözleri, uykulu bir hâl aldı. "Benim de seninleyken mutlu olduğumu öğrenmek seni şaşırtır mıydı?"

"Evet," dedim dürüstçe, kalbim ağzımda atıyordu. "Ama öyle hissettiğin için inanılmaz sevindim, Tot."

Gülümsemesi küçük olsa da memnundu. İkimiz de daha fazla konuşmadık. Burada uzanıp sadece var olmaktan mutluydum çünkü o buradaydı, şu anda ihtiyacım olan tek şey de buydu. Delilah yavaşça, kaçacağımdan korkar gibi daha

da yanaştı. Nabzım şiddetle atarken bekledim. Ilık bacakları benimkilere sarıldı. Nefesimi verirken ben de bacaklarımı onunkilerin arasına kaydırdım.

Güneş battı, sıcak turuncu rengi soğuk bir okyanus mavisine dönüştü. Gün batımını izliyor olabilirdik. Onun yerine birbirimizi izliyorduk. Bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde birbirimize sarılmıştık. Akşamın ışığı Delilah'nın cildini karamel rengine çevirmişti, gözleri eski altın gibi parlıyordu. O kadar güzeldi ki kalbim acıyordu.

Dudaklarımı yanağına bastırırken nefes alışverişlerinin düzensizleşmesiyle ödüllendirildim. Ağzını saatlerce, günlerce keşfetmek istiyordum. Sonsuz yıllar boyunca bunu isteyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Şimdilik, onun istediğini yapacak ve yavaş ilerleyecektim. Saf bir şekilde başlayarak, nispeten masum dokunuşlarla devam edecektim.

Ödülüm boynumda tembelce gezinen ılık elleriydi. Yumuşak dokunuşlarını kemiklerimde hissediyordum. Mutluluk içimde bir nabız gibi ağır ağır atıyordu.

Daha da yakınıma sokulurken baldırlarını benimkilerin üzerine sürtündü. O kadar iyi hissettiriyordu ki bir anlığına dikkatim dağıldı. Kollarım beline sarılırken onu korumam altına aldım. Vücudu tamamen sıcak kıvrımlardan oluşuyordu. Göğüslerinin ve her nefesinde göğsüme sürtünerek beni tahrik edişlerinin dikkatimi dağıtmaması için elimden geleni yapıyordum. Fakat kahretsin ki onlara dokunmak istiyordum.

"Macon?"

"Hmm?" Kolunu okşadım, parmaklarına dokundum. O uğursuz balo gecesi, Delilah'yla sarılmanın bu kadar iyi hissettireceğini bilsem onun peşine düşer, kendimi ayaklarının önüne atar ve ona yalvarırdım.

"Bugün benden özellikle mi uzak duruyordun?"

Belindeki elim duraksadı. "Buna alışman için zaman vermek istedim." Bize. *Biz* olmuştuk. Lanet olsun, inanılmazdı.

Dişleriyle dudağının içini kemirirken başparmağı çenemde dolaştı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Bakışları dudaklarıma indi. Şu anda tüm dikkatime sahipti. "Gerçek şu ki, seni özledim."

Kendime engel olamadım. Eğildim ve onu tüm gün öpmek istediğim şekilde öptüm. Derin ve tatlı. Tenim boyunca hissettiğim küçük hoşnut bir ses çıkardı. Dudakları benimkilerin karşısında aralandı, elinin nazik dokunuşu çaresiz bir kavramaya dönüşmüştü.

Hiçbir yere gitmiyordum. Başımı yana eğerek onu iyice kendime çektim, vücudunun yarısı benimkinin altındaydı. Ona dokunmanın, onu tatmanın özgürlüğünü ne kadar arzuladığıma dair hiçbir fikrinin olmadığını biliyordum. Dolgun alt dudağını öpmeden önce, "Bu iyi mi?" diye fısıldadım. "Seni bu şekilde öpmek?"

İyi hissettiriyordu. İyiden de öteydi. Karşılık da veriyordu. Yine de kelimelerine ihtiyacım vardı. Bunu benim kadar istediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Delilah ağzıma doğru mırıldandı, dudaklarımı gıdıklamıştı. Vücudu benimkinin altında yay gibi gerilirken o mükemmel göğüslerini benim göğsüme bastırıyordu.

"Evet," dedi.

Evet. Yeni favori kelimem.

Sırıttım. Sonra da kendimi Delilah'da kaybettim. Daha önce hiç bu şekilde öpüşmemiştim. Tüm bedenimin şehvetle titreyeceği kadar iyi hissederek öpüşmemiştim. Onun yumuşak seslerini yuttum, ağzının hatlarını keşfettim. Dili benimkinin üzerinde kayarken aletim o kadar sertti ki canım yanıyordu.

Delilah'nın öpüşü de diğer her şeyi yapışı gibiydi, tüm benliğini veriyordu. Beni bir ödül, gizli bir zevkmişim gibi öpüyordu. Hareketlerimin sarsaklığı, beceriksizliği ve plansızlığı beni aşırı azdırıyordu. Ellerim nereden başlayacağına karar veremiyordu, her yerine dokunmak istiyordum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Nefes almak için ayrılana kadar ikimiz de soluk soluğa kalmıştık. Ellerim tişörtünün yarısına tırmanmıştı. Biraz daha yukarı çıkarırsam cennette olacaktım. Ancak Delilah geri çekildi. Tatlı bir kızarıklık yanaklarına yayılmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı çarpık bir gülümsemeyle bana bakarken.

"Kahretsin?" Arzuyla tembelleşmiş bir hâldeyken yapabildiğim tek şey orada öylece uzanmaktı. Ona tekrar uzanmamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Kızarırken kendini bir sisten çıkarmaya çalışır gibi başını iki yana salladı. Onu tekrar sisin içine çekmek istiyordum.

"Seninle bir şezlongun üzerinde yiyişeceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Daha önce hiç... bu kadar..." Düzensiz bir nefes aldı. "İyi olabileceğini fark etmemiştim."

İtirafıyla beraber vücudum başka bir hiddet dalgasıyla sarsıldı. Boynunun arkasını kavrayarak onu yeniden öptüm. Daha sert bir şekilde, belki de sikik bir çaresizlikle. Beni resmen öldürüyordu.

Delilah'nın bacakları yan tarafıma tırmanırken bedeni etrafıma sarıldı. Elleri gömleğimi, saçımdaki kısa tutamları sıkıca kavradı. Agresif ve açgözlüydü. Hırlayarak yuvarlanıp onu şezlonga bastırdım. İtiraz eder gibi bir ses çıkararak geri çekildi.

Aralık dudakları şişmişti, nefes nefese kalmıştı. "Ben..."

Alt dudağını emdim. Onaylar gibi mırladı. Tekrar konuşmaya çalışmadan önce ağzımı yalıyordu. "Bence biz..."

"Durmalı mıyız?" Odun kadar serttim, karın kaslarım ihtiyaçla sızlıyordu. *Ağırdan al. Yavaş olmak istiyor.* Ona istediği her şeyi verecektim. "Tamam. Bana bir dakika ver-"

Yanağıma dokunarak nazikçe başımı kendine doğru çevirerek gözlerimizi buluşturdu. Karamel gözleri o kadar ateşle doluydu ki aklımı kaybettim. "Ağırdan almakla ilgili dediğim şeyi unut. Seni şimdi istiyorum."

Ne olduğunu anlamak bir saniyemi aldı. Hemen ardından da sikim anında şortuma dayandı, çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Muhtemelen bu onu yatıştırmam gereken, ona beklemekle ilgili bir sorunum olmadığını söylemem gereken andı. Aceleye gerek olmadığını. Ancak ağzımdan çıkan sözcükler bunlar değildi.

"Ah, teşekkürler."

Geriye doğru yuvarlanırken dudaklarım gülüşünü bastırdı. Onu ihtiyacım olan havaymış gibi öpüyordum. "Beklemekte hiç iyi olmadım zaten," dedi.

Pürüzsüz, mis kokan boynu boyunca öpücükler konduruken ellerim tatlı kıçındaydı. "Asla değişme."

Kulak mememi ısırdı. Gömleğimin uçlarını tutan parmakları belimi gıdıklıyordu. "Çıkar şunu. Hepsini çıkar."

Fazlasıyla talepkâr. Yemin ederim sırf Delilah Baker'ın soyunmamı emretmesiyle bile neredeyse boşalıyordum. İsa aşkına.

"Peki, hanımefendi." Duraksadım. "Bekle. Burada mı?"

Yer konusunda itiraz etmemin bir sebebi vardı fakat bir türlü lanet olası sebebin ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Evet. Burada." Başını kaldırdı. Dağılmış saçları, ser-

semlemiş altın gözleriyle sırıttı. Lanet olsun, o kadar seksiydi ki. "Eğer itirazın yo-"

"Burası gayet iyi. Öp beni." Bunu yaptığında inledim. "O küstah ağzın." Ağzının içine iyice dalarak onu tattım. "Tanrım, Delilah. O tatlı ağzını biraz daha tatmama izin ver."

Ellerini aşağı kaydırarak aletimi avuçlarken mırladı. Ah, o tatlı rahatlama.

"Hayır, bekle. Siktir. Kondom." Titrek bir nefes verdim. "Kondoma ihtiyacımız var."

Başını göğsüme doğru eğerken boğazından itiraz eder gibi inledi. Onu sıkıca sarıp, taş gibi olan sertliğimi sıcaklığına sürttüm. Delilah tekrar inledi, ben de boğazımı temizledim. "Yukarı. Şimdi."

İkimiz de şezlongdan kalktık.

Odama giden yolculuk sık duraklardan oluşan beceriksiz bir dans gibiydi. Bunun sebebi de bulabildiğim her müsait anı dudaklarını öpmek, sanki son yemeğimmiş gibi onları yiyerek geçirmemdi. Delilah için açlık çekiyordum.

Koridorda gömleğimi yırtarken o da en az benim kadar açtı. Gömlek arkamızda bir yere düştü. Yatağı bulmaya çalışırken, güçlü, marifetli tırnakları karın kaslarım boyunca geziniyordu. "Tanrım, Macon. O kadar..." Pembe dili hafifçe göğüs ucuma vurdu. İnlediğimi kabul etmekten utanmıyordum. Gülümsedi. "Göz alıcısın ki."

Tüm hayatım boyunca bunu farklı şekillerde duymuştum. Hiçbir zaman bir anlamı olmamıştı. Şu ana kadar. Çünkü bunu söylerken vücuduma bakmıyordu. Gözlerimin içine bakıyordu. Bana onunmuşum gibi bakıyordu. Merhameti için yalvarmaya o kadar lanet olası derecede yakındım ki... Ve daha soyunmamıştı bile. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Hırlayarak onu yakınıma çektim. Kollarımı dolgun poposunun altından geçirerek kaldırdım. Bacağımı kastederek itiraz sesleri çıkardı ancak sahip olduğum motivasyonun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Onu birkaç adımda odama taşırken dudaklarım Delilah'nın dudaklarından hiç ayrılmadı.

Sonunda onu yere indirdiğimde, her şey değişti. Sessizleşerek birbirimize baktık. Utangaç olduğunu söyleyebilirdim ancak ondan dolayı olmadığını biliyordum. Tıpkı benim gibi bu anı içine çekiyordu. Bunu hatırlamak istiyordum. Işığın parlak tenini okşamasını, uçuşan saçlarındaki ışıldamayı, büyük ve merakla dolu gözlerini hatırlamak istiyordum. Teninin kokusunu içime çekerek ona daha çok yaklaştım. Yakınlığına ihtiyaç duyuyordum.

Hafifçe gülümseyerek tişörtünün uçlarını tutup çıkardı.

"Bunu ben yapmak istemiştim." Sesim o kadar sertti ki zar zor tanıyordum. Bunun sebebiyse o muhteşem göğüslerinin, açık pembe, dantelli bir sutyenle örtülü bir şekilde karşımda dikilmesiydi.

Gülümsemesi büyüdü. "Sonraki seferde sen yaparsın."

"Sonraki sefer olacak mı?"

"Sanırım bu, bu seferin nasıl geçeceğine bağlı."

Ukala. Bir adım daha atarak sutyeninin askısını takip ettim. Tüylerinin diken diken olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Benimle hareket ederken parmaklarını göğsüme yaslamıştı. Gözlerine bakarken arkasına uzanıp kopçasını çözdüm. Sutyeni kayarak yere düştü.

Hayatımın geri kalanı boyunca hatırlayacağım şey bu olacaktı. Delilah'nın göğüslerini ilk gördüğüm an. Çok uzun zamandır onların hayalini kuruyordum. İlk ıslak rüyalarım

göğüslerinin nasıl görüneceği, hissettireceği ve tatlarıyla alakalıydı. Hiçbir şey bilmiyordum.

Göğüsleri büyük ve dolgundu, teni daha açık renkliydi. Göğüs uçları ihtiyatla koyu bal rengiyle kaplanmıştı. Beni o kadar azdırıyordu ki titriyordum. Ellerim yumuşak, dolgun ağırlığı kaplarken o da titredi. "Sonunda." ya da "Neden bu kadar bekledik ki?" gibi bir şeyler demek istiyordum. Söyleyebildiğim tek şeyse, en önemlisi olmuştu. "Çok güzelsin."

Kadifemsi göğüs uçlarını başparmağımla okşadığımda göz kapakları titredi, nefesi düzensizleşti. O tatlı tomurcukları sertleşirken, üstüne çullanarak onları sertçe emme dürtüme engel olmaya çalışıyordum. Şu an için onları sadece çimdikledim. Hareketimle birlikte inledi ve sesini doğrudan aletimde hissettim. "Yatağıma gir ve rahatla, Delilah. Çünkü yakın zamanda oradan çıkamayacaksın."

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Delilah

Macon'ın önünde soyunmak neredeyse gerçeküstüydü. Sanki yaşanılanları vücudumun dışından seyrediyordum. Nihayet buradaydık. Kafamın içinde bir yerlerde ergenliğimdeki kadar gergin ve tecrübesiz hissediyordum. Ancak sonra bakışlarımız birleştiğinde utangaçlığım da bu noktaya nasıl geldiğimiz de aklımdan uçup gitti. Yalnızca o ve bana hissettirdikleri kalmıştı.

Kendimi, kendimin yeni çıkmış bir versiyonu gibi hissediyordum. Daha muhteşem ve daha önemli bir şekilde yeniden yaratılmıştım. Bunu bana tek bir bakışıyla hissettirmişti. Onun için parlamak istiyordum. Yalnızca onun için.

Şortunu çıkarıp bir kenara atarken bakışlarını kaçırmadı. Karşımda çıplak ve sert bir şekilde dikiliyordu. Vücudunun belli kısımlarını banyodayken görmüştüm, şimdiyse tüm resme sahiptim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim. Sonrasında üstümdeydi, kollarını etrafıma doluyordu. Sağlam ve sıcak bedeni benimkinin yanında o kadar büyüktü ki tamamen sarılmış durumdaydım. Beni ya-

tağa bastırırken altımızdaki yatak alçaldı. Boynum boyunca öpücükler konduruyordu. "Beğenmediğin her şeyi, tatlım. İhtiyacın olan her şeyi, bana söyle." Kılıç dövüşlerinden dolayı büyük elleri nasırlıydı. Bedenimin yanmdan kayıyorlardı. "Her şeyi."

İstekli bir ses çıkardı. Göğsümü kavrayarak üzerine doğru eğildi. Ağzı sıcak ve ıslaktı. Macon göğüs uçlarımı sertçe emerken inleyerek kendimi ona doğru bastırdım. Uzun, tatmin olmuş bir yalamayla göğüslerimi serbest bıraktı, sonra da aynısını yeniden yaptı.

"Macon..." Bu bir yalvarıştı. Daha fazlası için. Her yerim için.

Kirpiklerinin altından bana bakarken bunu anlamş gibi görünüyordu. Günahkâr dili diğer göğüs uçuma hafifçe vurdu. "Oynama sırası bende."

Oynadı da. Göğüs uçlarım şişip, sertleşip, parlayana kadar onları emdi. Sonra da parmaklarıyla yavaşça, dairesel hareketlerle hassas uçlarını ovdu. Hareketleri o kadar ahlaksız, o kadar baştan çıkarıcıydı ki ona karşı kıvranarak inledim. Onu üstüme çekmeye çalışarak bacaklarımı kalçasma doladım.

Fakat o direndi, tüm dikkati bendeydi. Vücudumun üzerinde ilerleyerek her bir kıvrımı ve oyuğu öğrendi. Nazik, açgözlü, yavaş öpücükleri beni zevkle titretiyordu. Kalça kemiğimin üstüne geldiğinde duraksadı. Büyük elleri kalçalarımda dinlenirken, onları hafifçe kavradı. Karanlık ve ateşli bakışları benimkilerle buluştu.

"Bacaklarını aç, Tot ve bana bunca zaman hayalini kurduğum şeyi göster."

Yavaşça, ona doğru açıldım. Bacaklarımın gerilmesiyle ıslak kadınlığıma karşı serin bir hava akımı hissediyordum.

Aldığım her titrek nefesle göğüslerim sallanıyordu. Macon mest olmuştu. Alt dudağını yalamasıyla içimde derin bir sıkışma hissettim.

İnleyerek başını eğdi ve havadan mahrum kalmış bir adam gibi amımı öpmeye başladı. Zevk, sıcak ve keskin bir şekilde bedenimi sarsıyordu. Yavaşça beni keşfeden ağzına doğru kıvrıldım. Resmen sikik bir ziyafet çekiyordu. Onu orada tutmak için elimi başının arkasına koydum. Daha fazlasını alması için onu teşvik ediyordum.

Tanrım, klitorisimde kayan ve onu keşfeden dilinin hissi... Klitorisim o kadar şiş ve hassastı ki aynı zamanda da geri çekilmeye çalışıyordum. Ama bana izin vermedi. Bacaklarımın arasındaki geniş omuzlarının görünüşü, kirpiklerinin altmdan bakan açgözlülükle gölgelenmiş gözleri beni orgazmın kıyısına getiriyordu. Şehvetinin en üst noktasındayken bu şefkatli hareketi yapmak zorundaymış gibi, klitorisime yumuşak ama belirgin bir öpücük kondurmak için durdu. Ve ben de düşmeye başladım.

Bedenim yatağın üstünde yay gibi kıvrılırken boşaldım ve boşaldım. Macon beni bir daha öptü, elleri sarsılan karnımda beni rahatlatan, nazik daireler çiziyordu. Sonra bana üstten bakabilmek için doğruldu. "Bana verdiğin onca lezzetin arasında," dedi sertçe. "Favorim olan bu."

Tanrım. Kurumuş dudaklarımı yalarken nefesim kesikti. "Ne zaman istersen tadabilirsin."

Avucunu karnımdan aşağı, zavallı, tahrik olmuş kadınlığıma indirirken, yüzü erkeksi bir tatminle doluydu, bakışları alev alevdi. O kadar kaygan ve hazırdım ki iki kalın parmağı anında içime kaydı. İkimiz de inledik, alnını benimkine yaslamıştı. "İçinde olmama ihtiyacın var, değil mi, Tot?"

"Evet." Nefes nefeseydim, kızarmış bedenim titriyordu.

Beni parmaklamaya devam ederken tamamen edepsizdi. "Nasıl olmasını istiyorsun?"

Nemli kısa saçlarını kavrarken başının arkasına tutundum. Aynı havayı paylaşana kadar onu kendime doğru indirdim. "Macon, o kalın sikinin içimde hareket ettiğini kaç gecedir hayal *ettiğime* dair bir fikrin var mı?"

Tüyleri ürperirken keskin bir nefes verdi. "Siktir. Söyle bana."

"Hüsranla dolu çok fazla gece." Üst dudağını yaladım. "Derin ve sert olsun istiyorum."

Tüm alaycı hâlimiz yok oldu. Kondomu getirdi ancak elleri o kadar çok titriyordu ki onu düşürdü. Hafifçe gülerken, "Kahretsin, o kadar heyecanlıyım ki," dedi. Yanan gözleri benimkilerle birleşti. "Takar mısın?"

Denedim ama ben de titriyordum. Hafifçe gülerek birlikte taktık. Bir elimi taşaklarına sürterken karın kasları kasıldı. Aleti sabırsızlıkla gerilmişti. Artık gülümsemiyorduk. Yanağımı kavrayıp beni öperken ifadesi neredeyse vahşiydi. Öpüşünü dizlerimde, sırtımda, kalbimde hissediyordum.

Sonrasında üstümden kayarak kalçalarımın arasında kendine yer açtı. Her bir parçası büyük ve güçlüydü. Kendini benim üzerimde tutarken kol kasları kabardı ve gerildi. Sıcak ereksiyonu karnıma değiyordu.

Kalçalarını hafifçe eğip ıslaklığımdan kayarak geçti, ama içime girmemişti. Henüz değil. Karanlık gözler, üstümden bana bakıyordu. Nefes almayı unuttum çünkü orada gördüğüm şey sadece şehvet değildi. Nazikçe, sanki bir rüyaymışım gibi başını eğdi ve şiş dudaklarıma tüy gibi yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Delilah."

İşte bu kadardı. Sadece adım.

Her şeydi.

Kollarım kalın boynuna sarıldı. Sıcaklığı, cildinin taze kokusu, düzensiz nefes alışverişleri tarafından sarılmıştım. Dudaklarına hafifçe öpüp ona duyması gereken şeyleri söyledim. "Evet, Macon. Evet."

Titreyerek bir nefes verdi. Bakışlarını benimkilerden ayırmadı. O etkileyici gözleri ışığın altında simsiyah parlıyorlardı. İlk itişi beni genişletirken göğüs kafesim sıkışıyordu. İçimi sabit bir işgalle dolduruyordu. Çok kalındı. Çok mükemmeldi.

Tüm bunlar olurken beni izliyordu.

Rahatça hareket etmek için fazla büyüktü. Bunun için çabalaması gerekiyordu, hafifçe içime girdi, hafifçe çıktı. Her seferinde daha da derine giriyordu.

Hâlâ beni izliyordu.

Zevk onu tamamen çekiyordu. Hemen ardından tamamen içimdeydi. Orada durdu, içimde zonklarken titriyordu.

"Siktir," diye hırladı. Öpücüğü ateşli ve talepkârdı. Sanki doyamıyormuş gibi neredeyse çaresizdi. "Bana ne yaptığm hakkında... en ufak bir fikrin yok, değil mi? Bana nasıl hissettirdiğin hakkında..."

"Hayır, var. Benim için durumun farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Kalbime dokun." Elini göğüslerimin arasına koydum. "Senin için atıyor."

Daha fazla konuşmadık. Macon'ın güçlü vücudu üzerimde gidip geliyordu. Sanki ezelden beri bunu yapıyormuşuz gibi birlikte hareket ediyorduk. Sanki birbirimizi çoktan kusursuzca tanıyormuşuz gibi. Belki de tanıyorduk.

Bencil bir âşık değildi. Bana her şeyini verdi, öyle bir özveri ve dikkatle dokunup okşuyordu ki el üstünde tutulduğumu hissediyordum. Tenimi emip, derin inlemelerle içimde hareket ederken beni o kadar açgözlü bir şekilde sikiyordu ki bana tapıyormuş gibi hissediyordum.

En sonunda sırtının üstüne yuvarlanarak beni üstüne çekti. Kollarını başının üstünde esnetip yatak başlığını kavradı. "Sik beni, Delilah. İhtiyacın olan her şeyi al."

Tüm o güç önüme serilmişti. Macon'ın yanaklarının üstü kızarmış, şakaklarında damla damla terler birikmişti. Her bir parçası sertti ve şehvetle kasılmıştı. Aletinin üzerine otururken ikimiz de inledik. Vücudunun tadını çıkarıyordum. İnleyerek ve haykırarak adımı söyleyene kadar üzerinden kalkmadım.

Birlikte boşalırken, birbirimizin üzerine yığıldık.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Delilah

Sektördeki en güçlü restoratörlerden biri olan Ronan Kelly için bir akşam yemeği düzenliyordum. Bunun doğru olduğunu bilsem de bir parçam hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Tüm ünü ve iş anlayışına rağmen Ronan Kelly ulaşması zor bir adamdı. Tıpkı Macon gibi Ronan'ın da yalnız takılan ve çok sevilen biri olduğu söyleniyordu. Otuzlarının ortasındaydı, İrlandalı göçmen bir ailenin oğluydu ve konu restoranlar olunca Midas'ın altın dokunuşuna sahipti.

Ve yemeğe geliyordu. Sırf Macon rica ettiği için. Bunun için Macon'ı öpebilirdim. Birçok şey için Macon'ı öpebilirdim. Onunla seks yapmanın fazlasıyla iyi ve çarpıcı olacağını biliyordum. Bilmediğim şey ona karşı bu kadar yakın hissedeceğimdi. Seks anladığım bir şeydi. Zevk ve rahatlamadan ibaretti. Yakınlıksa farklıydı. Anladığımı düşünüyordum. Erkek arkadaşlarım olmuştu sonuçta ama hiçbir şey bilmiyordum. Macon'la aramızdaki bu şey kişiliğimin temelini değiştirmeye başlıyordu.

Beni sadece çok yakından tanımıyordu, benim bir par-

çam olmuştu. Kendimden bir şeyleri ardımda bırakmadan ondan uzaklaşabilir miydim bilmiyordum. Bu hem içimi rahatlatıyor hem de ödümü koparıyordu. Bu gece planlandığı gibi giderse, hayatım bir kez daha değişecekti. Hayalime bir adım daha yaklaşmış olacaktım. Hepsi de aslında bana atılmayacak olan bir mesaj sayesindeydi.

Sam hakkında hiç düşünmek istemediğimi söylemeye utanıyordum. Sam'i düşünmek suçlu hissetmekle eşdeğerdi. Macon'a, onun aradığını söylemediğim için suçluluk duyuyordum. Sam'in çocukluk sevgilisiyle yattığım için suçluluk duyuyordum. Bununla ilgili suçluluk duyduğum için bile suçlu hissediyordum. Tam bir karmaşaydı.

Küçük, çocuksu bir tarafım gitmiş olmasına seviniyordu. Gözden uzak olan şey gönülden de uzaktı. Ancak bir şeyleri kenara itmek hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Kardeşim kusurluydu fakat ne olursa olsun ailemdi ve geri dönmeyi hepimize borçluydu.

Üzgün bir şekilde yatakta otururken telefonuma uzandım ve üzerine düşünmeden ona bir mesaj attım.

> **DeeLight'tan SammyBaker'a:** Her şey değişti. Keşke burada olsaydın. Sana anlatacak çok şeyim var.

Ona dolu dolu bir yirmi dakika verdim. Cevap vermiyordu. Geri dönmeye hazır olmadığına kendimi ikna etmek zorundaydım. Hayal kırıklığımı yutmaya çalışarak giyindim ve bu geceye odaklandım.

Saçlarımı düzeltip, makyajımı yaparken o kadar kahrolası bir şekilde gergindim ki ellerimin titremesini zar zor durduruyordum. Aynadaki Delilah'nın yuvarlak yanakları

fazlasıyla kızarmış, kehribar kahvesi gözleri kocaman ve parlaktı, korkuyordu. Yanaklarıma allık sürmedim, belli ki ihtiyacım olmayacaktı. Dikkatlice kırmızı rujumu sürdüm.

Stresime rağmen, menüme güvenim tamdı. Menümü oluşturmam iki hafta sürmüştü. Bu süre boyunca ilham için eski yemek kitaplarını karıştırmış, çocukluk yemeklerimi hatırlayarak, beni mutlu eden tat kombinasyonlarıyla deneyler yapmıştım. Tam olarak nedenini ifade edemesem de her bir yemek fazlasıyla kişisel hissettiriyordu. Onları üzerine çok fazla düşünmeden oluşturmuştum, yemek hafızamın, tat kombinasyonlarının ve temel becerilerimin beni yönlendirmesine izin vermiştim. Buna değmişti. Kim olduğumu bulmak zorunda kalmıştım ve hikâyemi yemeğim aracılığıyla anlatıyordum. Bahsettiğim her şey menüdeydi. Benim için önemli olan her şey. İşe yarayacak mıydı bilmiyordum ama öğrenmek üzereydim.

Macon

Bana hayallerinden bahsettiği ertesi günün sabahında, Delilah yüzünde geniş bir gülümsemeyle uyanıp, "Yemek yapmak istiyorum," dedi. Bu kadardı. Sonrasında mutfakta kayboldu ve dizlerimin bağını çözüp, ağzımı sulandıracak yemekler yapmaya başladı. Diyetim yok olup gitmişti, yapım kurallarına lanet olsun. Günlerimi onun tadımcısı olarak geçirmeyi tercih ederdim.

Yaratıcılıkla dolmuş, ışıldayan bir kadın hâline gelmişti. O pişiriyor, ben yiyordum, sonra sevişiyorduk. Tekrar ve tekrar. İki hafta boyunca. Karmaya tam olarak inanıyorum

diyemezdim fakat bir yerlerde, bir noktada doğru bir şeyler yapmış olmalıydım.

Şimdi de her şeyim hâlime gelmiş olan kadına karşı borcumu ödemek için bir şansım vardı. İlk olarak ikimiz için de bir şey yapmam gerekiyordu. Telefonumu çıkarıp Sam'in numarasını buldum.

> **Saint'ten Sam Baker'a:** Senden nefret etmeye çok hazırdım ancak artık edemem. Çünkü Delilah'yı hayatıma geri getirdin.
>
> Saat konusunda seni affetmeyeceğim, o kadar da yüce gönüllü değilim. Ama artık seni aramayacağım. İstediğin şey buysa dönme ya da geri dön ve ailenin endişelerini gider.
>
> Neyi seçersen seç, seninle işim bitti. Ateşkes, Saint.

Mesajlarımın Samantha'ya ulaşıp ulaşmayacağına dair bir fikrim yoktu. Umursamıyordum da. Yine de resmi olarak Sam'i bırakmak, içimdeki bir şeyleri de serbest bırakmıştı. Hafiflemiş hissediyordum. Delilah'nın da aynı hafifliği hissetmesini istiyordum. Mesajları ona anlatmam gerektiğini kendime hatırlattım. Şu anda, alt katta yemek pişirirken personellerine talimatlar veriyordu.

Gömleğimi üzerime geçirirken kapı çaldı. Aceleyle kapıya doğru giderken düğmelerimi ilikliyordum. Kelly diğer tarafta bekliyordu. "Seni görmek güzel, Ronan."

"Selam, Saint." Girişe doğru adım attı. "Daha iyi görünüyorsun. En azından fazla büyük bir dağ için."

Ondan on santim kadar falan uzundum, bununla ilgili bana takılmayı seviyordu. "Sağ ol, yakışıklı çocuk."

Ronan'ı yıllardır tanıyordum. Birkaç restoranı vardı, hepsi de inanılmaz övgüler alıyordu ve aylarca süren bekleme listeleri vardı. En iyi şefleri bulup, o şefin yemeğini en iyi şekilde vurgulayacak restoranlar açmak gibi tuhaf bir yeteneği vardı. Ronan'la iş birliği yapmak, altın bileziğinin olması gibi bir şeydi.

Gergindim. Artık hiç gerilmiyordum. En azından konu kariyerim olunca. Çalıştığım ilk yılın sonunda bir şeylerin ya olduğunu ya da olmadığını fark etmiştim. Kontrol edemeyeceğim boktan şeyler konusunda endişelenmemin anlamı yoktu. Fakat bu Delilah içindi. Bunun onun için ne anlam ifade ettiğini biliyordum. Ancak bu akşam yemeğiyle ilgili tek bir şeyi bile kontrol edemezdim. Ronan'ın onun yemeklerindeki dehasını görmesini istiyordum. Eğer göremezse bu onun bir geri zekâlı olduğu anlamına gelirdi. Biz de başkasını bulurduk. Sonra da Ronan'ın kıçını tekmelerdim.

Bu düşüncelerle Ronan'ı, yemekte bize katılacak olan North ve randevusunun beklediği oturma odasına yönlendirdim. Ardından da mutfağa gittim.

Delilah personellerine bazı talimatlar veriyordu. Amacım ona yüreklendirici birkaç kelime söylemekti ancak onu gördüğüm an dilim tutuldu.

Üzerindeki tüm çekici kıvrımları sarmış olan, ten rengi elbiseyle tezgâhın üzerine yarı eğilmiş hâldeydi. Kıçı harika gözüküyordu. Ellerimi üzerinde gezdirerek o şeftalimsi poposuna sert bir tokat atmak istiyordum. Güzelce sallanacaktı. Öyle bir şey yapsam muhtemelen kıçımı tekmelerdi. Ya da belki de hafif şaplaklara ilgisi de olabilirdi. Bunu bilmek istiyordum. Konsantre olmam gerekiyordu.

"Hey," dedim ona doğru yürüyerek yanında durduğumda. "Her şey yolunda mı?"

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Halledeceğim."

"Halledeceğini biliyorum." Eğilip yanağını öperken ondan yayılan gerilimi hissedebiliyordum.

Delilah kollarımı kavradı. "Macon..." Tereddütle duraksadı, ardından derin bir nefes aldı. "Bunun için teşekkür ederim."

Söylemek istediği şey gerçekten bu muydu bilmiyordum ancak üstünde durmadım. "Teşekkür edecek bir şey yok." Yüzünün kavisini okşarken cesaretlendirici bir şekilde gülümsedim. "Sana bayılacak."

Bunu söylerken boğazım düğümlendi, hissettiğim duyguları ifade edemiyordum. Ancak Delilah bunu fark etmedi. Omuzlarını geriye attı, birlikte misafirlerimizi karşılamak için yürümeye başladık.

Endişelenmemeliydim. Delilah, bana gösterdiği gerginliğinin tam aksine Ronan'ı sakin bir özgüvenle idare ediyordu. Konuşmayı takip etmeye çalışıyordum fakat Delilah'nın eski garsonlarından biri içecekler ve iri bir bilye büyüklüğündeki küçük kürelerden oluşan bir tepsiyle içeri girdi.

"Cinli ve böğürtlenli *bramble* ile fıstıklı şekerleme küreleri," diye anlattı Delilah bize.

İçeceğimden bir yudum aldım. Birdenbire kendimi Güneye dönmüş, bir yaz gününde çalılardan iri böğürtlenleri koparıp yerken buldum. Tatlıdan çok ekşi olan fıstıklı şekerleme küreleri ağzımda eriyor, eskiden Delilah'nın annesinin bizim için yaptığı kurabiyeleri hatırlatıyordu. O kadar güçlü bir çocukluk anısıydı ki güneşi sırtımda hissettiğime yemin edebilirdim.

İçeceklerimizden sonra bizi masaya yerleştirdi ve başlangıç tabaklarımız geldi.

"*Brunoise* usulü, karpuzlu ve habanero* soslu istiridye," dedi garson önüme bir tabak koyarken. Sanat eseri gibi görünüyordu.

"Bugünkü menü," dedi Delilah. "Servis etmeyi düşündüğüm yemeklerin bir yansıması. Sevdiğim ve değer verdiğim şeylerin bir derlemesi. Bununla beraber, o hafta için mevcut olan en iyi ürünleri kullanarak yemekler yaratıyor olacağım."

"Yeter ki buna çiftlikten masaya demeyin," diye cevapladı Ronan. "O slogan doğduğu hızda öldü."

Delilah rahatça gülümsedi. "Yeni sloganlar bulma işini sana bırakacağım. Bana göre bir yemek sadece içindekiler kadar iyi olabilir. En iyi malzemelerle başlayıp onları hiç beklemeyeceğin şekillerle parlatmak benim işim."

Ronan büyülenmişti. Tabii ki de büyülenmişti çünkü Delilah harikaydı. "Numara da bu yani değil mi?"

"Numara falan yok, Bay Kelly. Bu sevgi. Yemeğe duyduğum sevgi ve insanlara da yemekleri ne kadar sevebilecekleri gösterme arzusu."

İş konuşmaya başladılar ama benim dikkatim tekrardan Delilah'nın yemekleri tarafından dağıtılmıştı. İstiridyeleri yerken sanki deniz kenarındaydım, günün sıcaklığını üzerimden atmak için yüzüyordum. Bize tıpkı pazar akşam yemekleri sırasında annemizin masasında yediğimiz bebek kremalı bisküvi ve tütsülenmiş şeftali yağı servis etti. Sadece bu seferki çok daha iyiydi, tekrar ve tekrar tatmak isteyeceğim şekilde ayarlanmıştı. Yayıkaltı sütüyle yapılmış *panna cotta* ve bahar sebzeleriyle süslenmiş spot karidesi, beni Delilah'nın arka bahçesinde yaptığımız pikniklerin içi-

* Dünyanın en acı biberi olarak bilinir. (e.n.)

ne çekmişti. Dolgun bezelyeleri, tatlı domatesleri, çıtır salatalıkları tıka basa yediğimiz pikniklere... Taze karidesin yumuşak ve ekşi yayıkaltı sütüyle birleşimi, tüm bunlar tabakta sunulmuş çocukluğumuzdu.

O zaman daha yakından bakmak istememiştim ancak şimdi yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Garip bir şekilde canımı yakmıyordu. Bu versiyonu acıtmıyordu. Korumam gerekiyormuş gibi kırılgan ve nadir hissettiriyordu. Sanki nereden geldiğimiz ve kim olduğumuzla ilgili gurur duymalıymışım gibi.

Sonra menü yeniden değişti. Garsonlar Delilah'nın, patatesli galette morina balığı, kabuklu deniz ürünü emülsiyonu ve çekirdekli meyve diye tanıttığı yemekleri getirdiler. Tereyağı dilimde kadifemsi bir tat bırakırken, sulu meyveler görkemli bir şekilde patlıyordu. Denizden saf bir parça gibiydi. Tüm o keskin, canlı tadın altında asıl önemli olan şey lezzetli tater tot'tı.

Tadı erotikti. Taşaklarımı sıkan, aletimi sertleştiren bir alev ve şehvet dalgası üzerimden aktı. Nedenini anlamıyordum. Sonra farkındalık göğsüme bir tekme gibi vurdu. Bu yemek bizdik. Plajdaki çılgınca öpüşmemiz, marketteki sulu mangoları yememiz, şeftaliler ve tater totlar. Bizi yaratmıştı. Değer verdiği her şeyin bir derlemesiydi.

Bir kahkaha patlattım. Herkes benim tarafıma döndü.

North bana kafayı yemişim gibi bakıyordu. Delilah tek kaşını kaldırdı ancak bir şey demedi. Onun yemeğinde kaybolduğum sırada ne konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Lanet olsun.

"Üzgünüm. Spontane bir kahkaha." Boğazımı temizledim, tam bir şerefsiz gibi hissediyordum.

Odaya sağır eden bir sessizlik hâkimdi. Ronan öksürerek kahkahasını bastırdı. Delilah'nın gözleri çok hafifçe kısıldı. Bakışlarına tamamen masumca karşılık versem de yaptığı şeyi düşünüyordum. Tüm o arzu ve ihtiyaç yeniden yükseldi. Şiddet, muhtaçlık ve adını henüz koymak istemediğim bir şeyle karışmıştı. Ne olursa olsun, gerçekti ve oldukça ısrarcıydı.

Gözlerimde ne görüyordu bilmiyordum fakat başını iki yana salladı ve hafifçe güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Etmelisin." Onu öpmek istiyordum. Tam burada.

"Bu hayatımda yediğim en iyi yemek."

North bana gülmemeye çalışıyormuş gibi bakışlarını çevirdi. Ronan'sa, ki ondan git gide daha çok hoşlanıyordum, arkasına yaslanırken başıyla onayladı. "Macon'a katılmak zorundayım. Gerçek anlamda sersemlemiş hâldeyim. Bu menü iddialı veya gösterişli değil, ama asıl nokta da bu. Ne yediğimi anlamaya çalışmıyorum, sadece her lokmanın tadını çıkarıyor ve bu basit malzemelerin ne kadar lezzetli olduğunu nasıl fark etmediğimi merak ediyorum."

Tatlı bir şekilde kızardı. Onun için. "Teşekkürler. Tatlılar da geldi."

Bununla birlikte tek porsiyonluk turtaları getirdiler. Bitter çikolatalı, muzlu kremalı turta. Tattığım en iyi şey olduğunu düşündüğüm turtadan bir ısırık almayı becerebildim. Tamamen lezzetli kremadan ve tatlılıktan oluşuyordu. Delilah'nın somutlaşmış hâlinden aldığım bir ısırıktı. Çikolatanın yoğun ve sıcak zenginliği tüm bunların arasına neredeyse kaba bir şekilde girmişti, tıpkı benim gibi. Bir tabaktaki seks ve kurtuluştu. Buna daha fazla dayanamıyordum.

Çatalım sertçe tabağa çarparken nefesim düzensizdi. Kan kulaklarıma dolarken kendimi masadan geriye doğru ittim. "Bize bir süre için müsaade edin, lütfen." Delilah'nın elini tutarak onu da kendimle birlikte yukarı çektim. "Hemen döneceğiz."

Sonra kendimi daha da aptal durumuna düşürmeden önce ikimizi de odadan hızla çıkardım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Delilah

"Macon," diye tısladım yemek odasından çıkar çıkmaz. "Senin lanet olası sorunun ne?"

Tüm yemek boyunca garip davranmıştı. Odağı yerinde değildi, kimseye kahrolası tek kelime etmemişti. Açıkçası beni hiç tahmin edemediğim şekillerde hem öfkelendirmiş hem de incitmişti.

Cevap vermedi, onun yerine beni hızlı adımlarla çekiştirerek, yüksek topuklu ayakkabılarımla tıkırdaya tıkırdaya peşinden gitmeye zorladı. İtiraz etmeden takip ettim çünkü olay çıkarmak istemiyordum. Onun bunu çoktan yapmış olması ne yazıktı. Ateş kadar sıcak olan başka bir öfke patlaması yaşadım. Böyle bir zamanda nasıl bu şekilde davranmaya cüret ederdi? Bu resmen sağ gösterip sol vurmaktı.

"Uyuşturucu mu kullandın?" Sesimi alçak tutmaya çabalıyordum. "Ciddiyim, akşam yemeğinden önce bir şeyler falan mı aldın?"

Durdu ve beni merdivenlerin sonundaki gölgede kalmış olan oyuğa ittirdi. "Uygunsuz davrandığımı biliyorum.

Ben..." Ellerini saçlarının arasından o kadar sertçe geçirdi ki koyu uçları çılgınca kabardı. "Konuşmak zorundaydım. Orada hiçbir şey söylemeden oturmaya devam edemezdim... siktir."

Macon'ın ne kadar iyi bir oyuncu olabileceğini fark ettim. Şimdiye kadar sakin görünüyordu, hemen hemen hiçbir duyguyla dalgalanmayan soğuk bir göl gibiydi. Şu andaysa sakin değildi. Soğuk ve aklı başında gibi de durmuyordu. Acayip şekilde dengesizdi.

"Tamam," dedim sakince çünkü şimdi ödümü koparmaya başlamıştı. "Yalnızız. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Macon'ın karanlık gözleri yüzümü inceledi. "Yemek. Bizim hikâyemizi anlatıyordun."

Kalbim göğsümde ters dönerken nefesim kesildi. Şaşkınlıkla donup kaldım.

"Bizdik," dedi. "Her bir lokma. Çocukluğumuzdu. Sen ve bendim. Marketteki mangolar, kumsalda öpüşmemiz, muzlu kremalı turta..." Bana doğru yaklaştı, sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi çenesini kaldırdı. Ancak gözleri o kadar fazla duygu ve sıcaklıkla doluydu ki ağzım kurumuştu. "Bana yanıldığımı söyle."

"Düşünmemiştim..." Sesim kısılırken ellerimi fazla ısınmış alnıma bastırdım. Evet, yemekler aracılığıyla kendi hikâyemi anlatıyordum ama Macon haklıydı. Bu aynı zamanda da onunla ilgiliydi. Bizimle ilgili. Çünkü o hikâyemin bir parçasıydı. Her zaman. Bakışlarımız birleşti. "Bunu anladın mı? Sadece tadarak?"

Burun delikleri açılırken kısaca başını salladı. "Her bir lokmada. Bana hatırlattın. O anıların içine çektin beni." Macon başını eğdi, nefesi dudaklarımı okşuyordu. "Bana o anları sevdirdin."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Çıplak hissediyordum. Tamamen çırılçıplak. Hem ona hem de kendime karşı.

"İçten miydi?" diye sordu, gergin gözleriyle tepeden bana bakarken. "Yemeğine koyduğun tüm o duygular. İçten miydi?"

Cevabı zaten biliyordu. Yemekleri tatmıştı sonuçta. İyi bir yemek, anımsatıcıdır. Farkında olmadan tüm kahrolası kalbimi ortaya saçmıştım ve bununla ilgili nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Açık olmak benim için yeni bir şeydi.

"Macon."

Ağzı benimkine yapıştı, elleri saçlarımda dolanıyordu. Her şeyini ortaya koyuyor, dudaklarımı sanki onlara sahipmiş gibi öpüyordu. Adeta bir yemek gibi beni yiyip bitiriyordu. Ben de ona izin veriyordum. Korkularıma rağmen ben de aynı şeyi hissediyordum. Sanki onu tekrar görme şansım olmayacakmış gibi hissettiğim o çaresiz ihtiyaç.

Sonra bir anda değişti, yumuşak ve eriyip bitiren bir hâl aldı. Ben de öpücükle birlikte eridim, ona doğru düşüyordum. Hem dizlerimin hem de kalbimin bağını çözüyordu. Belki ben de ona aynı şeyleri hissettiriyordum çünkü biraz sendeledi. Beni yakınında tutmaya devam ederken sırtını duvara dayadı.

Nefesini toplamak için geri çekildi. Bu sefer ona doğru giden bendim. Elim boynunun kenarındaydı, dudaklarım onunkileri arıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha çok tatmaya. Onu hissetmeye. İnleyerek başını eğip bana istediğim şeyi verdi.

"Beni öldürüyorsun, Tot. Seninleyken ileri mi yoksa geri mi gidiyoruz, anlamıyorum." Sıcak sözleri tenimde yankılandı. Onları yaladım, yuttum. Onun tadını çıkardım. O da

bana izin verdi. Sanki yakınlığım yetmiyormuş gibi vücudunu benimkine bastırıyordu.

Çünkü yetmiyordu. Bir şekilde konu biz olunca hiçbir şey yetmiyordu. Her zaman *daha fazlası* olmalıydı. Başka bir dokunuş. Başka bir tat. Daha derin, daha sert, daha uzun. O uzun zamandır yoksun kaldığım bir tatlı gibiydi. Ve ben onundum. Bunu her dokunuşta, her solukta, dilinin sıcak darbelerinde, benimkinin üstünde olan dudaklarının açgözlü hareketlerinde hissedebiliyordum.

Bir an için beni tutuşu daha da sıkılaştı sonra iki eli de çenemi kavradı. Konuştuğunda sesi pürüzlü ve ciddiydi. Kelimeleri dudaklarımın üzerinden akıp gidiyordu. "Sana tapıyorum." Başka bir sıcak, açgözlü öpücük. "Siktir, sana tapıyorum, Delilah Baker. Her. Bir. Kahrolası. Santimine." Her bir kelimenin noktasında dudaklarımız buluşmuştu. "Seni buraya bunu söylemek için çektim. Çünkü bunu bilmeden geçirdiğin başka bir saniyeye daha katlanamayacaktım."

İçim kıpır kıpır olurken kendimi yumuşakça gülümserken buldum. "Ben de sana tapıyorum, Macon Saint." Gerçekten de tapıyordum. Her bir parçasına. Onun ayak basmaktan çekindiği karanlık köşedeki parçalarına bile.

"Lanet olsun," diye inledi, dönerek beni duvara dayadı. Kalın kalçaları benimkilerin arasına girdi ve bacak arama sürtündü. Ben inlerken o daha da yavaş ve sertçe sürtündü.

"Hadi yukarı çıkalım." Nefes nefeseydim, ellerim gömleğinin altından kayarak sıcak, pürüzsüz tenini aradı.

Koridorun aşağısından kahkaha sesleri geliyordu. North bir şeyler söyledi ve başka bir kahkaha tufanı yaşandı. Macon duraksadı. Dudaklarımız her düzensiz nefeste birbirine değiyordu. "Siktir. Geri dönmemiz lazım."

Nerede olduğumuzu unutmam endişe vericiydi. Başımla onaylasam da kendimi hareket ettiremedim. "Dönmek zorunda mıyız?" Şiş ve kaygandım. Macon'ın sert, duvar gibi olan göğüslerine bastırılmış göğüslerim sızlıyordu.

Macon inlemeye benzer bir ses çıkardı. "Senin akşam yemeği davetindeyiz. Zaten kendimi zar zor tutuyorum, bu yüzden uslu dur."

Pişman bir şekilde iç geçirerek onu kendimden uzağa ittim. "O zaman beni bir daha öpme, tüm mantıklı düşüncelerim beynimden uçup gidiyor."

Gözleri kırıştı. "Bu, seni öpmeyi kesmem için bir neden değil."

"Eğer öpersen, seni üst kata götüreceğim." Alt dudağının şişkin çizgisini takip etmekten kendimi alamadım. Parmağımı ısırdı ve ben canım acımasa bile bağırdım. "Kötü birisin."

Macon daha önce hiç görmediğim kadar kaygısızca güldü ve bu nefesimi kesiyordu. Elimi tutarak beni konuklarımızın yanına doğru geri çekti. "Herkes gittiğinde, öyle olacağım."

"Vaatler, vaatler." Ancak yerine getireceğini biliyordum. Bu yüzden onu gönüllü bir şekilde takip ettim, mutluluk günışığı gibi damarlarımdan akıyordu. Mutluluk buydu. O kadar saf ve kırılgandı ki, en ufak yanlış hareketimde sönebilecek bir sufleye davrandığım hassasiyette davranmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Yemekler bittiğinde ve misafirlerimiz ayrılmaya başladığında Ronan Kelly beni kenara çekip benimle çalışmak istediğini söyledi. "Koşulları sonra tartışabiliriz ama sen baş aşçı olacaksın. Menüyle ilgili tüm yaratıcılık ve kontrol sende olacak. Ben sermaye ve tanıtımdan sorumlu olacağım."

"Aklımda bir yer var," dedim ona, etrafta zıplama ve

cıyaklama dürtülerimi bastırmaya çalışırken. Ona yeri ve orayla ilgili fikirlerimi anlattım.

"Haftaya incelemek için gidebiliriz," diye söz verdi.

Bununla birlikte hayallerim yavaş yavaş gerçek oluyordu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım; çünkü bir şeyi çok istediğinde, elinden alınması da bir o kadar acıtırdı.

BÖLÜM OTUZ

Delilah

"Hareket etmek istiyorum." Nazikçe titrerken, kaygan terler içinde kendimi Macon'ın vücuduna bastırdım. Bir işe yaramamıştı, beni koltukta sabitlemiş hâldeydi. Aleti kalındı, o kadar derindeydi ki içimde nabız gibi atıyordu. Ve lanet olsun ki hareket etmiyordu.

Bir ter damlası kızarmış yüzünden süzülürken bana sırıttı. "Henüz değil."

Yavaşça, kahrolası bir yavaşlıkta, kalçalarını döndürerek beni esnetti, arzuyla kıvrandırdı.

"Boşalmam lazım," diye fısıldadım. İnledim. Yalvardım. Hepsi aynıydı. Her bir parçam titriyordu. Zevk, içimde gerilmiş bir yay gibiydi ve rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Solan gülüşünün yerini vaatler aldı. "Boşalacaksın. Ben hazır olduğumda."

"Sadist."

Kulak mememi ısırdı. "Buna bayılıyorsun."

O olağanüstü siki, her bir santimini hissettirerek, yavaşça içimden çıkarken ve aynı yavaşlıkta tekrar içime girerken

titredim. Lanet olası bir yavaşlıkta. Ona doğru kıvranıyordum ve buna bayılıyordu. Üzerimde hareket ederken karanlık gözleri parlıyordu.

Güneşin altında, çırılçıplak bir şekilde, bizi zar zor taşıyan tekli koltuğa yayılmış hâldeydik. Beni, aklımı başımdan almak için tasarlanmış, kararlı bir ritimde sikiyordu. Ve yalvaran, nefes nefese kalmış bir karmaşa olsam da her saniyesinden zevk alıyordum.

Tanrım, o muhteşemdi. Uçsuz bucaksız kasları ve bronz teni terle kaplıydı, sarf ettiği eforla kızarmıştı. Tembel yüz ifadesi şehvetle yoğunlaşmıştı. Bakışları tenimde zevk dalgaları yaratıyordu. Nefes nefese ona doğru uzandım ve çenesine dokunarak onu yakınıma çekmeye çalıştım. İsteğime itaat edip başını eğdi. Dudaklarımız tembel, derin bir öpücükle birleşti. Nefes alışverişi yaparken dudaklarımız ve dillerimiz dağınıkça birbirlerini keşfediyordu.

Titrerken inledi. Etkilenmemiş sayılmazdı. Sadece bana işkence etmekte çok iyiydi.

İçeri. Dışarı. İt. Çek.

"Macon," diye fısıldadım ağzının içine. "Lütfen. Becer beni."

Donup kaldı, sonra başka bir inlemeyle tüm o gücü ve ihtiyacı serbest bıraktı. Sertçe daha derine girerken yapabildiğim tek şey ona tutunmaktı. Beni sertçe becerirken koltuk hareket ederek yere sürtünüyor, her hareketi şişmiş, hassas klitorisime çarpıyordu. Zevk git gide artarken çok hassaslaşmıştım. Sanki bir şekilde bu hisse sonsuza kadar tutunabilirmişim gibi gözlerim kapalıydı. Ama göz kamaştıran bir dalgayla parçalara ayrıldım.

Macon'un dişleri boynumun dolgun kıvrımını ısırdı, sert

değildi sadece hareketleri hızlanırken beni altında tutuyordu, açgözlü bir şekilde kendi hazzının peşine düşmüştü. O kadar hayvani ve beklenmedikti ki fazlasıyla güçlü başka bir orgazm tarafından vuruldum.

Kendimi onda kaybettim. Tırnaklarım sırtını tırmaladı, saçlarının arasından geçti. Daha fazla yakınlık için, daha fazlasını almak için mücadele ettim. Haykırarak boşaldı, büyük, güçlü vücudu benimkinin üstünde gerildi.

Rahatlamayla başım dönerken iç çekerek gevşedim. Macon nefes nefese toparlanmaya çalışarak üzerimde uzanırken ağırlığının çoğunu dizlerine veriyordu. Soluklarımız yavaştı. Yanağıma ateşli ama hâlsiz bir öpücük kondurabilmek için hareket etti. "Delilah, ben..."

Ön kapı pat diye açılarak ikimizi de korkuttu. North her zaman kapıyı çalardı ve başka kimse de şifreyi bilmiyordu. Ya da ben öyle zannediyordum. Kendi sesim kadar iyi bildiğim bir sesi duyana kadar sürdü bu. Ses odada çınlarken soğuk bir şok ve hayretle vuruldum.

"Merhabaaaaa? Saint, bebeğim, evde misi- Aman tanrım!"

Sam'in çığlığı Macon'la beni donup kaldığımız şoktan çıkaracak kadar tiz ve korkunçtu. Ayağa kalkmaya çalıştım ancak üzerimde doksan kiloluk kastan oluşan bir adam vardı. Macon bir küfür homurdanırken beni örtmek için örtüye doğru uzandı. Bunu yaparken omzunun üstünden ağzı açık kalmış Sam'e dik dik bakıyordu.

"Defol git," diye bağırdı.

Sam kıpırdamadı. Saçları kuaförden çıkmışçasına şekillenmiş ve teni bronzlaşmış kız kardeşim oturma odasının girişinde dikiliyor, sanki bu onun eviymiş ben de erkeğiyle yakaladığı davetsiz misafirmişim gibi bize bakıyordu.

"Neler oluyor böyle? Delilah'yı mı beceriyorsun?" diye bağırdı Macon'a. "Ciddi misin sen?"

Hâlâ yarı üstümde olduğu, vücuduyla benimkini kapattığı için Macon'dan şiddetle yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Macon çıplak hâlde tek bir hareketiyle Sam'e dönerken örtüyü telaşla üstüme sardım.

"Defol." Kapıyı işaret etti. "Hemen!"

Haykırışının kuvveti Sam'le yerimizde sıçramamıza neden oldu. Yüzünün rengi solmasına rağmen gözleri Macon'ın vücudunda aşağılara doğru kaydı, dudakları aralanmıştı.

Ah, siksen olmaz.

Sonunda ayaklarımı hareket ettirebildim ve Macon'ın önüne geçtim. Onu tamamen kaplayacak kadar uzun olmasam da gerekli yerleri kapatmıştım. Sam'in, Macon'ın çıplaklığına ağzı açık bakması beni şaşırtıcı şekilde sahiplenici bir moda sokmuştu. Hırlayarak "Benim!" dememek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

Macon elini omzuma koydu. Bir an için beni arkasına almasından korktum ama onun yerine sadece rahatlatmak ister gibi hafifçe omzumu sıktı.

Sam'in gözleri bu hareketi görmesiyle kısıldı. Pembe parlatıcı sürülmüş dudakları düz çizgi hâlini aldı. "Şimdi birlikte misiniz yani?" Bu ihtimale karşı hissettiği şok ve iğrenme apaçık ortadaydı.

Macon bir ses çıkardı, omzumdaki eli kasılıyordu. Tekrar patlamak üzere olduğunun farkındaydım.

"Sam," dedim Macon cevap veremeden. "Odaklan. Az önce Macon'ın evine izinsiz girdin. Senden gitmeni istedi."

Tüm yemek pişiren tanrılar aşkına, şimdi mi geliyordu?

Şu an? Hem de bu şekilde? En azından bir uyarı araması beklerdim. "Hey, döndüm!" mesajı falan. Macon'ın evi onunmuş gibi salına salına karşıma gelmesini değil.

Sarı kaşı kalktı. "Gitmemi mi istedi? Haftalardır dönmem için beni arıyor ve mesaj atıyorken mi?" Eğlenerek kahkaha attı. "Gitmiyorum." Arkamdaki Macon, küfretti. "Hayal dünyasına falan mı girdik? Bana buranın siktiğimin hayal dünyası olduğunu söyleyin çünkü tanrı şahidim olsun ki bu saçma sapan hareketinin başka bir açıklaması olamaz, Sam."

Sam kıpkırmızı kesildiğinde kavga çıkarmak üzere olduğunu anladım.

"Sam," dedim sakince, sakinlikten başka her duyguyu hissetsem de. "Mutfağa git ve kendine kahve yap. Hemen."

Annemin patronluk taslarken kullandığı ses tonunu kullandım ve işe yaradı. Sam, bize nefret dolu uzun bir bakış attıktan sonra çenesini kaldırdı ve mutfağa doğru yürüdü.

Kalbim metronom gibi atıyor, kaburgalarıma hızla çarpıyordu. Burada olduğuna şaşırmamalıydım. Sonuçta geri dönmesini ben istemiştim. Yine de gerçekten döndüğünü ve Macon'la olduğumu fark ettiğindeki öfkesini görmek beni çok sarsmıştı. Garip bir şekilde hissizleşmiştim.

İç çekerek Macon'a döndüm. Soluk kırmızı renk yanaklarını kaplamıştı ve patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Elimi göğsüne yerleştirdiğimde başını eğerek bana baktı. Gözleri endişeli ve biraz kaybolmuş gibiydi.

"Ondan geri dönmesini istemedim," dedi. "Ona mesaj atıp artık peşinde olmadığımı söyledim."

"Ne? Ne zaman?"

Elini nemli saçlarının arasından geçirdi. "Ronan'la yemeğe gitmeden hemen önce. Sam'le olan bu *şeyin*, bitmesini

istedim. Ki biz devam edebilelim." Yüzü endişeyle karardı. "Sana söyleyecektim ancak dikkatim dağıldı."

Tam olarak nasıl dikkatinin dağıldığını bildiğim için onu pek suçlayamazdım. Terle kayganlaşmış, şu anda da açık havayla serinlemiş olan göğsünü okşadım. "Bunu ben de istiyorum. Hadi giyinelim ve şu işi bitirelim."

Buna hiç hevesli değildim.

Kıyafetlerimiz üst kattaydı. Tüm günü, daha doğrusu tüm haftayı, yavaş yavaş evin her köşesinde sevişerek geçirmiştik. Birlikte eğleniyor, kimin neyden tahrik olduğunu öğreniyorduk. Tüm dünyayı dışarıda bırakmıştık. Geçirdiğimiz her saniyede daha da derinlere düşüyordum, ona daha da ihtiyaç duyuyordum.

Sam'in dönüşü, her şeyi kesen keskin bir bıçak gibi hissettirmişti. İçten içe sarsılıyordum. Macon'ın ifadesine bakılırsa, o da aynı şekilde rahatsızdı. Hızlıca onayladı. Mutfak kapısına uzun, öfkeli bir bakış attıktan sonra elini hafifçe sırtıma koyarak beni üst kata yönlendirdi.

"Döndüğüne inanamıyorum," dedi homurdanarak, öfkeli bir şekilde yürürken.

"Ben de şifreyi bildiğine inanamıyorum," diye mırıldandım. Buna takılmam bile saçmaydı fakat net düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim, kardeşimin geri geldiği ve bir virüs gibi her şeyi enfekte edeceğiydi.

"Değiştirmek aklıma gelmedi," dedi Macon kaşlarını çatarak. "Evime elini kolunu sallayarak girme cesaretini gösterebileceği de hiç aklıma gelmedi. Bir noktada hiç dönmeyeceğini bile düşündüm."

Korkunun içimde yükseldiğini hissettim. Ben döneceğini biliyordum. Bir süredir biliyordum ve ona söylememiştim.

Siktir. Söylemek zorundaydım fakat bu konuşma Sam aşağıda takılıyorken gerçekleştirmek için fazla karmaşıktı. Ben de bir tavuktum. Tam bir tavuk.

"Ama döndü." Tek diyebildiğim şey buydu.

"Kahrolası Sam," de Macon'ın diyebildiği tek şeydi.

Uzun zamandır kayıp olan dolandırıcı kardeşimin geri döndüğü ve şu anda mutfakta olduğu gerçeğiyle baş etmek zorunda kalsak da Macon duşa girmemiz konusunda ısrar etti. Dikkatli bir şekilde beni ve kendisini yıkarken sessiz kaldı. Karanlık bakışları endişe ve öfke karışımıyla doluydu. Onu anlıyordum. Sanki bir rüyadan çıkarılmıştık ve gerçeklikle ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Temiz ve giyinmiş bir şekilde birlikte merdivenlerden indik. Sanki idam mangasıyla yüzleşecekmişiz gibi ilerliyorduk.

Sam, mutfak tezgâhına kıvrılmıştı, elinde bir bardak tatlı çay tutuyordu. "Sen yaptın sanırım," diye selamladı. Bardağın üstünden bana dik dik bakarken yavaşça bir yudum aldı. "Anneminki kadar iyi değil ama yoklukta gider."

Gözlerimi devirdim. Eğer beni aşağılamaya çalışıyorsa bundan çok daha fazla çabalaması gerekiyordu. "Çok kırıldım. Gerçekten."

Macon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Saçmalamayı kes ve kendini açıkla, Sam."

Bardak masaya sertçe vuruldu. "Benim sevgilim değilsin, babam olmadığın da kesin. Bu yüzden benimle öyleymişsin gibi konuşma."

Macon gözünü bile kırpmadı. "Siktiğimin takipçilerine nerede olacağımı söyledin. Ben *senin* de hareketlerinin sebep olduğu şeyler yüzünden hastanede yatarken sen eşyalarımı karıştırdın, annemin saatini çaldın sonra da kaçıp gittin."

Mutfak sessizlikle çınladı. Buna ne diyebilirdi ki zaten? Hiçbir şey. Hepimiz de bunun farkındaydık.

Ona tepeden bakan Macon'ın burun delikleri açıldı. "Yani, seninle istediğim gibi konuşurum."

Sam güldü, çıkan sesle birlikte tenimde tırnaklar geziniyormuş gibi titredim. "Çalmadım. Sadece o lanet şeyi ödünç almıştım." Çantasına uzanıp içini karıştırırken ince bileklerindeki gümüş bilezikler çınladı.

Sam elmas saati havada tutarken saat güneşte parlıyordu. "Gördün mü? Gayet iyi durumda."

Macon açık açık homurdandı ancak saati almak için harekete geçmedi. Sam saati masaya dikkatlice koyup masumca gülümserken sadece ona baktı.

"Nerelerdeydin Sam?" Sesim kalın ve titriyordu. Şu anda ondan o kadar utanıyordum ki aynı odada durmaya zar zor katlanıyordum.

"Orada, burada." Çayından bir yudum daha aldı. "Halletmem gereken şeyler vardı."

"Annemin saatini rehine vermek gibi mi?" diye sordu Macon.

"Gözünün önünde işte, görmüyor musun?"

"Sanırım saatten kurtulmak düşündüğünden daha zordu," dedi ifadesizce.

Sam altın saçlarını omzundan geriye atarken cevap vermedi.

Burun kemerimi sıkarken sakinleşmeye çalıştım. "Yeter. Samantha, Macon haklı. Saçmalamayı kes. Niye böyle davrandığını bilmiyorum ama komik değil. Dönüp özür dilemeni beklemiştim, onu kışkırtmanı değil. Tanrım, hiç vicdan azabı çekmiyor musun?"

Tüm yapmacık ve umursamaz tavırları kaybolurken hızla ayağa kalktı. "Amma ikiyüzlüsün, Dee."

"Ne?" dedik Macon'la aynı anda. İkimizin de öfke seviyesi farklıydı.

Sam onu görmezden geldi. "Erkek arkadaşımı becermene rağmen gururlu gururlu konuşuyorsun."

"Erkek arkadaşın mı?" diye tekrar etti Macon inanamayarak.

Neyi kastettiğini biliyordum. Tamamen bana odaklandı. "O benimdi. Yıllarca! İlk erkeğimdi. Benimdi. Bu onu yasak bölge yapar."

"Buna inanmıyorum," diye araya girdi Macon. "Kaç yaşındasın, on üç mü? Biz on yıl önce falan tarih olduk."

"Kes sesini," dedi Sam onun tarafına bakmadan. Yalnızca bana bakıyordu. "Sen benim kardeşimsin," diye bağırdı, gözleri dolmuştu. "Benim en yakın arkadaşım. Bunu yapmak zorunda mıydın? Onunla? Ateşli ve ünlü olduğunu biliyorum ama boyunu fazlasıyla aşıyorsun, Dee."

Vicdanımın bir köşesinde suçlu hissetmeye başlıyordum çünkü gerçekten de bu bir kardeş kuralıydı. Fakat hissettiğim suçluluğu kafamdan uzaklaştırdım. Görünürde suçluydum, bu doğruydu. Eğer söz konusu adam bir başkası olsaydı utanırdım ama Macon'la olan karmaşık geçmişimiz, her şeyi daha da karışık hâle getiriyordu.

"Öncelikle, o bir oyuncak değil. 'Benim' diye bağırman onu öyle yapmıyor. Aşağılamalarından bıktım artık. Buna üzülmek mi istiyorsun, tamam. Sana nasıl hissedeceğini söyleyemem ama ağzından çıkana dikkat etmen gerektiğini söyleyebilirim. Bana artık bok gibi hissettiremeyeceksin."

Sam'in gözleri kısıldı. "Eğer gerçekler acıtıyorsa bu senin yüzünden."

Yanımda, Macon sanki bir şey söyleyecekmiş gibi sinirli bir hareket yaptı. Bileğine dokundum, o da hareketsizleşti ve suskun kaldı.

"Bu sadece seksten ibaret değil. Ciddiyiz."

Kahkaha attı. "Ki bu her şeyi daha da kötü yapıyor. Sana defalarca onun söylediği bir kelimeye bile inanmaman gerektiğini söyledim. O bir aktör." Sonunda Macon'a bakıyordu. "Ve sen. Onun kafasını hangi saçmalıklarla doldurdun?"

Macon kaşlarını kaldırarak başını yana eğdi. "Saçmalık mı? Ne sikimden bahsediyorsun?"

"Sam," diye araya girdim. "Şu an kesinlikle yanlış davranıyorsun."

"Gördün mü? Seni bana düşman etmeye çalışıyor," dedi Sam histerik bir şekilde.

Yemin ederim ki Macon sinirden çıldırmak üzereydi. Elim onunkini buldu ve sıkıca kavradı.

"Macon haklı. Artık çocuk değiliz. Aramızdaki sorunu çözdük ve devam ettik. Belki sen de böyle yapmalısın. Sana karşı gösterdiği öfke tamamen kabul edilebilir."

İnatçı bir yüz ifadesine bürünürken bakışlarını kaçırıyordu.

"Şimdi de özür dilemen gerekirken bu tepeden bakan tavrınla gelip, sahipleniyormuşsun gibi hareketler yapıyorsun. En azından benden özür dilemen gerekiyor."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda Sam doğruldu. "Biliyordum. Ne dedi sana? Sana mezuniyet balosu-"

"Sam," diye patladı Macon. O kadar hızlı ve sinirliydi ki yerimde sıçradım.

Yüzü solmuş, çenesi gerilmişti.

Sam onu görmezden geldi. "Anlattı, değil mi?"

"Mezuniyet balosu mu?" diye tekrar ettim, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

"Sam." Onun tarafına doğru bir adım attı. "Ciddiyim. Kes. Sesini."

"Sana kendini böyle affettirdi, değil mi?" Gülüşü kısa ve deli gibiydi. "Sana olanları anlattı."

"Sam!" Macon'ın sesinde bir parça çaresizlik vardı.

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, konuşmasına izin ver."

Gözleri tekrar doluyordu, her zaman çok ağlardı zaten. "Peki, tamam. Ben yaptım. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Sadece aptal bir şakaydı, hataydı. Ancak o-" Macon'ı işaret etti. "Asla söylemeyeceğine söz vermişti. Yalan söyledi."

Şaka mı? Sonra kafama dank etti. Mezuniyet balosu. Tepsilerdeki tater totlar. Alay eden gülüşmeler. Sam'in bana hayalet görmüş gibi bakması. Macon'ın orada öfkeli, dehşete düşmüş bir şekilde dikilmesi. Suçluluktan olduğunu düşünmüştüm. Ona değersiz demiştim. Çoktan parçalanan ilişkimizin son damlası olmuştu ve ona karşı hissettiğim nefreti pekiştirmişti.

Bir şaka.

Bunu Sam yapmıştı. Kardeşim. Ah, o gece nasıl da ağlamıştı. Bana çok üzgün olduğunu söylemişti. Macon'ın yaptığı şeyi kastettiğini düşünmüştüm ama bunu yapan oydu. Tüm hayatımı yapabileceğim her şekilde onu korumaya çalışarak geçirmiştim ve bana bunu mu yapmıştı?

Kan başımdan ayaklarıma indi. Belli belirsiz Macon'ın küfrettiğini duydum. Kulaklarım çınlıyordu. Sam gözünde yaşlarla bana bakarken ifadesi umutluydu.

Hayatımda ilk defa düşünmeden hareket ettim. Hızla kal-

kan elim Sam'in yanağına şiddetle çarptı. Tokat mutfağın içinde yankılandı. Avuç içim karıncalanırken arkamı dönüp gittim.

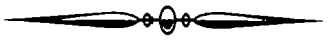

Macon

Delilah sessiz bir asaletle mutfağı terk ederek Sam'le beni yalnız bıraktı.

"Seni bencil küçük aptal. Ona söylemek zorundaydın, değil mi?" Delilah'nın yanına gitmeyi o kadar çok istiyordum ki kalbim acıyordu; ama kızımın bir süre için kendi alanına ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Sam'in icabına bakılması gerekiyordu. Delilah'nın gittiği tarafa bakıyordu. Sanki Delilah'nın ciddi ciddi ona tokat atmış olduğuna inanamıyormuşçasına eli kızarmış yanağındaydı. "Ona söylemedin mi?"

"Niye söyleyeyim ki? Bunca yıl bunu sır olarak tuttum." Bu yapmaktan nefret ettiğim bir şeydi. Özellikle Delilah'ya düşmeye başladıktan sonra. Delilah olaydan her bahsettiğinde gerçekler tuğla gibi kaburgama oturuyordu. "Gerçekten yaptığın şeyin suçunu üstlenmeyi *seni* korumaya çalıştığım için mi kabul ettiğimi düşünüyorsun? Onun için yaptım. Çünkü o zaman bile kendi kardeşinin onu bu zalim şakayı yaparak küçük düşürdüğünü öğrenmenin onu mahvedeceğini biliyordum."

Sam'in yüzünün rengi soldu. "Onu incitmek istememiştim."

"Saçmalık. Bunu yaptın çünkü kıskanıyordun." Sam'in her zaman onu kıskandığını düşünmeye başlamıştım. Çocukken bana bu kadar sıkı tutunmasının tek sebebi bunun Delilah'yı incittiğini bilmesiydi.

"Neden buradasın?" diye sordum Sam'e, hiçbir şey söylemeyince. "Neden şimdi? Bana saati ödünç almanla ilgili olan o saçmalıktan bahsetme. Zaten seni aradığımı ve saati geri istediğimi biliyordun. Bu yüzden, neden şimdi?"

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "İkinizin galada çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Yüzünde bir bakış vardı. O bakışı biliyordum. Ya onu beceriyordun ya da becermek istiyordun."

Bu konuda haksız değildi. Gerçekten de istemiştim.

"Bu yüzden de geri dönüp sahip olabileceği tüm mutluluk ihtimalini mahvetmeye mi karar verdin?" Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım.

Sam'in gri gözleri buz kesti. "Düşündüğünün aksine, Saint, kardeşimi seviyorum. Sen ondan hiç hoşlanmadın. Kahretsin, birbirinizden nefret ediyordunuz. Ne yani, şimdi aniden âşık olduğuna falan mı inanmam gerekiyor?"

"Ne düşündüğümü biliyor musun? Delilah ve benim beraber olduğumuz fikrini kaldıramadın. Bunun sebebi ne? Ve bana bağlı olduğunla ilgili saçma sapan şeyler söyleme. İlişkimiz biteli yıllar oldu."

"Hâlâ benim erkek arkadaşımsın. Kardeşler birbirlerinin eski sevgililerine yürümez."

"Saçmalık. Sadece Delilah ve benim mutlu olabileceğimiz fikrinden nefret ettin." Başını çevirip çenesini karşı çıkar gibi kaldırdığında daha da zorladım. "Ona ne dedin? Senin olduğumu mu?" İğrenerek kahkaha attım. "Sana küçük bir haberim var, ben asla senin olmadım."

Sam irkildi. Göğsümde çok küçük olsa da hissedebildiğim bir pişmanlık duygusu belirdi.

"İstediğin kadar zalim ol," dedi saçlarını geriye atarken, bildiğim bir kendini koruma hareketiydi. "Artık umursamıyorum. Ama biz hiçbir şeymişiz rolünü yapma. Resmen tüm çocukluğumuz boyunca birlikteydik. Ne kadar inkâr edersen et, bunları silemezsin."

Tartışma isteğim bir nefesle birlikte gitmişti. Yıpranmış hissediyordum ve içimde oldukça büyük bir parça hâlâ Delilah'ya doğru çekiliyor, onu teselli etmek istiyordu. Sadece onu kollarıma almak istiyordum. Tezgâha yaslanarak yıllarca adilik ortağım olan kadına baktım. Haklıydı. Bir geçmişimiz vardı ve hepsi de kötü değildi. Eğlendiğimiz, tek güvenebileceğim insanın o olduğu zamanlar da vardı. Onu hem umursuyordum hem de nefret ediyordum. İyi ya da kötü, uzun süredir benim bir parçamdı.

"Silmek istemiyorum çünkü benim geçmişimin bir parçası. Hiç arkadaşım yokken sen arkadaşımdın. Gerçekten söylüyorum, seninle vakit geçirmek muhtemelen hayatımı birden fazla şekilde kurtarmıştır."

Sam'in şaşkın bakışları kararsız fakat kendinden memnundu.

Gözlerinin içine bakarak bakışlarını benimkilerde tuttum. "Ama birbirimizin içindeki çirkinliği ortaya çıkarıyorduk. Bu sağlıksız ve küçük düşürücüydü. Ayrıca beni sattığında, saati çaldığında ve kaçıp saklandığında hissettiğim tüm o nostaljik yakınlık duygusu yok oldu."

Hakkını vermem gerek, irkildi. "Onun için özür dilerim. Gerçekten. Berbat bir şey yaptığımı biliyorum. O kadının seni inciteceğini düşünmemiştim. Muhabir falan sanmıştım. Tamam, evet, aptalcaydı. Saate gelince... çaresizdim." Bir an için maskesinin altına yeniden saklanmadan önce kork-

muş göründü. "Geri getirdim sonuçta. Bu da bir şey sayılmaz mı?"

Masanın üstünde duran saat yaşayan bir varlık gibi güneşte parıldıyordu. Saati görmek anneme olan özlemimin tanıdık acısını da beraberinde getiriyordu. Gerçi şu anda hafiflemiş hâldeydi, kalbime fısıldayan bir hissin hayaleti gibiydi. Saati geri aldığım için mutlu olsam da şimdi elimde olduğu için anlıyordum ki bu hiçbir zaman saatle ilgili değildi. Konu Delilah olunca değildi.

Eğer Delilah'yı hayatımda tutabileceğim anlamına geliyorsa mutlu bir şekilde saati asla tekrardan görmemeyi kabul ederdim.

"Delilah'nın neden benimle iletişim kurduğunu biliyor musun?" diye sordum Sam'e.

Bir an tereddüt ettikten sonra burnunu kıvırdı, siniri bozulduğu için böyle yaptığını biliyordum. "Onun mesajlarını aldım. Benim için işleri düzelttiğini biliyordum."

Öfkeyle boynum ve omuzlarım kaskatı kesildi. "Delilah senin borcunu ödüyordu, Sam."

"Biliyorum." İç çekti. "Bunu yapmamalıydı."

Eğer benden on kat daha güçsüz ve kadın olmasaydı boğazına sarılabilirdim. Şu anda ona bakmaya bile katlanamıyordum. "Planladığı gibi Asya seyahatine çıkmak yerine bir yıl boyunca çalışacaktı. Sırf seni polise şikâyet etmeyeyim ve annen rahat etsin diye."

Sanki anlamıyormuşum ve bana sabırlı davranıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Saint, ikimiz de polisi aramayacağını biliyorduk."

Çığlık atma isteği bedenime baskı yapıyordu. "Biliyor muyduk?"

"Delilah sana annemin durumundan ve tutuklanmamın onun sağlığını nasıl etkileyeceğinden bahsettiği zaman bunu riske atmayacaktın."

Siktir, haklı olmasından nefret ediyordum. Günün sonunda söylediğim şeyi yapamayacaktım. Sam'in bu gerçeği benden önce anlamış olması gerçekten canımı sıkıyordu. İçi boş bir şekilde güldüm. "Gerçekten baş belasının tekisin. Delilah hep seni korudu, arkanı topladı, sense eline geçen her fırsatta onun ağzına sıçtın. Eğer sevgi dediğin şey buysa önceliklerini gözden geçirmek isteyebilirsin."

Daha fazla söyleyecek bir şeyim kalmadığında bana gerçek sevginin ne olduğunu öğreten kadını bulmaya gittim.

BÖLÜM OTUZ BİR

Macon

Delilah yatağına kıvrılmıştı. Ben odaya girer girmez başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla doluydu. Onu hiç ağlarken görmemiştim. Ağlaması kalbimi paramparça ediyordu.

"Tatlım..." Yavaşça yatağa girerek onu kollarıma aldım. Beni kendinden uzaklaştırmasından biraz korkuyordum ama öyle bir şey yapmadı. Hıçkırarak bana doğru kıvrılırken yüzünü boynumun girintisine gömdü. Onu kendime çekerek sıkıca sarıldım ve saçlarına anlamsız kelimeler fısıldadım.

"İnanamıyorum," dedi, sesi tenimde boğularak çıkıyordu. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum." Başını öperken sırtını sıvazladım. "Üzgünüm. Her şey için."

"O sürtük beni ağlattı," diye hıçkırdı. "Ben asla ağlamam."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Delilah daha şiddetli ağladı, bu hoş görünmüyordu. Vücudu sarsılırken boynumu ıslatmıştı. Tek yapabildiğim ona sarılarak içini boşaltmasını beklemekti. Sakinleştiğinde uzanıp bir peçete aldım.

"Sümkür."

Sümkürdü. Ben de bir mendil daha alarak gözyaşlarını sildim. Delilah geriye doğru oturarak yatak başlığına yaslandı. Yüzü kıpkırmızıydı ve şişmişti. Onu seviyordum. Ne zaman tam anlamıyla farkına varmıştım bilmiyorum ama şu anda aldığım her nefeste hissediyordum. Bunu ona söylemek istiyordum ancak şimdi zamanı değildi. Gerçek şu ki, bu durumu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyordum.

Delilah mendilini buruşturup kenara fırlattı. "Bunca zaman, o aptal şakayı yapan kişi Sam'di." Kızarmış gözleri benimkilerle buluştu. "Tek bir kelime bile etmedin. Hiç kendini savunmadın."

"Niye savunacaktım ki? Benden nefret ediyordun ve Sam'i seviyordun. Benim yaptığımı düşünmeye devam etmen herkes için daha iyiydi."

Delilah burun kıvırarak homurdandı. "Benden nefret ediyordun. Sam'in yaptığını söyleyerek beni kolayca paramparça edebilirdin."

Yüzümü buruşturarak elini tuttum. Elimde hareketsizce duruyordu. "Senden hiçbir zaman gerçekten nefret etmedim, Delilah. O gece, o öldürücü elbiseyle içeri girdiğinde konu sen olunca tam bir aptal gibi davrandığımı fark ettim. O gece bir şeyler söylemek istedim. Barış ilan etmek, özür dilemek, herhangi bir şey. Ama sonra o siktiğimin tater totları ortaya çıktı ve artık her şey için çok geçti."

Pembe dudakları titrerken başını iki yana salladı. "Tuhaf olan ne biliyor musun? O gece seni gördüğümde, ikimizin de o ortamdaki yabancılar olduğu sonunda kafama dank etmişti."

Çünkü Delilah beni gerçekten gören tek kişiydi. Bunu kaybetmek istemiyordum. Elini biraz daha sıkı tuttum.

Dudaklarını ısırarak başını geriye attı. "Bana hiç söyleyecek miydin peki?"

"Delilah eğer acı çekmemeni sağlayacaksa kendimle birlikte mezara götürürdüm. Beni, sana bunu yaptığımı düşünmene rağmen affetmiş olman bile çok nadide bir hediyeydi. Sırf iyi görünebilmek için seni nasıl böyle bencilce incitebilirdim ki?"

"Ve ben de kız kardeşimin güvenebileceğim biri olduğunu düşünmeye devam ettim."

Boğazım düğümlendi. "Özür dilerim. Seni koruduğumu sanmıştım."

Acı acı güldü. "Ve ben de annemi ve Sam'i koruduğumu sanıyordum. Bunu yapıyorum diye bana şehit demiştin."

Siktir. "Yanılmışım. Çok aptalım."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sam'i savunmayı denediğimde hep çok sinirleniyordun. Buna değmediğini söylüyordun. Şimdi nedenini anlıyorum."

Parmaklarım kalçasındaki yorganı sıkıca kavradı. "Denemende yanlış bir şey yok."

Delilah bana dil çıkardı. Sonra başını geriye doğru eğerek tavana bakmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Aptalın tekiydim. Sen de bunu biliyorsun."

"Sevdiğin insanlara yardım etmekte hiçbir yanlışlık yok. Bunu artık biliyorum."

Söylediklerim aşk itirafından başka bir şey değildi ancak Delilah duyuyormuş gibi görünmüyordu. Sert sert kapıya bakıyordu. "Ona vurdum."

"Bayağı da ses çıktı," diyerek ona katıldım. Ona sessizce alkış tutmam yanlış mıydı? Muhtemelen öyleydi. Yine de Sam'in karşısında kendini savunduğunu görünce hissettiğim gurura engel olamıyordum.

"Ona tekrar vurmak istiyorum."

Kulağa öyle kızgın geliyordu ki gülümsemek zorundaydım. Öfkesini kontrol edemiyormuşçasına ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Ve aradığında... beni sessiz kalmam için ikna etmekle kalmadı, ilişkimizi de tekrar etkiledi. Beni sadece manipüle etti. Her zaman benden nefret ettiğini söyleyerek beni şüphelerle besledi."

Alarm çanları çalmaya başlarken ben de kendimi ayakta buldum. "Beni aradı derken ne demek istiyorsun?"

Delilah duraksadı, beti benzi atmıştı, gözleri irice açıktı. Birlikte geçirdiğimiz tüm süre boyunca ilk kez gerçekten suçlu görünüyordu. Hızla dudaklarını yaradı. "Beni aradı."

"Ne zaman?" Kulaklarım çınlamaya başladı. Ne hissettiğimi bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Bakışlarını kaçırırken tişörtünün uçlarını kavradı. "Mektuplardan önce."

Sanki bana tokat atmış gibi sıcak karıncalanmalar tenimde patladı. "Beraber olduğumuz tüm bu zamanda Sam'le iletişim hâlinde miydin?"

Kahrolası kalbim acıyordu. Sam'in yaptığı yanlışa karşı birlik olduk sanmıştım. Ve o bunu benden saklamış mıydı?

Delilah nefesini verdi ancak sonra toparlandı. "Tek bir telefon konuşmasıydı."

"Bir konuşma yeter de artar." Titreyen elimi saçlarımdan geçirdim ve ensemdekileri kavradım. "İsa aşkına. Ben de burada durmuş, sana Sam'in şakasını anlatmadığım için şerefsizin

teki gibi hissediyorum. Ve sen benimleyken onunla konuşuyorsun. Ben de bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum."

"Üzgünüm." Zayıf bir fısıltıdan ibaretti çünkü hatalı olduğunu biliyordu.

"Neden?" diye çıkıştım. "Benden bunu neden sakladın ki? Yaptığı onca şeyden sonra hem de?"

"Sam söylememem için bana yalvar-"

"Evet, bahse girerim yalvarmıştır." Ona doğru sert bir adım attım ancak sonra durdum. Aramızdaki mesafeyi kapatamıyordum. "Aradığını bilmek isteyeceğim aklına gelmedi mi?"

"Geldi..." Dudağını ısırdı. "Eğer sana söylersem dönmeyeceğini söyledi. Bu yüzden ben de sessizliğimi korudum. Üzgünüm, Macon."

Benimle tartışmıyor olması beni sinirlendiriyordu. Daha iyi bir açıklama istiyordum, o kıvılcımı istiyordum. Bana her şeyi yanlış anladığımı, Sam'i benim önüme koymadığını söylemesini istiyordum. Mektuplardan beri biliyordu. Ani bir düşünce beni sardı ve topuklarımın üzerinde sallandım. Kelimeleri zorlanarak söylerken cildim soğuktu. "Seni mutfağımda bulduğumda..." Kalınca yutkundum, içimdeki öfke yükseliyordu. "Ve sen, çocukken sana davranma şeklimi atlatamayacağını söyleyerek bizden uzaklaşmaya çalıştığında..." İrkildi, gözlerime bakamıyordu. "Hepsi Sam yüzündendi, değil mi? Az önce ne demiştin? Sana, seni manipüle ettiğimi mi düşündürdü?"

Bir anlığına gözlerini sıkıca yumdu. Açtığında fazla parlak ve acı içindelerdi. "Evet. Sam yüzündendi. Güvensizliklerimden faydalandı."

Hızlı ve sertçe başımla onayladım. "Doğru. Sen de gerçekte neler olduğunu bana anlatmak ve benimle konuşmak yerine uzaklaşmaya çalıştın."

Canım yanıyordu. Hiç hazırlıklı olmadığım birçok şekilde canım yanıyordu. Delilah'nın bana o küçük veledin ancak bu şekilde döneceğini düşündüğü için olanları söylememesini kaldırabilirdim. Ancak bu? Bir elimle göğsümü ovaladım.

Alt dudağı titredi ama cevap vermeden önce dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Mükemmel değilim. Bazı şeyler o kadar yerleşti ki onlardan kurtulmak oldukça zor. Sam onları söylediğinde-"

"Sam," dedim alayla. "Her zaman siktiğimin Sam'i. Sana atmadığı kazık kalmadı, sen de hâlâ o ne dese yapıyorsun. Ne zaman öğreneceksin?"

Delilah'nın gözleri parladı. "Bana daha az önce sevdiğin insanlara yardım etmenin yanlış bir şey olmadığını söyledin."

"Bunu anneni korumaktan bahsettiğini düşündüğüm için söyledim. Bu... saçmalığı değil. Ben ne olacağım Delilah? Kendimi açtım, içimdeki her karanlık köşeyi sana gösterdim. Sana tüm benliğimle güvendim." Lanet olası kalbimle. "Sense bana şüphelerinin ardındaki gerçek sebebi anlatacak kadar güvenmedin."

"Üzgünüm, Macon." Gözle görülür bir şekilde sönmüştü. Hâlâ ona sarılmak istemem sinirlerimi bozuyordu. Şu an çok öfkeliydim. Kahrolası dünyam ayaklarımın altından kaymış gibi hissediyordum. Nasıl beni bu kadar iyi anlıyorken *bunu* anlamazdı?

"Çocukken sahip olduğum tek şey gururumdu," dedim gergin bir şekilde. "Gururumu korumanın dünyadaki en önemli şey olduğuna inanırdım. Sonra büyüdüm ve güvenin

çok daha önemli olduğunu fark ettim. Sana kapılarımı açtım çünkü aramızda bunun olduğunu düşündüm-"

"Macon..."

"Eğer birbirimize en kötü yanlarımızla güvenemiyorsak, ne anlamı var ki?" Kollarımı genişçe iki yana açtım.

"Sana güveniyorum. Sam olayı dışında sana hiç yalan söylemedim."

"Ne yazık ki benim takıldığım yalan o."

Sessizlikte birbirimize baktık ve onun durumu iyileştirecek bir şeyler söylemesini bekledim. Beni sevdiğini, hep Sam'i benden önceye koyacak diye endişelenmek zorunda olmadığımı. Herhangi bir şeyi.

Delilah konuşmadı. İlişkimizde ilk defa sessizdi.

Uzun bir nefes verdim. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Kafamı toplamam lazım. Sen etrafımdayken bunu yapamam."

Ona tokat atmışım gibi gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Fakat hemen sonra omuzlarını geriye itti. "Pekâlâ. Eşyalarımı alacağım. Annemle kalabilirim."

Eşyalarını mı alacaktı? "Gidiyor musun?"

Kaşları arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Mesafe istediğini söyledin. Ben de sana onu veriyorum. Ne yapmamı bekliyorsun ki?"

Beni bir süreliğine, sakinleşene kadar, yalnız bırakmasını bekliyordum. Taşınmasını değil. Arkasını dönüp gitmesindense mücadele etmesini bekliyordum. Beni, bizi seçmesini.

"Hem," dedi yatak odası kapısına doğru yürürken. "Kardeşimle konuşmam gereken şeyler var."

Kan beynime sıçradı. Kuşkusuz, Sam benim için bir tetikleyici hâline gelmişti. "*Onunla* mı gidiyorsun?"

Delilah yüz ifademi görecek kadar duraksadı. "Daha az önce yaşadığım en büyük aşağılanmadan kardeşimin sorumlu olduğunu öğrendim. Senden yıllardır yapmadığın bir şey için nefret ettiğimi. Onun için yalan söyledim ve canının yanmasına sebep oldum. Mesafe istediğini söyledin. Evet, Macon. Gidip kardeşimle konuşacağım."

Bu karnıma atılan bir yumruk gibiydi. "Git o zaman." Bana eski günlerdeki gibi bakıyordu. Geride bırakmanın iyi olduğu, acı verici şeyleri hatırlatıcısı olmaktan başka bir şey olmayan bir adammışım gibi. Düşmanmışım gibi. Öfkeden çılgına döndüm. "Ne bekliyorsun? Git!"

Delilah çenesi kaldırdığında görmeyi beklediğim kıvılcım gözlerini aydınlattı. Ancak orada acıyı da görüyordum. Konuştuğunda ses tonu sertti. "Seni hiçbir zaman incitmek istemedim. Yalan söylediğimi biliyorum ama sadece-"

"Aramızdaki başka bir yalandı, değil mi?"

Delilah cevap vermeden önce bir kere göz kırptı. "Evet. Sanırım öyleydi."

Sonrasında gitti. Ve en çok acıtan şey de buydu.

Delilah

Her şey ayaklarımın altında yıkılıyordu. Sam'in itirafı sağlam temellerimin üzerine matkapla delikler açmıştı. Her şeye rağmen Macon'la olan kavga daha kötüydü. İçten içe titriyordum.

İkimiz de yalan söylemiştik. İkimiz de kendi şekillerimizde birbirimizi yüzüstü bırakmıştık.

Yalan ne olursa olsun yalandı. İçimizdeki her şeyi açıkça

döküp geçmişi geride bırakmamız gerekiyordu. Yine de ben Sam'in aramasını gizlemiştim. O da eğer ona bağlı olsaydı şakayı sonsuza dek benden gizleyecekti.

En büyük travmamla ilgili olan bu bilgiyi Sam ve onun paylaşması midemi bulandırıyordu. Onun da Sam'in aramasını gizlememle ilgili aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Macon haklıydı. Eğer birbirimize tam olarak güvenemeyeceksek, ne anlamı vardı ki?

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Beni kovmuştu. En çok canımı acıtan da buydu. Dağıldığımı görmesin diye odasından elimden geldiğince hızla çıkmıştım.

Sam evin içinde değildi. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca dürüst olmak gerekirse bir parçamın da umurunda değildi. Macon'a kardeşimle konuşacağımı söylemiştim, bunun onu öfkelendireceğini biliyordum; ama ondan da kendimden de o kadar iğreniyordum ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Anneme gidiyordum çünkü otelden başka gidecek yerim yoktu. Macon'ın evinden ayrıldığım anda hıçkırıklara boğuldum. Burası benim de evim olmuştu. Sinirli olduğunu ve mesafesini korumak istediğini biliyordum ancak onu ardında bırakmak ihanet gibi hissettiriyordu. Bir parçam geri dönmek ve ona "Siksen olmaz hiçbir yere gitmiyorum" demek istiyordu. Yine de sonuç olarak onu incitmiştim, bu yüzden eğer mesafe istiyorsa, bunu verecektim.

Annem beni sorgusuz sualsiz içeri aldı. Gerçi ağladığımı anladığı belliydi. Sessizce bulaşıkları yıkayarak bana mahremiyet sağladı.

Masada, her zamanki yerimde otururken kendimi yeniden on iki yaşında hissediyordum. Fıstık ezmeli kurabiye is-

temek için biraz cezbedilmiş hâldeydim. Gerçi burada olmak da huzur veriyordu. Annemin temizlik yaparken çıkardığı tanıdık sesler, meşe masadan gelen hafif limon kokusu...

"Evet," dedim titreyen sesimle. "İşte yine buradayım."

"Öyleyse," dedi bulaşık bezini kenara koyarken. "Tüm bunların sebebi ne?"

"Macon..." Kendimi kaybetmeden önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

Gözlerimde yaşlar birikince, annem şaşkınlıkla nefesini tuttu ve yanıma oturarak serin avucuyla elimi kavradı. "Canını mı yaktı?" Tatlılıkla soruyordu ama ben sesindeki şeyi duyuyordum. Eğer beni incittiyse Macon'ı bir güzel pataklayacağını söylüyordu.

Gülümsemem zoraki ve kısaydı. "Hayır. Hem de hiç. O..." Beklenmedikti. "Harikaydı. İlişkimiz başladı ve her şey harikaydı. Mükemmeldi. Sonra Sam geldi."

Gümüşi sarı kaşlarından biri zarifçe kalktı. "Sam mi? Sonunda döndü mü yani? Bu defa kendini neyin içine soktu?"

"Ah, anne..." Ellerimi yanan yüzüme bastırdım. "Her şeye."

İtiraf ederken kelimelerim büyük bir patlama gibi dökülüyordu, etkilerini tamamen hissetmemek için hızla konuşuyordum. Ona, mesajlarla başlayarak Sam'in Macon'ın evine gelmesinin ardına kadar olan her şeyi anlattım. Macon'la beni tam olarak ne hâlde bulduğunu anlatmasam da suçumu saklamadım.

Bitirdiğimde ellerimi gözlerimden çektim ve annemle yüzleştim.

"Siktir," dedi. Ben kıkırdarken kaşlarını kaldırdı. "Bazı şeyler küfrü hak eder ve bu da onlardan biri."

"Bu konuda haklısın." Titreyen bir nefes verdim ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Lanet olası akıtan bir musluk gibiydim. Hiç ağlamadığım hayatım bir gecede mahvolmuştu. "Macon, Sam'in aradığını ona söylemediğim için çok kırıldı. Her zaman onun hatalarının üstünü örttüğüm için de kızdı."

Annem elini benimkinin üstünde dinlendirdi. "Delilah, tatlım, haklı olduğu yanlar da var. Neden onun borcunu çalışarak ödemeyi teklif ettin ki? Bunu yapmak zorunda değildin."

"Polisi arayacağını söyledi. Eğer Sam hapse girseydi... kalbin..."

Yüzü karardı, fırtına bulutları gözlerinde toplandı. "Delilah Ann, bana kızımın kötü davranışlarını kaldıramayacak kadar kırılgan olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet?"

Aynı gümüş kaş tekrar kalktı. Bu sefer uyarı niteliğindeydi.

Omuzlarım düştü. "Korkuyordum. Seni kaybetmeyi de üzgün görmeyi de istemiyorum."

"Tatlım." Elimi yeniden tuttu. "Bu gerçekten neyle ilgili? Neden bizi korumaya ihtiyaç duyuyorsun?"

"Babamla sen, beni seçtiniz. Seçmek zorunda değildiniz ama seçtiniz." Gözyaşlarım tekrar birikti. "Nasıl ailemizi korumak için elimden geleni yaparak size borcumu geri ödemezdim ki?"

"Borcunu geri ödemek..." diye tekrar etti belli belirsiz yanakları pembeleşmeden önce. İnce kolları çelik bantlar gibi etrafımı sararken beni yakınına çekti. "Bebeğim. Hayır, hayır. Bana buna inanmadığını söyle."

Şimdi de hıçkırarak ağlıyordum, tamamen dağılmıştım. Kelimelerim şiddetliydi ve omuzlarında boğuluyordu. "Çok

beceriksiz bir çocuktum, çoğu zaman tam bir felakettim. Seni gururlandırmak istedim..."

"*Gururluyum* zaten." Omuzlarımı kavradı ve gözlerime bakabilmek için beni geriye itti. "Beni iyi dinle, Delilah Ann. *Bizi* seçen sendin. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Ve seni gördüğüm anda sen her açıdan benim kızımdın."

"Anne..."

Beni hafifçe sarstı. "Her açıdan. Anladın mı?"

"Anladım." Gözlerimden akan yaşları silerken, kendimi tükenmiş hissediyordum.

Annem bir peçete alıp bana uzattı ama ondan uzaklaşmama izin vermedi. Beni yanına çekti ve küçükken yaptığı gibi salladı. "Bebeğim, senin koruma duygun çok fazla. Her zaman böyleydin. Bunda yanlış olan hiçbir şey yok. Ama Sam'in sevgi dolu doğanı kullanmasına izin verme. O şekilde hiçbir şey öğrenmeyecek. Ne yalan söyleyeyim, o çok manipülatif."

"Anne, o senin kızın."

Omuz silkti. "Kızlarımı sevsem de ikinizi de açıkça görüyorum, hatalarınızı ve diğer her şeyinizi."

"Macon'la beraber olduğumuzu öğrendiğinde öfkeden kudurdu."

"Umurunda mı peki?"

Yanaklarımı silerken geri çekilip dikleştim. Küçük, meydan okuyan bir gülümseme yüzümü gıdıklıyordu. "Hayır, pek değil."

"İyi. O da bunu atlatacaktır." Annem kollarımı hızlıca sıktı. "Atlatmak zorunda çünkü ne senin ne de Macon'ın birbirinizden vazgeçeceğinizi düşünmüyorum."

Derin bir nefes alırken masaya baktım. "Bana gitmemi söyledi. Kafasını toplaması gerektiğini söyledi."

Annem tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve tereddütlüydü. "Ona âşık mısın?"

Aşk. Kalbim büyük bir sarsıntıyla çarpıyordu. Hayatım boyunca aşktan kaçmıştım. Mantıken kaçmamam gerekiyordu. Mutlu bir ilişkinin nasıl göründüğünü biliyordum, ebeveynlerimin evliliği idealdi. Yine de ne zaman âşık olmayı düşünsem hafif bir mide bulantısı ve rahatsızlık hissederdim. Aşk bir riskti. Benim için kendimi belli risklere açmak, kendimi acıya açmakla eşdeğerdi.

"Bana Macon'la ilgili ne hissettiğini söylemek zorunda değilsin. *Ona* söylemek zorundasın. Sevdiğin insanlar için mücadele edersin. Belki de Macon'a onun için de mücadele edeceğini göstermenin vakti gelmiştir."

Macon için mücadele etmek. İlişkimizi hiç bu koşullarda düşünmemiştim. Benden istediği şey bu muydu? Gideceğimi söylediğim zaman gözlerindeki bakışı hatırladım. Şok olmuştu. Açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu gece için misafir yatağına yatarken kalbimdeki acı o kadar büyüdü ve derinleşti ki zar zor nefes alıyordum. Tek bir şey kesindi; annem Macon'ı atlatamayacağımı söylerken haklıydı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Macon

Ekranın titrek ışığı karanlık sinema odasını aydınlattı. Oynayan görüntüye görmeyen gözlerle baktım. Buraya sadece kaçmak için gelmiştim. Kapının açılmasıyla içeri giren ışık karanlığı böldü. Delilah'ı görmeyi bekleyerek kalbim sıkıştı fakat North'un içeri girdiğini gördüğümde hayal kırıklığıyla doldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu yanımdaki koltuğa otururken.

"Film izliyorum. Açıkça görülüyor ki."

"Bana derin düşüncelere dalmışsın gibi göründün."

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Nereden bildin?"

"Buraya hep düşünmeye gelirsin." Ona orta parmağımı gösterince sırıttı. "Bu bir güneyli özelliği mi?"

Başımı yana doğru yuvarladım ve bakışını karşıladım. "Evet. Biz güneyliler, ruh hâlimiz bizi çok etkilediğinde karanlık sinemalarda derin derin düşünürüz. Birazdan da tüm favori Tennessee Williams* monologlarını canlandıracağım."

---

* Tennessee Williams takma adıyla bilinen Thomas Lanier Williams, büyük bir Amerikalı oyun yazarı. (ç.n.)

North sırıttı. "Siktiğimin edebiyat mezunları."

Bir hırıltıyla başımı ekrana geri çevirdim. Sessiz kaldık. Ta ki North yeniden konuşarak bunu mahvedene kadar. "*Bir Erkek Hakkında*[*] mı? Senin o kara filmlerden[**] birini izlemeni bekliyordum."

"Bu filmi seviyorum." Bana Delilah'yı hatırlatıyordu. Siktir. Onu resmen evimden kovmuştum. En azından o böyle anlamıştı. Neden kaçıp gittiğine şaşırmamam gerekirdi.

Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Benim... ona ihtiyacım vardı.

Ağzı açıldı; sonra kapandı. "Doğru."

"Delilah'ya aşığım." Ağzımdan kaçırdığım itirafım aşırı yüksek sesliydi ve irkilmemi sağladı. Bunu söylemek istememiştim ama şimdi, söyledikten sonra, kendimi daha da kötü hissediyordum. Çünkü eğer bu aşksa, herkesin anlattığı gibi pofuduk bulutların üzerinde, göklerde yürüyorum boku tarzında bir şey değildi. Ve North burada perişanlığıma şahit oluyordu. Lanet olsun. İnsanlara güvenmek fazla abartılıyordu.

North homurdandı ve sanki gülünçmüşüm gibi başını iki yana salladı. Doğrusunu söylemek gerekirse, an itibariyle biraz gülünç hissediyordum.

"İkinizi yan yana gören herkesin bunu bildiğine adım kadar eminim," dedi. "Onun çılgın anlaşmasını kabul ettiğin anda hapı yuttuğunu biliyordum."

"O kadar bariz miydim?"

---

* Nick Hornby'nin aynı adlı 1998 romanından uyarlanan, Chris Weitz tarafından yönetilen bir romantik komedi-dram filmi. (ç.n.)

** Kara film, öncelikle, kahramanlarını çürümüş ve itici algılanabilecek bir dünyanın içine yerleştiren Hollywood suç filmlerini tanımlamak için kullanılan bir sinema terimidir. (ç.n.)

"Bu kadar korkmuş görünme," diye cevap verdi. "Delilah için bariz olduğunu düşünmüyorum. Ve belli ki sen de körmüşsün."

"Artık değilim."

Sarı kaşı havaya kalktı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır." Gözlerimin arasındaki ağrıyan yeri sıktım. "Söyleyecektim ama sonra Sam geldi. Ve sonrası yokuş aşağı gitti." Kısaca olanları açıkladım. Sözcükler tıpkı Delilah'yla kavga ettiğim andaki gibi ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Siktir," dedi ben anlatmayı bitirdikten sonra.

"Büyük ölçüde."

Omuzlarını yuvarladı, hemen ardından arkasına yaslandı. "Eee, şimdi ne olacak?"

Soru göğsümü kasvetle ağırlaştırdı. "Bilmiyorum. Kahretsin, ne yaptığımı bilmiyorum. Daha önce hiç... âşık olmamıştım."

Onun tarafına bir bakış attım ama o kafasını salladı ve homurdanarak güldü. "Hiç bana bakma. Sana kadınlarla ilgili düzgün tavsiye verebilecek en son insan benim."

Sanki bu onun işiymiş gibi ekrana bakarken kaşlarını çattı. "Sam'e âşık mı oldun?"

Sorduğuma pişman oldum çünkü irkildi, tüm vücudu sanki karnına yumruk yemiş gibi geri çekilmişti. Ardından ilgisizce omzunu silkti. "Canımı yakacağı kadar fazla tutuldum. Ama aşk?" İğrenç bir şey yemiş gibi baktı. "Sam'e hiçbir zaman âşık olmadım. Sadece... kör bir aptaldım. Beni, oyalanmak ve sana haksızlık etmenin bir yolu olarak kullandığı hızlıca belirgin hâle geldi."

"Bundan korkuyordum," diye mırıldandım.

North benim tarafıma dönerken koltuk gıcırdadı. "Kızgın değil misin?"

"Hayır, kızgınım." Dik dik ekrana baktım. "Sana bok gibi davrandı."

Çıkardığı ses, North'a bakmama sebep oldu. Bana ne dediğimi anlayamıyormuş gibi bakıyordu. "Kendimi kastettim," dedi.

"Sana neden kızayım ki?"

"Çünkü Sam, lisedeki sevgilindi. Lanet olsun, Saint, beni ondan uzak durmamla ilgili uyarmıştın."

"Seni uyardım çünkü onun nasıl hareket ettiğini biliyordum ve maskaralıklarına kapılmanı istemedim."

"Delilah'dan da uzak durmam için uyardın."

Gülüşüm kısa ve yavandı. "İkimiz de onu önemsiz bir kıskançlıktan dolayı yaptığımızı biliyoruz."

"Sen söyledin, ben değil."

North tekrar konuşana kadar bir süre sessiz kaldık. "Aslında buraya gelmemin bir sebebi vardı."

"Duygularımız ve onu ezip geçen kadınlarla ilgili yaptığımız beceriksiz konuşmanın dışında mı?"

Güldü. "Bu eğlenceli olmadığından değil tabii." Durgunlaştı. "Lisa Brown öldü."

Kan o kadar hızlı beynime sıçradı ki ellerim karıncalandı. Lisa Brown. Beni yoldan çıkaran ve ardından fotoğraflarımı çeken kadın. Kalbimin karanlık köşelerinde, ödümün patlattığını itiraf edebiliyordum. "Nasıl?"

"Buna ironi mi dersin bilmiyorum ama geçen hafta Sunset'teki yaya geçidinde araba çarpmış. Olanları daha bugün Martin'den duydum."

Nefesim duyulabilen bir ıslık sesiyle verildi. Ölmüştü.

Parmaklarım yavaş yavaş uyuştu ve elimi esnettim. "Peki, Michelle Fredericks?" Onunla birlikte olan arkadaşı. "Onunla ilgili neler oluyor?"

"Martin'in edindiği bilgilere göre Fredericks memleketine, Arizona'ya geri dönüyor. Anlaşılan bu birkaç aydır planlanan bir şeymiş."

Bitmişti. Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım. Tekrar konuşabildiğimde, sözcüklerim hırıltı gibi çıktı. "Ben berbat bir insanım, North."

"Neden?"

Ona bakamıyordum. "Çünkü rahatladım. Bir kadın öldü ve hissettiğim ilk duygu rahatlama."

"Sen insansın, Saint. Seni takip ederek taciz etti. Fiziksel olarak yaralandın. Birçok takipçi asla vazgeçmez. Tabii ki tehdit ortadan kaybolduğu için rahatladın."

"Çünkü öldü."

North yumruğuyla kolumu dürttü. İfadesi kararlıydı. "Ben de rahatladım, tamam mı? Onun ölmesini istediğim için değil. Sonunda bittiği için. İnsan olduğun için kendini suçlu hissetme, dostum."

Aptalca başımı salladım. Yorgundum. Tek yapmak istediğim şey, Delilah'nın etrafına kıvrılıp uyumaktı ama o gitmişti. Ölüm kavramıyla karşı karşıya kaldığımda, kıskançlığım ve incinmiş gururum anlamsızlaşmıştı. Bir hata yapmıştı. Ben, Delilah'ya karşı çok daha kötülerini yapmıştım ve her seferinde beni affetmişti.

"Siktir," diye mırıldandım avuçlarımı yüzüme dayayarak. "Delilah'nın üzerine o kadar gitmemeliydim."

North hiçbir şey söylemedi. O kadar sessizleşmişti ki odadan çıkıp çıkmadığını merak ettim. Ama başımı kaldırdığımda, yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Ne?"

İçinde bulunduğu sis her neyse, ondan sıyrıldı. "Ne kadar

birbirinize benzediğinizi düşünüyordum. En basit şekilde, yani. Hâlâ Delilah'dan daha çok hoşlanıyorum."

"Olması gerektiği gibi."

Ayağa kalktı, tutulan sırtını esnetti. "Sana bir hediye verildi, Macon. Bazen bilmen gereken tek şey budur."

Kapıya doğru gitti.

"North?"

Durdu ve benim tarafıma döndü.

"Lisa Brown? Bir ailesi var mıydı? Belki ben... bilmiyorum. Başsağlığı dilemeli miyim?"

North'un gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgiler bana bakarken derinleşti. "Ailesi yok."

"O zaman gerçekten bitti." Lisa Brown'ı düşündüm. Her ne sebeple olursa olsun, tek mutluluk şansını bana odaklamış olan kadın. Dünyada yalnız ölmüştü. Eskiden yalnızlığımdan keyif alırdım.

Artık yalnız olmak istemiyordum.

Delilah

Uyuyamıyordum. Macon dışarıda bir yerlerde, üzgün ve incinmişti. Ben de yatağa kıvrılmış durumdaydım. Bunun yanlışlığı tenimi tırmalıyordu, örtüyü üstümden attım. Burada bir saniye daha kalamazdım. Karanlıkta giyinip çantamla, anahtarlarımı aldım. Gitmek için mutfak kapısını sertçe açtığımda, karşılaşmayı beklediğim son insanla yüz yüze geldim: Sam.

Geri çekilerek mutfağın içine doğru girerken ne Sam ne de ben bir şey söylemedik. Kendime bir bardak su doldur-

dum ve boğazımı yakan koca bir yudum içtim. Şu anda ne kadar Macon'ın yanına gitmek istesem de kardeşime söylemem gereken şeyler vardı.

"Tater totlarla yaptığın o siktiğimin şakası. Neden bana bunu yaptın ki? Her şeyin vardı; güzellik, popülerlik ve bir erkek arkadaş. Ben de bu şeylerin hiçbiri yoktu. Mezuniyet balosundan tek istediğim şey eğlenmekti. Ve sen bunu elimden aldın."

Belli ki kelimeleri kusmamı beklemiyordu ve cevap vermesi biraz vakit aldı. Savuşturur gibi başım eğme cüretini gösterdi. "Bilmiyorum."

"Ah, saçmalık. Senin her şey için iyi bir sebebin vardır. Çünkü sana göre bu hayattaki her şey bir oyun, değil mi?"

"Çünkü kıskanmıştım!"

Haykırışıyla tokat yemiş gibi oldum. Hayretler içinde ona bakakaldım. "Neyi? Tek başına olmayı mı? Tüm okul tarafından alay konusu olmayı mı? Tıknaz, çirkin ve göz ardı edilmiş olmayı mı? Bunlardan hangisine gıpta ediyordun, Sam?"

Gözlerini sildi. "Çirkin olduğunu mu düşünüyordun? Güzeldin."

"Ah, tanrı aşkına... sana kıyasla, en fazla ortalamaydım. Bana her fırsatta hatırlatmayı ihmal etmediğin bir şeydi bu."

Sam kaşlarını çattı ama sonra sanki ben saçmalıyormuşum gibi güldü. "Ama nedense o hiç sana baktığı gibi bana bakmadı. Benimle hiç gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyormuş gibi konuşmadı. Sana bir lakap taktı, bana değil."

"Macon mı?" Buna inanamıyordum. "O benden nefret ediyordu. *Seninle* çıkıyordu."

"Benimle zaman öldürüyordu." Yüzü ekşidi. "Ayrıca,

aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Ben en iyi ihtimalle hissizliğine sahiptim. Sense onun dikkatine. Tanrım, ona senin dışında kimse Macon demiyor bile."

Kıskançlığı bana o kadar yabancıydı ki tek yapabildiğim bakakalmaktı. Sesimi bulmak için çabalamam gerekti. "Yani bunların hepsi Macon'la mı ilgiliydi?"

Sam omuz silkti ve kollarını kendi göğsüne doladı. "Hayır. Hepsi değildi."

"O zaman neydi?"

"Sen onların favorisiydin," diye fısıldadı. "Annemin ve babamın. Seninle her zaman çok gurur duydular." Ses tonu anneminkine benziyordu. "Delilah'mız yine A almış, Delilah'nm güvecini tattınız mı? Eyaletteki en iyi güveç ilan ediyorum. Delilah çok özel bir çocuk."

Sersemlemiştim. Uzun bir an nefes alamaz oldum. "Onların hepsini söylemek zorundalardı! Çünkü perişan hâldeydim ve bunu biliyorlardı!"

Anneminki gibi gümüş mavisi olan gözleri öfkeyle pırıldadı. "Bunları kastettikleri için söylediler, Dee. O kadar da bihaber olamazsın. En çok seni sevdiler."

"Ben onların çocuğu bile değildim!" Haykırışım çok aniydi, göğsümü ve boğazımı acıtmıştı.

"Ne?" diye sordu Sam, afallamıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Ben evlatlığım." Bunu söylemek anlamsızdı, özellikle bu durumu bildiği düşünülürse.

Sertçe yutkundu sonra bana doğru tereddütlü bir adım attı. Sesi yumuşamıştı. "Sahiden seni daha az sevdiklerine mi inanıyorsun?"

"Artık inanmıyorum." Annemle yaptığım konuşma, o endişelerin son kırıntılarını da alıp götürmüştü. "Ama o za-

manlar? Sürekli aklımdaydı. Acayip Delilah, geri kalanınızın yanında kabak gibi ortada kalıyordum."

Sam başını iki yana salladı. "Kahretsin, Delilah. Seni *seçtiler*. Ben beklenmedik bir şekilde ortaya çıktım, beni sevmek *zorundalardı*."

Gülüşüm deli gibiydi. "Buna inanamıyorum. Bunca zaman sen ailemizin bana olan sevgisini ben de sana olan sevgilerini mi kıskanıyordum?

Annemizin neşe saçan mutfağında, Sam ve ben birbirimize baktık, sonra Sam kıs kıs gülmeye başladı. "Sanırım öyle yapıyorduk."

İkimiz de güldük, eğlendiğimiz için değildi. Fazlasıyla yıpranmıştım ama kendimi bırakmak iyi hissettiriyordu. Sam son bir titremeyle gülmeyi keserek ciddileşti. Çekinerek bana doğru uzandı ve ben de sarılmasını kabul ettim. Chanel ve hâlâ sinsice içtiğini bildiğim sigara gibi kokuyordu. "Üzgünüm, Dee. Çok üzgünüm."

"Beni incittin." *Hâlâ* da incinmiş hâldeydim.

"Üzgünüm," dedi tekrardan. Kastettiğini biliyordum ama yeterli hissettirmiyordu.

"Ve Macon'ın suçu üstlenmesine izin verdin?"

Burnu kırıştı. Kırmızı surat ve gözü yaşlı hâliyle hâlâ güzeldi. Hâlâ ihtiyatlıydı. "O ısrar etti. Beni terk ettiği gece, birlikte atlattığımız şeylerden dolayı bunu benim için yapacağını ama Baker kardeşleriyle işinin bittiğini söyledi."

Macon'ın bana söylediği tam olarak bu değildi. Sam'in versiyonunda, Macon onu koruyordu, beni değil. Yine aynı şey. Aynı manipülasyonlar ve çarpık gerçekler. Kucağından sıyrıldım. "Bana söylemeliydin."

"Biliyorum." Sam alt dudağını ısırdı.

"Olan oldu."

Bununla birlikte yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Ve hey, saati söz verdiğim gibi getirip geri verdim."

Doğru şeyi yaptığı için bir kurabiye mi istiyordu? İçten içe biraz daha hissizleştim. O benim kız kardeşimdi; ama dönüştüğü kişi kesinlikle olabileceği en kötü versiyonuydu.

Gözlerime bakmadı. "Saati almak aptalcaydı. Kimse almak istemedi zaten..." Ne dediğini fark ederken boğuk bir ses çıkarttı ve sesi git gide kısıldı.

Ona gözlerimi dikip baktım, hayal kırıklığım o kadar keskindi ki kımıldayabilecek gibi hissetmiyordum. Saati satmaya çalışmıştı. "Sana neler oluyor Sam? Niye o kadar paraya ihtiyacın vardı?"

Ağzının yumuşak hatları kalktı. "İhtiyacım vardı işte."

"Üç yüz bin değerinde mi? Neden?"

Sonunda benim tarafıma döndüğünde bakışları sertti. "Ufak bir kumar bağımlılığım var. Bazen paraya sıkışıyorum."

Ağzımı açık bırakmıştı. Sam sırıttı. "Yüzünün hâlini görmelisin, Dee. Şok oldun."

"Bu komik değil."

"Hayır," diye patladı. "Değil. Her nasılsa şansım yaver gitti ve artık paraya ihtiyacım yok."

Şansı yaver mi gitti? Kız kardeşim bir kumarbazdı ve ben hiç fark etmemiştim. Kendini hangi halta bulaştırmıştı? "Sammy..."

"Bu benim işim, bu yüzden Aziz Delilah kesilip düzeltmeye çalışma."

İlk dürtüm ona geri patlayıp, onu azarlamak olsa da aniden çok yorgun hissettim. Onunla kavga etmek istemiyordum. Sadece hayatıma huzur içinde devam etmek

istiyordum. "Endişelenme, Sam. Ben dersimi aldım. Sen kendi savaşlarını kendin ver. Ben resmi olarak vermeyi bıraktım."

O bana bakarken duvardaki saat açık ve net bir şekilde tıkladı. Yüzünden bir duygu geçti –pişmanlık ya da endişeydi, anlayamamıştım– sonra bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ben de dersimi aldım. Daha fazla çalmak yok."

Sanki gülmem gereken bir şakaymış gibi söylemişti. Yapamazdım. Problemine karşı bu kadar rahat olması beni endişelendiriyordu. Şansının yaver gittiğini iddia etmesine rağmen hâlâ birilerine dehşet verici miktarda paralar borçlu olabilirdi. Macon'ın saatini kullanmadan borcunu nasıl ödemişti ki? Ama çenemi tuttum. Eğer sözüme sadık kalıp onun işinden uzak duracaksam, şimdiden başlamam gerekiyordu.

"Delilah," diye başladı Sam bir süre sonra. "Saint'le olan bu şey, bana ciddi olmadığını söyle."

Tezgâha doğru ilerledim ve bir su izini sildim. "Onun okuldayken erkek arkadaşın olduğunu biliyorum. Ve eğer ciddi olmasaydı onunla o raddeye gelmezdim..." Derin bir nefes aldım ve onunla yüzleştim. "Evet, bu ciddi. Onu önemsiyorum."

Gözleri acıma duygusuyla doldu. "Ah, Dee, daha iyisini bilmeliydin. Saint sevme kabiliyetine sahip değil."

"Bu doğru değil..."

"Seni sevdiğini söyledi mi?" ses tonu çoktan söylemediğini biliyormuş gibiydi.

Sana tapıyorum. Her. Kahrolası. Yerine.

"Henüz o kelimeleri söylemedik..."

"Ve o asla söylemeyecek." Bana doğru yürüdü, o lanet olası acıma yüzünün her tarafındaydı. "Çünkü seni aptal ye-

rine koyuyor. Bana inanmadığını biliyorum ama yıllar önce o seni izliyordu. Saint sırf seni yakalamış olmanın tecrübesini yaşamak için pantolonunun içine girmeyi isterdi."

"Neden böylesin?" diye bağırdım. "Neden hayatıma giren iyi şeylere karşı bu kadar nefret dolusun? Bu kıskançlığın da ötesinde bir şey. Bu zalimce."

Sam duraksadı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bu yardım etmek değil. Bu benim güvensizliklerime saldırma girişimi."

"Dee," Yavaş yavaş konuştu, sanki çocukmuşum gibi. "Eğer böyle korkuların varsa sebebini kendinde aramalısın."

"Bunu daha fazla dinlemeyeceğim."

Sam bileğimi yakaladı ve gözyaşları geri dönmüştü. "Beni kullandı. Sırf sıkıldığı için beni yıllarca kullandı. Seni de kullanacak çünkü sen güvenli ve tanıdıksın."

Beni çok iyi tanıyordu. Bütün zayıf noktalarımı ve direkt vuracağı yerleri iyi biliyordu. Hep bilmişti. Uluyana kadar gülmek istiyordum. Ağzım safrayla doldu. Safrayı geri yuttum ve genzimi yaktı. Sam orada dikiliyordu, kendini beğenmiş bir şekilde ama üzgün görünmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. "Ne istediğini düşün. Ama kendine ilişkimizi, duygusal olarak Macon kadar boş olan biri için riske atmayı gerçekten istiyor musun bir sor. Sana hayatı zehreden bir adam için."

Cevap vermediğimde Sam omuz silkti ve sanki az önce elimi kolumu bağlamamış gibi dönüp bir bardak aldı. O kendi kendine mırıldanarak dolaptan beyaz şarap alıp bardağına dönerken, ben Macon hakkında düşünüyordum. Söylediği her kelimeyi. Söylediğim her kelimeyi. Bana dokunuş şeklini. Bana bakarken gözlerindeki ihtiyaç ve şefkati. Benim-

le gülüşünü, elimi tutuşunu, bana acısını anlatışını. Yazdığı mektupları.

O yalan söyledi. Sam yalan söyledi. Ben yalan söyledim.

Herkes bazen yalan söylerdi.

Sam mırıldanmaya devam etti. Saçma bir melodiydi.

Anahtarlarımı elime aldım. "Samantha?"

Tek kaşını beklentiyle kaldırdı.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum, Dee. Anlaştığımıza çok sevin-"

"Seni seviyorum," diye araya girdim. "Ama bunca zaman boktan bir kardeş oldun. Büyümeye karar verdiğinde beni ararsın."

Onu ve öfkeli itirazlarını arkamda bıraktım.

Macon

Gitmişti. Onu uzaklaştırmıştım, o da gitmişti. Kendime er ya da geç döneceğini söylüyordum. Daha fazla tartışmadan gitmesine izin verecek değildim. Vazgeçmeyecektim. Her şeyin sonucunu kontrol edemezdim. Bu da onu kaybedebileceğim anlamına geliyordu.

Ona gerçekten sahip olmuş muydum ki? Burada, karanlığın içindeyken, tüm olanlar garip bir rüyaymış gibi hissettiriyordu. Belki de her şeyi hayal etmiştim. Belki de hâlâ arabada, enkazın altında sıkışıp kalmış hâldeydim.

"Kahretsin," dedim, kendi dramamdan midem bulanmıştı. Çok fazla senaryo okuyordum. Kendi tarafıma yuvarlanırken rahatlamaya çalıştım. Ne kadar erken uyursam o kadar erken uyanıp onu görebilirdim.

Ön kapının açılma sesini duymamla o kadar hızlı doğruldum ki başım döndü. Ev, bir şey duymak için yeterince büyüktü. Gelen Delilah olabilirdi. Olmayabilirdi de. Yataktan dikkatlice çıktım, kazadan sonra kullandığım bastonumu silahmış gibi kavradım ve yatak odası kapısına doğru ilerledim.

Tanıdık adım seslerini, Delilah odaya girmeden bir saniye önce duydum. Beni bastonumu indirirken gördü ve keskin bir çığlık attı.

"İsa aşkına," diye bağırdı göğsünü tutarak. "Ödümü patlattın."

Kalbim adrenalinle çarparken duvara doğru çöktüm. "Gecenin ikisinde birinin odasına sinsi sinsi giren ben değilim."

Gölge düşmüş yüzü, öfkeli bir dargınlığın resmedilmiş hâli gibiydi. "Sinsi sinsi girmedim ki! Ben burada yaşıyorum!"

Kelimeleriyle birlikte birkaç saattir vücudumu esir tutan gerilim kırıldı.

"Döndün," dedim. *Tekrar beni terk etme. Tekrar gitme.*

Delilah da rahatladı. Yalınayaktı, giderken giydiği pantolon ve pembe tişört hâlâ üzerindeydi. Oda onu doğru düzgün göremeyeceğim kadar karanlıktı ama o... mutlu olmasa da sakin gibi görünüyordu.

"Döndüm." Ses tonu sanki burada olması gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddütlüydü. Bilmiyor olması bir trajediydi. "Bu sorun olur mu?"

"Sorun mu?" Nefesimi verdim. "Kavga ettik, Delilah. Bu zaman zaman olacak."

Yüzünde yavaş bir gülümseme filizlendi. "Muhtemelen çok kez olacak."

Ben de gülümsedim. Kırılgan ama iyi hissettiriyordu. "Umarım o kadar fazla olmaz."

Dişleri alt dudağına tutundu, ısırırken kalın kirpiklerinin altından beni süzdü. "Peki, sonrasında barışabilir miyiz?"

Tanrım, barışmak istiyordum. Ve sonra daha çok barışmak. Tüm haftayı barışarak geçirmek istiyordum.

"Yatağa gelir misin?" Yalvarmaya çok yakındım.

Delilah yatağa doğru yürüdü, odadaki pencerelerden birinden yansıyan ay ışığının içinden geçti. Ne var ki örtülerin altına kıvrılmak yerine üstüne oturdu. "Sabaha olana kadar bekleyip uyumana izin vermeliydim."

Çok zayıf bir ihtimal.

"Ama seninle konuşmak istedim," diye devam etti.

Bu kadar sert durması hoşuma gitmedi. Gardımı yeniden aldım ve boynumdaki gerilim geri döndü. Yatağın üstüne, yanına oturdum. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Alt dudağını ısırdı. "Sam'le konuştum."

Bununla nereye varacağını bilmiyordum ama gözlerindeki hüzne şahit olmak canımı acıtıyordu. "Bu durumdan pek mutlu değil gibisin."

Suratını buruşturdu. "Konu Sam olunca hiçbir şey kolay olmuyor."

Yerden göğe kadar haklıydı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Olacağım." Bu da şu an iyi olmadığı anlamına geliyordu. Kendime engel olamadım, ellerini tuttum ve benimkilerin arasına aldım.

Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Sana telefon konuşmasından bahsetmediğim için çok üzgünüm."

"Sorun değil. Neden bahsetmediğini anlıyorum." Şimdi

sakinleştiğim ve onsuz birkaç karanlık, yalnız saatle yüzleştiğim için birçok şeyi anlıyordum.

Bakışları tenimde hissettiğim bir yumuşaklıkla yüzümde gezindi. "Ama en çok da sana savunmasızlığımın temel sebebini anlatmadığım için üzgünüm. Söz konusu sen olduğunda bazı şeyleri yanlış anlayabilirim Macon ama sana herkesten daha çok güveniyorum. Hiç kimse beni senin gördüğün şekilde görmedi. Bu alacağımı hiç düşünmediğim bir hediye ve bunun değerini tüm kalbimle bileceğim."

"Ah, kahretsin, Delilah..." Yüzüne uzanarak nazikçe ensesini sıktım ama onu kendime çekmeme izin vermedi.

Ellerini göğsüme koydu, beni ittirmiyordu. Sanki benim onu hissetmeye ihtiyaç duyduğum kadar onun da beni hissetmeye varmış gibi ellerini göğsüme dayıyordu.
"Bunu söylememe izin ver."

Başımı salladığımda, söyleyecekleri için kendini hazırladı. "Birkaç şey fark ettim. İlk olarak, kız kardeşim götün teki."

Gülüşümde boğuldum, aşırı derecede şaşırmıştım.

Delilah bunu fark etmedi; dudakları hoşnutsuzlukla büzülmüştü. "Neden böyle biri bilmiyorum. Temelde yetiştirilme tarzımız aynı ama yine de o bencil ve aşağılık birine dönüştü. Karşısındakinin zayıflığını bulup ondan faydalanmaya çalışıyor. Bunu bana bu kadar uzun süre yapması canımı yakıyor ve hâlâ kendimi onun için üzülürken buluyorum çünkü çok daha fazlası olabilirdik. Tüm bu yaptıkları yüzünden memesine yumruğu çakmak istesem bile. Tüm bunlara rağmen hâlâ onu seviyorum. Elimde değil. Seviyorum ve her zaman da seveceğim."

"O senin kardeşin. Elbette ki seveceksin." Başparmağımla yanağını okşadım. "Seni ona yardım etmek konusunda suçlu hissettirdiğim için özür dilerim. Kıskanmıştım ve yapmamam gerekiyordu-"

Delilah çeneme dokunarak anında susmamı sağladı. "Daha bitirmedim." Titrek bir nefes aldı. "Annem, Sam için umut beslemeye devam edeceğini söylediğinde, bu körlükten değil, aşktan kaynaklanıyor. Annemi Sam'in maskaralıklarına karşı koruyamam çünkü o zaten hepsini açıkça görüyor. Sadece onu her şeye rağmen seviyor."

"Herkeste iyiyi görebiliyor. Ona her zaman bu yüzden hayran oldum."

Delilah belli belirsiz onaylar gibi mırıldandı. Sonra yerinde duramamaya başladı; çarşaftaki bir kırışıklığı düzeltti, saçının bir kısmını geriye attı, ben hariç her tarafa bakıyordu. "Bu da beni son meseleye getiriyor."

"Pekâlâ," dedim çünkü sessizleşmişti.

Kendini hazırlar gibi şiddetli bir nefes aldı. "Eğer Sam'in dediği olsaydı, sen ve ben en başa dönmüş olurduk. Senden sonsuza kadar nefret ederdim sonra da düşman olarak ayrılırdık. Bana resmen seni terk etmem için yalvardı. İlişkimizin, onunla aramızı hiç birleşemeyecek kadar açacağını söyledi."

İtiraz etmek istedim. Bağırıp çağırmak istedim ama bunları yaparak hiçbir yere varamazdım. Öyle olmasına rağmen, Delilah konuşmaya devam ederken göğsüm acıyla sıkıştı. "Aramızın açılacağı konusunda haklı olabilir."

Hayır, hayır, hayır. Olamaz.

"O bağırırken ve ağlarken ben orada dikildim ve seni bir daha hiç görmemeyi düşündüm..."

"Delilah..."

"Bunun mutlak korkunçluğu..." Dikkat dağınıklığıyla başını salladı. "Sanki senden, bir uzvumu kaybettiğimi hissetmeden uzaklaşabilirmişim gibi. İşte tam o anda fark ettim ki, hiç şüphesiz, seni seviyordum."

"Ben..." Kelimelerini sonunda anladığımda ani bir nefes verdim. "Ne?"

Gülümsemesi nazik hatta çekingendi. "Seni seviyorum, Macon Saint. Hem de çok fazla."

Dudaklarım donmuştu, bir şey söylemeyi bırak düşünemiyordum bile. Hızlı ve şiddetli bir gümbürdeme sesi duydum ve sesin kalbimden geldiğini fark ettim.

"Macon?" Delilah kaşlarını çatmaya başladı, solgun yanağıma dokunmak için elini kaldırmıştı. Biliyordum, üşümüştüm. Sonra nefesimi bıraktığımda karıncalanan uzuvlarıma bir sıcaklık yayıldı.

"Bana daha önce kimse o sözcükleri söylemedi. Hiç kimse." Annem söylememişti, kesinlikte boktan babam da söylememişti. Tek bir insan bile söylememişti. Bu sözcükler daha önce hiç bana yöneltilmemişti. Şimdiye kadar.

Ona kadar.

Delilah.

Delilah beni seviyordu.

Titreyerek onu yakınıma çektim, beceriksizce ve sakarca onu göğsüme yaslayıp sımsıkı sarıldım, burnumu saçlarına gömdüm. "Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum."

İçini çekerek göğsüme yaslandı, yanağı kalbime dayanmıştı. "Buraya gelmek için çok yol katettik."

"Her zaman buradaydık, Delilah." Tutuşumu gevşettim, ellerimin sırtının kıvrımlarında gezinmesine izin verdim. Dudaklarımı şakaklarına bastırıp, orada dinlenmelerine izin

verdim ve onu içime çektim. "Seni sevmek kaçınılmazdı. On bir yaşındayken içime işledin ve sonra hiç gitmedin."

Gülümseyerek, beni görebileceği kadar geri çekildi. Tanrım, hepsi oradaydı işte, gözlerinde. Beni gerçekten seviyordu. Sanki bu gerçekle başa çıkamayacağımı biliyormuş gibi, sıcak parmaklarıyla ensemi kavradı. "Seni seveceğim, Macon Saint. O kadar çok ve uzun süre seveceğim ki sevgisiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayacaksın bile."

İşte o an, en sonunda gerçekleşti. Göz kapaklarımın arkasında oluşan karıncalanma hissi bulanıklaştı ve kayarak düşmeye başladı. Saklamıyordum. Rahatlamıştım. "Sana karşı hissettiklerim dışında aşkla ilgili bir şey bilmiyorum. Hatalar yapabilirim ama en azından şunu bil, sen benim için bütünüyle kıymetlisin. Eğer bana izin verirsen, seni hayatımın her lanet olası gününde onurlandıracağım."

Ellerimle yüzünü sararken kelimelerim boğuk ve düzensizdi ama direkt kalbimden geliyorlardı. "Ve aramızdaki bu şey var ya, Delilah? Sonsuza kadar."

EPİLOG

Delilah

"Annemin tavan arasında bulduğu şeye bak." Macon tamamen Arasmus kostümünü giyinmiş bir hâlde karavana girerken söz konusu olan yıpranmış, kırmızı, deri defteri havaya doğru sallıyordum.

Aman Tanrım, adam o kıyafetlerin içinde deriye bürünmüş seks gibi gözüküyordu. Şimdiye kadar Savaşçı Kral'ın ihtişamını neden takdir etmemiştim, hiçbir zaman anlamayacaktım.

Baltasını yere bıraktı ve kılıcını tutan deri kılıç kayışının tokasını çözmeye başlarken bakışları benimkilerle çarpıştı. Yavaş, tatlı bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Bana o seksi gözlerle bakmayı kesin, Bayan Delilah."

Bu emri tanıyordum. Zamanında ben ona söylemiştim. Dudağımı yalarken onu süzmeye devam ettim. "Seksi gözler mi?"

"Evet, seksi gözler. Bana öyle bir bakıyorsun ki sanki..."

"Başımı bacaklarının arasına sokup seni yavaşça, ikimiz de boşalana kadar emmek istiyormuşum gibi mi?" diye önerdim.

Doğrudan tüm mutlu yerlerime giden alçak bir hırıltıyla beni kaldırdı ve küçük kanepenin üstüne bıraktı, bu defa ata biner gibi kucağına oturmuştum. "Güzel numara," diye mırıldandım.

Saçlarımı yüzümden çekip beni derin ve uzunca öptü. "Mmm... tadın bal gibi." Dili ağır ağır süzülerek benimkinin üstünden kaydı. "Numaralarından bahsetmişken, emmekle ilgili bir şeyler söylüyordun sanki."

Çoktan deri pantolonunun bağlarını çözüyordum. Serbest kaldı, ateşli ve sertti. Herkes kralı selamlasın.

İki orgazm sonra, birbirimize dolanmış, terli bir hâlde yığılıp kalmıştık. Macon kabarmış saçlarımın ucuyla oynuyordu. Dışarıdan ara sıra set ekibinin konuşmaları ve bağrışmaları geliyordu ama karavanımızın içi rahat ve sessizdi.

Macon işe geri dönmek zorunda kaldığında, beni Asya seyahatime gitmem için cesaretlendirmişti. Her zaman burada olacağını, beni bekleyeceğini söylemişti. Gitmeye hazırdım ancak nasıl olduysa kendimi İzlanda'ya giden bir uçakta bulmuştum. Macon'ın *Dark Castle*'ın bu sezonunu çekeceği yere. Eğer Macon benimle bunu paylaşmak için orada olmayacaksa hayatımın yolculuğuna çıkmak istemiyordum. Bu yüzden sonbaharda gidecektik.

Restoran, ki ona Black Delilah adını vermiştik, şu anda onarılıyordu. Ronan'la her gün görüntülü konuşuyordum ve sonraki yıl içinde restoranı açmayı umut ediyorduk.

Macon daha rahat olabilmek için altımda kıpırdandı ama beni bırakmadı. "Kitapla alakalı bir şeyler mi demiştin?"

Gülüşüm hâlsiz ve tembeldi. "Seksi kaslarınla dikkatimi dağıtmadan önce mi? Evet."

Homurdanarak güldü.

Yavaşça üzerinden indim ve yere düşmüş olan kitabı aldım. "Çocukluk günlüğüm."

Macon'ın siyah kaşı yukarı kalktı. "Bilmek istiyor muyum?"

Sırıtarak kucağına geri tırmandım ve başımı büyük omzuna yasladım. "Muhtemelen şüphelendiğin gibi ama şimdi okuyup da mutlu bir sıcaklık duygusu hissedebilirim. İşte, baksana."

"Emin misin?" diye sordu sanki onu ısıracakmış gibi günlüğü süzerken.

"Bebeğim, şu an aramızda aşktan başka bir şey yok. Üstelik bazı eklemeler yaptım ve şimdi her şey olması gerektiği gibi."

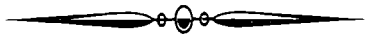

Delilah'nın Günlüğü

Sevgili Günlük (Yaş 11),

Hâlâ bir köpeğim yok. Annem alerjik olduğumu iddia ediyor ve babam da laf dinlemiyor. Bu bir komplo! Bir sahtekârlık!

Diğer bir haberse bugün Macon Saint'e göt lalesi dedim, düşünebildiğim en pis ve iğrenç şey buydu. Üzülerek söylüyorum ki, annem de böyle düşündü. Arkamda olduğunu bilseydim Macon'a böyle demek için beklerdim.

Şimdi parmaklarım buruşuk ve kokuşmuş bir hâlde çünkü tüm günü gümüşleri parlatarak geçirdim, Büyükanne Belle'in eski tatil servis takımı da dahil. Adil olan tek şey Macon'ın da benimle parlatmak zorunda kalmasıydı çünkü

annem onun da bana lanet olsun dediğini duymuştu. Yine de hâlâ adil sayılmazdı çünkü Sam –ki Macon'a annemin istiridye çorbasının beni ishal yaptığını söyleyerek her şeyi başlatan o olmuştu– bir kuş kadar özgür kaldı. Çalışma odasının kapısını net bir şekilde görebilen de OYDU ve annemin geldiğini görür görmez o koca ağzını kapamıştı.

Kimden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum, Sam mi Macon mı?

Sam.

Macon.

İkisi de.

Hayır, kesinlikle Macon.

Sevgili Günlük,

Bugün kilisenin yaz yemek yarışlarına ilk turtamla birlikte katılmayı planladığım gündü. Sonsuzluk kadar uzun bir süredir on üç yaşına girmek için bekliyordum. Bu, yarışmacılar için minimum katılım yaşıydı. Annem bahardan beri dolabımda asılı olan gökyüzü mavisi, küçük delikli, askılı yazlık elbisemi giymem için beni ikna etmişti ve kabul etmem gerekiyordu ki üzerimde oldukça güzel durmuştu.

Çok geçmeden kararımdan pişman olmuştum. Beni gören, Macon Saint, bok kafalı ve göt suratlı, bana (yüksek bir sesle) elbisemin üst kısmına bebek muzları sokuşturup sokuşturmadığımı sormuştu. Jonas Hardy'nin tam önünde, Macon, ondan hoşlandığımı biliyordu. Aptal Sam ona her şeyi anlatıyor.

Jonas güldü ve Macon bana Muzlu Meme demeye başladı. Ve ben... ben de o kadar sinirlendim ki sevgili, bol muzlu

kremalı turtamı (ah, neden muzlu kremalı olmak zorundaydı ki???) Macon'ın şişman suratına fırlattım.

Nasıl aşağılanmıştım! Şimdi de yazın geri kalanı boyunca cezalandırılmışdım ve kilisede düzenlenecek tüm turta pişirme yarışmalarına katılmam yasaklanmışdı.

Macon Saint'ten nefret ediyorum. Nefret. Ediyorum!!!

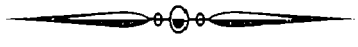

Sevgili Günlük,

Dün gece, bir erkeği öptüm. İlk öpücük. Hoştu. Ta ki olmayana dek. Sonuç olarak, fazlasıyla hayal kırıklığına uğradım.

Geoff Martin'in doğum günü partisine gitmemin tek sebebi annemin daveti yok saymanın kaba olduğunu söylemesiydi. Büyük ihtimalle, Geoff, Sam'in gelmesi için fazlasıyla çaresiz durumda olduğundan davet edildiğimi ona söylemek istemedim.

Beklendiği gibi, parti korkunçtu. Kulübe denen aptal bir oyunu oynamak zorunda kalmıştık. Basitçe, hepimiz üzerinde numaralar yazılı olan kâğıtlar çekmiştik ve numarana sıra geldiğinde karanlık bahçe kulübesinin içine girip seninle eş numarayı çeken kişiyi öpüyordun. Bunun arkasındaki amaç, gecenin sonunda, numaraları göstererek seni kimin öptüğünü görene kadar kimle öpüştüğünü bilmemekti.

Kusmak istemiştim. Kaçmak. Bilmiyordum. Sam bana korkak tavuk demişti, bu yüzden kalmıştım.

Çocuğun yüzünü hiç görmedim. Tek bildiğim nefesinin naneşekeri gibi koktuğu, dudaklarının yumuşak ve tatlı olduğuydu. Temasla ve içimi heyecanla çılgına döndürmesine o kadar şaşırtmıştım ki sanki yangın varmış gibi kulübeden

kaçtım. Tıpkı bir tavuk gibi. Bu kadardı işte. Şaşırtıcı ama nihayetinde benden dolayı bir hayal kırıklığıydı.

Macon ve Sam, ikisinin de altı numarayı çektiklerini göstermeleri benim için sürpriz olmamıştı. Macon birkaç santim uzamıştı ve okulun en çok iç çekilen erkeği hâline gelmişti. Iyy. Benim dışımdaki tüm kızlar onun numarasını çekmek istemişti. Nasıl yaptığını bilmesem de Sam'in o numarayı alabilmek için hile yaptığını biliyordum. Tüm gece kibirli kibirli dolaşmıştı.

Gecem daha da kötüleşti. Beni kimin öptüğünü öğrendiğimde gitmek üzereydik. Xander Dubois bana göz kırpmış ve karşılığında göğüslerimi ellettirsem istediğim zaman dilimi ağzına sokabileceğimi söylemişti. İğrenç. Eve hayal kırıklığına uğramış bir hâlde gittim ve Sam geceyi Macon'ın kız arkadaşı olarak sonlandırdı. Tanrı hepimize yardım etsin.

Öpüşmekten nefret ediyorum.

Sevgili Günlük, (Yaş 16)

Nefretten çok daha kötü kelimeler var. Mesela tiksinti. Tiksinmek. Söylenme şekline bayılıyordum... tik-sin-mek. Ya da iğrenmek. Çok hoş ve çıtır çıtır. "Ondan iğreniyorum." Hor görmek? Hayır, o fazla hafifti. "Hor görmek" derken iyice küçümseyemiyorsun. Gerçi biraz züppe bir niteliği de var. "Onu tamamen hor görüyorum, hayatım."

Odamda saklanıyorum çünkü Macon Saint burada. Okulun beyzbol maçından kısa süre sonra geldi. Yüksekten gelen topu yakalayamadığı için kaybettikleri ve Greenfield Lisesi'nin liderliği ele geçirdiği maçtan sonra. Bu konuyla ilgili bir şey dediğimden değil tabii ki, sonuçta bir hanımefendi-

yim. Gerçi Greenfield'ın takımının atletik hünerlerine övgüler yağdırmış olabilirim. Sam bana dönek dedi. Okula sadık olmalıydı, sonuçta bir amigoydu.

Her neyse, o zamandan beri de eve sülük gibi yapıştı, gitmiyordu. Kendisine burada kalmaya devam edecekse kira ödeyip ödemeyeceğini sordum, bunun üzerine de annem beni azarladı. Macon'sa hem kurabiyeleri kaptı hem de oturma odasındaki en iyi koltuğu. Üff! İyi biri rolü yapıp durdu. Tabağını bulaşık makinesine koymak için mutfağa doğru yürürken acı çekiyormuş gibi bile davrandı.

Annem anında yaygara çıkardı. Maç sırasında incinip incinmediğini sordu. Macon iyi olduğunu ve fazla esnemekten dolayı biraz gerildiğini söyleyerek gülüp geçti. Ah, ama o harika bir oyuncu. Gözlerindeki acıyı ufak da olsa göstererek annemi acı çektiğini saklamaya çalıştığına inandırdı. Bu da işe yaradı. Şimdi de akşam yemeğine davetliydi.

Macon'ın bizimle yemek yemesinden nefret ederek tiksiniyorum. O fare, sürekli alay ederek yüzünü gözünü tuhaf şekillere sokup duruyor ancak kimse fark etmiyor Ya böyle yapıyordu ya beni masanın altından tekmeliyordu ya da kocaman, aptal ayaklarıyla ayak parmaklarımı ezmeye çalışıyordu. Bugün annemin nefret ettiği çelik burunlu botlarımı giyerek onun hakkından tamamen geleceğim.

-Delilah Ann

Sevgili Günlük,

Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylerler. Bu her durum için doğru muydu bilmiyordum ama benim için? Eh, buna siz karar verin. Çünkü Macon Saint'i seviyorum. Macon için çok fazla kelimem var; aşk, şehvet, şefkat, neşe, umut ve aşk. Her zaman aşk. Yol boyunca bir yerlerde, o ve ben birbirimizin bir parçası hâline gelmiştik. Tek yapmamız gereken düğmeyi değiştirmekti. Şaşırdınız mı? Bu kitabın Macon olan her şeye adandığını düşünürsek kimsenin şaşıracağını zannetmiyorum. Her zaman Macon'la ilgiliydi. Ve her zaman da onunla ilgili olacaktı.

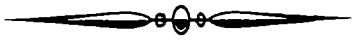

Delilah'nın Akşam Yemeği Menüsü

- Cinli böğürtlenli bramble ve fıstıklı şekerleme küreleri
- *Brunoise* usulü, karpuzlu ve habanero soslu istiridye
- Bebek kremalı bisküvi ve tütsülenmiş şeftali yağı
- Yayıkaltı sütüyle yapılmış panna cotta ve bahar sebzeleriyle süslenmiş spot karidesi
- Patatesli galette morina balığı, kabuklu deniz ürünü emülsiyonu ve çekirdekli meyve
- Bitter çikolatalı, muzlu kremalı turta

YAZAR HAKKINDA

Kristen Callihan bir yazar çünkü olmak istediği başka bir şey yok. O bir, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatanları. Romanları *Publishers Weekly* ve *Library Journal*'dan yıldızlı eleştiriler topladı. İlk kitabı, *Firelight RT* dergisi Seal of Excellence ödülünü aldı ve Library Journal tarafından yılın, Publishers Weekly tarafından ilkbaharın, ALA RUSA tarafından 2012'nin en iyi romantik kitabı seçildi. Yazmadığı zamanlarda, okuyor.

TEŞEKKÜRLER

Güzel temsilcim, Kimberly Brower'a, Montlake Yayıncılıktaki harika ve çalışkan ekibe çok teşekkür ediyorum. Özel bir teşekkür de editörüm Lauren Plude'a gelsin. Sonunda tekrar birlikte çalışabildiğimiz için çok mutluyum. Sen bir neşe kaynağısın.